

QUÁCH KÍNH MINH

Hạ chí chưa tới

夏至未至

Hoàng Phương Anh dịch

Những chàng trai ấy dạy tôi trưởng thành
Những cô gái ấy dạy tôi biết yêu

QUÁCH KÍNH MINH

Hạ chí chưa tới

夏至未至

Hoàng Phương Anh dịch

Những chàng trai ấy dạy tôi trưởng thành
Những cô gái ấy dạy tôi biết yêu

Hạ Chí Chưa Tới

Tác giả: Quách Kính Minh

Dịch giả: Hoàng Phương Anh

Công ty phát hành: Skybooks

Nhà xuất bản: Nhà Xuất Bản Phụ Nữ

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 432

Ngày xuất bản: 02-2018

Thực hiện ebook: Ebook ngôn tình miễn phí

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ [FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI](https://fb.com/ebookngontinhmienphi)

♥ eBook “**Hạ chí chưa tới**” được thực hiện bởi thành viên **EBNT** (eBook ngôn tình miễn phí). Địa chỉ truy cập:

fb.com/ebookngontinhmienphi

♥ eBook được tạo ra với mục đích phi thương mại. **EBNT** khuyến khích độc giả mua sách để ủng hộ bản quyền, tác giả và đơn vị phát hành, để ngày càng có nhiều truyện hay được xuất bản hơn nữa.

♥ Nếu chia sẻ eBook do **EBNT** thực hiện ở các trang khác, vui lòng giữ nguyên nội dung eBook, không chỉnh sửa, xóa/thêm/bớt nguồn của **EBNT**. Hãy tôn trọng công sức của **EBNT**.

♥ Chúc bạn có những giây phút thư giãn với eBook này!

Về cuốn **Hạ chí chưa tới:**

Xuất bản năm 2005

Là tác phẩm thể loại thanh xuân vườn trường tiêu biểu, liên tiếp đứng đầu bảng xếp hạng tiểu thuyết hư cấu bán chạy nhất trong vòng năm năm

Xếp thứ 7 trong Thư viện 10 tiểu thuyết ăn khách nhất của bảng xếp hạng thường niên Trung Quốc

Được chuyển thể thành phim truyền hình năm 2017, phát sóng trên đài Hồ Nam, Trung Quốc

Quách Kính Minh

Sinh ngày 6/6/1983 tại Tứ Xuyên, Trung Quốc

Hiện tại là chủ biên tạp chí Tiểu Thuyết Hàng Đầu

Được bình chọn là một trong những tác giả có tác phẩm bán chạy nhất Trung Quốc

Đã xuất bản nhiều bộ tiểu thuyết ăn khách, bao gồm tác phẩm “Tiểu thời đại” được chuyển thể thành phim cũng do chính tay anh đạo diễn, được chào đón nhiệt liệt ở Việt Nam

Giới thiệu:

Người ta thường nói "Chàng trai ở bên bạn năm 17 tuổi, sẽ không thể mãi ở bên bạn."

Điều đó đúng, mà có khi lại chẳng đúng.

Ai ở bên ai, chỉ có thời gian mới trả lời được.

Ai ở bên ai, chỉ có thể tự mình trải qua để chứng minh.

Nếu chỉ sợ hãi những điều chưa xảy ra, thì cả đời này, ai có thể ở bên ai?

“Lập Hạ, hãy thử để mình ở bên cậu được không?”

Mùa hạ năm đó, Tiểu Tư đã nói với Lập Hạ như thế.

Để rồi tất cả chỉ như nước chảy kẽ tay... những bẽn lẽn hóa mong manh như mùi thơm cây rã hương năm nào.

Thanh xuân của bạn có gì?

Thanh xuân của Lập Hạ có màu vẽ, có đam mê, có khó khăn cũng có nghị lực; có tổn thương cũng có những rung chạm đẹp nhất của ngày đầu biết yêu

Thanh xuân của Phó Tiểu Tư ẩn sâu trong vẻ lạnh lùng đôi chút bất cần là những tâm sự giấu đi, là sự kiên định bảo vệ những điều mình nâng niu

Thanh xuân của Thất Thất... ừ, cũng có thể là sai lầm, là ích kỉ, là vì bản thân...

Thanh xuân ấy còn có Lục Chi Ngang, có Ngô Kiến, có Đoạn Kiều...

Chúng ta đều đi qua những ngày tuổi trẻ như thế, đều có riêng cho mình những đoạn thanh xuân đầy chông chênh đầy ngã rẽ đầy những “bỏ lỡ”.

Và chẳng thể quay trở lại, họ của năm 17 tuổi cũng sẽ không quay trở lại...

Dù sau này có nuối tiếc, có đau lòng, có phải rơi nước mắt, nhưng như thế thì đã sao?

Họ đã sống hết mình trong những năm tháng tuổi trẻ ấy, như vậy là đủ.

"Hạ chí chưa tới" của Quách Kính Minh là bức tranh tuổi trẻ đầy những sáng tối như chính thanh xuân của mỗi người.

Có những thứ một khi đã qua sẽ là mất đi mãi mãi. Thanh xuân cũng thế, tình yêu non nớt ấy, tuổi trẻ bông bột nhưng luôn căng tràn dũng khí ấy... vĩnh viễn chỉ có thể đến một lần.

Thanh xuân ấy mà... Bỏ lỡ một lần chính là nuối tiếc một đời.

Mục lục

Lời dẫn

Hạ chí năm 1995: Rã hương

Chương 1: Nơi chưa được biết

Hạ chí năm 1996: Sắc màu

Chương 2: Sao Bắc Cực

Hạ chí năm 1997: Ngộ Kiến

Chương 3: Bướm Yến Vĩ

Hạ chí năm 1998: Sương Ấm

Chương 4: Phá Trần Tư

Hạ chí năm 1998: Debut

Chương 5: Ngày đẹp trời

Hạ chí năm 1998: Phù Vân

Chương 6: Hoa Phượng Vĩ

Hạ chí năm 2002: Trần Thủy

Chương 7: Ukiyo-e¹

Hạ Chí năm 2002: Lưu Lam

Chương 8: Lễ hội hoa anh đào

Hạ Chí năm 2003: Vòng xoáy

Chương 9: Ánh sáng ngày tận thế

Hạ Chí năm 2003: Cỏ Lau

Chương 10

Chương kết

Hậu ký: Tấm bia khắc tên Mùa Hạ

Lời dẫn

Nghe tiếng gió lướt qua vách đá, ta mới biết đó là gió,

Thấy áng mây trôi qua đỉnh núi, ta mới biết đó là mây,

Khi yêu rồi ta mới biết đó là yêu.

Khi hận rồi ta mới biết hận cũng vì yêu.

Mùa hè năm 1998.

Ngày mùng 9 tháng Bảy.

Bầu trời như bị gió thổi suốt đêm, không một gợn mây, chỉ còn lại sắc xanh thuần túy ngạo nghễ trùm qua đỉnh đầu, cứ như có ai đó đã lỡ tay đánh đổ bình mực, nhuộm vạn vật thành một màu xanh ngắt.

Chiều hôm nay, ánh nắng mặt trời vẫn rực rỡ như mọi ngày, hoặc còn có phần hơn. Cái nóng hầm hập khiến con người ta chẳng buồn nói chuyện, như thể chỉ cần mở miệng thôi đã khè ra lửa, ai nấy đều cau mày lặng lẽ đứng dưới tán rã hương¹ sum suê.

1: Rã hương còn có tên gọi khác là cây long não.

Sau khi dắt xe ra khỏi bãi, thấy ánh nắng chói chang như muốn giết người, Phó Tiểu Tư trầm ngâm không biết có nên về nhà luôn không, hướng chỉ cậu vừa mới thoát khỏi bài kiểm tra Tiếng Anh đáng sợ, khi đang thi, nữ sinh ngồi đằng sau còn liên tục ho khù khụ khiến cậu suýt chút nữa không nghe được rõ.

“Này!” Lục Chi Ngang áp lon Coca vào tay cậu, cái lạnh buốt truyền thẳng từ lớp da trên cánh tay tới tận tim. Phó Tiểu Tư nhận lấy lon Coca, ngửa đầu tu ừng ực, yết hầu chuyển động lên xuống. Chẳng may bọt nước bị vương trên tay, Phó Tiểu Tư liền nâng tay ngậm đốt ngón trỏ vào miệng.

Lục Chi Ngang liếc thấy hành động của cậu liền phát ra những tiếng ậm ừ kỳ quái. Phó Tiểu Tư nhớ ba năm trước, khi ngửa đầu uống Coca, yết hầu của cậu chưa lộ rõ thế này, mà nay cậu đã là học sinh cuối cấp sắp tốt nghiệp. Mười chín tuổi cũng đã xem như người trưởng thành, chỉ cần hôm nào quên cạo râu là chắc chắn sẽ xuất hiện những vệt xanh trên cằm. Cậu vẫn nhớ ba năm trước, cậu cũng ngửa đầu uống Coca thế này rồi chia tay đám bạn cấp hai, mọi người chỉ vỗ vai nhau mà không nói lời hẹn gặp lại, bởi sau này họ thực sự không hề gặp lại nhau nữa.

Ngày này ba năm sau cũng y như ba năm trước, ánh nắng mặt trời, mùi hương trong không khí, đến ngay cả những chú chim thoáng chốc mất dạng trong rừng cây cũng vẫn vậy, chỉ có những người phải nói lời tạm biệt là thay đổi. Không biết lần này, mọi người có biệt tăm như ba năm trước nữa hay không?

Phó Tiểu Tư ngẩng đầu nhìn Lục Chi Ngang:

“Này, chúng ta cứ thế là tốt nghiệp rồi hả?”

Lục Chi Ngang nhìn cậu, sau đó cau mày đáp:

“Hình như là vậy.”

Bỗng đám chim bay nháo nhác, tiếng đập cánh liên tục vọng khắp không trung.

Phó Tiểu Tư ngoảnh đầu đi không nói gì, hơi nhú mào rồi lại tu Coca.

Phía trước rất nhiều người đang tụ tập, ai nấy đều mang gương mặt đỏ bừng đặc trưng trong mùa hè. Cậu nhớ lúc chụp ảnh tốt nghiệp cũng vậy, vì phải đứng xếp hàng dưới ánh nắng chói chang nên cả lớp đều cau mày, khuôn mặt ai nấy đỏ gay. Lục Chi Ngang còn nhận xét một câu rất sinh động: “Như ảnh tập thể trước khi xông vào chỗ chết”. Mọi người đều mang vẻ mặt bi tráng, khí thế ngút trời xông về phía chiếc cầu độc mộc đã xuống cấp từ lâu, sau đó hàng loạt tiếng người rơi xuống nước vang lên, bọt nước bắn trên mặt như những giọt nước mắt. Gương mặt ai nấy đều nhem nhuốc, ấy vậy mà vẫn không cảm nổi người đứng sau liên tục xông lên phía trước như những kẻ điên.

Sau khi điểm đỏ của máy ảnh lần lượt lướt qua đôi mắt từng người, nghe “tách” một tiếng, xong xuôi, mọi người liền ùa đi như chim xõ lông.

Ai nấy đều vội vã chạy về phòng học mở sách tham khảo làm đề không biết mệt mỏi. Năm phút sau, thậm chí chẳng ai còn nhớ được vừa nãy người đứng bên cạnh mình là ai.

Chiều hôm đó, rất nhiều người cười, cũng rất nhiều người khóc, lại có rất nhiều người lặng im. Mỗi khi mùa hè tới, những gốc rễ hương trong sân trường lại trở nên tươi tốt hơn bình thường. Bóng cây dưới ánh nắng tựa như nước mực chậm rãi thấm thấu qua khung cửa, Phó Tiểu Tư nhớ mình và Lục Chi Ngang đã thiếp đi dưới tán cây này qua rất nhiều mùa hè, đến mức ánh nắng và nhiệt độ hắt trên vành mắt mãi không chịu tan.

Vậy mà giờ đây lại đột ngột phải rời xa nơi này.

Phó Tiểu Tư chợt nhớ tới một câu nói mà cậu đã đọc từ rất lâu: Khi rời đi, hãy khiến mọi thứ thật đơn giản, hãy khiến mọi chuyện lại có lý do mới để được tha thứ, để chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu.

Trình Thất Thất đùa giỡn vui vẻ với mấy người bạn trên bậc thềm ở cổng trường cũ. Cô bạn này có thể thân thiết với một người xa lạ chỉ trong vòng ba phút, khiến đôi bên nhiệt tình ôm vai bá cổ như đã quen biết mấy trăm năm. Chính điều này khiến Phó Tiểu Tư vô cùng thắc mắc, bởi cậu cảm thấy nói chuyện với một người xa lạ là chuyện vô cùng đáng sợ, cậu thà làm một đề Số học siêu khó còn hơn phải đi làm quen với người lạ. Bởi vậy, cậu thường chỉ Trình Thất Thất mà nói với Lục Chi Ngang:

“Cô bạn đó giỏi thật đấy, chẳng bù cho tớ từ lớn tới bé chỉ có mỗi cậu là bạn.”

Lần nào Lục Chi Ngang cũng cười khì, bĩu môi đáp:

“Chẳng qua là vì cậu không thể tìm đâu ra một người bạn tốt như tớ thôi.”

Khi nói chuyện, Lục Chi Ngang luôn thích cong miệng thành một góc đặc trưng, khi đó khóe miệng sẽ thấp thoáng như có một vết sẹo, lại vừa như có lúm đồng tiền, trông đặc biệt vô cùng.

Và cũng rất đẹp. Nụ cười mang theo sự xán lạn của những cậu trai trẻ, khiến người nhìn lóa mắt.

Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang đứng cạnh đám người, vừa uống Coca vừa thỉnh thoảng cúi đầu chuyện trò đôi câu. Trình Thất Thất chạy từ phía xa tới vỗ vai Phó Tiểu Tư, hỏi cậu:

“Tối nay chúng tớ định đi chơi, các cậu đi cùng không?”

Phó Tiểu Tư nâng mắt hỏi:

“Có những ai rồi?”

Trình Thất Thất liền liệt kê có những người nào.

Phó Tiểu Tư hỏi tiếp:

“Sao cậu lúc nào cũng quen được nhiều người kỳ lạ thế nhỉ?”

Trình Thất Thất khoanh tay trước ngực, giọng bất đắc dĩ:

“Những người kỳ lạ đó đều là bạn học cùng lớp chúng ta, cậu đã học với họ mấy chục ngàn tiếng trong một lớp rồi đấy!”

Phó Tiểu Tư lại hỏi tiếp: “Ồ, vậy Lập Hạ có đi không?”

“Đi chứ.”

“Ha ha, đi chứ, chúng tớ cũng đi!” Lục Chi Ngang tiến lại gần, cười tít mắt với Trình Thất Thất.

“Vậy được, tối gọi điện cho hai cậu.” Dứt lời Trình Thất Thất liền quay trở lại đám đông.

Phó Tiểu Tư ngẩng đầu nhìn Lục Chi Ngang: “Ai bảo cậu tớ muốn đi?”

Lục Chi Ngang bèn ngả người về sau thốt lên một tiếng “A,” rồi lại đứng thẳng dậy, thờ ơ đáp: “Ờ vậy thôi đừng đi nữa.”

Phó Tiểu Tư ghen lời, lộ vẻ bức bối, sau một phút kìm nén mới chịu nói: “... Chết tiệt.”

Hoàng hôn dần buông cũng là lúc sân trường hầu như chẳng còn bóng người.

Đám học sinh lớp dưới đã được nghỉ học ở nhà xem hoạt hình từ lâu, còn đám học sinh cuối cấp cũng lục tục ra về sau khi làm xong bài thi Ngoại ngữ cuối cùng. Lần từ biệt này là lần cuối cùng và cũng là lần rậm rạp nhất. Thậm chí khi đôi chân cất bước ra khỏi cổng trường, Phó Tiểu Tư còn có thể nhìn thấy chiếc bóng của mình bị tách ra, thực thể thì bước tiếp, còn cái bóng đen kịt vẫn ở nguyên chỗ cũ. Điều đó đem tới một sự đau đớn thảng thốt và nỗi sợ hãi không tên, tựa như linh hồn tách khỏi cơ thể đã mất hết sự sống. Những chiếc bóng đó dường như vẫn ở lại sân trường trống trải, ngâm nga hát những bài ca thân thương thuở thanh xuân đã trôi vào dĩ vãng.

Chúng ta đi, mang theo những dấu ấn trong suốt ba năm, phiêu tán ở mỗi góc thành phố, cuối cùng là

trên khắp Trung Quốc, thậm chí là cả thế giới này.

Hoàng hôn phủ khắp đất trời. Bầu trời mùa hạ luôn tối rất muộn, thế nhưng một khi đã tối thì sẽ tối cực nhanh, nhanh đến độ chỉ thoáng chốc thôi, đôi bên đã nhìn không rõ mặt nhau nữa rồi. Trong ánh chiều tà vẫn còn nóng hầm hập ấy, dường như Lục Chi Ngang đang vẫy tay và nói:

“Đi ăn thôi, không chết đói bây giờ.”

Phó Tiểu Tư đứng dậy phủi bụi trên ống quần.

“Đi thôi.”

Phố xá ở Thiển Xuyên rất sạch sẽ, cả thành phố còn được phủ rợp bóng râm hương. Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang gọi bát mì bò giá hai tệ trong một quán ăn xập xệ, dù cả hai đang mặc những chiếc áo phông và quần kaki đến mấy trăm tệ. Phó Tiểu Tư thường gọi Lục Chi Ngang là “con quỷ đói đeo dây vàng bạc”, bởi con người này thường xuyên cạn túi vì tiêu xài quá tay. Khi đó, Phó Tiểu Tư sẽ chỉ vào bộ cánh đắt tiền của cậu ta mà nói:

“Đúng là con quỷ đói đeo dây vàng bạc.”

Ông chủ quán ăn này còn trẻ tuổi, tuy để ria mép nhưng vẫn không che lấp được sự trẻ trung, cười nói với hai cậu:

“Hai đứa vừa thi đại học xong đúng không?”

Lục Chi Ngang cảm thấy thú vị, gác một chân lên ghế rồi hỏi:

“Sao anh biết?”

“Ha ha, đứa nào thi đại học xong đều mang vẻ mặt đấy cả, anh nhìn là biết.”

“Vẻ mặt thế nào?”

Ông chủ cười sang sảng: “Rất khó để miêu tả thành lời, chỉ cần nhìn thôi là biết.”

Lục Chi Ngang đưa mặt sát lại gần Phó Tiểu Tư, nhìn chăm chăm cậu hỏi:

“Giờ mặt tớ thế nào?”

Phó Tiểu Tư không thèm ngẩng đầu lên, chỉ vừa ăn vừa đáp:

“Chẳng khác nhi đồng thiếu năng mà cứ muốn đọc “Mười vạn câu hỏi vì sao” là mấy.”

Sau đó hai người bắt đầu tung quyen cước, tung xong lại tiếp tục ăn nốt bát mì.

Tiểu Tư nghĩ bụng, mấy năm học cùng hầu như không ngày nào hai người không gây hấn, từ khai giảng cấp hai tới ngày tốt nghiệp cấp ba, đã sáu năm như vậy rồi.

Trong những năm tháng trôi nhanh như thoi đưa ấy, những đóa hoa đào nở khắp sườn đồi, sắc hồng

phủ khắp mọi nơi như nhuộm màu, hơi sương mịn mờ dần lan tỏa trong mắt mỗi người.

Cậu và Lục Chi Ngang cùng đứng trên sườn đồi ấy, dùng màu vẽ họa từng nét trên tập giấy và những tấm áo sạch sẽ của mình, để rồi những tấm áo ấy trở nên sặc sỡ sắc màu như tranh.

Hai người luôn dùng những tuýp màu rẻ tiền nhất, bởi Phó Tiểu Tư đã đốt hết tiền vào CD rồi, còn Lục Chi Ngang toàn mang tiền đi mời đám con gái uống Coca. Mỗi lần thấy tranh của hai người, thầy giáo luôn nổi trận lôi đình. Lần nào thầy cũng chỉ thẳng vào Phó Tiểu Tư mà hỏi có phải cậu không mua nổi màu vẽ hay không, sau đó Phó Tiểu Tư sẽ ngây ngô gật đầu với đôi mắt ầng ậng nước, nghĩ bụng chắc thầy giận lắm nhưng lại chẳng thể làm gì.

Ngày nào cậu cũng vừa nghe CD vừa lượn khắp mọi ngõ ngách ở Thiển Xuyên, tiếng nhạc xập xình ấy bén rễ vườn mầm trong cậu, những khúc ca tê tái lại ngọt ngào vang lên trong giấc mơ của cậu hàng đêm. Chúng nói rằng thế gian này tồn tại một vùng đất thanh khiết, Tiểu Tư tin tưởng một ngày nào đó cậu sẽ tìm ra được. Chúng nói rằng thế gian này tồn tại một hòn đảo bình yên, Tiểu Tư muốn được ngủ say hàng thập kỷ ở đó.

Lục Chi Ngang mua rất nhiều Coca nên quen được rất nhiều bạn nữ, thế nhưng lần nào gặp nhau, Phó Tiểu Tư cũng thấy cậu híp mắt một mình đạp xe băng qua những gốc cây rã hương cao to. Cậu hết như nhân vật nam chính cô đơn trong những thước phim thanh xuân, mặc chiếc áo sơ mi trắng một mình đi qua những năm tháng tuổi trẻ dài đằng đẵng mà cô độc. Chỗ ngồi phía sau chiếc xe đạp luôn bỏ trống, cũng giống như chiếc áo sơ mi rộng thùng thình khoác trên cơ thể gầy gò của cậu. Cậu chẳng bao giờ chịu cài khuy tử tế, cứ thế để lộ lồng ngực thấp thoáng sau áo, khoác chiếc túi quai chéo xông pha khắp chốn trường học.

Còn Phó Tiểu Tư luôn là học sinh chín chu trong mắt giáo viên. Cậu luôn mặc bộ đồng phục màu đen chỉnh tề, cài khuy áo ngay ngắn, cổ tay áo đính chiếc cúc vàng tinh xảo, khoác ba lô, đứng thẳng tắp mỗi khi gặp giáo viên. Mỗi lần thấy vậy, Lục Chi Ngang đều cười tới độ phải nhảy xuống xe, vừa ôm cái bụng đau thắt vì cười vừa chỉ vào Phó Tiểu Tư nói:

“Cậu là đồ mặt người dạ thú.”

Ngay sau đó, sắc mặt Phó Tiểu Tư và giáo viên lập tức tối sầm.

Khi giáo viên đi khuất, Phó Tiểu Tư liền đạp Lục Chi Ngang xuống, rồi dẫn cho một trận nhừ tử mới thôi. Dù gì cậu ta cũng chẳng quan tâm đến việc quần áo bị lấm bẩn, bởi vì ngày nào mẹ cậu ta cũng sẽ chuẩn bị một bộ quần áo mới tinh, khiến cậu ta thoát nhìn như một đứa trẻ ngỗ ngược mãi không chịu trưởng thành.

Lục Chi Ngang luôn ăn mặc rất tùy tiện, nhưng Phó Tiểu Tư lại cảm thấy cậu bạn mình là một người gọn gàng sạch sẽ. Còn Lục Chi Ngang lại nói với cậu rằng:

“Dù ngày nào cậu cũng ăn mặc tử tế trước mắt mọi người, nhưng trong mắt tớ, cậu chính là tên nhóc tùy tiện!”

Phó Tiểu Tư chưa từng quan tâm tới việc ai có lỗi với ai, bởi vậy thời gian cứ thế trôi qua trong bình yên, dần mài mòn thành phố lâu đời tới mức đá cũng bắt đầu phong hóa này. Sau cùng, những năm tháng trôi qua như thoi đưa kia đều hóa thành những bộ lông bồ câu xám tro, bao phủ đến từng khớp xương mỗi người.

Dưới vòm trời yên tĩnh kia, những cơ thể còn đang trở mã bỗng tỏa ra thứ ánh sáng như ngọc lưu ly giữa dòng thời gian, tựa như truyền thuyết mơ hồ thuở còn chưa thành hình.

Nhiều khi Phó Tiểu Tư cảm thấy cậu và Lục Chi Ngang hết như hai tên côn đồ sống nương tựa vào nhau, hai người cùng lặng lẽ cười, cùng ngang ngược khóc, rồi lại gây gổ với nhau ngày qua ngày. Bao năm trôi qua, cậu nghĩ mình đã quen với việc lang thang khắp nơi trong thành phố này, ngắm bao cô gái xinh xắn, đến bao trạm dừng xa lạ, chạy theo bao con đường núi quanh co để rồi xông tới một chân trời mới cùng Lục Chi Ngang. Những gốc rễ hương sum suê như nhân chứng cho những năm tháng trưởng thành của hai người. Cậu và Lục Chi Ngang thông thả trải qua tuổi mười ba tới tuổi mười chín như vậy đó. Những ký ức luôn tái hiện khi trời đổ mưa đã trở thành quá khứ, có đôi khi Phó Tiểu Tư nhìn lại ảnh cũng ngẩn người.

Những mái tóc hết dài rồi ngắn, những bộ quần áo hết mới rồi cũ, họ hết khóc lại cười trên mảnh đất này. Ngày nào mặt trời cũng mọc, kéo dài rồi lại thu nhỏ những chiếc bóng của họ.

Năm tháng nghiền nát mọi phân đoạn của cuộc sống, chẳng hề khoan dung.

Hai người còn chưa ăn xong bát mì thì Trình Thất Thất đã gọi điện thoại tới, Lục Chi Ngang ậm ừ một hồi rồi ngắt máy, đứng đưa chân trên ghế như trẻ con và nói với Phó Tiểu Tư:

“Cậu ăn nhanh lên, các cậu ấy đang đợi bọn mình ở quán karaoke trên đường Hạ Sâm rồi.”

Phó Tiểu Tư cau mày: “Sao lại chọn cái nơi bát nháo ấy nữa thế?” Dứt lời, cậu vội vàng và mấy miếng to rồi đứng dậy, “Đi thôi.”

Lục Chi Ngang rút ví trả tiền.

Khi hai người bước ra khỏi quán, trời đã tối hẳn, trên trời vài áng mây ám màu ráng chiều đang nhẹ nhàng trôi, rồi lại bị gió cuốn về khoảng không tối sẫm trên cao, tựa như thiên đường nổi lửa.

Vừa thấy Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang tới, Lập Hạ liền chạy qua, Phó Tiểu Tư chỉ về phía đám người vừa đứng cùng cô, hỏi:

“Họ là ai vậy?”

Lập Hạ lắc đầu: “Tớ cũng không quen, hình như là bạn của Thất Thất.”

Phó Tiểu Tư gật đầu đáp: “Ừ cũng đúng thôi, cậu ta nhiều bạn nhiều bè, có khi còn quen cả Björk¹ nữa ấy chứ. Cậu thi môn Anh có tốt không?”

1: Ca sĩ, nhạc sĩ và nhà soạn nhạc nổi tiếng người Iceland.

Lập Hạ khó có thể tin một người luôn lạnh lùng như đá tảng hôm nay lại đột ngột lên cơn mà nói đùa, vì thế liền đá Phó Tiểu Tư một cái rồi nói:

“Chẳng buồn cười gì cả, mà quên không báo với các cậu, bọn tớ vừa ra một quy định, ai nhắc tới chuyện thi đại học thì người đó phải ra hành lang nhảy thoát y.”

Phó Tiểu Tư há hốc miệng, câu chữ vừa định thốt ra bỗng bay mất, cuối cùng mới hừ một tiếng lẩm bẩm “Dáng cậu có đẹp gì đâu” để kết thúc, có điều Lập Hạ không nghe thấy.

Lập Hạ nhìn Phó Tiểu Tư, cậu đang uống trà xanh trong cốc giấy, cau mày nhìn tấm biển karaoke điện tử chuyển màu liên tục từ trắng sang xanh. Lập Hạ như trông thấy một lớp ánh sáng trắng mờ phủ trên gương mặt cậu, khiến gương mặt vốn góc cạnh sắc nét trở nên lặng lẽ và dịu dàng hơn nhiều. Cô bỗng nhớ tới lần đầu tiên hai người gặp nhau vào ba năm trước. Gương mặt của cậu vẫn mang nét thanh tú trẻ con, một gương mặt vô cảm không nhiễm bụi trần, khi nhìn người khác, đôi mắt ấy vẫn phủ một lớp sương mờ vĩnh viễn không thể xua tan, giọng điệu hồ hững như thể chẳng để tâm tới bất kỳ chuyện gì. Vậy mà ba năm sau, gương mặt trẻ con ấy đã dần có những đường nét góc cạnh trưởng thành, gương mặt vốn ôn hòa nay lại có chút sắc sảo, đường quai hàm xéo nghiêng vào tóc mai. Lập Hạ bỗng hơi ngượng vì cú đá vừa rồi của mình, dường như hành động đó hơi thân thiết quá thì phải, may thay trước giờ Phó Tiểu Tư chưa từng tính toán với cô. Nhưng Lục Chi Ngang lại không như vậy, Lập Hạ nghĩ bụng, cô mà đá cậu ấy một cái thì cậu ấy phải trả ngay hai cái ấy chứ.

Ngày hôm đó, Trình Thất Thất quyết không nhường micro, hát hết bài này đến bài khác, cầm rế trước máy chọn bài hát không chịu rời đi. Lục Chi Ngang kêu la ầm ĩ không thể chịu nổi sự tra tấn này nữa, Lập Hạ thì cười đùa, xem ra sau này Thất Thất sẽ trở thành ca sĩ nổi tiếng rồi.

Cô nhìn Thất Thất với ánh mắt ngưỡng mộ. Thất Thất hát rất hay, dường như Thất Thất làm chuyện gì cũng vô cùng xuất sắc, học giỏi, bạn bè gần như có ở khắp trường, bố mẹ yêu thương săn sóc, lại có tài hội họa, ngoại hình cũng xinh xắn, nói chung là một con người hoàn hảo.

Dường như tất cả mọi người đều đang thỏa thích giải tỏa áp lực. Bia vừa bật nắp, bọt đã bắn khắp phòng, thêm một chai bia được khai là thêm một người gục xuống, mọi người điên cuồng hò hét nhảy nhót. Bỗng ai đó giật micro hét: “Tôi là cà chua!”, ngay sau đó, một kẻ đang nằm bò trên đất tiếp lời: “Hello, rất vui được gặp cậu, tôi là dưa chuột đây.”

Hát tới 12 giờ, ai cũng thấm mệt, vì thế liền giải tán, chỉ còn lại Thất Thất, Lập Hạ, Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang. Bốn người chả biết nên đi đâu, đành quyết định đi dạo loanh quanh.

Buổi đêm ở Thiển Xuyên rất yên tĩnh, không có quá nhiều ánh đèn neon cũng không có tiếng người huyên náo. Dân ở đây đa số đã đi ngủ từ hơn 11 giờ rồi, vì thế bốn người đi bộ trên đường chẳng thấy một ai.

Đi bộ tới công viên thì họ ngồi nghỉ. Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang nằm trên băng ghế dài tựa đầu vào nhau, Lập Hạ ngồi trên băng ghế bên cạnh, Thất Thất cũng mệt, gối lên chân cô ngủ thiếp đi.

Trời đêm mùa hạ mang theo hơi ẩm và sự oi bức rất riêng, ánh đèn đường trắng sáng chói lóa trên đỉnh đầu, phát ra những âm thanh ong ong văng vất bên tai mãi không dứt.

Vô số côn trùng bay vù vù xung quanh, Lập Hạ cũng cảm thấy hơi mệt, xoa xoa mắt, cô dần không còn nghe rõ cuộc đối thoại của Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang nữa, ý thức chìm vào những cơn bóng đè hỗn độn.

Trong cơn mê man, Lập Hạ cảm thấy Phó Tiểu Tư lại gần phía cô, khẽ hỏi: “Cuối cùng cậu vẫn chọn Học viện Mỹ thuật Trung ương à? Bấy lâu nay vẫn không có cơ hội hỏi cậu.”

Khi cậu lại gần, hương thơm xà phòng từ chiếc áo thun của cậu vương vấn bên mũi cô.

Giọng Phó Tiểu Tư như có tác dụng thôi miên, trầm thấp mà từ tính.

Cô gật đầu, rồi bỗng nhận ra trời tối đến mức không thể nhìn rõ mình có gật đầu hay không, bèn đáp với giọng điệu thản nhiên: “Ừ.”

“Nếu chúng ta còn có thể học chung đại học, ừm...” Cậu thoáng ngập ngừng rồi mới tiếp lời, “Tớ sẽ rất vui.”

Lập Hạ bỗng cảm thấy tim mình lỡ nhịp. Cảnh tượng cô quyết định điền nguyện vọng vào cùng trường đại học với Phó Tiểu Tư như hiện lên trước mắt, khiến cô chợt thấy bối rối và sợ hãi, nhưng cô cũng thắc mắc sao này giờ Lục Chi Ngang vẫn không nói gì. Nếu là trước kia, trong tình huống này, cậu đã huyền thuyên xen miệng vào rồi. Cô ngoảnh đầu lại, trong màn đêm, cô vẫn có thể thấy Lục Chi Ngang đang nằm đó, đôi mắt sáng ngời thỉnh thoảng chớp vài cái. Cái bóng từ dưới chân đèn hắt lên khiến gương mặt cậu như chìm trong bóng tối, chỉ chừa lại đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

Lập Hạ hỏi: “Lục Chi Ngang, còn cậu thì sao?”

Lục Chi Ngang thoáng khựng lại vài giây, rồi mới nhả ra hai chữ: “Thượng Hải.”

Lập Hạ gật đầu đáp: “Tốt quá rồi, cậu và Thất Thất ở cùng một thành phố.”

“Cút!” Phó Tiểu Tư bỗng cao giọng, Lập Hạ nhận ra giọng cậu tràn ngập giận dữ. Cô hoang mang không biết từ “Cút” này là để mắng cô hay Lục Chi Ngang.

Lục Chi Ngang ngồi dậy, hắng giọng đáp: “Ừm, Lập Hạ, thật ra tớ thi trường Đại học Kinh tế Tài chính Thượng Hải, nhưng không cần phải tới đó học mà chỉ cần cái danh sinh viên trường đó thôi. Tớ thi vào lớp hữu nghị Trung - Nhật của trường, sau đó... sẽ học tại Nhật Bản.”

“Hả, sao trước kia không nghe cậu nói gì?”

“Ừm, thật ra hôm nay... tớ cũng mới nói cho Tiểu Tư biết.”

...

3 giờ sáng, nhiệt độ hạ xuống, dường như thế giới vẫn đang say giấc nồng, bầu không khí oi bức của mùa hè dần dịu bớt, từng luồng hơi nước mang theo cái lạnh bắt đầu bao phủ vườn hoa trồng giữa phố. Có một truyền thuyết kể rằng, vào lúc sau nửa đêm trước khi trời sáng, ở mỗi ngã tư, nơi vườn hoa giữa phố sẽ xuất hiện rất nhiều linh hồn lang thang, chúng sẽ ngưng tụ thành một màn sương trắng ngà, phiêu đảng trong không trung.

Lập Hạ nghĩ vậy bỗng cảm thấy hơi lạnh, may sao Thất Thất đang gối lên đùi cô, thở ra từng luồng hơi ấm áp. Sau đó, Lập Hạ cũng thiếp đi. Trong cơn mơ dường như có người phủ áo cho cô, có điều cô đã mệt đến mức chẳng thể mở nổi mắt xem người đó là ai nữa.

Thế nhưng hương thơm xà phòng trên chiếc áo ấy rất quen thuộc với cô.

Đường như Lập Hạ đã mơ, tất cả như quay trở về ba năm trước. Lần đầu tiên tới Thiển Xuyên, vừa ra khỏi bến xe, cô phải giật mình sửng sốt vì những gốc rễ hương phủ rợp thành phố, ánh nắng khi đó cũng lóa mắt hết lúc này. Một nửa thành phố Thiển Xuyên được bao phủ dưới tán cây rậm rạp xanh ngắt, nửa còn lại hứng ánh nắng rực rỡ chói chang.

Trong mơ rất nhiều người đang cười, gương mặt ngập tràn ánh sáng hạnh phúc.

Mùa hạ năm 1995.

Ánh nắng tựa như sóng thần cuốn trôi cả thành phố.

Bóng râm xanh thắm lan tỏa tựa như giọt mực rơi trên giấy Tuyên Thành. Tấm áo trắng của chàng trai và sợi dây cột tóc màu xanh da trời của cô gái, xe đạp hầm hố với ba lô nhỏ xinh, quả bóng nhem nhuốc với chiếc khăn tay sạch sẽ chính là biểu tượng của tuổi trẻ, tựa như những chú cá dưới biển sâu, lững lờ phiêu du trên bầu trời thành phố.

Những hương thơm nồng nàn kia chính là tín hiệu thông báo đã đến giữa hè.

Hạ chí năm 1995: Rã hương

Chương 1: Nơi chưa được biết

Câu chuyện về hai cây rã hương như thế nào nhỉ?

Giữa dòng người đông đúc, có người thấp giọng hỏi.

Mọi thứ bỗng trở nên kỳ lạ, ánh mắt ăm ắp, bàn tay ăm ướt.

Khi mùa hạ bùng nổ vội vàng dưới vòm trời, cũng là lúc ánh dương trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết.

Cô vội vã lướt qua anh, khiến trong đám cỏ dại nở ra một nhành hoa đơn độc.

Anh lặng yên đứng phía sau đợi cô, khiến hoàng hôn từ từ khép lại cánh cửa nặng nề.

Bốn mùa trôi qua, anh và cô ngày càng trầm lặng, hoàng hôn đã qua và bình minh chưa tới.

Mùa hạ về, khi bước chân của anh và cô dần chậm lại, đôi tay từng nắm giữ lại nắm những bàn tay khác.

Có những âm thanh chưa từng được hát vang, có những đốm lửa chưa từng được bùng sáng.

Nhưng thế giới này đã có cả âm thanh và ánh sáng rồi.

Vì thế thời gian trở nên nặng trĩu nhưng cũng nhỏ bé vô cùng, một cơn bão tuyết dễ dàng phá tan cánh cửa mỏng manh ấy.

*Thành phố này vẫn đương sắc xuân. Nó cứ dừng mãi trong ký ức, đến khi hóa thành nỗi trống vắng và cô độc trong buổi hoàng hôn
khi chẳng còn ai ở lại trường học nữa.*

Từng hàng rã hương chạy dài bao trùm cả bầu trời của thành phố.

Trong bóng râm ấy, có lời từ biệt muộn tới mười năm.

Này này, mình đang hát, cậu có nghe thấy không?

Ha ha ha, ai đang hát cơ, mình nghe thấy rồi.

Có những nơi có thể bạn chưa từng đi qua, nhưng đến khi bạn thực sự đặt chân đến, bạn sẽ có cảm giác bản thân của mấy năm trước, mười mấy năm trước, thậm chí mấy chục năm trước, hoặc thậm chí quãng thời gian đó còn vượt xa số tuổi của bạn, đã từng tới đó. Bạn thực sự đã từng ở đó, từng địa danh, từng ngõ ngách, bạn đều đã từng ghé qua.

Có nhà văn giải thích rằng, đó là do điện sóng não của những người đã qua đời từng sống ở nơi này vẫn còn lưu lại trong không khí. Mỗi người lại có một tần số khác nhau, và cơ hội để những tần số này tương đồng gần như không có, nhưng cũng vẫn sẽ tồn tại một tỷ lệ rất nhỏ người đang sống có thể tiếp nhận những sóng điện phiêu lãng trong không trung ấy. Những sóng điện này, chính là “ký ức”.

Vừa hay, bạn tiếp nhận tần số điện sóng não ấy, và người để lại điện sóng não ấy, chính là thứ mà chúng ta gọi là “kiếp trước”.

Đối với Lập Hạ, Thiển Xuyên cũng tồn tại theo cách đó, chân thực nhưng cũng hoang đường.

Gió cuốn hết đi, hồn phi phách tán.

Sáng nay Lập Hạ dậy rất sớm, nhưng vì ngày mai mới là lễ khai giảng nên hôm nay chẳng có việc gì cần làm. Hơn nữa, hôm qua cô đã chuyển hết những thứ cần chuyển, cũng đã nộp học phí đầy đủ. Một ngày trống này có lẽ là nhà trường cố ý chừa ra để đám học sinh đa sầu đa cảm có thể làm một buổi lễ truy điệu đầy đau thương cho những năm tháng cấp hai của mình, hoặc có những ai vô tâm vô tư có thể tụ tập đi karaoke nhảy múa đánh bài uống rượu, vui chôn cả quá khứ lẫn tương lai trong thanh xuân vô định.

Lập Hạ nghĩ vậy, nhà trường có lẽ cũng nghĩ thế. Mà dù nhà trường không nghĩ thế thì các học sinh chắc chắn cũng sẽ cho là vậy thôi. Do đó, ngày này bỗng trở nên đầy ý nghĩa với các cô cậu học trò.

Nhưng suy cho cùng cô là một người nhạt nhẽo vô vị, đã không có tinh thần hưởng thụ lại cũng chẳng muốn buông thả bản thân.

Lập Hạ chỉ quay về Thiển Xuyên, nhìn từng cây rã hương lần lượt che phủ cả thành phố, lẩn tránh thời gian, phí hoài năm tháng.

Nhưng kỳ lạ thay, Lập Hạ có cảm giác bản thân mình của rất nhiều năm trước chắc chắn đã từng chạy bộ mấy vòng quanh ngôi trường ở đây, đã từng đợi xe ở vỉa hè, từng mua một chai nước trong tiệm tạp hóa, từng đứng dưới gốc cây hóng mát, từng nhiều lần thả diều ở quảng trường.

Lúc ăn cơm trưa mẹ gọi điện tới, Lập Hạ phải dừng bữa để nói chuyện với mẹ, một lúc sau chợt nghe bên ngoài có vài tiếng ho, cô giật mình nhận ra mình đang ở nhà của người khác bèn vội vàng cúp máy, chạy về bàn ăn và vội ba miếng nữa rồi dọn dẹp.

Nhưng may thay mai là ngày tựu trường, nếu không cứ ở nhà bà con thế này, Lập Hạ cảm thấy mình sắp bị stress đến nơi rồi.

Cô nghĩ, con người chung quy vẫn thích sống trong môi trường quen thuộc, một khi môi trường thay đổi thì dù xung quanh vẫn lấp lánh tươi đẹp, nhưng trong phút chốc trực giác của động vật sẽ thức tỉnh, khiến con người bắt đầu sợ bóng sợ gió, thần hồn nát thần tính.

Mùa hè năm 1995. Buổi học cấp ba đầu tiên.

Thật ra Lập Hạ mới tới Thiển Xuyên được ba ngày, nhưng lại có cảm giác đặc biệt thân thuộc với thành phố này. Tựa như trong những giấc mơ từ thuở nhỏ, những cây rã hương to lớn này đã xuất hiện vô số lần, đem theo những rung động mơ hồ, những làn sáng dịu dàng mờ ảo lấp đầy đôi mắt.

Lập Hạ cảm thấy Thiển Xuyên chẳng có Hạ chí, bất luận mặt trời lên cao như thế nào, tỏa ra những tia sáng trắng xóa nóng rực đến nhường nào, một nửa thành phố này vẫn vĩnh viễn được che chắn dưới bóng râm dịu dàng của những tán rã hương xanh thẫm, cách biệt với trần thế, nhắm mắt hít thở an nhiên.

Via hè. Cầu thang. Sân thượng. Cầu vượt nối liền mọi nơi. Sân vận động có tường rào bao quanh. Nửa thành phố chìm trong bóng râm xanh thẫm của rã hương, mang theo hương vị ẩm ướt của mùa hè.

Từng tán rã hương lùi dần sau ô cửa kính xe buýt.

Hôm qua Lập Hạ ở trong nhà một người họ hàng mà bản thân cô cũng chẳng nhớ tên, còn hôm trước, cô đã chuyển hết đồ đạc tới trường rồi. Đây là lần đầu tiên từ lúc sinh ra tới giờ Lập Hạ sống ở trong trường, trước khi tốt nghiệp cấp hai cô toàn ở ngoại trú. Vốn luôn mong chờ được ở ký túc, hơn nữa cũng không muốn ở nhờ nhà người ta, nên khi mẹ hỏi cô muốn ở ký túc hay nhà người quen, Lập Hạ chọn ngay ký túc chẳng hề do dự.

Khi ánh sáng lấp ló qua khung cửa sổ, cũng là lúc mí mắt cảm nhận được độ ẩm. Chắc mặt trời đã ra khỏi tán rã hương rồi đây - Lập Hạ nhắm mắt thầm nghĩ, và rồi gương mặt mẹ lại hiện lên trong tâm trí cô. Lập Hạ cảm thấy, trước kia cô đâu có nhớ nhà thế này nhỉ, ấy vậy mà vừa rời khỏi tổ ấm, từ máu thịt đến dây thần kinh trong cơ thể bỗng đồng loạt cùng bứt rứt như đã hện từ trước vậy.

Thất Thất cũng từ Thất Huyện lên Thiển Xuyên học, cô ấy là bạn nối khố của cô, hai người học cùng tiểu học tới tận cấp hai, rồi lại thuận lợi thi đỗ vào cùng trường cấp ba. Ba mẹ Thất Thất lái một chiếc xe con lên tận đây đưa cô ấy nhập học, Thất Thất hỏi cô có muốn đi cùng không nhưng Lập Hạ từ chối. Cô nghĩ bụng, mình có phải lá ngọc cành vàng gì đâu, bảo cô đi xe hơi riêng lên nhập học có khác nào ngồi tên lửa bay lên sao Hỏa.

Xe dừng trước đèn giao thông.

Khi Lập Hạ mở mắt, ngoài khung cửa sổ bỗng có thêm một bóng người. Cậu con trai ấy cười xe đạp địa hình, một chân chống đất, lộn tóc xòa xuống che khuất một phần đôi mắt, dây tai nghe màu trắng buông thõng từ ngực xuống thắt lưng da, rồi biến mất trong chiếc cặp đeo chéo. Cậu ta lặng lẽ đứng bên đường cái, dường như thuộc về một thế giới khác. Trong thế giới đó chỉ có mình cậu ta, mọi sự vật như bất động, chỉ những khi cậu ta cúi đầu ngẩng đầu, phong cảnh mới thoáng chuyển động.

Cậu ta nằm nhoài trên ghi đông xe một cách yên lặng, chiếc áo thun trắng như ánh lên sắc xanh của bóng cây rã hương. Bỗng cậu ta từ từ ngoảnh đầu lại, gương mặt hoàn toàn chiếm trọn ánh mắt Lập Hạ.

Cô không thể phủ nhận đó là người đẹp trai nhất cô từng thấy kể từ khi tới Thiển Xuyên. Cậu ta có sự tươi tắn mà những cậu chàng khác không có, tựa như nam chính trong những bộ phim điện ảnh, toàn thân tỏa ra ánh sáng trắng dịu dịu, dù có đi bao lâu trong biển người chen chúc thì vẫn sạch sẽ không vương bụi trần.

Nhưng ngay sau đó, Lập Hạ lại cau mày bởi chiếc xe địa hình và logo CK kinh điển thoắt ẩn thoắt hiện sau lưng áo cậu ta. Xưa nay Lập Hạ không ưa loại công tử nhà giàu, thế nhưng gương mặt thanh khiết kia lại không thể khiến cô ghét nổi. Đúng lúc này, cậu ta nhìn về phía cô, Lập Hạ cũng nhìn vào đôi mắt kia, đôi mắt mờ sương tựa mặt hồ sớm mai.

Lập Hạ cảm thấy đôi mắt cậu ta chỉ chuyển động theo hướng xe đi, chẳng chú ý và cũng chẳng để tâm. Đôi mắt không tiêu điểm ấy như bị che bởi một màn sương mờ.

Đèn giao thông chuyển màu xanh, dòng xe chậm rãi tiến về phía trước, ánh sáng và bóng tối luân chuyển qua tán cây. Lập Hạ nhắm nghiền hai mắt nhưng gương mặt chàng trai đó vẫn không ngừng ẩn hiện trong tâm trí.

Lễ khai giảng lúc nào cũng chán. Lập Hạ đã nghĩ vậy khi ngồi giữa sân vận động đầy người. Tất cả học sinh đều phải tập trung ở khoảng sân trống trước bục cờ, các anh chị trong Hội Học sinh bận rộn chuyển bàn ghế trên bục, sắp xếp xong xuôi lại bắt đầu bày hoa tươi.

Trình tự khai giảng ngàn lần như một, chẳng khác gì hồi cấp một hay cấp hai.

"Chẳng có chút sáng tạo nào cả."

May sao không nơi nào trong thành phố có những cây rã hương xanh tươi hơn ngôi trường này, tới độ muốn tìm một khoảng trời nắng cũng không thấy, chỉ có những tia sáng luồn lách qua những kẽ lá mà thôi. Lập Hạ thấy mình như đang đứng trong một khu rừng rậm, tiếng huyền não của hơn nghìn học sinh bỗng như trôi tới một nơi xa xôi, những hạt bụi cũng yên ắng trôi nổi giữa chùm nắng.

Lập Hạ bỗng nhớ tới sân vận động đất đỏ hồi cấp hai, nhớ tới những cậu thanh niên nhể nhại mồ hôi và những cô thiếu nữ cầm chai nước lạnh lẽ đứng chờ bên cạnh dưới ánh nắng chói chang. Tiếng ve ngân vang rộn rã khiến ngày hè càng trở nên nóng nực và bức bối. Suốt thời cấp hai, Lập Hạ chưa từng thích một cậu bạn nào. Thất Thất cũng phải thốt lên rằng cô đúng là một cô gái ngoan. Lập Hạ không phủ nhận, nhưng cô biết hồi đó cô không thích một nam sinh nào không phải vì không muốn thích, mà là vì không có ai đáng để cô thích cả. Trong trái tim cô hiện hữu một người ở nơi rất xa, cô không biết mặt mũi người đó ra sao, nhưng mỗi tối ngồi học trước khung cửa sổ, cô luôn bất giác viết tên người đó lên vở. Cái tên đó tựa như một câu thần chú không chịu ngủ yên nhưng cũng chỉ lặng lẽ lấp lánh ánh sáng mờ ảo trong đêm tối.

Trên bục cờ, thầy hiệu trưởng phát biểu ngày càng hăng say, nói từ việc vệ sinh cầu thang tới việc Trung Quốc đã cho nổ thử quả bom nguyên tử đầu tiên, Lập Hạ nghe mà không chịu nổi.

"Người làm vệ sinh cầu thang cũng chẳng phải người cho nổ quả bom nguyên tử đầu tiên, cần gì phải liên hệ hai chuyện này với nhau nhỉ?"

Bởi vậy, cô quyết định không nghe thầy hiệu trưởng nói nữa, mà thật ra những lời đó cũng chẳng có gì đáng nghe. Những lời này đã được lặp đi lặp lại không biết bao lần từ hồi lớp 1 tới giờ, kiểu gì chẳng là không được làm gì, phải làm những gì. Nhưng kỳ lạ thay, từ cấp một tới cấp ba, đã chín năm trôi qua mà danh sách những việc phải làm và không được làm ấy chưa từng thay đổi, Lập Hạ nghĩ mà buồn cười.

Cô bắt đầu chuyển tầm mắt sang những gốc rã hương, dù việc đó cũng tẻ nhạt không kém.

Những chiếc bóng luân phiên giao hòa khiến thời gian trôi qua thật nhanh. Lập Hạ ảo giác như có một

dòng nước chậm rãi lướt qua mu bàn chân cô, mang tới một cảm giác mát lạnh, vắng vắng đâu đây là tiếng đàn dương cầm, nhịp điệu chậm dần khiến cô mơ màng muốn thiếp đi.

Lập Hạ vừa ngoảnh đầu lại đã thấy chàng trai gặp lúc đi học. Gương mặt ấy lấp ló giữa mái tóc của hai nữ sinh ngồi phía trước, trông còn thanh tú hơn cả hai bạn nữ sinh kia. Lập Hạ nghĩ bụng mình gặp quý rồi. Bỗng cô nghe thấy tiếng cậu ta nói chuyện với cậu bạn ngồi bên cạnh, nhưng vì quá xa nên cô không nghe rõ giọng, chỉ loáng thoáng nghe được cậu bạn kia gọi cậu ta là “Chết cười” thì phải.

“Chết cười”¹? Sao trên đời này lại có cái tên kỳ quặc vậy nhỉ? Lập Hạ cảm thấy khó hiểu.

1. “Chết cười” đồng âm với Tiểu Tư

“Đúng là buồn cười muốn chết.” Cô lắc lắc đầu rồi lại tiếp tục ngắm cây.

Vào giờ nghỉ trưa Lập Hạ không xuống căng-tin ăn cơm, cô ngồi dưới bóng cây, mang hộp cơm chuẩn bị từ nhà ra, vừa ăn vừa lật xem một cuốn tạp chí mỹ thuật vô danh. Kỳ nào cô cũng mua tạp chí này chỉ bởi vì một họa sĩ có nghệ danh là Tế Tư. Vào một ngày năm Lập Hạ học lớp 8, cô nhìn thấy bức tranh “Mùa hè mất lửa” của họa sĩ này trên tạp chí liền thích người đó luôn, dù không biết Tế Tư là nam hay nữ, tên họ, tướng mạo ra sao, người ở đâu. Nhưng cô đoán ắt hẳn đó là một người đàn ông trẻ tuổi với gương mặt tuấn tú, không thích sự khoa trương, thích mặc quần bò với áo sơ mi trắng, chỉ uống Coca không thích uống nước lọc. Tất cả những điều đó đều là ảo tưởng cố chấp của thiếu nữ, nhưng Lập Hạ lại coi như thật.

Mùa hè trong bức tranh đó của Tế Tư hùng hực bốc cháy, nhuộm đỏ cả bầu trời, vài khóm lau điểm xuyết những chấm sáng, lay động theo gió. Trên bầu trời chỉ có duy nhất đôi cánh chim chao liệng xuyên qua tầng mây dày, phủ lấp những câu chuyện chưa thể kể. Thời gian trong bức tranh chậm rãi chảy trôi.

Từ đó về sau, trong mỗi kỳ tạp chí, Lập Hạ đều thấy tranh của Tế Tư. Những bức tranh ngập tràn màu sắc kia trở thành điểm nhấn trường thành của Lập Hạ, tựa như một loại vũ về an ủi, hay nói đúng hơn là một sợi dây kết nối.

Cô bắt đầu say mê Tế Tư một cách kỳ lạ, đêm nào cũng không ngừng tưởng tượng, Tế Tư vuốt ve tờ giấy vẽ thế nào; người đó cúi đầu gọt bút chì ra sao; khi pha màu, làn mi người ấy có nhướn lên hay không; ban ngày người ấy sẽ thế nào, và ban đêm đi ngủ sẽ ra sao.

Những suy nghĩ đó dường như đã thành thói quen tới tận khi cô tốt nghiệp cấp hai. Cô biết tình cảm mình dành cho Tế Tư đã thành tín ngưỡng. Tranh của người ấy luôn mang tới cảm giác như đang đưa tiễn tuổi xuân. Nhiều khi Lập Hạ cảm giác Tế Tư như một người khoác lên mình tấm áo choàng đen dày nặng, đứng bên con đường ngã bóng hoàng hôn, ánh mắt nặng trĩu tiễn đưa những con người không quay trở lại, phía trên bầu trời là đàn chim dáo dác bay.

Bất giác, Lập Hạ thiếp đi, buổi trưa mùa hạ luôn mang theo hơi nóng, ánh sáng, mùi hương và cả sự lười nhác nữa, tổng thể đó khiến mí mắt cô trĩu nặng, tựa như một hợp chất kết dính cực mạnh vẫn đương

nóng hôi hổi.

Hơi thở dần chậm lại, cô chìm vào giấc ngủ. Có rất nhiều buổi trưa, Lập Hạ sẽ đột nhiên lịm đi như thể mất đi ý thức.

Tới khi tỉnh giấc nhìn đồng hồ, cô bật thốt “Giết tôi đi!” rồi vội vàng thu gom đồ đạc, chạy về phía giảng đường.

Lập Hạ vẫn luôn phải hối hận vì tính cách bất cẩn này của mình, tính tình mà Thất Thất chưa bao giờ có. Cô ôm tập tranh, hộp cơm, túi xách và cởi áo khoác ra vì trời quá nóng, thoát trông thật nhếch nhác. Ở góc cua tầng ba, Lập Hạ bỗng thấy phía trước có bóng người, nhưng cô thật sự không kịp phanh lại nên lập tức đâm sầm vào người ta.

Chiếc áo thun mềm mại mang theo hơi lạnh, tiến thêm nữa là sẽ chạm vào làn da ấm áp. Khi đập mặt vào lưng người phía trước, Lập Hạ có thể cảm thấy hai cánh xương gồ lên ở phía sau lưng người đó. Chất vải hòa quyện hương nước hoa và mùi mồ hôi, thoang thoang mùi thơm thanh mát như hương cỏ. Lập Hạ hoảng hốt đánh rơi hết đồ xuống đất, thân hình lao đảo vội ôm lấy eo người đó theo phản xạ. Khi chạm phải phần bụng rắn chắc của người đó, cô vội vã rút tay, thế nhưng bàn tay vẫn nóng bừng bừng. Lập Hạ vì co người nên mất trọng tâm, lập tức ngã phịch xuống sàn.

Thật ra cả quá trình chỉ diễn ra trong một hai giây, nhưng Lập Hạ lại nhớ rõ được từng chi tiết, cô ngồi bệt xuống đất, đưa mắt nhìn hàng mi đen, đôi mắt, sống mũi của người đó.

Đó chính là gương mặt mà cô đã thấy ngoài cửa sổ xe buýt sáng nay.

Gương mặt đó không hề có biểu cảm gì, chỉ trừ hàng mày khẽ nhíu lại. Lập Hạ nhìn thấy dấu mờ từ hộp cơm của mình bắn lên vạt dưới áo thun của người đó, đưa mắt lên thêm chút nữa thì nhìn thấy logo hai chữ CK, liền rùng mình nghĩ bụng “Giết tôi thêm lần nữa đi!”

Cô vội vàng đứng dậy, không hiểu sao nói mãi không xong câu “Mình xin lỗi nhiều lắm.”

“Mình... Mình...” Âm cuối thậm chí còn khẽ tới độ không ai nghe thấy, chỉ có tiếng tim đập rộn ràng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Gương mặt ấy vẫn chẳng có biểu cảm gì, người lên tiếng lại là chàng trai đứng kế bên. Bấy giờ Lập Hạ mới nhận ra ở đây có những hai người. Ngoảnh đầu trông thấy một gương mặt còn điển trai hơn với chiếc áo thun cũng của hãng CK, cô liền như nghẹt thở. Người đó cười tíu mắt nói: “A...” rồi không nói tiếp nữa, gương mặt lộ rõ vẻ chờ xem kịch hay.

Lập Hạ bỗng thấy cái tên có gương mặt hơn hờ lộ liễu khi người khác gặp nạn này thật đáng ghét. Tên này cao hơn chàng trai cô thấy ngoài cửa kính xe buýt nửa cái đầu, đôi mắt cũng to hơn một chút, trông cũng điển trai hơn. Thật ra nét đẹp của hai người này không thể so bì, khi đứng trong đám đông, họ đều cực kỳ hút mắt. Chắc hẳn tên này chính là kẻ ngồi bên nói chuyện với cậu bạn lạnh lùng kia.

Chàng trai bị bắn áo xoay người lại, buông đúng một câu “Đi thôi!” với người kế bên như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra. Điều này khiến Lập Hạ sững sốt, và cả thất vọng một cách kỳ lạ. Thực ra cô cũng không biết mình đang mong đợi chuyện gì nữa, chỉ là sự bình thản ấy không khỏi khiến người khác cảm

thấy hụt hẫng. Chỉ ít người kia cũng phải tranh luận một câu hoặc chấp nhận lời xin lỗi của cô chứ, cùng lắm thì mình giặt áo cho cậu là được chứ gì? Dù mình không có áo thun CK để đền cho cậu, nhưng bột giặt thì không thiếu.

Trong tâm trạng tức giận, Lập Hạ hét lên phía sau hai chàng trai: “Xin lỗi nhé!” Dừng khí sục sôi ấy khiến giọng cô vang vọng khắp cả tầng, tới mức chính cô cũng phải giặt mình. Bóng lưng của “mặt lạnh” thoáng khựng lại rồi bước tiếp, trông thờ ơ hết như chính gương mặt của cậu ta vậy. Nhưng kẻ bên cạnh thì ngoảnh đầu lại, nhoen miệng cười để lộ chiếc răng nanh, vẻ mặt lại càng sung sướng khi thấy người khác gặp họa.

Lập Hạ vội vàng chạy về phía phòng học lớp mình, thầm nghĩ giờ mình chắc chắn trông cực kỳ ngốc nghếch.

2 giờ 33 phút, tới muộn ba phút, Lập Hạ đứng ngoài cửa thở hổn hển, gương mặt thầy giáo lộ vẻ không vui, tới muộn ngay tiết đầu của buổi học đầu tiên, trò đùa này thật quá trớn.

Thầy giáo căn nhắc vài câu, dù không có ý trách phạt nặng nề nhưng đứng trước bao bạn học mới gặp lần đầu thế này, Lập Hạ vẫn thấy hơi xấu hổ.

Sau một phút đứng tại chỗ, cuối cùng cũng nghe được câu “Em vào đi, lần sau nhớ chú ý!” của thầy giáo, cô bèn vội vàng chạy vào lớp, liếc nhìn sơ đồ chỗ ngồi xếp theo mã số học sinh trên bảng để tìm chỗ của mình.

Lập Hạ nhét hết đồ vào học bàn, vừa thở phào được mấy bận đã nhìn thấy hai chàng trai vừa nãy qua khung cửa sổ, mấy giây sau, họ đã đứng trước cửa lớp. Nào ngờ thầy giáo không hề trách mắng câu nào, chỉ mỉm cười gật đầu để họ bước vào.

Cô bức bối nghĩ, thật bất công, sao lại có chuyện đến muộn hơn cả cô mà vẫn bình an vô sự vậy?

Lập Hạ nhìn về phía hai chỗ ngồi còn trống duy nhất trong lớp ngay sau mình lại càng thấy khó chịu hơn, tựa như có con sâu bò lên người mà cô lại chẳng tìm ra cách bóp chết nó.

“Họ chính là hai người được tuyển thẳng từ cấp hai ấylà hả?”

“Chắc vậy đó, nghe nói sau khi được tuyển thẳng, họ chẳng thèm đi học buổi nào suốt cả nửa học kỳ cuối cấp hai.”

“Hình như được tuyển thẳng theo diện học sinh nghệ thuật thì phải, nhưng thành tích các môn văn hóa của họ còn cao hơn tất cả học sinh lớp thường đấy.”

“Ôi mẹ ơi, đỉnh vậy!”

“Chứ sao, đã vậy còn đẹp trai nữa chứ.”

“... Bỏ tay với cậu luôn, nhưng hết hy vọng đi, nghe nói một người đã có bạn gái rồi đấy.”

“Vẫn còn một người mà, hi hi.”

“Ha ha.”

“Ha ha cái con khi!”

...

Những tiếng bàn tán phiêu đảng trong không trung, theo luồng gió quạt truyền đi khắp cả lớp. Lập Hạ cảm thấy mấy người bạn học xung quanh thật lắm chuyện, ấy vậy mà cô vẫn không khỏi ngoảnh đầu nhìn. Đúng lúc đó, chàng trai ngoài khung cửa xe buýt bỗng ngẩng đầu lên, gương mặt tinh tế ngay lập tức lọt vào mắt cô, thế nhưng đôi mắt cậu ta như không hề có tiêu cự, được phủ một lớp sương mù, chẳng thể nào biết người đó đang nhìn lên bảng hay nhìn cô. Lập Hạ vội vàng xoay người lên, bỗng nghe thấy tiếng cười từ phía sau vọng đến:

“A, là cái người hấp tấp vừa nãy đây mà.”

Còn người kia trước sau vẫn chẳng có phản ứng gì.

Người hấp tấp?!

Lập Hạ cảm thấy lưng mình như ướt đẫm mồ hôi, lau mãi mà không khô, rất ngứa nhưng lại chẳng thể làm gì, chỉ ước sao tháo được một cánh tay xuống đưa ra sau gãi cho đã.

Quạt điện vẫn không ngừng quay, tiếng vang phành phạch kéo mùa hạ ngày một dài hơn.

Phảng phất trong không khí là hương thơm nồng nàn của mùa hạ.

Ngoài khung cửa sổ lại nhuộm một màu xanh ngắt của rã hương.

Đêm đầu tiên ở lại trường, Lập Hạ thao thức mãi, nhưng vì không quen thân với cô bạn cùng phòng nên cô đành buồn bực nằm trên giường. Chiếc quạt trần thổi tới từng làn gió nhẹ, không gian chật hẹp trong căn phòng trở nên bức bối hơn bao giờ hết, vừa tắm xong mà giờ đã ướt đẫm mồ hôi.

Bên gối là mấy phong thư những người bạn cũ gửi cho cô. Khi mới tới Thiển Xuyên, vì quá tiếc nuối nên cô đã mang theo rất nhiều rất nhiều thư của các bạn. Giờ nghĩ lại, cô bỗng cảm thấy bạn học cùng trường mà cũng có thể viết dài đến vậy, lại còn dán tem rồi mang ra bưu điện, có lẽ là nhờ vào sự cố chấp và bông bột của tuổi trẻ, nhưng như thế cũng thật thuần khiết, ít nhiều khiến người ta cảm nhận được sự ngây ngô.

Trước khi chào tạm biệt họ hàng để tới trường, Lập Hạ nghĩ mình sẽ không bao giờ đọc lại những lá thư đó nữa, nên buổi tối cô mang đồng thư ra phân loại, thư của từng người sẽ được xếp riêng, chẳng mấy chốc đã có tới bốn năm chồng. Sau đó, cô hỏi mượn cái hộp sắt để đốt đồng thư. Khi ánh lửa hắt lên mặt, Lập Hạ bỗng cảm thấy bao kỷ niệm trước kia như ùa về trước mắt, ai đó viết trong thư rằng tuần sau sẽ đi mua quần áo với ai, ai đó viết dạo gần đây cậu không quan tâm mình mà suốt ngày đi với ai, tớ giận thật rồi đó...

Nháy mắt đồng thư đã hóa thành tro, Lập Hạ xoay người về phòng. Cảm giác nóng rát của ngọn lửa thật ngọt ngào, đã vậy hôm nay trời lại nóng hơn thường lệ, người cô đã đẫm mồ hôi, đôi mắt cay vì khói mà nhỏ lệ. Cuối cùng cô có thể giả vờ bảo rằng mình cũng đã sâu nảo vì thời thanh xuân của chính bản thân rồi. Tới khi nào cô mới có thể sửa được cái tính trong ngoài bất nhất này nhỉ. Lập Hạ bỗng nhớ tới câu

khẩu hiệu “Xây dựng xã hội, làm lại cuộc đời” mà thấy bất lực với chính mình.

Nằm trên chiếc giường xa lạ, cô không sao ngủ được. Lập Hạ trở mình liên tục, tưởng tượng những lá thư đã hóa thành tro bồng rơi từ trần nhà xuống phủ lên người cô, khiến cô thấy ngột thở như thể bị chôn sống từng chút.

Ngoài cửa sổ vắng vắng tiếng một chú mèo cứ kêu suốt, âm thanh uyển chuyển tựa như đã trải qua một khóa luyện thanh nghiêm khắc. Hè nóng như đổ lửa mà không đi ngủ, rạo rức cứ như xuân tới, thật không thể chịu nổi! Lập Hạ lại lật người, cô chợt nhớ hình như có người bạn từng kể mèo nhà cậu ta tương tự không kể xuân hạ thu đông, gọi bạn tình từ đầu năm tới tận cuối năm.

Chiều nay sau khi tan học, cô vừa mua một cuốn tạp chí, lần này Tế Tư vẽ một bức tranh mang tên “Quá khứ vô hồn”. Bức tranh vẽ một chàng trai mặc đồ trắng đứng trong mưa, xe cộ qua lại trên đường phố đều mờ nhạt không rõ, chỉ có chàng trai kia sắc nét vô cùng. Những người đứng trú mưa dưới mái hiên dõi theo chàng trai ấy với vẻ sững sốt, còn người ấy vẫn hững hờ vô cảm. Phía dưới bức tranh đề một câu: “Chàng trai ấy thản nhiên bước qua bốn mùa...”

Đúng lúc này, cơn buồn ngủ lại ủa tới dồn dập như sóng triều, nhấn chìm mọi dây thần kinh tỉnh táo.

Hàng ngày, khi ôm xấp bài thi bước dưới tán rã hương che khuất ánh nắng gay gắt, Lập Hạ luôn nghĩ thời cấp ba của cô đã bắt đầu rồi ư? Sau khi cô suy nghĩ rất nhiều lần, dấu hỏi cuối câu nay đã thành dấu chấm.

Sáng nào cô cũng nhìn thấy hai chàng trai kia, ngay trong lần giới thiệu bản thân trong buổi học đầu tiên cô đã nhớ tên hai người đó rồi, bởi tên của họ rất đặc biệt. Một người tên Phó Tiểu Tư chứ không phải “Chết cười” như cô nghe nhầm, người còn lại là Lục Chi Ngang.

Dần dà Lập Hạ cũng phải thừa nhận hai người này thật sự là thiên tài, bởi nhiều khi cô để ý thấy Phó Tiểu Tư lên lớp không hề nghe giảng, chỉ tiện tay vẽ vờ hết bức này tới bức khác trên giấy, còn Lục Chi Ngang lại nằm nhoài ra bàn ngủ gật. Thỉnh thoảng sau khi tỉnh dậy, cậu ta sẽ cầm tranh của Phó Tiểu Tư qua xem, sau đó vẽ vờ linh tinh lên trên, để rồi lần nào cũng bị Phó Tiểu Tư đá cho kêu oai oái. Lập Hạ nghĩ bụng, nếu là Phó Tiểu Tư cô cũng đá, bởi chẳng ai vẽ tranh lại muốn tranh của mình bị người khác động vào.

Đôi khi Lục Chi Ngang sẽ ngẩng đầu mỉm cười với Lập Hạ đang ngoảnh đầu nhìn họ rồi nói: “Hi.”

Lập Hạ lập tức xoay người đi, đỏ mặt vì bị phát hiện. Lục Chi Ngang khá thích nói chuyện, cậu ta thường bắt chuyện với cô kiểu “Tên cậu hay thật đấy”, đã vậy trong giọng nói ấy còn mang theo sự nũng nịu hiếm thấy ở con trai, đúng là chẳng phù hợp với bề ngoài điển trai cao to của cậu ta gì hết.

Còn Phó Tiểu Tư dường như luôn mang vẻ mặt lạnh như băng. Thỉnh thoảng có người bắt chuyện với cậu ta, cậu ta cũng chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn người ta, vài phút sau mới thông thả hỏi một câu “Chuyện gì?”, đôi mắt không hề có tiêu cự như phủ một màn sương mờ, âm thanh ướt át mà mềm mại tan trong không trung.

Tháng Chín tới, bầu không khí cũng dịu mát hơn, sáng sớm đạp xe tới lớp, hơi lạnh thấm vào áo khiến cậu nổi da gà. Phó Tiểu Tư hắt hơi, tóc mái xòa xuống che đi đôi mắt. Mấy hôm nay, cậu luôn muốn đi cắt chỗ tóc đã dài ra này nhưng mãi vẫn không có thời gian. Thầy dạy Mỹ thuật muốn cậu tham gia một cuộc thi hội họa nên mấy ngày gần đây chiều nào cậu cũng phải ngồi vẽ.

Khoảng thời gian tự học sau 4 giờ chiều, Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang không cần có mặt, hai người có thể vác giá vẽ tới phòng tranh hoặc tới ngọn núi phía sau trường. Lập Hạ nhìn họ nghênh ngang về sớm, trước khi đi, Lục Chi Ngang còn cười tít mắt chào cô, điều này khiến Lập Hạ tức tới nghiến răng nghiến lợi. Nhưng dù có tức đến mấy cũng vậy thôi, quả thực thành tích của cô không thể sánh nổi với hai người họ. Đó cũng là điều khiến cô cảm thấy cực kỳ bất công, tại sao người vẽ vời kẻ ngủ gật trong lớp có thể thi được hạng nhất hạng nhì, còn người chăm chỉ ghi bài, dốc toàn lực ôn tập cũng chỉ có thể lọt vào top 10?

Ông trời ơi, ông có đang mở mắt không đó!

Cổng trường là trạm cuối của tuyến xe buýt số 16, điểm cuối đầu kia của tuyến này thuộc vùng ngoại ô thành phố Thiển Xuyên, nơi có một nhà xưởng bỏ hoang mọc tràn cỏ dại, cỏ cao tới mức không thấy đầu người, từng nhánh cỏ đậm nhạt khác màu nghiêng ngả trong gió, vẽ nên từng đợt sóng gợn như làn nước êm.

Những sợi lau màu trắng bay vút lên, bám đầy vào người đi đường.

Phó Tiểu Tư tựa người lên ghi-đông, chiếc tai nghe vang lên điệu nhạc xập xình. Nam ca sĩ hát mãi một câu: *"I walked ten thousand miles, ten thousand miles to reach you..."*, câu hát ấy tựa như lời mê sảng trong cơn mơ nhưng lại cực kỳ hợp với tiết tấu bài hát này, như thể có những người đang thối sáo ngay giữa trạm xe ồn ã vậy. Họ đứng giữa sự huyên náo, thối sáo ru ánh hoàng hôn trở nên yên tĩnh, biến con người hóa những chú chim, biến thời gian thành quá khứ, rồi lại biến quá khứ thành những dòng hồi ức.

Phó Tiểu Tư vừa đưa mắt nhìn lên đã thấy Lục Chi Ngang đứng trước mặt, cậu cau mày nói:

“Tốt nhất lần sau nhanh cái chân lên.”

“Có phải tớ không muốn nhanh đâu, chỉ tại có một em gái nhất quyết mời tớ uống Coca thôi mà, thịnh tình khó chối lăm.”

“Lộn chủ ngữ rồi kìa, rốt cuộc là ai mời ai?”

“... Cậu được lăm!”

“Cậu còn không đi lấy xe, tớ đảm bảo hôm nay lại tới muộn.”

Lục Chi Ngang sức tỉnh, vỗ bốp một cái lên đầu rồi chạy như bay, vạt áo phấp phới tựa như đóa hoa thanh khiết đương nở rộ trong nắng hè.

Trong mắt nữ sinh, những nam sinh đẹp trai như cậu ấy kiểu gì cũng sẽ được so sánh với hoa thôi.

Cuối cùng, hai người vẫn cứ tới muộn. Phó Tiểu Tư lườm Lục Chi Ngang một cái sắc lẹm, Lục Chi Ngang húng hắng ho vài tiếng giả vờ không thấy. Thế nhưng thầy giáo thì không. Hậu quả là hai người phải nộp năm bức vẽ tượng thạch cao ngay ngày mai. Phó Tiểu Tư nhìn Lục Chi Ngang, đôi mắt gườm gườm

như sắp bùng cháy.

Trên đường về nhà, Phó Tiểu Tư thản nhiên bảo:

“Tớ thương cậu lắm, tối nay phải vẽ tận mười bức cơ mà.”

Ngay sau đó, chiếc xe đạp của Lục Chi Ngang lao đảo vài cái rồi đổ kênh, Phó Tiểu Tư chẳng thèm quan tâm mà cứ đi tiếp, để lại Lục Chi Ngang ngồi dưới đường gào thét: “A a a a a a a a...”

Một đàn quạ dáng dác bay vụt ra khỏi lùm cây.

Chớp mắt đã tới tháng Mười, bầu trời bắt đầu cao hơn, thỉnh thoảng Lập Hạ nhìn thấy những đàn chim bay di cư về phía nam, tiếng vỗ cánh cực kỳ rõ ràng. Chỉ cần nhắm mắt thôi, cô đã có thể nhìn thấy ánh nắng ấm áp ngập tràn đất phương Nam, đàn chim bay qua những vùng non xanh nước biếc.

Tuần nào cũng có bài kiểm tra.

Người nơi đây không ai không biết ngôi trường này có tỷ lệ học sinh lên lớp đạt gần một trăm phần trăm, bởi vậy muốn lọt vào top 10 có thành tích tốt nhất hẳn là chuyện không hề dễ.

Lập Hạ ngày nào cũng thấy một bã người, Thất Thất là học sinh nghệ thuật lại không cùng lớp với cô, Thất Thất ở lớp 10A7, còn cô ở lớp 10A3, đều là hai lớp nổi tiếng nhất khối. Lớp 10A7 là lớp nghệ thuật có tiếng, phân nửa số học sinh thi vào ngôi trường này bằng môn nghệ thuật đều học ở đây, vì vậy khi ngày hội văn hóa tới gần, hầu như cả lớp 10A7 đều đăng ký tham gia. Còn lớp 10A3 lại là nơi tập trung các học sinh đạt điểm cao trong trường, lần nào trong top 10 cũng phải có tới tám người thuộc lớp 10A3, sáu mươi sáu người đều sẽ nằm trong top 150.

Lớp 10A3 tổng cộng có sáu mươi sáu học sinh.

Bởi vậy nhiều khi Lập Hạ thấy cô và Thất Thất như sống trong hai thế giới. Thất Thất học vẽ tranh truyền thống, ngay từ nhỏ đã phải học vẽ cá vàng vẽ nòng nọc vẽ tôm he, vẽ những đóa mẫu đơn nở rộ rực rỡ giữa trời hạ và mãi mãi không tàn trên mặt giấy Tuyên Thành. Còn cô thì cả năm lớp 7 chỉ dành để học phác họa, đến lớp 8 thì thôi học vẽ, lớp 9 đã không biết để giấy bút ở đâu nữa rồi. Thế nhưng Lập Hạ chưa bao giờ thấy như vậy không ổn, cuộc sống này rất công bằng, tuy không vẽ được nhưng cô lại là người có thành tích cao nhất huyện, từ đó thuận lợi bước vào ngôi trường này. Hơn nữa trong bốn kỳ kiểm tra trong hai tháng từ khi khai giảng đến nay, cô vẫn luôn giữ vững vị trí trong top 10. Lập Hạ tự nhủ: “Ừ, được như thế này cũng không dễ.”

Vậy mà cô vừa nói xong, một cảm giác bi tráng đã từ đâu ập tới.

Lúc ăn cơm, Thất Thất hỏi tình hình bên Lập Hạ, cô bèn đáp rất ổn, có điều học hành bận bịu nên hơi mệt mỏi. Thất Thất lại gắng hỏi cô quen người bạn mới nào chưa, Lập Hạ lắc đầu.

Tiếng quạt trần vù vù trên đỉnh đầu ngày càng lớn khiến căng - tin vốn vắng vẻ bỗng trở nên ồn ã.

Lập Hạ thấy thời tiết hôm nay vẫn rất nóng, tháng Mười cũng đã coi như sang thu rồi, xem ra dù “hồ mùa thu”¹ là đực hay cái thì vẫn rất đáng sợ.

1: Một cách gọi dân gian, nếu vào ngày lập thu, trời không mưa thì hai mươi tư ngày sau đó, thời tiết sẽ rất nóng, hai mươi tư ngày đó gọi là “hồ mùa thu”.

Thất Thất tròn mắt nói: “Tớ còn tưởng lâu vậy không thấy cậu là vì cậu bận đi với các bạn mới quen chứ.”

Lập Hạ gầy gầy hột cơm: “Tớ có được như cậu đâu, hơn nữa bạn cùng lớp tớ đều là một sách hết, cậu mà nói chuyện với họ, có khi còn ngửi thấy mùi công thức hóa học ấy chứ.”

“Hả? Kinh khủng thế á, ai cũng vậy ấy hả?”

“Đương nhiên... À không, có hai kẻ ngoại lệ.”

“Hửm?” Thất Thất hỏi bằng giọng đầy hứng thú: “Ai vậy?”

“Thôi đừng nhắc đến họ nữa. Thất Thất, lớp cậu có vui không?”

“Vui chứ, lớp tớ toàn các nhân vật thần thánh thôi, nghịch đến mức trần phòng học cũng phải lật ngược luôn.”

“Vậy sao...” Giọng Lập Hạ có chút hâm mộ.

“Ừ, kể cậu nghe chuyện này, vì nó mà tớ cười nguyên ngày đấy. Lớp tớ có một bạn nữ tên Lưu Văn Hoa làm văn như thế này: “Chú linh dương yêu mạng sống liều mạng chạy vào rừng sâu...” Cậu biết cô giáo phê như thế nào không? Thế rồi cuộc chú linh dương đó muốn sống hay muốn chết?”

Lập Hạ thoáng ngây người rồi bật cười như nắc nẻ, sau đó cô nhớ tới giáo viên lớp mình mà thấy chạnh lòng, lớp cô có vị giáo viên Vật lý có gương mặt rất phù hợp với nguyên lý đòn bẩy và giáo viên Hóa học miêng sặc mùi axit sulfuric.

Ánh nắng xế trưa luôn khiến người ta cảm thấy mệt mỏi và lười biếng. Thất Thất ngồi tựa vào Lập Hạ dưới gốc cây rã hương, bóng râm chậm rãi lướt qua hai người. Một áng mây đi qua lại một áng khác đến, bởi vậy bóng cây cũng từ từ chạy qua hai gương mặt trẻ trung. Hai màu sáng tối giao hòa, gió thổi tới từ phương Bắc hết như làn nước, Lập Hạ cười đùa: “Trên trời có hai áng mây, một màu trắng, đám còn lại, cũng là màu trắng.”

“Giống như ở cổng nhà tôi có hai gốc cây, một gốc là táo, gốc còn lại cũng là táo¹. Í, hay là bạch đàn nhỉ?”

1: Lấy ý từ tác phẩm “Đêm thu” của nhà văn Lỗ Tấn. Nguyên văn: “Ở vườn sau nhà tôi, có thể nhìn thấy phía ngoài tường có hai cái cây, một là cây táo, còn cây kia cũng là cây táo.”

“Chắc là táo, tớ cũng không nhớ bài học đó nữa.” Lập Hạ khẽ dịch người đổi sang một tư thế biếng nhác thoải mái hơn.

“Đã từ lâu lắm rồi.” Thất Thất bỗng cất tiếng.

“Hình như vậy.”

“Lập Hạ, cậu đã bao giờ nghĩ ngoài học ra, cậu còn muốn làm gì khác không?”

“Không biết nữa.” Cô duỗi chân ra, đầu gối thoáng nhói đau, chắc trời sắp mưa rồi.

“Cậu có nghĩ tới việc tiếp tục vẽ tranh không?”

Có thứ gì đó trong tim Lập Hạ bị đánh thức nhưng lại như chưa tỉnh hẳn, cũng tựa như trong giấc ngủ, dù nghe thấy tiếng sấm sét mưa rào ngoài khung cửa nhưng chẳng chịu mở mắt, chỉ vì cảm nhận được hơi nước và hơi lạnh nên mới vội vàng cuốn chăn. Phải rồi, cũng chỉ vậy mà thôi.

“Chưa từng, tớ có học lớp A7 đâu, vẽ vời gì chứ.”

“Cậu có định tham gia lớp học vẽ phác họa ở trường không? Ai cũng đi được, không hạn chế.”

Lập Hạ cảm thấy trái tim khẽ rung động, tựa như nó vừa trở mình một cái, đôi mắt hé mở trong mơ màng.

“Toàn học sinh lớp cậu thôi chứ gì?”

“Không đâu, hình như học sinh toàn trường ai cũng đi được đó, lớp nào cũng có người tham gia. Lập Hạ, cậu đi nhé?”

Lập Hạ quay đầu nhìn Thất Thất, tựa như vừa sức tỉnh khỏi cơn mơ, ngồi trên giường lắng nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài kia. Cô bật cười đáp: “Ừ thì đi.”

Lớp học vẽ nằm trong góc tây nam, bị những gốc rễ hương che phủ tới độ nhìn không rõ hình dáng.

Đó là phòng học lâu đời nhất ở trường này, một căn phòng mái bằng ngói xanh, hình như được xây dựng từ đời nhà Thanh. Khi đó, học sinh phải ngồi học ở căn phòng mái bằng thấp tẹt, để rồi mấy năm sau sẽ phải rời xa nơi này lên kinh dự thi.

Lập Hạ lưng đeo giá vẽ, tay cầm dụng cụ đẩy cửa bước vào.

Tiếng sột soạt vọng ra, là tiếng của rất nhiều chiếc bút chì đang lướt trên giấy, trên đất có đủ loại thạch cao, các khối hình học, tượng đầu người, mà trong đó nổi bật nhất chính là tượng David.

Lập Hạ ngồi xuống một góc gần cửa sổ, vừa đặt giá vẽ và bút xuống thì thầy giáo bước vào.

Thầy tuy trẻ nhưng lại để chỏm râu dưới cằm, thoát trông thật kỳ lạ. Lập Hạ không thích những người như vậy. Cô không hiểu vì sao những người làm nghệ thuật lại cứ muốn biến bản thân thành tác phẩm nghệ thuật.

Hôm nay đã là buổi học thứ ba rồi, cũng may trước kia Lập Hạ từng học vẽ nên bắt đầu học từ giữa khóa cũng không sao. Thực ra việc vẽ phụ thuộc phần lớn vào bản thân, giáo viên giảng rất ít, hơn nữa dù

gì môn này cũng cần có tố chất.

Từng nét bút lướt trên giấy, cánh tay cổ tay di chuyển lên xuống, bức tranh từ từ có khung, có hình, sau đó là những vùng đổ bóng, màu xám chì dần chiếm lĩnh toàn bộ trang giấy.

Bỗng một chú mèo nhảy vọt lên khung cửa sổ làm Lập Hạ giật thót, ngón tay run run khiến đầu chì gãy ngay trên giấy.

“A.” Cô khẽ bật thốt, dù nhỏ tới mức gần như không thể nghe thấy nhưng vẫn khá nổi bật trong bầu không khí lặng như tờ này, có người khẽ cau mày.

Lập Hạ lục tìm dao gọt bút chì trong túi dụng cụ nhưng mãi không thấy, từng giọt mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán.

“Này.” Bỗng một bàn tay vươn tới trước mặt cô, trên đó là một chiếc dao gọt màu trắng. Lập Hạ vừa ngẩng đầu lên thì thấy hàng mày đen, hàng mi và đôi mắt. Phó Tiểu Tư ngoảnh xuống nhìn cô.

“Hả?” Lập Hạ lại sừng sốt kêu lên. Sao cậu ta lại ở đây? Cô bối rối nghĩ, đáng nhẽ không có học sinh lớp A3 nào muốn tham gia lớp học không giúp ích gì cho việc thi đại học này mới đúng, thế nên việc gặp Phó Tiểu Tư ở đây ít nhiều cũng khiến cô ngạc nhiên.

“Tiểu Tư, sao thế?” Bỗng phía sau có tiếng nói vang lên, Lập Hạ quay đầu lại thì thấy một đôi mắt đang híp lại vì cười. Lục Chi Ngang đưa mắt nhìn cô, chào: “Hi.”

Lập Hạ bỗng cảm thấy thấp thỏm, muốn xách giá vẽ chạy khỏi đây ngay lập tức, bởi cô từng thấy tranh của hai người kia, nhìn là biết cô và họ không cùng đẳng cấp. Cô sợ người khác nhìn thấy tranh của mình, hơn nữa cũng không muốn bạn học cùng lớp biết mình tới đây học vẽ.

Khi cô cúi đầu, bút chì đang cầm trong tay đã biến mất, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Phó Tiểu Tư đang gọt bút rồi, ngón tay xoay quanh bút và dao gọt tựa như sợi tơ vòng đi vòng lại, Lập Hạ nghĩ bụng, tay con gái chắc cũng chẳng linh hoạt được như cậu ta.

“Cầm đi. Sau này đừng hô to gọi nhỏ như thế nữa, người khác sẽ thấy phiền đấy.”

“Ừ.” Lập Hạ cúi đầu đáp, đang định ngẩng đầu nói lời cảm ơn, nhưng thấy gương mặt vô cảm và đôi mắt vô định của Phó Tiểu Tư thì hòng bỗng nghẹn ứ.

Người ta vừa nói mình phiền đó, nói cảm ơn kiểu gì được đây?

Phó Tiểu Tư đứng dậy dọn đồ, Lục Chi Ngang ngồi phía sau dường như cũng đã vẽ xong. Lập Hạ nhìn họ, nghĩ bụng chắc hẳn lúc tạo ra các sinh mệnh, bà mẹ cũng có lòng thiên vị, tại sao trên đời lại có hai người ưu tú như thế này nhỉ? Cô buồn bực nghĩ ngợi.

Hoàng hôn dần buông, những đốm sáng vàng tô điểm chân trời, Phó Tiểu Tư dụi mắt lộ vẻ mệt mỏi. Cậu vươn vai khiến các khớp xương kêu răng rắc.

“Mệt thật đấy.”

“Ha ha, lên đi, tớ công cậu về nhà.” Lục Chi Ngang nhảy tới làm động tác như đang định vác bao tải.

Phó Tiểu Tư ngoảnh đầu, ánh mắt sắc lẹm như muốn giết người, Lục Chi Ngang sợ hãi thu tay lại rồi cười xòa. Phó Tiểu Tư cau mày nhìn màu vẽ trên chiếc áo trắng của Lục Chi Ngang, nói:

“Không biết mẹ cậu giặt đồ kiểu gì đây?”

“Giặt không sạch thì mẹ tớ mua đồ mới thôi, đơn giản mà.”

“Chính vì lẽ đó mà Trung Quốc mãi vẫn chưa thoát nghèo đấy.”

Lục Chi Ngang sững người, bỗng mỉm cười mờ ám: “Tớ phải về mách mẹ.”

Lần này lại tới lượt Phó Tiểu Tư sững sốt, bởi cậu không biết nên trả lời câu này ra sao, vẻ mặt đồ dẫn thoáng qua của cậu khiến Lục Chi Ngang cười lẩn lộn.

Cậu có phần bức bối, mãi không nói gì, Lục Chi Ngang lại càng cười tợn, thật chẳng biết điểm dừng. Bởi vậy sau đó, hai người lại lao vào đấm đá túi bụi.

Ngày hè dài đằng đẵng kết thúc khi đàn chim sải cánh bay ngang. Đó cũng là đàn chim cuối cùng bay trên khung trời mùa hè. Không ai nhìn thấy khoảnh khắc cuối cùng khi chúng biến mất. Ráng chiều tà nhuộm đỏ không gian, bóng đêm lưỡng lự không chịu buông mình, mặt trăng treo lơ lửng giữa bầu trời xanh và trong ánh nắng chưa tắt hẳn. Khoảnh khắc ấy, thế gian này tựa như mộng ảo.

“Thất Thất, cuối cùng cũng hết hè rồi.”

“Ừm...”

“Cậu nhớ nhà không? Nhớ hội bạn cũ không?”

“Không biết nữa, còn cậu thì sao?”

“Tớ nhớ lắm, nhưng không biết mọi người bây giờ đang ở đâu, đang làm gì, có sống tốt không?”

“Vậy tìm cơ hội về nhà xem xem, cũng rất lâu rồi tớ chưa về nhà.”

“... Hay là... thôi đi...”

Nắng còn chưa kịp quá gay gắt, mùa thu đã vội vã cuốn quanh đầu cành. Những chiếc lá rụng ngày càng nhiều, phủ một màu vàng khắp đỉnh núi.

Ngôi trường này tọa lạc tại một ngọn núi nhỏ không tên, khi tan học sẽ có rất nhiều học sinh đi xe đạp men theo đường núi về nhà. Lúc bánh xe lướt trên đường sẽ nghe thấy tiếng những chiếc lá bị cán giòn tan, hai bên lề đường là tán cây sum suê, đàn chim ríu rít bay xuyên qua hàng cây xanh rồi mất hút.

Thế nhưng những học sinh nội trú như Lập Hạ hay Thất Thất lại chẳng thể cảm nhận được cảm giác đó. Hằng ngày chạy bộ xong đồng hồ đã điểm 7 giờ 25 phút, mà hầu như ngày nào, đúng giờ này, cô cũng nhìn thấy Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang đang băng qua sân vận động tới lớp. Sau lần đối thoại ngắn ngủi trong phòng học về hôm trước, dường như mối quan hệ của đôi bên đã không còn quá xa lạ nhưng cũng chỉ dừng ở mức thấy nhau thì gật đầu chào mà thôi. Đôi mắt của Phó Tiểu Tư vẫn phủ một màn sương, thỉnh thoảng khi tán gẫu với Lục Chi Ngang, đôi mắt ấy mới trong trẻo hơn.

Lập Hạ vẫn luôn thắc mắc về đôi mắt cậu ấy, chắc cô bị ảo giác nên mới nghĩ đó là bệnh đục thủy tinh thể. Cô cũng từng để ý xem cậu có nhìn rõ hay không, có điều nhìn cậu ấy vừa đạp xe vừa chạy vừa nhảy thể kia, cô không thể tự lừa mình rằng Phó Tiểu Tư là người mù được. Cô chỉ có thể giải thích rằng “Thiên nhiên kỳ thú có rất nhiều hiện tượng lạ lùng.”

Phó Tiểu Tư thấy Lập Hạ gật đầu với mình, vốn dĩ còn không nhớ ra cô nữ sinh này là ai, nhưng khi nghe Lục Chi Ngang gọi cái tên Lập Hạ thì cậu có ấn tượng rồi. Từ nhỏ tới giờ cậu rất khó nhớ mặt người khác, trừ phi thường xuyên nói chuyện hay quen thân, nếu không chắc chắn sẽ không nhớ nổi.

Lục Chi Ngang vỗ vai cậu, nói: “Cậu thấy cô ấy thế nào? Tớ thấy dễ thương phết.”

Cậu nghiêng đầu đáp: “Ừm, cũng được, lặng lẽ, không âm ỉ cũng không đáng ghét.”

Lục Chi Ngang nhe răng cười. Bình thường, nếu Phó Tiểu Tư nhận xét về một người như thế có nghĩa cậu có ấn tượng khá tốt với người đó. Phó Tiểu Tư rất ít khi khen một người, nói đúng ra là chưa từng có. Lục Chi Ngang nghĩ mãi mà vẫn không nhớ ra cậu bạn này đã từng khen ai bao giờ chưa, đáp án là chưa hề.

Cậu ta vẫn luôn cảm thấy Tiểu Tư có chút tự kỷ, cứ như một nửa thời gian là sống ở thế giới khác, bởi vậy Lục Chi Ngang vẫn luôn thắc mắc không biết bao giờ Tiểu Tư mới trưởng thành đây? Trở thành một con người khéo ăn khéo nói ư? Chuyện không tưởng!

Nghĩ vậy, Lục Chi Ngang lại bật cười ngây ngô, Phó Tiểu Tư đang đi phía trước bỗng ngoảnh lại liếc cậu ta, lạnh lùng nhả một câu:

“Thần kinh!”

Lục Chi Ngang cau mày xắn tay áo rồi nhào tới.

Bụi lại bay mù mịt.

Ánh nắng mùa thu có khả năng xuyên thấu đáng nể, tựa ánh đèn tập trung chiếu vào hai chàng trai, gợi nên một loại ám thị nhẹ nhàng.

Chẳng mấy khi thứ Bảy được nghỉ học, nhưng cả trường sẽ học bù vào Chủ nhật, nói thẳng ra chẳng qua thứ Bảy và Chủ nhật đổi chỗ cho nhau mà thôi, thế nhưng toàn trường lại mừng rỡ như sắp đón Noel vậy.

Thất Thất và Lập Hạ mượn xe đạp của bạn học nam chuẩn bị đi mua đồ, đương nhiên người mượn là Thất Thất, vì cô ấy rất đẹp nên muốn mượn đồ chẳng hề khó, thậm chí bọn con trai còn ước được nhờ làm

lái xe luôn ấy chứ.

Mãi tới khi trời ngả ráng chiều, Thất Thất và Lập Hạ mới rời thành phố về trường, túi lớn túi nhỏ xếp chồng trong giỏ xe khiến chiếc xe nghiêng ngả mãi. Hai người vừa cười nói vừa cật lực đạp băng qua con đường rợp bóng cổ thụ hai bên, khi tới cổng trường Lập Hạ mới chuẩn bị xuống, nhưng chân còn chưa chạm đất, cô đã nghe thấy tiếng phanh gấp từ phía sau.

Tiếng hét của Thất Thất vang vọng trong hoàng hôn, Lập Hạ vội ngoảnh đầu nhìn chiếc xe vừa tông phải họ. Đồ đạc trong giỏ xe văng tung tóe, còn chân cô lại mắc kẹt trong nan hoa, bánh xe quay tiếp theo quán tính, máu trên chân cô chảy ra ồ ạt. Cơn đau nhói từ chân truyền thẳng tới tim, ngay lập tức, tầm mắt Lập Hạ bỗng mờ đi.

Chiếc túi trong tay Thất Thất văng xuống đất, cô ấy ôm miệng hét không ra tiếng rồi òa khóc. Lập Hạ muốn an ủi bạn rằng mình không sao, nhưng miệng vừa mở đã bật ra những tiếng rên khê khiến chính cô cũng phải giật mình. Cơn đau ngày càng dữ dội, vết cắt trên chân cô rất sâu, máu đã thấm đỏ cả tất.

Lái xe bên kia vội vàng chạy tới, vốn Lập Hạ định bảo “Không sao” rồi đi ngay, nào ngờ lại bị người kia mắng, “Chúng mày không có mắt hả?!”

Cô nghĩ bụng, làm ơn đi, tôi bị đâm từ đằng sau đấy, rốt cuộc là ai không có mắt? Nhưng nghĩ lại, cô cũng không định tranh cãi với người đó, một là vì đau đến mức nói không nên lời, hai là chiếc xe hơi kia rất đắt đỏ, cô không muốn dính líu gì tới những kẻ giàu có đó.

Có điều Thất Thất nhất quyết không chịu. Cô bạn không thèm nói gì mà chỉ lấy sổ ra ghi lại biển số xe, sau đó lấy chiếc máy ảnh đi mượn ra chụp lại vài tấm từ dấu vết phanh xe, vị trí chiếc xe đạp, thậm chí cả những gờ giảm tốc và biển báo cấm xe có động cơ đi vào khu vực này ở ngay trước cổng trường. Lập Hạ biết thực ra máy ảnh không có phim, cô cười thầm, thế nhưng nụ cười vừa tới bên khóe miệng đã bị cơn đau đánh tan.

Người lái xe kia bắt đầu hoảng hốt, trán lấm tấm mồ hôi, xoa tay nói với Thất Thất: “Đừng chụp nữa!”

Thất Thất cật máy, khoanh tay trước ngực ra vẻ “Tôi đang nghe đây.”

Nụ cười của người đó có phần gượng gạo, cũng không biết nên nói gì.

Thất Thất chạy lại đỡ Lập Hạ dậy: “Tớ đưa cậu tới phòng y tế, phải băng vết thương lại chứ, không thể để nó chảy máu mãi thế này được.” Lập Hạ nhìn Thất Thất, hóa ra cô bạn mình cũng có lúc trưởng thành như thế, chỉ vừa nãy thôi còn rơm rớm nước mắt mà giờ đã bình tĩnh như một người mẹ rồi. Cô thật lòng bái phục.

Lái xe liên tục xin lỗi, cô thấy người đó đáng thương, vả lại chân cô cũng chỉ bị thương nhẹ, tuy đau nhưng không động đến xương cốt hay thần kinh.

Thôi, cho qua chuyện này đi.

Còn chưa kịp thốt nên lời thì người ngồi ghế sau trên chiếc xe hơi đã đẩy cửa bước xuống. Đó là một cô gái rất xinh, trang phục trên người cũng rất đẹp, vừa nhìn đã biết không hề rẻ, chắc hẳn là con nhà giàu rồi. Cô khê nói với Thất Thất: “Đi thôi.”

Đang loay hoay đứng dậy, cô gái kia bỗng lên tiếng: “Khoan đã!”

Rồi cô ta bước lại gần Lập Hạ, rút một ít tiền từ trong ví ra: “Cầm đi, xin lỗi, là lỗi của tài xế nhà tôi.”

Vốn Lập Hạ còn thấy cô gái này thật đẹp, hơn nữa câu xin lỗi cũng rất thật lòng, nhưng hành động rút tiền đó lại khiến cô cảm thấy buồn nôn.

Lập Hạ lắc đầu đáp, “Không cần.” Sau đó xoay người đi cùng Thất Thất, nghĩ bụng, con cái nhà giàu ai cũng đáng ghét như nhau, tưởng có tiền thì hay lắm chắc!

“Lập Hạ!” Bỗng tên cô bị gọi giật lại từ phía sau.

Vừa ngoảnh đầu lại, cô đã thấy nụ cười của Lục Chi Ngang và cả gương mặt lạnh lùng của Phó Tiểu Tư nữa.

Cậu cau mày bước qua rồi ngoảnh đầu nhìn cô gái vừa bước xuống xe kia, “Sao lại thế này?”

Cô gái đó cười, đáp với Phó Tiểu Tư: “Tài xế nhà em bất cẩn tông vào cô ấy.”

Phó Tiểu Tư lại gần, cúi đầu xem xét vết thương trên chân Lập Hạ, “Sao không tới phòng y tế?”

Lập Hạ đáp: “Tớ vừa bị tông, định đi giờ đây.”

“Tôi đưa cậu đi.”

Lập Hạ bỗng thấy máu trong cơ thể lại bắt đầu tràn ra ngoài, vết thương bỗng nhói đau tựa như từng sợi thần kinh bị ai đó gậy mạnh, cơ thể chợt trở nên nhạy cảm hơn.

Trong ấn tượng của cô, con người sở hữu đôi mắt sương mù chưa từng tan, hoàng tử băng giá nổi tiếng trong lớp chẳng phải nên đi lướt qua cô vờ như không thấy sao? Còn tên Lục Chi Ngang suốt ngày chỉ thích chọc nữ sinh đáng lý phải cười sung sướng nhìn cô rồi đánh tiếng chào “Ê, bị thương hả?” mới đúng. Tiếp đó, hai người sẽ xoay người bỏ đi, hành động đó mới phù hợp với hình tượng của họ và phải như vậy mới đúng với một thế giới thờ ơ như hiện nay.

Nhưng hôm nay sao thế này? Tại sao tình tiết lại giống hệt như những cuốn truyện tranh dành cho thiếu nữ và những mộng tưởng mơ hồ trong lòng cô vậy?

Vừa xoay người bước vào trường học, khuỷu tay cô đã bị ai đó nhắc lên, khiến cô cảm nhận được hơi ấm lan tỏa trên làn da ấy. Lập Hạ đỏ mặt, khoảng cách đã bị kéo gần chỉ trong phút chốc, hương cỏ thoang thoang trong không khí, tựa như hương thơm vốn có của mùa hạ bỗng ủa ra khỏi tầng không gian chật hẹp.

Cô nghiêng đầu quan sát gương mặt vô cảm nhìn nghiêng, gương mặt ấy thật bình thản và sâu thẳm dưới ánh hoàng hôn, tia nắng biến mất dần trên làn da cậu.

Giọng cô gái kia vọng lại từ phía sau:

“Em muốn đưa cô ấy tiền nhưng cô ấy không muốn.”

Lục Chi Ngang vội vàng đuổi theo, khi đi ngang qua cô gái đó còn tỏ vẻ chán ghét mà nói:

“Cất tiền của cô đi, nhà cô còn không giàu bằng nhà tôi đâu.”

Phó Tiểu Tư cau mày, quay sang lườm Lục Chi Ngang.

Lập Hạ bỗng cảm thấy bầu không khí trở nên kỳ lạ. Bình thường Lục Chi Ngang đều giữ vẻ hòa nhã, không thân thiết cũng không xa cách, nhưng rõ ràng hôm nay lại nổi giận với cô gái kia, hơn nữa câu chữ còn khắc nghiệt không giống cậu ta chút nào.

Phó Tiểu Tư ngoảnh đầu đáp: “Yên Nhiên, em vào trường trước đi, anh đưa Lập Hạ tới phòng y tế rồi sẽ tìm em sau.”

Lập Hạ tròn tròn mắt, hóa ra họ quen nhau.

Họ chắc chắn quen nhau.

Nhưng tại sao họ lại quen nhau cơ chứ?

Trong đầu Lập Hạ bỗng xuất hiện vô số câu hỏi, tựa như bọt sóng cuộn trào từ đáy biển, văng khỏi mặt nước rồi vỡ tan ngay khi chạm vào bờ.

Bóng cây rã hương bao phủ khắp phòng y tế tọa lạc tại góc cuối cùng bên phải dưới tầng trệt của tòa nhà giảng đường.

Gió thổi qua khung cửa sổ cao rộng, thậm chí cách nguyên lớp kính, cô vẫn còn nghe thấy tiếng gió vù vù.

Lập Hạ nằm trên giường truyền dịch, vừa nãy bác sĩ kiểm tra nói cô không bị thương đến xương, nhưng vết thương khá sâu nên phải truyền nước muối để chống viêm và phòng bệnh uốn ván. Còn bây giờ, bác sĩ đã chạy tới nơi có nữ sinh bị bóng đập trúng rồi, nên trong căn phòng rộng mười mét vuông chỉ có Lập Hạ và Phó Tiểu Tư.

Phó Tiểu Tư ngồi ở đầu giường, chốc nhìn ra ngoài, chốc lại nhìn cô. Cậu cứ nhìn qua nhìn lại, ánh mắt không có tiêu điểm nên không thể biết rốt cuộc cậu đang nhìn gì, mặt cô vì thế mà nóng bừng.

“Uống nước không?” Đột nhiên, cậu cất tiếng.

“Ừm.” Cô nghiêng người dậy, gật đầu, sau đó lại bổ sung thêm một câu: “Cảm ơn cậu.”

Phó Tiểu Tư đứng dậy quan sát căn phòng này một lúc vẫn không thấy máy lọc nước đâu, bình nước cũng không có. Cậu bèn cầm chiếc cốc thủy tinh đặt trên đầu giường, mở ba lô lấy bình nước cậu uống còn dư phân nửa ra. Cậu mở nắp, đang định rót thì chợt nhớ ra mình đã từng uống nên lại lấy chiếc khăn tay trong ba lô lau sạch miệng bình.

Chàng trai trước mắt Lập Hạ được bao phủ trong vầng sáng hắt qua khung cửa sổ, tựa như nhân vật trong phim.

“Đúng là một người chu đáo.” Lập Hạ nghĩ bụng rồi nghiêng người ngồi cao hơn chút nữa.

Giá vẽ được đặt bên giường bệnh, vốn dĩ hôm nay cô mang giá vẽ theo định bụng nếu gặp cảnh đẹp sẽ vẽ một lát, nào ngờ mãi chơi với Thất Thất nên quên luôn thời gian.

Phó Tiểu Tư lật xem tập tốc ký của cô, cô đang uống nước, thấy thế muốn ngăn lại thì đã không kịp nữa rồi. Cô định mở miệng thì suýt sặc nước, chân vừa nhúc nhích đã đau buốt óc.

Cậu thấy vậy cau mày nói: “Cậu nằm yên đi, đừng cử động!”

Dứt lời liền quay đầu đi, lật xem từng trang phác thảo của Lập Hạ, cô nhìn gương mặt vô cảm ấy mà ngượng ngùng.

Phó Tiểu Tư xem xong nhận xét: “Ừm, xấu thật đấy!”

Quả nhiên! Lập Hạ nghĩ bụng.

“Ừ, xấu thật.” Giọng cô khê tới mức không nghe rõ, có lẽ cô chỉ nói cho riêng mình thôi, ai mà biết được.

Phó Tiểu Tư đặt tập tranh xuống rồi đứng dậy, “Tôi đi đây, lần sau sẽ dạy cậu vẽ, cậu vẽ tệ quá.”

Lập Hạ bỗng cảm thấy cậu cũng không phải là người bí ẩn gì, bèn đánh bạo hỏi vấn đề bản khoản suốt này giờ, “Phó Tiểu Tư, cậu quen cô gái vừa nãy hả?”

Vừa hỏi xong, Lập Hạ đã thấy hối hận, biết đâu Phó Tiểu Tư lại nghĩ cô là người nhiều chuyện thì sao?

Phó Tiểu Tư ngoảnh đầu nhìn Lập Hạ, một lúc lâu sau mới nhướng mi đáp: “Cậu nói Yên Nhiên ư, cô ấy là bạn gái tôi.”

Một đàn chim bay ngang qua khung cửa. Cửa kính cách âm, Lập Hạ không nghe thấy.

Rất nhiều cánh chim dàn thành hàng bay qua bầu trời cao vợi vợi. Ánh nắng xuyên qua cửa kính hắt bóng lên bộ chăn ga màu trắng của cô. Tốc độ truyền dịch như chậm lại. Chiếc cốc thủy tinh vang lên tiếng cộng hưởng ơng ơng.

Yên lặng.

Cả triệu ngày hè đều thật yên lặng.

Hạ chí năm 1996: Sắc màu

Chương 2: Sao Bắc Cực

Khi thủy triều tràn lên bờ đê nhiều năm tuổi, khi mùa hạ này tiếp nối mùa hạ khác, cậu thế nào?

Khi cơn bão cuốn trôi ngôi làng đang thời nắng gắt, khi mùa hạ này nhấn chìm mùa hạ tới, cậu thế nào?

Trải qua xuân xanh, thu buồn, đông lạnh, mùa hạ năm sau càng ngập tràn sức sống, cậu sẽ lại buông rủ hàng mi, xuất hiện trước mắt tớ. Khi đi, cậu mang theo cả cơn mưa của thành phố này, và rồi để lại những đụn tuyết đã đổi màu khi quay trở lại.

Lúa mạch trở đồng, tiếng sấm rền vang xuyên qua lục địa. Cậu hắt mực nên lời tiên đoán không trọn vẹn nơi vách tường, cũng hắt nên một mùa hạ mất chất thơ.

Một Hạ chí đúng nghĩa hết năm này tới năm khác chưa một lần xuất hiện.

Một Hạ chí vẫn chưa thấy đâu dù cuối năm đã đến.

Tìm tìm kiếm kiếm.

Cậu chưa từng biết cô.

Cô chưa từng gặp cậu.

Chưa có ai từng gặp một Hạ chí chưa tới.

Ngoài kia mưa bắt đầu nặng hạt, con nước từ từ dâng cao.

Bất giác, thời tiết đã trở lạnh.

Khi dậy chạy bộ vào sáng sớm, thỉnh thoảng sẽ phải chạy về phòng khoác thêm chiếc áo rồi mới xuống sân tập hợp.

Những nam sinh đã quen với việc chơi bóng rổ ba mươi phút sau giờ ăn sáng và trước giờ tự học, thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy một chiếc áo ba lỗ không đủ để cản hơi lạnh ban sớm, dù rằng trưa đến mặt trời vẫn chói chang.

Tán cây hằng còn xanh mướt.

Những tán cây sum suê này không có bốn mùa, chỉ khác ở chỗ chim chóc và côn trùng trú ngụ trong rừng sẽ ít đi mà thôi. Bởi vậy ngôi trường này ngày càng yên ắng hơn, tiếng ve ồn ã suốt mùa hè cuối cùng cũng biến mất. Ánh nắng phai đi sự gai góc, chỉ để lại cảm giác hơi ran rát trên lưng.

Tiếp đó thời gian men theo những vết tích của nàng thu lan tới gót chân, thủy triều cuộn sóng âm âm nhấn chìm thêm một phần cái gọi là thanh xuân. Đàn chim đã di cư được một thời gian rất dài, những gốc rễ hương ngày càng yên ắng khiến ngay cả tiếng lá rơi cũng trở nên vang dội lạ thường.

Mùa thu năm nay đã bắt đầu lâu rồi.

Tháng Mười Một, mọi bảng tin trong trường đều xoay quanh thông tin về hội diễn văn nghệ. Nhiều khi Lập Hạ chạy bộ sáng về qua căng-tin mua sữa sẽ đi qua bảng tin, vừa nhìn vừa xoa bàn tay lạnh tới ửng đỏ vì sương mù ban sớm, miệng phả ra từng làn hơi mờ.

Tiết thu ngày càng rõ nét.

Thực ra dán thông báo ngay từ tháng Mười Một có hơi sớm, bởi cuộc thi chính thức sẽ diễn ra vào tháng Ba năm sau, cũng có nghĩa phải tới đầu học kỳ sau mới bắt đầu, thế nhưng bao giờ trường Thiến Xuyên số 1 cũng phải chuẩn bị trước bốn tháng bởi khả năng trình diễn nghệ thuật ở đây nổi tiếng toàn tỉnh. Năm nào trường cũng có những cá nhân tài hoa xuất sắc, nhất là những học sinh thuộc khối nghệ thuật. Đó là ngày hội hoành tráng nhất năm của ngôi trường này, thậm chí còn long trọng hơn ngày Quốc khánh rất nhiều.

Chiều nào tan học Phó Tiểu Tư cũng sẽ đợi Lục Chi Ngang để cùng tới phòng học vẽ. Thực ra hai người cũng chẳng phải luyện tập gì, bởi ngay khi thi vào ngôi trường này, điểm đầu vào môn chuyên ngành của cậu và Lục Chi Ngang đã cao hơn người khác hẳn ba mươi điểm. Cũng chính bởi vậy, giáo viên rất quý hai cậu, nhưng sự quý mến ấy lại được thể hiện một cách lạnh lẽ, ví như hai cậu sẽ được giao rất nhiều bài tập. Lần nào thầy giáo cũng nói bằng giọng điệu thế này: “Tiểu Tư à, cả Lục Chi Ngang nữa, hai em phải luyện vẽ các đường cơ bản nhiều vào, mai nộp hai bức phác họa tĩnh vật lên đây.” Lần nào Lục Chi Ngang cũng kêu la thảm thiết rồi bắt đầu ra sức cò kè mặc cả với thầy, còn cậu chỉ im lặng nhắc bút chậm rãi tạo khối, bởi cậu thừa biết rằng dù có kêu ca tới đâu thì cũng phải nộp hai bức, chẳng thà trước khi mặt trời xuống núi ngồi vẽ luôn cho xong.

Mùa hạ lúc nào cũng vậy, đợi đến khi người ta muốn kiếm tìm thì mới nhận ra đã không còn tầm tích, Lập Hạ bởi vậy mà có phần buồn bã. Vì tên cô là Lập Hạ nên cô rất thích mùa hạ. Ánh nắng chiếu xiên như

mang theo sức mạnh phân tách mọi sinh vật phù du trên thế gian, từ hạt bụi tới những đường vân.

Đôi khi Lập Hạ sẽ tới phòng vẽ, nhưng đã không còn thường xuyên như trước.

Từ sau chuyện lần đó, mỗi lần gặp Phó Tiểu Tư, cô luôn thấy căng thẳng, dù gì cô cũng đã xảy ra xích mích với bạn gái người ta, tuy đối phương có thể không để ý hoặc đã quên từ lâu, và dù sao học hành cũng rất áp lực. Mỗi lần ngồi trong phòng vẽ đưa bút chì phác họa nên từng đường nét, cô thường nghĩ tới cảnh tất cả học sinh trong lớp đều đang tự học, trên bảng chỉ chít những nét bút, phía trên là tiếng vang cũ kỹ của chiếc quạt trần. Bởi vậy ở nơi thời gian là vàng bạc như thế này, việc cô ngồi đây vẽ tranh có thể nói là xa xỉ. Bóng đổ dưới ngòi bút dần bao phủ trang giấy, cũng bao phủ cả trái tim cô.

Chỉ cần vò nhẹ cũng nhỏ ra nước.

Chiều thứ Sáu khi họp lớp, thầy chủ nhiệm đứng trên bục thông báo các vấn đề liên quan tới ngày hội văn nghệ, vì đây là lần đầu tiên được tham gia nên trông ai nấy đều hào hứng và kích động. Khối cấp hai của trường Thiển Xuyên số 1 không được tham gia ngày hội văn nghệ, dù lớp cô có rất nhiều người đã học cấp hai tại đây, thì đây cũng là lần đầu họ tham dự. Thầy chủ nhiệm chỉ đích danh Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư tham gia thi đấu, bởi lớp 10A3 chỉ có đúng hai người họ thi vào trường bằng môn nghệ thuật, số dĩ hai người họ được phân vào lớp này bởi thành tích các môn văn hóa cũng đứng hạng nhất, hạng nhì toàn khối, quả đúng là truyền kỳ trong trường. Học sinh khối nghệ thuật có chút lông bông, còn những học sinh có thành tích xuất sắc lại toàn đầu gối, nói tóm lại hai người họ chính là hai kẻ đầu gối lông bông. Lập Hạ nghĩ bụng, đúng là một câu chuyện cười nhạt nhẽo mà.

Lúc nào cũng sẽ có đàn chị khóa trên và đàn em cấp hai dò mắt đi qua hai người họ, Phó Tiểu Tư luôn làm như không thấy, còn Lục Chi Ngang lại cười tít mắt chủ động bắt chuyện bằng chất giọng ngà ngợn. Phó Tiểu Tư suốt ngày phải nhắc cậu bạn: “Phiền cậu giữ giá chút đi, đừng cứ thấy con gái là lại huyết sáo nữa.”

Lần nào Lục Chi Ngang cũng sẽ tỏ vẻ vô tội đáp: “Đâu có, đàn chị rất xinh mà!”

Rồi Phó Tiểu Tư cũng chán, để mặc cậu ta cho rảnh nợ, nhưng bụng chỉ mong giờ cao tẩm bảng có dòng chữ “Tôi không quen người này.”

Nhưng về sau, cậu có muốn tỏ vẻ không quen cũng không thể nữa, bởi toàn trường không ai không biết cậu và Lục Chi Ngang là bạn thân từ bé, là hai truyền kỳ của trường. Chủ nhiệm giáo dục khối cấp hai thấy họ cũng nể nang, có trời mới biết hai người này đã mang bao nhiêu chiếc cúp và huy chương vinh dự về cho trường, nhà trường chỉ mong có thể tặng luôn cho họ cái giải “cống hiến trọn đời” mà thôi.

Tiểu Tư nhìn thầy giáo trên bục khẽ ồ một tiếng, còn Lục Chi Ngang lại thao thao bất tuyệt: “Thầy yên tâm, nhất định bọn em sẽ mang vinh quang về cho lớp ta” gì gì đó, nhưng khi thấy sắc mặt Phó Tiểu Tư bắt đầu trở nên khó coi thì liền ngậm miệng, chỉ có nụ cười vẫn rạng rỡ trên môi. Nụ cười ấy tựa như ánh nắng ngày thu, rực rỡ mà không chói lóa, nụ cười ấy luôn đem lại một cảm giác ấm áp, khiến hầu hết nữ sinh trong lớp đều phải tương tư.

“Nếu đã vậy...” Thầy chủ nhiệm thoáng ngừng lại rồi tiếp lời, “Lớp ta còn một suất nữa, ai muốn tham gia không? Lần này nhà trường quy định mỗi lớp phải có ít nhất ba bạn tham gia thi đấu.” Nhìn qua là biết thầy chủ nhiệm hiện đang vô cùng đau đầu về chuyện này, bởi lớp A3 xưa nay xung bá trong việc học

những nhân tài nghệ thuật ít thảm thương, không chỉ có khối lớp 10 mà ngay cả hai khối 11 và 12 của lớp A3 cũng gặp tình trạng tương tự.

Không khí len lỏi qua từng bờ vai, nhiệt độ cũng dần dần lan tỏa. Lập Hạ bỗng cảm thấy như có một mũi nhọn đang treo lơ lửng trên đầu, tuy chưa chạm vào cơ thể nhưng da đầu đã nhói lên từng hồi, cảm giác này khiến chính cô cũng thấy kỳ lạ.

Phó Tiểu Tư có thể cảm nhận một cách rõ ràng ánh mắt thầy giáo đang hướng về phía cậu. Trong tiết trời giữa thu, làn sương trong mắt cậu lại càng dày hơn, phủ một màu trắng mờ, tóc mái đã dài tới mức che khuất hàng mày đen rậm.

“Ừm...” Cậu thoáng trầm ngâm rồi nói, “Vậy thì Lập Hạ cũng được.”

Ngay lập tức, tiếng bàn tán rì rầm vang lên, ánh mắt mọi người tuy không phóng ngay về phía cô nhưng thực tế mọi sự chú ý đang dồn hết vào cô. Vốn chỗ ngồi của cô khá gần bục giảng, những bạn học ngồi phía trước đều đang chụm đầu thì thầm gì đó, còn phía sau thì... Thậm chí cô không đủ can đảm để ngoảnh đầu xuống. Cô chắc rằng, nếu quay lại, cô sẽ nhìn thấy nụ cười tí mắt của Lục Chi Ngang, cùng đôi mắt phủ đầy sương và gương mặt vô cảm của Phó Tiểu Tư.

“Khoan đã...”

“Hừm?” Phó Tiểu Tư ngoảnh đầu lại, gương mặt vẫn cứng đơ.

“Vì sao... lại muốn tới tham gia...” Lập Hạ đứng cuối hành lang. Giọng cô vang vọng khắp dãy hành lang vốn luôn yên ắng sau giờ tan học.

“Ồ, có gì đâu, nếu cậu không muốn tham gia thì đi nói với thầy chủ nhiệm là được.” Cậu nhướn mày, tỏ vẻ không quan tâm.

“...”

“Còn gì nữa không?”

“... Hết rồi.”

Phó Tiểu Tư bước thẳng xuống cầu thang mà không thềm chào tạm biệt, chẳng mấy chốc, chiếc áo sơ mi trắng đã khuất sau khúc rẽ.

Ánh chiều tà bao phủ cả ngôi trường, đây thường xuân ngả vàng bắt đầu từ chân tường lan ra khắp nơi. Khối 10 học trên tầng cao nhất bởi nhà trường muốn tiết kiệm thể lực cho các anh chị lớp 12, nếu nói theo lý luận khoa học của giáo viên trường cô thì làm vậy để học sinh năm cuối có thể dồn hết sức lực vào cuộc thi đại học.

Lập Hạ nhào người lên thành lan can của ban công tầng ba, gương mặt lộ vẻ phiền não.

Phong thái chẳng hề để tâm tới bất kỳ chuyện gì của Phó Tiểu Tư khiến Lập Hạ như bị ném vào biển sâu, đã vậy lại còn là biển chết! Cô không bám víu được vào bất kỳ đâu, nhưng cũng không bị chìm xuống,

cảm giác chói với khó chịu ngột ứ trong họng như bị hóc xương cá vậy.

“Lập Hạ cũng được.”

“Cũng được”? Cậu dựa vào đâu mà phán xét tôi “cũng được”?! Bực mình!

Phía sau vọng tới tiếng bước chân vội vàng, cô vừa ngoảnh đầu lại đã thấy Lục Chi Ngang hốt hải chạy đến.

Lục Chi Ngang cười chào cô, “Có thấy Tiểu Tư đâu không?”

“Vừa xuống dưới... Không phải hôm nay là ngày cậu trực nhật à? Sao làm nhanh thế, không phải trốn việc chứ?”

Lập Hạ vừa nói xong đã thấy hối hận, bởi cô và Lục Chi Ngang cũng chưa thân thiết tới mức ấy. Cậu nói đùa có phần gượng gạo, sững lại giữa không gian. May thay Lục Chi Ngang không để ý, chỉ ngáp một cái rồi lại gần nói thầm với cô:

“Cậu mà giữ bí mật thì tớ sẽ mời cậu uống Coca.”

Lập Hạ thở phào.

Mỗi khi nói chuyện với Lục Chi Ngang, cô đều cảm thấy rất thoải mái, nhưng mỗi lần thấy Phó Tiểu Tư cô lại căng thẳng một cách kỳ lạ.

Lục Chi Ngang ló đầu ra ngoài lan can, Lập Hạ cũng nghiêng người theo cậu ta, sau đó cô nhìn thấy dưới tán rã hương cạnh lối lên cầu thang dưới tầng trệt, Phó Tiểu Tư đang tựa hẳn người lên chiếc xe đạp địa hình, một chân chống đất, phần lớn cơ thể đều được chiếc xe chống đỡ. Cậu vẫn đeo tai nghe, sợi dây tai nghe màu trắng buông thõng từ tai men theo cổ, thả rơi trước ngực và biến mất giữa những nếp gấp quần áo.

Ánh nắng xuyên qua tán rã hương ngày càng mỏng, hắt lên chiếc áo sơ mi trắng của cậu, rồi từ từ tỏa ra xung quanh.

Lục Chi Ngang bỗng kêu lên mấy tiếng kỳ quái rồi vội vàng chạy xuống dưới, vì tới muộn sẽ bị giáo viên mắng. Trước khi đi cậu ta còn ngoảnh đầu mỉm cười chào cô, rồi còn nói thêm một câu:

“Thật ra Tiểu Tư đã giúp tớ dọn nửa lớp đấy, nếu không sao nhanh thế được.”

Rồi tà áo trắng ấy cũng lập tức biến mất nơi khúc quanh, thậm chí còn biến mất nhanh hơn cả Tiểu Tư. Mỗi lần đi cầu thang Lục Chi Ngang đều đi rất nhanh, mười hai bậc mà chỉ nhảy vài bước là xong.

Câu cuối của cậu ta khiến tâm trí Lập Hạ bỗng hiện ra một bức tranh.

Cô như nhìn thấy Phó Tiểu Tư cúi người quét lớp, mái tóc che khuất phân nửa khuôn mặt, xương bả vai gồ lên, vẽ nên những đường cong ẩn hiện dưới áo sơ mi, càng tôn thêm vẻ mảnh khảnh của cậu. Lập Hạ vốn nghĩ thiếu gia như Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang chưa bao giờ biết quét dọn là gì, nhưng xem ra

cô đã nhầm.

Thực ra nghĩ kỹ lại, đến bây giờ cô vẫn chưa thấy hai người họ bộc lộ tính xấu thường thấy ở hội con nhà giàu.

Cô lại vươn người dõi theo bóng lưng trên chiếc xe đạp của hai người họ.

Lục Chi Ngang cứ xoa đầu mãi, chắc là bị cốc đầu rồi.

“Lập Hạ!”

Cô ngoảnh đầu lại thì thấy Thất Thất đang chạy tới, trong cái thời tiết này mà Thất Thất vẫn có thể mặc váy, Lập Hạ thật báỉ phục.

Kết thúc thời gian thể dục theo đài hàng sáng, đoàn học sinh bắt đầu về lớp, sân vận động chật ních người đi lại ngược xuôi. Thất Thất vừa chen lấn vừa hét “Cho qua!”, chỉ trong vòng ba phút ngắn ngủi đã tới cạnh Lập Hạ.

“Cậu đúng là vì nghĩa quên thân.” Lập Hạ liếc chiếc váy Thất Thất đang mặc mà nói, một lúc sau Thất Thất mới hiểu ra liền đánh cô một cái.

“Nữ sinh lớp tớ ai cũng mặc vậy đấy, có giống như lớp A3 các cậu đâu, ai cũng ăn mặc công thức như phương trình hóa học ấy.”

“Lớp A7 các cậu cũng đâu kém phần, người nào người nấy trông y hệt Lý Thanh Chiếu¹, không những gầy như que củi mà còn vàng vọt xanh xao hơn cả hoa hiên vàng nữa. Tuy con gái lớp tớ không phải Triệu Phi Yến², nhưng chí ít trông cũng phúc hậu nhé.”

1: Lý Thanh Chiếu, hiệu Dị An cư sĩ, là nữ tác gia chuyên sáng tác Tử nổi tiếng thời nhà Tống. Bà là người đứng đầu trường phái Uyển Ước Tử với lối dùng từ hoa mỹ, được người đời xưng tụng là Thiên cổ đệ nhất tài nữ.

2: Triệu Phi Yến là hoàng hậu thời nhà Hán, nổi tiếng với dung mạo xinh đẹp và thân hình nhẹ nhàng, uyển chuyển.

“Thôi chịu thua, cậu sang chuyên Văn học đi. Chân đã khỏi chưa?”

“Khỏi từ lâu rồi, may mà vết thương không sâu.” Lập Hạ bỗng nhớ tới chuyện gì đó, bèn hỏi: “Đúng rồi, hội diễn văn nghệ này cậu làm gì hả Thất Thất? Vẽ mẫu đơn hay vẽ tôm nường?”

“Chị đây không thèm làm mấy trò nhạt nhẽo đó. Tớ sắp vẽ tôm nường được năm năm rồi đó, vẽ nữa chắc tớ thành Tề Bạch Thạch¹ luôn quá. Cậu đoán thử đi?”

1: Bậc thầy hội họa đứng đầu trường phái quốc họa Trung Hoa, nổi tiếng với cá tác phẩm màu nước đầy sức sống. Ông vẽ tranh tôm đạt đến độ siêu phàm nhờ việc nuôi tôm và dành nhiều thời gian để quan sát chúng.

“Lẳng nhăng, không nói thì thôi.” Lập Hạ cười tít mắt, vẻ chắc chắn Trình Thất Thất sẽ phải nói cho mình nghe.

“Tớ sẽ hát đó.” Quả nhiên không giữ bí mật được mà.

“Thật á?” Mắt Lập Hạ sáng ngời, trực giác vẫn luôn mách bảo cô rằng Thất Thất là một người hoàn mỹ, ngay cả cô cũng cực kỳ thích cô bạn này, huống chi là bao thanh niên đầy máu nghệ thuật trong lớp A7.

“Tớ còn biết lần này cậu sẽ vẽ nhé.”

“... Sao cậu biết?”

Lập Hạ sững sờ, cô mới chỉ hạ quyết tâm sẽ vẽ tranh thôi, còn chưa kịp kể với ai, sao Thất Thất lại biết được?

“Hừ, không nói cho cậu đâu.”

Lập Hạ toan nói, bỗng tiếng loa vang lên: “Lập Hạ lớp 10A3, mời em tới phòng giáo vụ ngay lập tức! Lớp 10A3...”

Lập Hạ nghe vậy cau mày, chuyện gì vậy? Cô nghĩ nát óc không ra.

Bước qua dãy hành lang dài ngập sắc xanh, hai bên là khung cửa kính cao rộng, ánh nắng chiếu xuống tạo nên những khối sáng khổng lồ hình chữ nhật in dấu trên sàn, ở giữa là bóng của khung cửa phân ra hai mảng sáng tối rõ ràng.

“Báo cáo.”

“Vào đi.”

Vừa bước vào phòng Lập Hạ đã thấy thầy chủ nhiệm ở ngay phía trước, ngồi cạnh thầy là một người đàn ông trung niên mặc bộ comple trắng thớm, kế bên là một cô gái. Khi hai người họ ngoảnh đầu lại, Lập Hạ liền thềm thét lên trong bụng: “Gặp quỷ rồi!”

Lý Yên Nhiên đứng dậy cất tiếng trước: “Chào cậu, Lập Hạ.”

Tâm trạng của Lập Hạ rất tệ.

Sau khi ra khỏi phòng giáo vụ, mấy đầu ngón tay của cô vẫn bấu chặt vào nhau, vì dồn sức mà những khớp xương hơi trắng bệch.

Những lời nói đó vẫn vang vọng mãi trong tâm trí cô, tựa như những mũi kim tẩm kịch độc đen sì đâm thẳng vào lồng ngực yếu đuối của cô; nó cũng tựa như loài vi khuẩn độc hại xâm chiếm mọi cơ quan nội tạng, không ngừng sinh trưởng, hút cạn đào khoét bên trong, chỉ cần một làn gió thoảng qua cũng đủ khiến cơ thể này chỉ còn là một cái vỏ.

Sau đó, tâm trí cô lại tràn đầy những chuyện hỗn loạn phức tạp.

Cuối cùng cô cũng nhận ra rằng mình sẽ không bao giờ ngừng ghét những kẻ nhà giàu tự cho mình là người lương thiện. Hừ, đều là lũ ảo tưởng khốn kiếp hết!

Người mặc comple là ba của Lý Yên Nhiên, gọi Lập Hạ tới phòng giáo vụ để bày tỏ cái mà ông ta

gọi là sự quan tâm, thực chất chỉ là sự “bố thí” từ kẻ bề trên.

Lập Hạ thấy người đàn ông đó đưa tay ra, bên trên là một phong thư, không cần hỏi cô cũng biết chắc bên trong chứa tiền. Cô đứng yên ở đó không đưa tay ra nhận, bỗng thấy ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ. Một người khác đứng bên cạnh trông có vẻ là trợ lý bỗng lên tiếng: “Còn từ chối gì nữa, hoàn cảnh nhà cô có khá giả gì đâu.”

Câu này khiến Lập Hạ suýt thì hất tung cái bàn ngay lập tức.

Từ trước tới nay cô chưa từng tâm sự với ai về chuyện gia đình, thế nhưng hẳn là ba của Lý Yên Nhiên đã điều tra cô, chí ít cũng đã xem sơ yếu lý lịch lúc nhập học của cô. Dòng chữ “đơn thân” đỏ chói ấy vẫn còn khắc sâu trong tâm trí cô. Hoặc có thể thầy chủ nhiệm đã nói cho họ biết. Nói chung cái cảm giác bị người khác xé rách vỏ bọc này chẳng dễ chịu chút nào.

Lập Hạ cố kìm nén, sau khi chắc chắn sẽ không rơi một giọt nước mắt nào mới dám ngẩng đầu lên đáp lời:

“Cảm ơn chú, mặc dù hoàn cảnh nhà cháu không được tốt nhưng cũng chưa đến mức phải xin người khác giúp. Số tiền này cháu không cần, chú giữ lại đi. Cháu nghĩ trợ lý nhà chú cần số tiền này để đi học bố tức hơn đấy ạ, học cách ăn nói lịch sự gì cũng được, nếu không thì khắp khiêng với phong thái của chú lắm, cẩn thận lại khiến chú bị mất mặt đấy ạ.”

Nói xong Lập Hạ liền ra khỏi phòng. Khi đi, cô còn nghe thấy tiếng người đó cười gượng nói với chủ nhiệm lớp: “Việc Yên Nhiên được bầu chọn làm học sinh ba tốt¹ cấp thành phố lần này chắc sẽ không có vấn đề gì đúng không? Thầy thấy đấy, Yên Nhiên nhà tôi thích giúp đỡ bạn học lắm. À phải rồi, công ty tôi đang định tặng thêm cho nhà trường vài bộ thiết bị dạy học...”

1: Tư tưởng, đạo đức tốt; học tập tốt; sức khỏe tốt.

Lập Hạ cúi đầu xông thẳng ra ngoài, cô cảm thấy nếu mình còn ở lại nhất định sẽ nôn mất. Vừa bước ra, cô đã đâm sầm vào ai đó, khiến cả hai đều kêu “A” một tiếng. Người này có vóc dáng rất cao, vì cô chỉ đụng tới ngực cậu ta thôi. Một mùi hương thoang thoảng xộc vào mũi cô, hình như là mùi sữa tắm. Cô không ngẩng đầu xem người mình đâm phải là ai, chỉ khẽ nói xin lỗi rồi cất bước, bởi vì cô sợ chỉ cần mình ngẩng đầu lên, nước mắt sẽ tuôn rơi mất. Nếu người này mà thấy chắc sẽ sợ lắm, nói không chừng cô lại phải vào phòng giáo vụ một lần nữa.

Người phía sau không ngừng gọi cô lại nhưng Lập Hạ không quan tâm, cầm đầu cầm cổ chạy về phòng học.

Suốt một buổi chiều, Lập Hạ đều chìm trong cảm giác khó chịu, tựa như có một tảng sập bịt kín mọi lỗ chân lông trên người cô vậy. Cảm giác ngột ngạt và mệt mỏi chi phối toàn thân Lập Hạ, tất cả mạch máu lông tơ đều bị tắc nghẽn, chỉ cần khẽ động đậy là đau đớn toàn thân.

Lập Hạ nằm nhoài ra bàn, mặt trời dần ngả về tây chiếu rọi ánh nắng vào lớp học khiến mắt cô hoa lên, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại sẽ thấy một màu đỏ như máu trải dài vô tận. Lập Hạ sức nhớ ra một câu thoại đã đọc trước kia: Nhắm mắt lại ta mới có thể thấy một thế giới sạch sẽ nhất.

Lập Hạ nhắm mắt lại, hai gò má đã ướt đầm từ bao giờ.

Khi tan học, cô thu dọn sách vở rồi bắt đầu chuẩn bị dụng cụ vẽ tranh như bút chì, tẩy, màu vẽ, giá vẽ. Cô sắp xếp được một nửa rồi mới chợt nhớ ra buổi sáng, thầy giáo đã thông báo lớp học vẽ sẽ tạm nghỉ hôm nay, vì thế bàn tay đang nhét bút chì vào ba lô bỗng khựng lại giữa không trung.

Làm gì bây giờ? Cô chẳng muốn làm gì cả. Hầu hết mọi người đã rời khỏi lớp rồi, mà cô lại không muốn về ngay lúc này. Tâm trạng không vui khiến người cô nặng trĩu, Lập Hạ bèn ngồi xuống ghế, ngón tay vẽ bừa những đường cong lên mặt bàn. Viết mãi viết mãi, cuối cùng chỉ còn hai chữ lặp đi lặp lại “Chết đi!” Thế nhưng rốt cuộc mình đang rửa ai chết, Lập Hạ cũng không biết nữa. Có thứ gì đó đè nén cô tựa như dòng nước bị bịt lại quá lâu, chỉ trực chờ phun trào ngay lập tức.

Từng tia nắng tắt dần, Lập Hạ đứng dậy vươn vai, cô khoác ba lô toan ra khỏi lớp thì bỗng nhìn thấy Lục Chi Ngang đang ngồi ở bàn cuối. Cậu ta lập tức nhoẻn miệng cười, vẫy tay với cô: “Chào buổi tối.” Đôi mắt kia híp lại thành một đường chỉ.

“Sao cậu... vẫn chưa về? Cậu ngồi đây bao lâu rồi?”

“Đợi cậu đưa tớ tới bệnh viện.”

“Hà?”

“Sáng nay chỗ bị cậu va phải còn đau lắm... Không biết có bị gãy xương không nữa...”

“Gãy cũng tốt, biết đâu lại sinh ra được một Eva nữa thì sao. Sướng nhất cậu nhé, ông trời đúng là có mắt”, Lập Hạ bật cười, bổ sung thêm, “không tròn”.

“Ha ha, ai là bé Hạ¹ thế?”

1: Eva được sinh ra từ xương sườn của Adam. Trong tiếng Trung Eva được gọi là “Hạ Oa”. “Hạ Oa” cũng có nghĩa là đứa bé họ Hạ. Ở đây Lục Chi Ngang chơi chữ khiến Lập Hạ xấu hổ.

... Thoáng chốc mặt Lập Hạ nóng bừng, nghĩ bụng sao mình lại nói ra câu ấy chứ.

Khi đứng trên sườn núi, Lập Hạ vô cùng kinh ngạc, trước kia cô chưa tới đây bao giờ. Lập Hạ vẫn luôn cho rằng ngôi trường này chỉ có một mảnh đất với mười mấy tòa nhà ngự ở trên, nào ngờ lại còn có một sườn núi xanh mướt màu cỏ như thế này.

Lục Chi Ngang nằm trên bãi cỏ, khép hờ đôi mắt hướng lên bầu trời phủ bóng chiều tà.

“Cậu chưa đến đây bao giờ đúng không? Tớ và Tiểu Tư mỗi khi trốn học sẽ tới đây ký họa. Vẽ trời, vẽ cỏ, vẽ chim muông cây cối, vẽ dòng người vội vã trong trường và những tòa giảng đường trong ánh hoàng hôn nữa.”

Ngừng một lát, cậu ta bèn đổi chủ đề: “Bầu trời đỏ rực như bị thiêu cháy thế này sẽ chẳng còn nhiều nữa, vì sắp trở lạnh rồi.”

Lập Hạ ngồi xuống, cô cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn ngắm một lúc cũng trở nên ngáy ngấn.

"Sáng nay... cậu sao vậy?" Lục Chi Ngang vẫn nhắm mắt, nhưng thái độ bỗng trở nên nghiêm túc hơn.

"Cũng... không có gì." Cô cũng không biết phải giải thích thế nào, dù sao đó cũng là chuyện chẳng vui vẻ gì.

"Vì Lý Yên Nhiên đúng không?"

"Sao cậu biết?"

"Tớ thấy cô ta ở phòng giáo vụ, tớ cũng chẳng ưa cô ta." Lục Chi Ngang bứt nhanh cỏ bên cạnh mái tóc đưa vào miệng nhấm nháp, nhanh cỏ đó liên tục phất phơ trên mặt khiến cậu thấy ngứa ngứa.

"Hả, đó không phải là bạn gái của Phó Tiểu Tư ư? Tớ tưởng các cậu..."

"Các cậu gì chứ. Cô ta là cô ta, tớ là tớ, Tiểu Tư là Tiểu Tư. Không có các cậu nào cả."

Lập Hạ ngoảnh đầu qua thấy Lục Chi Ngang đã mở mắt, đôi mày còn cau lại. Chưa bao giờ cô thấy cậu ta cau mày cả, trước kia lúc nào cũng chỉ có một gương mặt luôn cười tươi rói như đại sứ hòa bình thế giới thôi.

Lục Chi Ngang nhổ ngọn cỏ trong miệng ra, nói tiếp: "Tớ và Tiểu Tư quen nhau từ hồi mẫu giáo, bọn tớ thích chơi cùng nhau, đánh nhau, vẽ tranh, rồi cùng thi vào đây. Thực ra trước kia thành tích của tớ kém lắm, cũng không thích vẽ tranh, nhưng ở cùng Tiểu Tư lâu lại nhiễm rất nhiều thói quen của cậu ấy, như thích sạch sẽ này. Rồi tớ bắt đầu học vẽ, thành tích ngày càng tốt hơn, từ một đứa lông bông lộn xộn thành học sinh ưu tú như bây giờ. Lý Yên Nhiên sau này mới xuất hiện, vì mẹ cô ta là bạn thân nhất của mẹ Tiểu Tư mà mẹ là người cậu ấy yêu quý nhất, nên cô ta thường chơi chung với bọn tớ. Mẹ Tiểu Tư rất thích Lý Yên Nhiên nên cậu ấy cũng đối xử rất tốt với Lý Yên Nhiên. Thực ra cái gọi là rất tốt đó chẳng qua là chịu nói thêm vài câu với cô ta mà thôi. Chắc cậu không biết, từ bé tới giờ Tiểu Tư không thích nói chuyện, thờ ơ với tất cả mọi người, đôi khi khiến người khác cảm thấy cậu ấy như không thuộc về thế giới này, mà có một thế giới riêng không ai xâm nhập được. Ấy vậy mà tên nhóc này lại rất được nữ sinh yêu thích. Nhưng từ bé tới lớn, trong mắt tớ, những cô nàng thích Tiểu Tư chẳng ai ra hồn cả, ngay cả Lý Yên Nhiên cũng vậy."

"Tại sao?"

Lục Chi Ngang ngập ngừng như đang nghĩ nên giải thích thế nào, sau đó mới tiếp lời:

"Nói thế nào nhỉ, tớ không thích cảm giác hơn người đã có từ nhỏ của đám con nhà giàu."

"Cậu chết đi! Cậu tưởng mình không như thế hả!" Lập Hạ bứt một nhánh cỏ ném qua, cô muốn cào tường rồi đấy.

Lục Chi Ngang ngồi dậy, bứt cỏ ném lại, "Cậu nghe tớ nói hết đã, nói xong sẽ đánh nhau với cậu mà."

"Đánh... nhau?" Lập Hạ sốc tới mức tròn mắt sắp rớt ra ngoài, lần đầu tiên cô nghe thấy một nam sinh nói muốn đánh nhau với nữ sinh, đã vậy còn nói một cách quá bình thường như hai người chỉ cùng học thể dục thôi vậy.

“Tớ có một đứa em họ gia cảnh không dư dả gì, nó dùng bút chất lượng rất rất tệ một đồng một cái, phần lông bút sắp rụng hết rồi. Nó không mua nổi tập chì hội họa nên rất chịu khó ngồi dưới sàn tiệm sách coi lén, đến khi bị ông chủ đuổi đi mới thôi. Không có tiền mua màu vẽ thì không nộp bài tập vẽ, khi bị giáo viên mắng cũng không giải thích, điều đó khiến giáo viên nghĩ thằng bé rất lười, lại không thích vẽ tranh. Nhưng tớ biết thằng bé yêu vẽ tranh lắm, ước mơ của nó là trở thành một họa sĩ. Bởi vậy tớ rất ghét những kẻ ỷ mình có tiền mà điều vô giương oai... Này, cậu có nghe không đấy?”

Lục Chi Ngang vừa ngoảnh đầu lại đã thấy khuôn mặt Lập Hạ giàn giụa nước mắt, cậu chàng lập tức luống cuống không biết làm sao.

Chút ánh hoàng hôn còn sót lại phủ lên hai người, bóng cây giao hòa trùng điệp tạo nên bản giao hưởng vô thanh bồi hồi trong tim.

Ánh nắng dần biến mất theo triền núi, nhiệt độ cũng hạ dần.

Một thứ khác cũng biến mất ngay lúc đó, chính là những giọt nước mắt vương trên mi Lập Hạ.

Lục Chi Ngang đưa Lập Hạ về tới ký túc xá lúc hơn 6 giờ, hoàng hôn đã dần khuất bóng. Lập Hạ nghiêng đầu cũng chỉ thấy đường cong góc cạnh tuần tú của Lục Chi Ngang. Sống mũi cao thẳng, hốc mắt rất sâu, đôi môi mỏng bạc tình, hàng mày bị che phủ bởi mái tóc đen dày.

Bóng tối như xóa nhòa mọi ranh giới, thời gian trôi như dòng nước chảy.

Câu “Cảm ơn cậu hôm nay đã ở cùng tớ” cũng bị nuốt gọn trong tim, không sao nói ra được.

Khi Phó Tiểu Tư chạy ra khỏi lớp thì trời đã tối. Cậu cầm màu vẽ để quên trong lớp đi qua sân vận động tiến về phía cổng trường, hơi ngẩng đầu lên nào ngờ lại thấy bóng lưng của Lục Chi Ngang và Lập Hạ. Bóng lưng của hai người tựa như kim đồng hồ, mỗi người chỉ một hướng khác nhau, chẳng mấy chốc đã cùng biến mất dưới tán cây rả hương. Phó Tiểu Tư ngỡ ngàng, ánh sáng trong đôi mắt lúc ẩn lúc hiện, dường như việc Lập Hạ và Lục Chi Ngang đi cùng nhau khiến cậu ít nhiều bối rối. Chẳng phải Lục Chi Ngang đã nói hôm nay muốn về sớm vì có chút việc ư? Sao tới giờ này vẫn còn lang thang ở trường?

Phó Tiểu Tư lắc đầu, đang định xuống cầu thang lấy xe thì bỗng nghe thấy tiếng ai đó gọi cậu. Hóa ra là Lý Yên Nhiên. Cô ta đứng dưới tàng cây, Phó Tiểu Tư lên tiếng: “Em cũng ở đây à?”

“Ba em cũng tới đây đó, anh đừng đạp xe nữa, để em đưa anh về.”

Cậu cúi đầu nghĩ một lát, nhìn thoáng qua con đường nơi Lục Chi Ngang biến mất, sân trường nay đã trống không, cậu quay đầu lại đáp: “Được.”

Khi cánh cửa xe được đóng lại, Phó Tiểu Tư bỗng thấy tim mình trống rỗng, những tuýp màu trong tay vì bị lực tác động quá mạnh mà biến dạng.

Lúc bước qua giảng đường, Lục Chi Ngang thốt lên kinh ngạc rồi đứng lại. Lập Hạ nhìn theo ánh mắt của cậu ta thì thấy chiếc xe đạp địa hình của Phó Tiểu Tư vẫn còn ở đây. Lục Chi Ngang lẩm bẩm: “Lẽ nào tên nhóc này vẫn chưa về? Chẳng phải cậu ấy bảo có việc phải về sớm sao?”

Sau khi đưa Lập Hạ về, Lục Chi Ngang bèn đi dạo quanh trường, một mặt là vì cậu ta muốn nói với Tiểu Tư về chuyện của Lập Hạ và Lý Yên Nhiên, mặt khác cậu ta cũng khá lo cho Tiểu Tư nữa. Trái tim cậu ta tựa như quả bóng bị châm những lỗ kim li ti nhỏ xíu, không khí bên trong ùn ùn thoát ra ngoài, thế nhưng lại chẳng tìm nổi chuẩn xác ngọn nguồn.

Đêm mùa thu tựa như thủy triều ủa vào đất liền, từng chút một nuốt trọn ánh sáng. Khi những bóng rã hương mờ dần, đèn bắt đầu bật sáng, Lục Chi Ngang vẫn không tìm thấy Phó Tiểu Tư. Cậu ta bắt đầu sốt ruột. Đám học sinh nội trú tốp năm tốp ba kéo quân từ phòng tắm về ký túc. 8 giờ tối là giờ tự học bắt buộc, đó là quy định không gì có thể thay đổi của ngôi trường này.

Lục Chi Ngang ngồi trên chiếc xe đạp của Tiểu Tư, ngây ngẩn nhìn cầu thang không một bóng người. Vì ngồi rất lâu mà vẫn không gặp Tiểu Tư nên cậu đành quay về. Lục Chi Ngang vừa ra khỏi trường đã vội vàng gọi điện thoại liên tục, rất lâu sau mới có người nghe máy. Sau đó, cậu nghe thấy giọng nói biếng nhác vô cảm như thường ngày của Phó Tiểu Tư.

Bên kia vừa nói “A lô”, Lục Chi Ngang đã mắng một tràng dài, mắng xong chẳng thèm nghe Phó Tiểu Tư nói gì bèn cúp máy luôn, rồi lại chạy như bay về nhà xe lấy xe, miệng nở nụ cười như trút được gánh nặng, thậm chí còn không nhận được mà bật cười sang sảng trong đêm.

Bây giờ Lục Chi Ngang chỉ muốn về nhà ngay lập tức, bụng đói dính lưng rồi.

7 giờ sáng hôm sau, Lục Chi Ngang đạp xe đợi dưới nhà Phó Tiểu Tư, không thấy bạn đâu bèn gọi mấy tiếng thật to. Một lát sau, cậu nghe thấy tiếng khóa cửa và giọng nói lạnh tanh của Tiểu Tư: “Ồn ào gì thế?”

Phó Tiểu Tư ném ba lô vào giỏ xe rồi ngồi lên yên sau, bảo: “Hôm qua tớ để xe ở trường rồi, cậu chờ tớ đi học đi!”

Lục Chi Ngang đạp xe chở Phó Tiểu Tư tới trường, bóng rã hương lần lượt lướt qua hai gương mặt ấy, chốc chốc Lục Chi Ngang lại quay lại nói dăm ba câu.

“Này, không phải hôm qua cậu bảo có việc phải về sớm à? Sao muộn thế mới về?”

“Bỏ quên tuýp màu ở lớp nên phải quay lại lấy.”

“Sao không đi xe về?”

“Lý Yên Nhiên đưa tớ về.”

“... Lại là cô ta.” Giọng Lục Chi Ngang lộ rõ vẻ khó chịu. Không biết vì sao, sau cuộc trò chuyện với Lập Hạ hôm qua, cậu ta lại càng không thích Lý Yên Nhiên. Có lẽ trước giờ cậu ta vốn chưa từng thích cô nàng đó, giờ thì lại càng ghét.

Tiểu Tư chẳng thèm để ý tới cậu ta, ngây người nhìn cảnh sắc đang biến đổi.

“Cậu có biết hôm qua Lý Yên Nhiên đã nói gì với Lập Hạ không?”

Phó Tiểu Tư lắc đầu nhưng cậu lại không để ý rằng làm sao Lục Chi Ngang biết được cậu đang lắc đầu. Lục Chi Ngang không thấy Phó Tiểu Tư đáp lời lại càng giận hơn, bèn khẽ gắt lên: “Cậu có nghe tớ nói không đấy?!”

Bấy giờ Tiểu Tư mới sực tỉnh đáp: “Nghe rồi, sao Yên Nhiên và Lập Hạ lại gặp nhau? Chuyện rất cuộc là thế nào?”

Lục Chi Ngang bèn kể chuyện tối qua ở cùng với Lập Hạ. Sáng hôm qua, sau khi thấy Lập Hạ khóc nức nở chạy ra khỏi phòng giáo vụ, cậu ta bước vào đó thì thấy Lý Yên Nhiên và ba cô ta bèn qua chào hỏi. Cậu ta giả vờ tìm vở bài tập của mình để nán lại nghe họ nói chuyện, tuy không rõ tường tận nhưng cũng biết ít nhiều, vậy nên sau khi tan học mới ở lại đợi Lập Hạ.

Lục Chi Ngang cứ thao thao bất tuyệt, khi gặp đèn đỏ mới ngoảnh đầu lại nhìn Phó Tiểu Tư, nào ngờ cậu bạn lại chẳng thèm nghe mà tựa vào lưng cậu ta ngủ mất. Lục Chi Ngang điên tiết, xanh mặt lay Phó Tiểu Tư dậy.

Phó Tiểu Tư nhìn cậu ta với ánh mắt đờ đẫn, không hiểu lý do.

Không ai hiểu Lục Chi Ngang hơn cậu. Tuy bề ngoài Lục Chi Ngang lúc nào cũng mỉm cười khách sáo với đối phương, nhưng thực chất chưa bao giờ quan tâm tới chuyện của người khác, điểm này hai người rất giống nhau, chỉ khác ở chỗ cậu thể hiện trực tiếp điều đó ra mà thôi. Thế mà lần này, Lục Chi Ngang lại để tâm tới chuyện giữa Lý Yên Nhiên và Lập Hạ. Cậu đưa mắt nhìn Lục Chi Ngang muốn xem rốt cuộc cậu ta đang nghĩ gì.

Hai người cứ ngoan cố không chịu nói với nhau câu nào. Đèn xanh vừa sáng, dòng xe xung quanh đã bắt đầu chuyển động, Lục Chi Ngang vẫn không chịu đi. Bầu không khí trở nên cứng ngắc, đến sợi tóc cũng đứng yên.

Cuối cùng Phó Tiểu Tư phải hỏi: “Thế cậu có đi không?”

Lục Chi Ngang bướng bỉnh không đáp lời, mặt mày vẫn xanh mét.

Phó Tiểu Tư bèn nhảy xuống, lấy chiếc ba lô trong giỏ xe rồi đi bộ tới trường. Lục Chi Ngang lập tức biến sắc nhưng vẫn cố giữ thể diện không gọi cậu lại. Cho tới khi Phó Tiểu Tư đã đi được một quãng rồi, cổ họng cậu ta mới miễn cưỡng nhả ra một tiếng khô khốc: “Này!” Thế nhưng Tiểu Tư vẫn không thèm để ý mà bước tiếp về phía trước, tới trạm xe buýt gần đó thì nhảy lên xe đi luôn. Mặt Lục Chi Ngang xanh như tàu lá, cậu ta vội vàng gọi với theo “Này này này!” nhưng Tiểu Tư vẫn không hề có ý xuống xe.

Cậu chàng vội vã phóng lên, nào ngờ xe không đi được, ngoảnh đầu lại thì thấy bánh xe đã bị khóa lại bằng chiếc khóa Phó Tiểu Tư hay dùng để khóa ngăn kéo. Lục Chi Ngang tức nổ phổi nhưng Phó Tiểu Tư đã mất hút từ lâu, vẻ mặt cậu ta sục sôi lửa giận và phiền não, muốn giết người lại tìm không thấy người đâu.

“Tiền Tùng Bình?”

“Có.”

“Vương Thất Tụng?”

“Cố.”

“Lục Chi Ngang?”

...

“Lục Chi Ngang?”

Phía dưới không ai trả lời, thầy chủ nhiệm ngẩng đầu lên liếc qua chỗ ngồi của cậu ta.

Lập Hạ không khỏi quay đầu nhìn thì thấy chỗ ngồi bên cạnh Phó Tiểu Tư vẫn còn trống, đưa mắt sang bên cạnh lại là gương mặt đầy sát khí viết bốn chữ to oành “Nhìn gì mà nhìn” của Phó Tiểu Tư, Lập Hạ hoảng sợ vội quay đầu đi.

Đúng lúc này, ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân.

Lúc Lục Chi Ngang xông vào lớp thì trán cậu ta đầm mồ hôi, mái tóc cũng ướt nước nhỏ từng giọt to xuống, chiếc áo sơ mi trắng cũng vì mồ hôi mà trở nên trong suốt. Dù cậu ta có cố chạy thật nhanh thì vẫn tới muộn, may sao tiết đầu tiên là tiết của thầy chủ nhiệm, thầy không trách mắng gì mà chỉ thờ ơ nhắc “Lần sau nhớ tới sớm hơn” rồi để cậu ta vào. Học sinh giỏi luôn có đặc quyền mà, không phải sao? Đây cũng chẳng phải lần đầu tiên Lập Hạ chứng kiến chuyện này.

Lục Chi Ngang xông vào lớp, khi đi qua mấy dãy bàn đầu, vì đi quá nhanh mà đụng phải hộp bút của ai đó khiến nó văng xuống sàn. Lúc bước tới chỗ mình ngồi, cậu ta còn ném mạnh ba lô lên bàn. Trong suốt quá trình ấy, ánh mắt giết người của cậu ta luôn dán chặt vào Phó Tiểu Tư, thế nhưng Phó Tiểu Tư lại cúi đầu chép bài, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên bảng, đôi mắt vẫn phủ mờ sương tựa như chẳng hề để ý.

Lục Chi Ngang ngồi phịch xuống ghế, bàn ghế phải chịu tác động mạnh phát ra âm thanh vang dội khiến cả lớp đều quay lại nhìn, nhưng Lập Hạ thì không, cô rất tò mò nhưng lại ngại nên cúi đầu tiếp tục ghi bài.

Suốt buổi sáng, hai người không ai nói với ai một câu, tựa như đang độ sức. Thực ra Phó Tiểu Tư cũng không biết tại sao mình lại giận. Nghĩ kỹ thì cũng có chuyện gì đâu, nhưng cứ thấy cái vẻ giận dữ của Lục Chi Ngang thì cậu lại càng muốn chọc cậu ta giận hơn, nên mới tiện tay khóa luôn bánh xe. Giờ ngẫm lại mới thấy buồn cười, thế nhưng cái kẻ sắp tức điên tới độ xì khói kia vẫn xanh mặt ngồi đó, đã vậy thì cậu tuyệt đối không thể cười. Dù thua cũng không thể thua khí thế, xét khả năng làm mặt lạnh thì cậu chính là cao thủ.

Tiết cuối cùng của buổi sáng là Thể dục, nội dung học chính là bơi.

Sau khi hết giờ, Phó Tiểu Tư bước ra khỏi phòng thay đồ, nước nhỏ tí tách từ trên tóc xuống. Cậu đi dép tông, khoác thêm chiếc áo sơ mi trắng rộng rãi, khi cúi người xuống, xương bả vai gồ lên rõ ràng.

Lúc ngẩng đầu lên, Phó Tiểu Tư đã thấy Lục Chi Ngang đứng ngay trước mắt. Cậu ta cũng mới tắm xong, người còn ướt đầm, xì mặt chỉ thẳng vào Phó Tiểu Tư, hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào?!”

Phó Tiểu Tư thờ ơ nhìn cậu ta, nhưng sau đó không kìm được mà phì cười, lúc đầu chỉ hơi nhếch môi, sau đó đã phá lên cười sảng sặc để lộ hai hàng răng trắng bóc. Cậu đưa khăn cho Lục Chi Ngang, nói: “Cậu lau đi, tớ đi lấy xe trước, đợi cậu trước cổng trường.”

Suốt quãng đường, Phó Tiểu Tư nghe Lục Chi Ngang kể rất nhiều chuyện về Lập Hạ, dường như tất cả những gì cô tâm sự với cậu ta, cậu ta đều kể lại hết cho Tiểu Tư.

Khi thuật lại những chuyện này, Lục Chi Ngang như chìm đắm trong một sự thương cảm sâu sắc, khiến cậu ta như biến thành gốc cây bi ai trong ráng chiều tà. Phó Tiểu Tư nhìn chăm chăm cậu bạn, Lục Chi Ngang ngoảnh đầu lại, biết Tiểu Tư muốn hỏi gì bèn đáp:

“Cậu còn nhớ tớ có một đứa em họ chứ, Lập Hạ mang cho tớ cảm giác như cậu ấy là một đứa em họ khác của tớ vậy, có cùng hoàn cảnh, cùng một tính cách lương thiện. Bởi thế, sáng nay, khi thấy gương mặt vô cảm của cậu, tớ mới tức giận. Nếu so sánh giữa Lập Hạ và Lý Yên Nhiên thì hiển nhiên Lập Hạ mới là người đáng được quan tâm hơn, chứ không phải vị thiên kim tiểu thư kia. Tiểu Tư, cậu cũng biết tớ không thích đám con nhà giàu được nuông chiều từ bé đó mà. Tớ không hiểu rốt cuộc vì sao cậu lại đồng ý hẹn hò với loại con gái đó.”

Phó Tiểu Tư ngẩng đầu lên, trong đôi mắt bỗng xẹt qua tia sáng. Lục Chi Ngang nhìn thấy những tia sáng lướt qua thì thấy hơi lóa mắt. Đã quá quen với đôi mắt không tiêu điểm của Phó Tiểu Tư, nên khi nhìn thấy đôi mắt ấy sáng rõ, cậu ta bỗng thấy bối rối.

Phó Tiểu Tư thoáng im lặng rồi mới đáp: “Tớ cũng không thấy Yên Nhiên có gì quá tốt, nhưng cô ấy tốt với mẹ tớ, mẹ tớ cũng rất thích cô ấy nên chí ít, tớ thấy Yên Nhiên không xấu.”

“Vậy còn... Lập Hạ thì sao?” Lục Chi Ngang nhìn Phó Tiểu Tư hỏi.

Tiểu Tư không đáp, đôi mắt lại mờ sương.

Suốt quãng đường còn lại chỉ còn sự yên lặng.

Chiếc ô tô phóng lướt qua hai người họ cùng với tiếng gầm của động cơ, gió thu thoảng qua ngọn cây mang tới một cảm giác vừa cao xa vừa khoáng đạt, tựa như có ai đó đang thổi kèn trên bầu trời cao v vời.

Gặp đèn đỏ, Phó Tiểu Tư mới dừng lại hỏi Lục Chi Ngang: “Sao sáng nay cậu tới muộn thế? Chỗ tớ xuống xe có xa trường mấy đâu.”

Lục Chi Ngang lại tức đến đỏ mắt: “Đồ điên! Là ai đã khóa xe mà còn dám hỏi hà?! Có biết tớ khiêng xe tới trường mệt lắm không! Cậu khiêng thử đi thì biết!”

“Cậu mới điên ấy!” Phó Tiểu Tư lườm cậu ta một cái, “Không thấy tớ vứt chìa khóa vào giỏ xe hà?”

Lục Chi Ngang câm nín hồi lâu, sau đó đáp bằng giọng càng u uất hơn: “Khiêng đến trường rồi mới nhận ra...”

Phó Tiểu Tư cũng ngây người, sau đó cười tới mức phải nhảy xuống xe.

Tới nhà mình, Phó Tiểu Tư đậu xe xong, vẫy tay chào Lục Chi Ngang rồi đi lên lầu.

Lục Chi Ngang bỗng gọi với theo, Tiểu Tư ngoảnh lại nhìn. Lục Chi Ngang nghiêng đầu sang trái

không biết đang nhìn phương nào, khẽ nói: “Lập Hạ sống cùng mẹ, ba cậu ấy... đã bỏ đi từ rất lâu rồi.”

5 rưỡi chiều, khi mọi tiết học đã kết thúc, ánh nắng chiều nghiêng vào phòng học.

Lập Hạ đang thu dọn sách vở trên bàn, bỗng có người đến vỗ vai cô.

“Tối phòng học về đi.” Lục Chi Ngang cười tíu mắt nói, “Tiểu Tư cũng đi.”

Lập Hạ bèn dọn dẹp rồi đi theo hai người họ, không biết vì sao hồi sáng còn đánh nhau mà chiều đã làm hòa rồi.

Khi đi qua con đường phủ kín lá rơi, Phó Tiểu Tư bỗng bước tới bên cạnh cô, hỏi:

“Chân cậu không sao chứ?”

Lập Hạ vội vàng xua tay, đáp: “Không sao, không sao.”

Vì có liên quan đến Lý Yên Nhiên nên khi nói chuyện với Tiểu Tư, cô vô cùng cẩn thận, nào ngờ cậu thoáng ngáp ngừng nói: “Chuyện Yên Nhiên làm hôm qua, xin lỗi cậu nhé.”

Cô vốn định bảo không sao nhưng Lục Chi Ngang đứng bên cạnh lại bày ra vẻ mặt như không thể tin được: “Aaaa... Hóa ra cậu cũng biết nói xin lỗi cơ á...?” Còn chưa dứt lời, cậu ta đã bị Tiểu Tư lườm cho một phát.

Khi vẽ được một nửa, Phó Tiểu Tư liền cầm tranh của cô qua xem, quả nhiên lại chỉ nhận xét đúng một câu: “Xấu.” Sau đó cầm bút vẽ lên tranh của cô. Khi bức tranh được trả về cho chủ, phần đồ bóng đã được vẽ kỹ lưỡng hơn nhiều, hơn nữa còn được bố cục lại, không còn cảnh nguồn sáng tùy ý không thống nhất như trước kia.

Vẽ xong quay về phòng ký túc, Lập Hạ đi ngang qua một dãy nhà khác thì thấy khối cấp hai đang tổng vệ sinh, một cậu bé trông như cán sự lao động hét lên với cô bé đang quét ở cửa lớp: “Bảo cậu quét thì quét đi, nói nhiều làm gì?!” Nhưng cô bé kia cũng không phải dạng vừa, đáp trả: “Chẳng phải tớ đang quét đấy sao, cậu cứ sồn sồn lên thế làm gì?!”

Lục Chi Ngang nghe vậy cười sặc sụa, cười tới độ gập cả bụng.

Phó Tiểu Tư cau mày nói: “Đầu óc toàn sạn!”

Lục Chi Ngang cười khẩy: “Nếu trong đầu cậu không toàn sạn giống tớ thì sao biết tớ đang cười cái gì?”

Tức thì Phó Tiểu Tư lộ vẻ hơi xấu hổ.

Lập Hạ vội vàng bước lên trước vài bước, giả vờ như không nghe thấy cuộc đối thoại kia.

Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư rời khỏi trường, Lập Hạ tới căng-tin ăn cơm, nào ngờ trong bát cơm lại có một con sâu. Lập Hạ nghiêng răng nghiêng lợi gần mười phút, cố lấy dũng khí đồ chỗ cơm kia đi mà

tay còn run rẩy tới độ suýt làm rơi cả hộp cơm vào thùng rác. Sau đó, cô cực kỳ phần nộ chạy như bay tới hòm thư góp ý của căng-tin viết bốn chữ thật to: “TRONG CƠM CÓ SÂU!”

Chẳng mấy chốc, lá vàng đã nhuộm màu cả ngọn núi, vùng lân cận Thiên Xuyên thay màu áo mới từng ngày, từ màu xanh sẫm giữa hè tới màu xanh cỏ biếc cuối mùa, rồi lại từ màu vàng nhạt đầu thu tới màu vàng xuộm bao phủ khắp trường Thiên Xuyên số 1.

Thời gian trôi như thoi đưa, mang theo cảm giác mộng lung đi về phía tương lai còn mộng lung hơn nữa.

Lập Hạ vẫn giữ thói quen mua tạp chí vô danh kia, tranh của Tế Tư dần xuất hiện những gam màu chưa thấy bao giờ, cảm xúc ưu thương chiếm phần lớn diện tích bức tranh tựa như một vị vua hát vang bài ca chiến thắng, trong khoảnh khắc công thành cũng mang tới ánh sáng chói lọi.

Mẹ cô từng tới Thiên Xuyên một lần, mang theo rất nhiều đồ ăn ngon, nhưng chỗ thức ăn ấy chỉ trong hai ngày đã bị đám bạn ham ăn cùng phòng của cô giải quyết sạch sẽ, sau đó bọn họ liền trở nên vô cùng sùng bái mẹ Lập Hạ. Bốn cô gái trong phòng ký túc này lấy ăn uống làm lý tưởng cao quý nhất, sự hy sinh lớn nhất chính là ba người còn lại trong phòng cố nén cơn đau ngày đèn đỏ mà ăn liên tiếp ba bát kem bơ. Kết quả tối đó, cả ba đau lặn lội, luôn miệng hét “Mẹ ơi, con đau chết mất!” Nghe đồn đêm đó, toàn bộ nam sinh từ tầng một tới tầng ba đều mất ngủ, còn Lập Hạ lại thành danh sau một đêm.

Ký túc xá của ngôi trường này rất kỳ lạ, nam nữ ở chung một tòa, từ tầng một tới tầng ba dành cho nam, từ tầng ba trở lên dành cho nữ. Mùa hè đến, mỗi lần đi từ dưới tầng lên đều sẽ nhìn thấy những cậu chàng ăn mặc rất mát mẻ, thậm chí còn phải dừng cảm đi qua đám nam sinh vừa tắm xong mặc độc chiếc quần lót mới về được phòng mình. Giờ là tháng Mười Một rồi, trong thời tiết mười mấy độ, số lượng nam sinh chỉ mặc đồ lót đi lại ngày càng hiếm.

Ngoài ký túc xá, nam nữ cũng học bơi cùng nhau, bởi vậy nữ sinh cực kỳ ghét môn bơi. Môn gì cũng có thể chịu được, duy chỉ có môn bơi mùa hè nhất định phải trốn. Đám nam sinh thường ngày chỉ biết đọc sách tham khảo, khi nhắc tới nữ sinh đều lộ vẻ háo sắc, bởi vậy thật không thể tưởng tượng nổi phải mặc đồ bơi trước mặt đám nam sinh đó sẽ thế nào. Lập Hạ bỗng liên tưởng tới cảnh một con gà ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi oai nghiêm trước mặt đám chồn, đúng là một hành động đầy tính nghệ thuật.

Bởi vậy, hầu như tất cả nữ sinh đều sẽ lấy lý do kỳ sinh lý tới để trốn học. Tuần trước, Tống Doanh Doanh đã mượn cớ này để nghỉ học về nhà một lần, nên tuần này chỉ có thể xuống nước. Sau đó, ba cô bạn cùng phòng của Lập Hạ được đứng trên bờ chứng kiến cảnh Doanh Doanh tiểu thư ngụp lặn trong nước đầy khổ sở. Gương mặt bi thống mà nghiêm túc của cô bạn khiến Lập Hạ nhớ tới những chiến sĩ anh dũng sẵn sàng hy sinh.

Sau buổi học, Doanh Doanh tổng kết từ trải nghiệm cá nhân rằng, phải dùng lý do đến kỳ sinh lý vào lúc then chốt nhất, cũng như tiên phải tiêu đúng chỗ vậy.

Tháng Mười Hai.

Thời tiết ngày càng lạnh hơn, đôi khi sáng sớm tỉnh giấc có thể nhìn thấy một lớp sương dày trắng đục

động trên tàu lá, che phủ sắc xanh của tán cây rậm rạp. Còn những gốc cây đã rụng lá từ mùa thu giờ chỉ còn những cành cây trụi lủi vươn cao về phía bầu trời lạnh tới độ đã chuyển màu xanh xám. Những nhánh cây lớn nhỏ đan xen tựa như giọt mực vương trên giấy, men theo vân giấy lan khắp bề mặt.

Trong buổi sớm mùa đông, ngôi trường chìm trong sự tĩnh lặng vô hạn tựa đáy biển sâu.

Không có tiếng chim vỗ cánh, không có tiếng ve râm ran, cũng không có tiếng cây cối đâm chồi nảy lộc, vạn vật như đang say giấc nồng.

Thời gian chợt dừng lại một cách hoang đường.

Chỉ còn vài nam sinh vẫn kiên trì chạy bộ vào sáng sớm, tiếng thở dốc của họ vang vọng trên sân trường trống vắng. Lập Hạ nhắm mắt, dường như có thể cảm nhận được những hơi thở trắng xóa ấy đang từ từ khuếch tán trong làn sương ban mai ngày đông.

Việc thức dậy mỗi ngày trở thành một thử thách.

Tiếng chuông báo thức lúc 6 rưỡi sáng bỗng trở nên đáng ghét hơn cả tiếng chuông lúc 12 giờ đêm.

Ví dụ điển hình nhất chính là cách Doanh Doanh ngủ dậy, cậu ta lúc nào cũng phải thò một chân ra khỏi chăn trước để thăm dò nhiệt độ. Hôm nào trời không lạnh lắm, cậu ta sẽ từ từ bò dậy, còn hôm nào rét buốt, mọi người sẽ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, rồi cậu ta sẽ rụt chân về nhanh như vừa giẫm phải chuột.

Trong giờ đọc sớm, cán sự môn Văn hướng dẫn mọi người đọc bài khóa, quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của mọi người, cậu ta nhìn thế nào mà đọc nhầm “Danh mục bản thảo” thành “Hậu môn bản thảo”, khiến cả lớp được một phen cười bò.

Khi Lập Hạ và Thất Thất ăn xong cơm trưa ở căng-tin, trên đường về tình cờ gặp chủ nhiệm lớp đang dắt theo đứa con trai. Thất Thất không biết chủ nhiệm lớp Lập Hạ, khi thấy cô chào hỏi cũng tỏ vẻ ngoan ngoãn chào theo. Thầy chủ nhiệm đang định cười híp mắt chào, bỗng Thất Thất lại nói: “Chắc đây là cháu thầy hả, đáng yêu ghê.” Lập Hạ hoảng hốt suýt ngã ngửa.

Chiều nào Phó Tiểu Tư cũng dạy Lập Hạ vẽ tranh, bởi vậy tranh cô vẽ ngày càng đẹp hơn. Ba người Phó Tiểu Tư, Lập Hạ và Lục Chi Ngang cũng dần trở nên thân thiết, thậm chí đã có thể đùa với nhau.

Thấy được sự tiến bộ trong kỹ thuật vẽ tranh của cô, Phó Tiểu Tư liên tục nhấn mạnh “Danh sư xuất cao đồ”, Lập Hạ lại mặt dày cho rằng “Sư phụ cho nền tảng, tu hành ở mỗi người”.

Mọi chuyện cứ diễn ra tự nhiên, chậm rãi và cẩn trọng như tắm nhả tơ.

Nhưng đôi khi bước một mình trên hành lang sau giờ học, nhìn xuống dòng người náo nhiệt đông đúc như kiến dưới sân vận động phía xa, cô bỗng nảy sinh một cảm xúc kỳ lạ hòa trộn giữa hạnh phúc và bi thương.

Trong dòng người khổng lồ như dải ngân hà, xác suất để gặp được người ấy ít ỏi tới nhường nào.

Chúng ta trở nên thân thiết, ỷ lại, hoặc có thể đối đầu, thù hận.

Dây dưa nảy sinh cảm xúc, bám víu thành quan hệ, mập mờ thành tình cảm.

Khi ánh chiều tà rải những bột sáng màu hoàng kim lên khắp thế gian, đất trời bỗng trở nên hỗn độn trong hoàng hôn, tiếng gió xa xăm không thể vẽ nên hình hài rõ nét của bất kỳ sự vật nào. Cánh chim mệt mỏi bay về tổ, làn mưa phiêu phất bay về phương xa. Tại thời khắc này, Lập Hạ bỗng cảm thấy việc cô trở nên thân thiết với hai nhân vật truyền kỳ như vậy thật giống như ánh hoàng hôn ấm áp nhưng mơ hồ, bỗng bênh không chân thực.

Ấm áp đó, nhưng lại là ánh hoàng hôn có thể trầm mê vô hạn.

Chẳng mấy chốc đã tới cuối tháng Mười Hai.

Dường như tất cả mọi thứ xung quanh đều khoác lên mình màn sương trắng mờ, nhiệt độ giảm rất nhanh.

Vì mặc đồng phục mùa đông nên trông ai nấy cũng phát tướng, nhưng có vẻ như đám nam sinh chẳng sợ lạnh bao giờ, trong tiết trời như vậy mà chỉ mặc độc một chiếc sơ mi thêm chiếc áo khoác ngoài là xong. Lập Hạ thấy vậy mà khâm phục vô cùng.

Giờ chạy bộ hàng sáng ngày càng trở nên đáng sợ, mỗi lúc phải thức dậy, Lập Hạ đều tự đếm ngược trong lòng.

“Còn năm ngày nữa sẽ tới tháng Một.”

“Còn bốn ngày nữa sẽ tới tháng Một.”

...

Tại sao ư? Bởi từ tháng Một, trường sẽ không bắt buộc học sinh chạy bộ sáng sớm nữa, vì chỉ sợ lúc đi một người sống, lúc về một khối băng.

Hầu như sáng nào cô cũng chạm mặt Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang, hai người vẫn ăn mặc mỏng manh như mùa thu. Cả ba đều phả ra từng làn hơi thở trắng xóa chào hỏi nhau. Sau đó, ngày nào Lục Chi Ngang cũng đưa một hộp sữa cho cô. Hộp sữa này cậu ta mang từ nhà đi, để trong cặp giữ ấm nên khi đặt trên tay Lập Hạ vẫn còn nóng hôi hổi.

Chiều nào ba người cũng ngồi vẽ tranh với nhau, Phó Tiểu Tư dạy Lập Hạ ngày càng nhiều kỹ thuật hơn, khiến cô sốc tới độ choáng váng mặt mày. Lập Hạ thì ngày càng khâm phục cậu, nhiều khi nghe cậu giảng, cô lại ngây người, ngẩng đầu ngắm nhìn gương mặt vô cùng nghiêm túc của cậu, còn Phó Tiểu Tư sẽ luôn cầm bút chì gõ vào đầu cô. Lập Hạ không biết vì sao trong mắt cậu luôn có một áng sương mờ bao phủ, cô gần như chắc chắn cậu bị đực thủy tinh thể.

Thế nhưng gần đây, Lập Hạ không vui lắm, bởi cô thường xuyên tham gia lớp Mỹ thuật nên thành tích có phần thụt lùi. mấy lần kiểm tra, Lập Hạ đều không thể lọt vào top 10. Một bên là Mỹ thuật cô thích, bên kia là thành tích các môn văn hóa cô cũng vô cùng quan tâm.

Lập Hạ vẫn luôn không hiểu vì sao Phó Tiểu Tư không tham gia tiết tự học buổi chiều, luôn tới phòng

vẽ tranh, ấy vậy mà kỳ thi nào cậu cũng đứng thứ nhất? Ngay cả Lục Chi Ngang cũng như thế, luôn luôn đứng thứ hai. Lập Hạ nản lòng vô cùng.

Mới 6 giờ mà hoàng hôn đã buông, chốc chốc lại có đôi ba người thu dọn đồ đạc ra về, bầu không khí cũng dần trở nên yên ắng hơn.

Lập Hạ ngẩng người nhìn bài kiểm tra Vật lý vừa được trả, 77 điểm. Nếu đạt được số điểm này, một số học sinh đã reo lên sung sướng rồi, nhưng Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang một người 98 một người 92, khiến Lập Hạ chỉ muốn kiểm một cái lỗ nẻ nào đấy để chui vào.

Bỗng lưng cô bị ai đó vỗ một cái, Lập Hạ ngoảnh đầu thì thấy Phó Tiểu Tư.

“Sao chưa về?” Cậu kéo chiếc ghế bên cạnh rồi ngồi xuống.

Lập Hạ lắc đầu, sau đó quay người đi, một lát sau, cô bỗng thấy ai đó lại ngồi xuống bên cạnh mình.

Lập Hạ ngoảnh đầu nhìn Phó Tiểu Tư với vẻ khó hiểu, cậu không nói gì, cầm bài thi trong tay cô lên xem. Vì động tác của cậu quá nhanh nên Lập Hạ không kịp ngăn cản, đành tìm bừa một đề tài nào đấy để hỏi: “Lục Chi Ngang đâu?”

Phó Tiểu Tư không rời mắt khỏi bài thi, chỉ đáp: “À, ba cậu ấy muốn gặp nên cậu ấy về trước rồi, tớ thấy cậu ngồi ngẩng người ở đây nên mới qua xem.”

Nhẹ nhàng đáp một câu, quả rất hợp với tác phong của cậu ấy.

Phó Tiểu Tư bỗng mở ba lô ra, lấy bút chì gõ lên bài thi, rồi xoay người hỏi Lập Hạ:

“Cậu có vội về phòng không?”

“Hả?” Lập Hạ không hiểu cậu muốn làm gì.

“Nếu cậu không vội thì tớ có thể giải những bài làm sai này giúp cậu.”

Cô nhìn ngắm gương mặt cậu, bỗng nhận ra gương mặt này so với lúc mới vào trường đã trưởng thành hơn nhiều, hàng mày trở nên dày và đen hơn, lông mi cũng dài hơn.

Lập Hạ đưa mắt nhìn xuống làn môi cực mỏng phía dưới và cả chiếc cằm xanh xanh màu râu, nam sinh mười bảy tuổi ai cũng như thế cả.

Bỗng đầu cô bị gõ mạnh một cái, khi sức tỉnh lại thấy đôi mắt chưa bao giờ có tiêu điểm của cậu, cô nóng bừng mặt, vội vàng đáp: “Không vội, cậu giảng cho tớ đi.”

Ánh chiều tà ngoài cửa sổ lặng lẽ trôi qua.

Giọng nói đều đều của Phó Tiểu Tư vang vọng trong phòng học, không khí như ngưng đọng, đứng bên ngoài còn có thể nghe thấy tiếng vỗ cánh. Tòa nhà giảng đường phía sau trường ngày nào cũng gõ chuông đúng 6 rưỡi, mà ngày nào đúng thời khắc này, Lập Hạ cũng luôn cảm thấy trái tim mình rất bình

yên.

Tiếng chuông là âm thanh giúp lòng người tĩnh lặng.

Tiếng chuông vang vọng mãi khắp khuôn viên trường. Phó Tiểu Tư xắn tay áo nhìn đồng hồ, “Đã muộn thế này rồi cơ à?”

Lập Hạ gật đầu: “Cậu mau về đi, chỗ còn lại tớ hiểu rồi.”

Phó Tiểu Tư đứng dậy vươn vai, tiếng khớp xương kêu răng rắc vang lên rõ ràng. Cậu nói: “Ngồi lâu cứng đơ hết người”, rồi mỉm cười.

Lập Hạ bỗng cảm thấy trong ánh hoàng hôn mờ màng, nụ cười của cậu như được phủ một lớp ánh sáng nhu hòa, rồi cô lại chợt nhận ra, chẳng mấy khi có cơ hội được thấy nụ cười này, bình thường lúc nào gương mặt cậu cũng giữ vẻ vô cảm.

Phó Tiểu Tư khoác ba lô chào cô rồi đi mất, trước khi đi còn xoa bụng hết như một đứa trẻ năm tuổi, bảo rằng: “Không để ý thời gian giờ mới thấy đói quá.” Lập Hạ thấy thế liền buồn cười.

Ngoài hành lang vọng tới tiếng bước chân rõ ràng của cậu, cô cũng bắt đầu thu dọn sách vở về phòng ký túc, lát sau còn giờ tự học buổi tối nữa, đến muộn sẽ không được cho qua dễ dàng đâu. Đang thu dọn bỗng nghe thấy tiếng bước chân lại gần, khi ngẩng đầu lên thấy Phó Tiểu Tư, Lập Hạ sửng sốt thốt lên: “Oái!”

Cậu lại mở ba lô ra, cầm quyển sổ bìa đen đưa cho cô, “Đây là vở ghi môn Hóa của tớ, tớ xem vở cậu thấy nội dung linh tinh lắm, cầm vở của tớ về mà xem.”

Lập Hạ cầm lấy rồi cảm ơn cậu, Phó Tiểu Tư mỉm cười xua tay.

“Tớ đi trước đây.”

“Ừ.”

Hoàng hôn chỉ còn chút nắng tàn, mây đen kéo đến giăng kín bầu trời, chẳng mấy chốc sẽ mưa thôi. Lập Hạ khoác ba lô chuẩn bị rời phòng học, trước khi đi còn đóng cửa sổ, vừa vươn đầu ra cô đã khẽ thốt lên.

Phó Tiểu Tư mở khóa xe, dắt xe ra khỏi chỗ để, vừa ngồi lên thì bỗng thấy tuyết bay ngập trời, những bông tuyết trắng thuần khiết trong ánh chiều tà càng trở nên yên ắng và hiền hòa hơn. Chỉ trong phút chốc, ngôi trường này đã trở nên yên tĩnh không một tiếng động, chỉ còn lại những bông tuyết tung bay khắp trời.

Tuyết rơi lả tả trên sân vận động, trên cỏ, trên mặt hồ, trên xà đơn, trên nóc căng-tin, trên đường chạy sơn đỏ, từng chút một phủ tầng trên mặt đất. Chẳng mấy chốc tóc cậu đã đọng đầy tuyết, sắc trắng càng tôn lên màu tóc đen óng của cậu. Phó Tiểu Tư ngồi trên xe mà quên phải đi, ngẩng đầu nhìn tuyết đến say sưa. Trong ánh hoàng hôn dần tắt, đôi mắt cậu bỗng ngập tràn ánh sáng tựa như ngôi sao Bắc Cực rực rỡ trên cao sau đám mây đen.

Bàn tay vươn ra đóng cửa sổ của Lập Hạ bỗng khựng lại, những bông tuyết bay đầy ngoài cửa sổ như che phủ mắt cô. Lập Hạ khẽ nhắm mắt lại, ngắm nhìn thế giới hoàn mỹ nhất.

Đây là trận tuyết đầu tiên trong năm.

Hơi lạnh biến mất, chỉ còn lại sự dịu dàng vô tận, nhuộm cả thế giới này bằng một sắc trắng.

Những con đường ngập tuyết cực kỳ khó đi.

Lục Chi Ngang ngồi trên xe đứng dưới nhà Phó Tiểu Tư đợi cậu cùng đi học, đó đã là thói quen được hình thành qua rất nhiều năm. Sau trận tuyết, thời tiết lập tức chuyển sang đông. Phó Tiểu Tư xuống tầng, vừa ra khỏi phạm vi hoạt động của máy sưởi, gió lạnh đã lùa tới, cậu lạnh tới nỗi phải chạy ngay lên nhà, lúc xuống đã mặc thêm một chiếc áo khoác màu đen, phía sau còn có một chiếc mũ, trên vành mũ đính những sợi lông vũ mềm mượt màu trắng. Thời tiết này mà mặc độc một cái áo thì chịu sao thấu.

Lục Chi Ngang mang thêm găng tay và khăn quàng cổ dày dặn, còn đội chiếc mũ len trông khá buồn cười. Lục Chi Ngang cực kỳ sợ mùa đông, vừa tới mùa đông đã lạnh toát cả người, vì thế bèn giục Tiểu Tư đi nhanh hơn.

Phòng nước phía cuối hành lang cũng trở nên náo nhiệt hơn bao giờ hết, vừa tan học, tất cả mọi người đều chạy tới đó thay nước ấm cho túi giữ nhiệt, thời tiết này chẳng ai chịu nổi.

Cả ngôi trường được bao phủ trong một màn sáng bạc. Việc nhà trường tạm dừng môn Thể dục, hoạt động chạy bộ buổi sáng và thể dục giữa giờ khiến học sinh reo hò ầm ĩ, trong đó hò hét vang dội nhất là lớp 10A7. Trong bất cứ trường hợp nào, lớp 10A7 luôn là lớp hoạt bát nhất. Lập Hạ thực lòng rất hâm mộ, nhưng cũng chỉ là hâm mộ mà thôi, cô lại cúi đầu cặm cụi chép bài.

Vở của Phó Tiểu Tư mới thật đáng kinh ngạc, Lập Hạ không hiểu một người nếu không ngủ cả ngày thì lại vẽ vờ nguyên tiết có thể chép đầy một quyển vở vào lúc nào được. Cô ngoảnh đầu nhìn cậu, cậu mỉm cười đắc ý như thể đoán được cô đang nghĩ gì. Lập Hạ hừ một tiếng rồi quay lên, tự than không bằng người ta rồi lấy vở ra chép lại.

Sau khi hết tiết thứ ba, cô trả vở lại cho Phó Tiểu Tư, nào ngờ lại thấy hai cậu bạn đang thu dọn sách vở. Cô tò mò hỏi: “Các cậu định làm gì thế?”

Lục Chi Ngang vừa khoác chiếc túi đeo chéo vừa nở nụ cười cực kỳ bí ẩn, Lập Hạ cầm quyển vở đập bốp lên đầu cậu ta: “Cười cái đầu cậu ấy, rốt cuộc hai cậu tính làm gì?”

Lục Chi Ngang hét lên thảm thiết, vừa hét được một câu đã bị Phó Tiểu Tư bịt miệng lại, cậu nhìn ra ngoài phòng học, sau khi chắc chắn không có giáo viên nào mới trả lời cô: “Bọn tớ trốn học.”

Lập Hạ há hốc miệng, nhưng lại bị gió đông lùa vào nên vội khép lại ngay lập tức, “Trốn học làm gì?”

Lục Chi Ngang cười đáp: “Hôm nay bảo tàng Mỹ thuật Thiền Xuyên tổ chức triển lãm tranh của sinh viên toàn quốc, chỉ mở một ngày duy nhất thôi, cậu đi cùng không?”

“Tớ?” Lập Hạ sừng sốt.

“Ừ, đi không?” Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang đã khoác ba lô rồi.

Lập Hạ cắn môi, nhét sách vào trong túi, đáp: “Được rồi, cùng lắm thì chết thôi.”

Ba người đứng dưới bức tường bao quanh trường ở phía sau núi, ngẩng đầu nhìn bức tường phủ trắng tuyết. Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang ném ba lô sang bên kia tường trước, sau đó mới bắt đầu trèo lên. Hai người đều là những kẻ có dây thần kinh vận động, Lục Chi Ngang thậm chí còn từng tham gia huấn luyện nhảy cao hồi cấp hai. Chẳng mấy chốc, hai người đã đứng trên bờ tường, vừa nhìn ra ngoài đã đồng thanh kêu “A!” lên, vừa quay lại đã thấy Lập Hạ ném ba lô qua bên kia. Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư tròn mắt, sau đó cùng bật cười sặc sụa, cười tới độ lão đảo như sắp ngã. Lập Hạ đứng phía dưới có chút sốt ruột giục: “Hai cậu thần kinh à, mau kéo tớ lên!”

Hai chàng trai vừa cười vừa kéo cô lên, Lập Hạ vừa đứng trên tường nhìn ra bên ngoài thì đã muốn khóc.

Bên kia có một vũng nước, ba lô của ba người đang nằm lộn thõm trong đó, Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư vẫn ngồi cười khùng khục không đứng dậy nổi. Lục Chi Ngang còn vừa cười vừa rên, “Chết rồi chết rồi, tớ đau bụng quá.”

Tuyết phủ trắng xóa con đường, ba người họ mất gần nửa tiếng vất vả vòng từ phía sau núi qua cổng trước, giày cũng thấm ướt, tay cầm chiếc ba lô ướt nhẹp nhỏ nước tí tách dọc đường.

Lục Chi Ngang đang định gọi điện kêu người nhà lái xe tới đón, Lập Hạ nghe thấy vậy có điều muốn nói nhưng không sao thốt ra được, thầm nghĩ quả nhiên họ không cùng một thế giới.

Họ là tiểu thiếu gia muốn đi đâu chỉ cần một cú điện thoại, còn cô chỉ là một học sinh bình thường khoác ba lô trên vai. Nghĩ vậy Lập Hạ bỗng thấy buồn.

Phó Tiểu Tư trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu bảo Lục Chi Ngang: “Thôi đi bộ đi, có xa mấy đâu.”

Lục Chi Ngang đáp: “Cũng được, vậy đi thôi!”

Lập Hạ ngẩng đầu tình cờ thấy Phó Tiểu Tư mỉm cười, cậu kéo mũ trùm đầu xông về phía tuyết trắng, rồi xoay người vẫy tay với Lập Hạ và Lục Chi Ngang. Lập Hạ bỗng thấy có chút cảm động, chắc chắn vừa nãy cậu biết cô đang nghĩ gì.

Thì ra Phó Tiểu Tư không hoàn toàn lạnh lùng.

Trong bảo tàng Mỹ thuật có rất ít người tới tham quan, bởi hôm nay không phải ngày nghỉ, hơn nữa buổi triển lãm cũng không có danh tác nào, nên cả không gian rộng lớn cũng chỉ có ba người họ đi đi lại lại. Lập Hạ nhìn những bức tranh đa phong cách treo trên tường mà bỗng thấy tim mình như có làn gió lướt qua.

Cô ngoảnh đầu lại, trong phòng triển lãm không đầy đủ ánh sáng lắm nhưng đôi mắt của Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư lại rực rỡ lạ kỳ, tựa như ánh sáng thanh khiết của những vì sao. Gương mặt họ lộ rõ vẻ trân trọng và khao khát vô cùng, ngoài ra còn có sự nghiêm túc khiến người khác cảm động và tôn trọng.

Lập Hạ nghĩ, hai người họ thật lòng yêu nghệ thuật.

Xem xong triển lãm trời đã ngả trưa, Phó Tiểu Tư bèn lên tiếng: “Cùng về nhà tớ đi, tiện thay đồ luôn.”

Tuyết đọng trên quần áo đã tan hết, lớp vải trở nên ẩm ướt.

Hai chàng trai đều nhận ra vẻ ngập ngừng của Lập Hạ, Lục Chi Ngang bèn vỗ vai nói với cô không sao đâu, mẹ Tiểu Tư dễ mến lắm.

Phó Tiểu Tư tiếp lời: “Đi thôi, có gì đâu mà, chúng ta uống tách cà phê rồi chiều cùng về đi học.”

Phó Tiểu Tư ấn chuông mãi, một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng mở cổng. Cổng vừa mở, Lục Chi Ngang đã vội vã chen vào, vừa chen vừa nói: “Cô ơi, bên ngoài lạnh lắm đó.”

Phó Tiểu Tư cũng nghiêng người bước vào, sau đó Lập Hạ nhìn thấy mẹ cậu, cô đang định lên tiếng thì mẹ cậu ấy đã bất ngờ cướp lời trước: “Cháu là bạn học của Tiểu Tư hả? Mau vào đi, ngoài trời lạnh lắm.”

Lập Hạ thấy mẹ cậu cười thì bỗng nhẹ nhõm hẳn, vừa nãy cả người cô còn căng cứng.

Sau khi bước vào, Lục Chi Ngang bỗng đứng ngây như phỗng ngoài cửa không chịu đi tiếp, tới gần mới thấy mặt cậu ta xì xuống. Lập Hạ nhìn theo tầm mắt cậu ta thì thấy Lý Yên Nhiên đang ngồi trên sô-pha uống cà phê, cũng đang nhìn qua bên này. Ngay lập tức, Lập Hạ ngượng ngùng định lùi lại, nào ngờ lại đụng phải Phó Tiểu Tư ở đằng sau.

“Sao không vào đi?” Phó Tiểu Tư chen qua, nhìn thấy Lý Yên Nhiên thì cau mày khẽ hỏi: “Sao em không đi học?”

Lúc dùng bữa, bầu không khí có chút xấu hổ, ai nấy đều vui đầu ăn cơm không nói gì. Từ trước tới nay, Phó Tiểu Tư đã quen với việc ăn cơm không nói chuyện, nhưng lạ thay, một người có thể lú lo suốt ngày như Lục Chi Ngang cũng im lặng cúi đầu. Lập Hạ còn ngại ngùng hơn, đến thức ăn cũng không dám gấp nhiều, chỉ tấn công rau xà lách trộn dầu hào đặt trước mặt.

Lý Yên Nhiên bỗng hỏi Phó Tiểu Tư: “Hôm nay anh trốn học đi xem triển lãm hả?”

Phó Tiểu Tư đang nhai thức ăn nên không tiện trả lời, bèn ậm ừ đáp lại cô ta.

Lý Yên Nhiên bật cười, nói tiếp: “Anh cần gì phải chạy tới chạy lui trong cái thời tiết này chứ, gọi điện cho em, em bảo ba đưa xe tới đón mọi người.”

“Làm như mỗi nhà cô có xe ấy.” Lục Chi Ngang bỗng xen lời. Lý Yên Nhiên ngây người, không biết mình đã nói sai chỗ nào.

Phó Tiểu Tư ngừng một lát rồi đáp: “Không sao, anh không muốn đi ô tô, mà cũng không xa nên đi bộ được. Mọi người mau ăn đi, sắp vào lớp rồi.”

Thời gian dần trôi, không thể nói rõ là nhanh hay chậm.

Khi ngẩng đầu nhìn qua khung cửa lần nữa, mùa đông đã rét buốt rồi. Không cần phải chạy bộ sáng sớm, không cần học thể dục, đông tuyết lâu tan hơn, phòng ký túc cũng ngày càng lạnh, phương thức ngủ dậy của Doanh Doanh đã đổi từ thò một chân ra khỏi chăn đến thử mở một mắt để cảm nhận nhiệt độ.

Học sinh đi học muộn ngày càng nhiều, có quá nhiều người không thể dậy nổi trong tiết trời lạnh cóng này. Dù rằng đối với Lập Hạ, dậy sớm là một việc rất đau khổ, nhưng cô vẫn kiên trì ngày nào cũng đi tự học.

Nước nóng ở trường thiếu hụt trầm trọng, dòng người xếp hàng đợi lấy nước dài như một con rồng lớn. Một hàng người thở ra luồng khí trắng, run rẩy khuất phục trước sức mạnh của mùa đông.

Lục Chi Ngang hoàn toàn rơi vào trạng thái ngủ đông, tám mươi phần trăm thời gian lên lớp đều ngủ gật, không ngủ thì mắt cùng đờ đẫn, muốn nói chuyện thì phải ba phút sau cậu ta mới chịu ngẩng đầu lên, trả lời với đôi mắt hững hờ còn nhắm tịt, hơn nữa tám chín phần mười là hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Ấy vậy mà trong mùa đông, Phó Tiểu Tư lại có tinh thần hơn nhiều, phong thái sắc bén toát ra từ cậu càng trở nên rõ nét trong tiết trời lạnh giá, tựa như một lưỡi dao bén nhọn.

Cậu vẫn thường ở lại dạy kèm cho Lập Hạ sau khi tan học, vẫn đưa vở cho cô mượn. Mà những lúc này, Lục Chi Ngang sẽ nằm ngủ bên cạnh, sau khi dạy Lập Hạ xong Tiểu Tư mới gọi cậu ta dậy, sau đó kéo cái kẻ đang run lấy bấy đó về nhà.

Tháng nào Lập Hạ cũng tới sạp báo trước cổng trường mua tạp chí chuyên đăng tranh của Tế Tư, tranh của Tế Tư cũng đã bắt đầu phủ trắng màu tuyết, những khoảng màu trắng cực lớn được xử lý khéo léo, tràn ngập cảm giác thần thánh.

Ánh sáng trắng lan khắp thế gian tựa như cơn sóng thần.

Chiều nào Lập Hạ cũng đi vẽ tranh cùng Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang, chỉ là giờ Phó Tiểu Tư đã không dạy Lập Hạ nữa, vì sau khi dạy xong những kiến thức cơ bản, phần về sau chung quy vẫn phải dựa vào năng lực của bản thân. Giờ mới thực sự là “Sự phụ dẫn vào cửa, tu hành ở mỗi người”. Nhờ sự giúp đỡ của Phó Tiểu Tư, thành tích của Lập Hạ cũng được nâng cao đôi chút. Có một lần kiểm tra, thậm chí cô còn vượt mặt cả Lục Chi Ngang để đứng thứ hai về điểm số. Lục Chi Ngang vì thế kêu gào ầm ĩ, rồi lần kiểm tra sau, tổng điểm của cậu ta hơn Lập Hạ những ba mươi điểm.

Mỗi ngày trôi qua thật bình lặng, Lập Hạ bỗng cảm thấy cuộc sống trở nên đủ đầy. Từ cấp hai tới giờ, cô chưa từng có cảm giác ấy. Cô vẫn thường xuyên ăn cơm cùng Thất Thất, lúc nói chuyện cũng sẽ bất giác kể về Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang. Mỗi lần như vậy Thất Thất đều cười và chẳng nói gì, chỉ nhìn Lập Hạ bằng một ánh mắt rất phức tạp, nhìn tới lúc Lập Hạ cảm thấy ngại và không nhắc tới hai người họ nữa mới thôi.

Kỳ thi cuối cùng trước khi nghỉ đông, trên bảng xếp hạng thành tích cả năm học, thành tích của lớp 10A3 là xuất sắc nhất. Phía sau mười cái tên top đầu toàn trường đều có ghi “10A3”.

Hạng nhất: Phó Tiểu Tư, 10A3.

Hạng nhì: Lục Chi Ngang, 10A3.

Hạng ba: Lập Hạ, 10A3.

Kỳ thi cuối kỳ đã kết thúc được một thời gian dài rồi mà nhà trường vẫn cứ dạy bù, kỳ nghỉ đông vẫn chưa thực sự tới. Đến khi mùa xuân sắp đến, nhà trường mới bắt đầu cho nghỉ học. Lập Hạ và Thất Thất cùng về quê. Bạn học tụ tập, kể về cuộc sống thời trung học của mình, ai cũng rất ngưỡng mộ Lập Hạ và Thất Thất, thi vào được trường Trung học phổ thông Thiển Xuyên số 1 là việc mà rất nhiều người có năm mơ cũng chẳng dám nghĩ đến.

Khi kỳ nghỉ đông kết thúc, mùa xuân cũng tới rồi.

Lập Hạ mở cửa sổ, phát hiện tuyết đã bắt đầu tan, cây cối bắt đầu nhú mầm xanh.

Ngày trở lại trường vô cùng náo nhiệt, dù gì lâu rồi không gặp mặt, ít nhiều cũng có chút nhớ nhung.

Ai nấy đều về nhà trong kỳ nghỉ, thế mà mẹ Lập Hạ còn bảo cô mang rất nhiều đồ ăn vặt tới trường, cả căn phòng liền chìm trong âm thanh ngấu ngiến.

Ngày đầu tiên khai giảng, Lập Hạ mang theo hai túi đồ ăn vặt tới lớp, lúc đi ngang qua sân vận động lại bắt gặp Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư. Hai người đều mặc áo khoác dài màu đen, đứng trên nền tuyết trắng trông như mục sư đứng trong giáo đường vậy. Qua một kỳ nghỉ đông không gặp, gương mặt của cả hai đều có vẻ gầy đi, hiện rõ sự gầy gò của nam sinh lúc dậy thì, cộng thêm cả chiếc áo gió nữa, Lập Hạ bỗng cảm thấy bọn họ có chút trưởng thành.

Lục Chi Ngang nhìn thấy Lập Hạ từ xa đã vẫy tay chào, thế là Lập Hạ cũng giơ tay vẫy lại.

Mùa xuân sắp đến rồi.

Tiết Mỹ thuật bắt đầu vào ngày mùng 1 tháng Ba. Học sinh toàn trường đều không muốn học hành gì cho lắm, bởi ngày nào cũng có các cuộc thi. Nhóm Mỹ thuật mà Lập Hạ và Phó Tiểu Tư tham gia không cần thi tại trường, chỉ cần nộp sản phẩm là được. Lập Hạ nộp một bức vẽ chân dung màu, là bức tranh cô vẽ mẹ mình trong kỳ nghỉ đông. Lúc vẽ mẹ, Lập Hạ ngập tràn cảm xúc, cho nên vẽ ra được nét dịu dàng và hào quang trên khuôn mặt mẹ. Lập Hạ nhớ lúc đưa cho Phó Tiểu Tư xem, cô đã chờ đợi câu “Xấu” của cậu, không ngờ Phó Tiểu Tư lại giơ ngón cái lên khẽ cười. Lập Hạ mở to mắt, cảm thấy có chút không dám tin.

Còn Thất Thất thì vượt qua các vòng loại, thuận lợi bước vào trận chung kết cuộc thi hát, Lập Hạ thấy vậy hết sức bất ngờ. Trước giờ chỉ nghe nói Thất Thất học vẽ tranh dân gian mà không hề biết vốn dĩ Thất Thất lại hát hay như vậy.

Lục Chi Ngang thì không biết tham gia cuộc thi gì, cứ làm bộ thần bí không chịu nói cho Lập Hạ biết, cũng không cho Phó Tiểu Tư nói với Lập Hạ, mặc kệ Lập Hạ nhõng nhẽo năn nỉ thế nào cũng chẳng có tác dụng, chỉ nói khi nào đến hội diễn văn nghệ thì khắc biết.

Toàn bộ chương trình nghệ thuật kéo dài nửa tháng.

Giống như đoàn xiếc bị làn sóng âm thanh của quần chúng cuộn trào đến lật nóc, cả trường Trung học phổ thông Thiển Xuyên số 1 náo nhiệt y như bị phù phép. Sự tĩnh mịch của cả mùa đông trước đó giờ tiêu tan sạch sẽ như băng tuyết.

Chỉ còn lại lớp băng mỏng và trong suốt, lững lờ trôi trên mặt hồ thanh xuân, phản chiếu ánh sáng long lanh.

Ngày 16 tháng Ba, chương trình nghệ thuật công bố kết quả. Mới sáng sớm, trên bảng tin của trường đã dán thông báo những cái tên đoạt giải. Phó Tiểu Tư dĩ nhiên giành giải nhất trong nhóm Mỹ thuật, Thất Thất được giải nhì trong nhóm Quần chúng, còn Lập Hạ cũng rất vui mừng vì bất ngờ giành giải tư trong nhóm Mỹ thuật. Và điều khiến Lập Hạ ngạc nhiên nhất, đến nỗi không thể khép được miệng, chính là khi nhìn thấy tên của Lục Chi Ngang xuất hiện trong danh sách đoạt giải của cuộc thi nhạc cụ, hơn nữa còn là giải nhất nhóm Piano.

Buổi chiều là hội diễn văn nghệ. Lúc sáng, thầy giáo đã thông báo với Lập Hạ rằng buổi chiều phải biểu diễn tiết mục vẽ tranh trên sân khấu cùng với Phó Tiểu Tư. Người giành giải của nhóm Hát và nhóm Nhạc cụ cũng sẽ cùng lên sân khấu biểu diễn một tiết mục kết hợp.

Tất cả các tiết học buổi chiều đều được nghỉ.

Toàn bộ học sinh mang ghế ra ngồi ở sân vận động. Cả sân dày đặc đầu người chen chúc.

Sân khấu cũng đã dựng xong, vài người đang kiểm tra âm thanh.

Lập Hạ và Phó Tiểu Tư đứng trên sân khấu chuẩn bị dụng cụ vẽ tranh.

Không biết vì sao Lập Hạ cứ cảm thấy có chút hoảng loạn, như có chuyện sắp xảy ra vậy, không sao trấn tĩnh lại được. Quay đầu lại nhìn Phó Tiểu Tư đang cúi đầu gọt bút chì, Lập Hạ mở miệng nhưng rồi lại không nói gì, cuối cùng chỉ cúi đầu thờ dài.

“Sao thế?” Phó Tiểu Tư ngược mắt lên nhìn.

“Không có gì, căng thẳng chút thôi.” Lập Hạ trả lời, tiếp tục bày bột màu trong hộp ra. Màu đỏ đặt bên trái, màu trắng đặt bên phải, đây là thói quen của cô.

“Thật ra cũng chẳng có gì, vẽ ở đâu cũng như nhau cả, cậu nghĩ xem lúc chúng ta tốc họa trên phố, chẳng phải cũng có rất nhiều người đó sao?”

“Lúc đó khác...”

“Chẳng có gì khác cả, giống nhau mà.” Làn sương trong mắt Phó Tiểu Tư vẫn chẳng hề tan đi. Lập Hạ nghĩ có lẽ do cậu nhìn không rõ cho nên không căng thẳng, đôi mắt không có tiêu điểm kia khiến người ta cảm thấy mơ hồ. Chẳng biết sao lại nhớ tới cuốn tiểu thuyết kinh dị Nhật Bản “Linh Vực” mới đọc mấy hôm trước, cô bất giác rùng mình.

Lập Hạ thở dài, cũng ngồi xuống gọt bút chì. Thật ra bút chì đã gọt xong từ trước rồi, chỉ là cô muốn tìm việc gì đó làm để không phải nghĩ về màn biểu diễn nữa mà thôi.

Đang gọt được một nửa bỗng nghe thấy có ai đó gọi tên, cô vừa quay đầu lại thì thấy Lục Chi Ngang và Trình Thất Thất đi qua, hai người cùng cười tít mắt nhìn cô.

“Hai cậu... quen nhau hả?” Lập Hạ có chút ngạc nhiên.

“Thất Thất thường vẽ cùng tớ trong giờ Mỹ thuật, cậu ấy là trò cưng của thầy giáo đấy, thậm chí còn được thầy cho một phòng riêng để vẽ, rõ là thiên vị.” Giọng Lục Chi Ngang đầy bức xúc, chưa kịp nói hết đã bị Trình Thất Thất đâm một cú vào ngực.

“Vớ vẩn, căn phòng đó là thầy cho ba chúng ta đấy chứ.”

“Ba chúng ta?”

Thất Thất cất tiếng chào Phó Tiểu Tư ngồi sau Lập Hạ, cô ngoảnh đầu lại thì thấy nụ cười hiểm thấy của cậu. Cô chóng mặt lắm rồi.

“Vậy tiết mục hát cùng đàn piano là của hai cậu?”

Lục Chi Ngang cười tít mắt gật đầu.

Lập Hạ nghĩ bụng, hôm nay là ngày quái gì không biết.

Trước khi lên sân khấu, Phó Tiểu Tư xếp bảng màu vẽ của cô ngay ngắn theo thứ tự, kiểm tra bút, giá vẽ và tẩy của cô thêm lượt nữa, rồi vỗ vỗ lên đầu cô.

Khi đứng trên sân khấu rồi, Lập Hạ mới nhận ra rằng sự lo lắng khi ở dưới bậc vừa nãy của cô chẳng là gì hết, giờ mới là sự dày vò thực sự đây này. Nhìn biết bao gương mặt phía dưới khiến cô hoa mắt chóng mặt chỉ muốn chạy trốn, nhưng ở đây nhiều người như vậy, trốn thế nào được. Chân cô như mọc rễ đâm xuyên qua giày, cắm sâu xuống dưới sân khấu, rồi xuyên qua nền xi măng kiên cố như gương mặt vạn năm không đổi của thầy giáo Vật lý, khiến cô muốn cử động cũng không được nữa.

Khi nghe thấy tiếng đàn piano của Lục Chi Ngang và tiếng hát của Thất Thất, Lập Hạ bỗng thấy tự ti. Cô chưa từng được nghe tiếng đàn của Lục Chi Ngang hay tiếng hát của Thất Thất, dù rằng cô coi họ là bạn thân. Nghĩ tới đây, cô bèn ngoảnh đầu nhìn Phó Tiểu Tư, cậu đứng cách cô hai mét, dồn toàn bộ sự chú ý

đưa chì vẽ nên những đường cong tuyệt vời, làn sương mờ trong đôi mắt cậu trở nên dày đặc hơn bao giờ hết.

Lập Hạ bỗng hoảng hốt, đầu óc trống rỗng, cô hoang mang lấy bút ra vẽ, nào ngờ vì ghì quá mạnh mà đầu chì gãy ngay trên giấy. Cô lại hoảng loạn chạy đi pha màu, thế nhưng chiếc bút thấm đẫm màu vẽ lại không tạo ra nổi màu cô muốn.

Lập Hạ căng thẳng, bàn tay cầm bút trở nên trắng bệch, cuối cùng thậm chí còn chẳng thể kìm nổi những tiếng nước nở, nước mắt cũng trào ra. Lập Hạ nghĩ bụng thế này thật nhếch nhác, nhưng càng nghĩ nước mắt càng rơi nhiều.

Đúng lúc cô không sao kìm nén nổi nữa, bỗng một chiếc bút chì xuất hiện trước mắt cô, Phó Tiểu Tư xoay người lại, nắm lấy bàn tay của cô ở dưới bàn rồi khẽ nhéo một cái. Lập Hạ há hốc miệng, bỗng phía trước hiện lên đủ loại màu sắc, tựa như đó chính là bức tranh rực rỡ nhất.

Chỉ cần quay đầu lại, cô sẽ nhìn thấy nụ cười khiến cô vững tâm của Tiểu Tư.

Lập Hạ cũng không biết mình đã kết thúc bằng cách nào, tiếng đàn chấm dứt, Thất Thất ngừng hát, Lập Hạ cũng quệt nét màu đỏ tươi cuối cùng lên bức tranh của mình.

Khi cô và Phó Tiểu Tư gỡ bức tranh khỏi giá đỡ mang xuống cho khán giả chiêm ngưỡng, cô kích động tới mức suýt òa khóc. Phía dưới vang lên những tràng pháo tay nồng nhiệt, Lập Hạ nhìn thấy thầy chủ nhiệm mỉm cười trong đám đông.

Cô quay đầu muốn nói lời cảm ơn với Phó Tiểu Tư, thế nhưng khi tầm mắt cô rơi xuống bức tranh của cậu thì không thể nào rời đi được nữa.

Giây đầu tiên, nụ cười đã cứng đờ trên khuôn mặt.

Cỏ dại mọc lan tràn trên sườn núi hoang vu, vùng đất hoang ngủ quên đã lâu bỗng mềm mại nhờ sắc xanh thắm.

Giây thứ hai, độ cong của nụ cười thay đổi.

Sự bi thương bao trùm khuôn mặt, thủy triều ào ạt xô bờ. Tiếng sóng vỗ từng nghe trong đêm bỗng kẻ sát hơn bao giờ hết.

Giây thứ ba, nước mắt giàn giụa như đê vỡ.

Mùa hè trôi qua như cơn hồng thủy trào lên từ ký ức, cuốn trôi tất cả.

Giây thứ tư... Giây thứ tư đã không còn quan trọng nữa rồi.

Lập Hạ biết mình đã khóc.

Cô như nghe thấy vô số tiếng chim trên đỉnh đầu, bông tuyết hòa cùng phấn hoa rơi lả tả.

Khi ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy ánh mắt trong veo của Phó Tiểu Tư, tựa như ánh sao Bắc Cực thoáng chốc đã khiến Lập Hạ lóa mắt.

Góc phải dưới bức tranh của Phó Tiểu Tư xuất hiện chữ ký cô đã ngắm biết bao lần - Tế Tư.

Hạ chí năm 1997: Ngộ Kiến

Chương 3: Bướm Yến Vĩ¹

1: Còn gọi là Bướm đuôi yến, thuộc họ bướm Phượng bao gồm hơn 550 loài bướm lớn có nhiều màu sắc, sống chủ yếu ở vùng nhiệt đới, trên tất cả các lục địa, trừ châu Nam Cực.

Nếu như mười năm trước không có cơ hội gặp gỡ, liệu có phải vĩnh viễn không thể gặp được nhau.

Trong những tháng năm màn sương dày đặc náo động từng góc ngách trong thành phố.

Lau sậy lần lượt đâm chồi rồi lại dần dần úa tàn.

Đôi cánh vội vàng che phủ bầu trời, chỉ còn lại những suy đoán không cách nào mở lời.

Ven đường rải rác bóng đen của thụy triều.

Tóc đen lem màu trắng. Tuyết trắng điểm sắc đen

Trời sáng chuyển thành tối đặc. Đêm đen đôi màu trắng xóa

Thế giới đảo điên trước sau trái phải dưới trên đen trắng

Tôi liền trở thành cái bóng ngược của em

Vĩnh viễn sống trong thế giới hoàn toàn khác biệt với em

Chôn cất bình minh và hoàng hôn.

Chôn cất cả một đàn bướm Yến Vĩ lộng lẫy tươi đẹp.

Em là giấc mộng của tôi.

Lập Hạ cũng không biết mình đã đi xuống như thế nào, chỉ cảm thấy dưới chân bỗng nhiên bị lún sâu như đầm lầy, còn cô yếu ớt tới nỗi không thể dùng chút sức lực nào cả.

Cả thế giới chợt như bị rút hết âm thanh.

Chỉ còn lại những ống kính, giống như những bộ phim vô thanh đang chiếu ngay trước mắt.

Lập Hạ nhìn thấy Thất Thất đang đứng đối diện phía dưới khán đài vẫy tay, nụ cười giống như đóa hoa trắng mùa xuân nở đầy trong thung lũng. Còn Lục Chi Ngang đứng lên từ phía sau chiếc dương cầm, làm bộ làm tịch cúi xuống chào các bạn học sinh bên dưới khán đài, như thể đã biến thành một quý ông thực sự, chỉ tiếc rằng cậu ta vẫn giữ khuôn mặt chưa hết nét trẻ con của tuổi mười bảy mà thôi.

Mà Phó Tiểu Tư đâu?

Lập Hạ vốn dĩ không dám ngẩng đầu lên nhìn Phó Tiểu Tư, chỉ có thể nghe tiếng cậu đang xấn tay áo, lạch cạch thu dọn đồ đạc ở phía trước. Từ dưới ống tay áo, cánh tay lộ ra với những mạch máu và những khớp xương rõ ràng của con trai, khác hẳn với cánh tay mềm mại nhẵn mịn của con gái.

Lập Hạ mơ hồ bước xuống khán đài. Khi đi tới cạnh sân khấu, Lập Hạ muốn ngẩng đầu hỏi Phó Tiểu Tư, nhưng vừa ngẩng lên đã nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Lý Yên Nhiên. Cô ta đang cầm một chai nước khoáng đứng đợi, Phó Tiểu Tư ngược mắt lên nói nhỏ gì đó với cô ta, gương mặt cô ta liền lộ ra một nụ cười vô cùng rạng rỡ. Lập Hạ suyết chút nữa thì bước hụt.

Lúc ở trong cánh gà, Lập Hạ cứ luôn nhìn theo Phó Tiểu Tư, mấy lần muốn nói vài lời, nhưng đều vì Lý Yên Nhiên ở bên cạnh nên thành ra chẳng dám hỏi bất cứ điều gì. Có điều ánh mắt cô vẫn cứ dán vào bóng lưng cậu, chẳng thể thu về. Lập Hạ nghĩ, đây chính là chàng họa sĩ mà mình đã thích suốt hai năm ròng sao? Long mày, ánh mắt, chiếc mũi, mái tóc. Bóng hai người chồng lên nhau. Cảm giác trở nên kỳ lạ và có chút tế nhị.

Trời đêm mang theo chút hơi lạnh.

Mặc dù mùa đông đã qua, nhưng trong không khí vẫn còn hơi lạnh phảng phất, cái lạnh bên ngoài cửa sổ vẫn chưa tan, tiếp tục kiếm tìm những khe hở để len lỏi vào trong.

Buổi tối, Lập Hạ nằm trên giường không sao ngủ nổi. Trước mắt cứ hiện lên cảnh Phó Tiểu Tư ở sau cánh gà. Mấy lần cô định mở lời hỏi han, nhưng lời đến đầu môi lại phải nuốt vào vì nụ cười của Lý Yên Nhiên.

Cô lật người.

Một bạn học sinh đi qua trước mặt, vỗ vỗ vào vai Phó Tiểu Tư, Phó Tiểu Tư ngẩng đầu, đôi mắt được bao phủ bởi màn sương, sau đó lịch sự mỉm cười. Cô lại trở mình thêm một lần nữa, nhìn thấy Tế Tư đang đứng trước bức tranh, cầm cây bút dừng lại một giây, khoe môi hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Nằm nghiêng về bên trái.

Nhìn thấy Phó Tiểu Tư đang gấp giá vẽ, giá vẽ gỗ màu vàng nhạt này chính cô cũng từng mượn dùng trong một tuần, sau đó còn làm dây lên đó chút bột màu, không sao tẩy đi được. Tóc cậu rủ xuống trước mắt, lưu lại bóng râm nhỏ.

Nằm nghiêng sang bên phải.

Hình ảnh chuyển sang Tế Tư băng qua phòng tranh, hướng về phía nhà bếp, mở tủ lạnh ra lấy một chai Coca, sau đó nhấc chân lên, tránh những bản vẽ gốc đang rơi la liệt trên sàn, trở lại phòng khách trong màn đêm.

Dán mắt lên trần nhà...

Phó Tiểu Tư tuần tự xếp bột màu vào trong hộp, gương mặt duy trì biểu cảm lạnh lùng. Lý Yên Nhiên ở bên cạnh muốn giúp đỡ, cậu lắc đầu chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, kêu cô ta ngồi nghỉ ngơi là được rồi.

Nhắm mắt lại...

Tế Tư đi trong làn mưa nặng hạt, không có ô che, nước mưa thấm ướt đầu tóc và quần áo cậu, từng giọt nước lớn chảy xuôi xuống theo mái tóc đen tuyền. Dưới đất loang loáng nước mưa.

Phó Tiểu Tư bước qua, Tế Tư bước qua, hai người cùng bước qua, cuối cùng biến thành gương mặt của Phó Tiểu Tư. Lông mày, đôi mắt, mái tóc đều màu đen, đen thẫm như màu của màn đêm vậy.

“Này, biểu diễn xong rồi mà còn chưa đi, đờ rồi à?”

Bao nhiêu cảm xúc cùng dồn lên, nghẹn ứ nơi cổ họng, Lập Hạ suýt chút nữa bật khóc. Nước mắt cứ dồn lại trong khóe mắt, nghẹn ngào tới mức khó chịu. Lập Hạ đành phải bịt miệng lại.

Đêm đen trở nên vô cùng yên tĩnh, nhưng Lập Hạ cảm thấy có rất nhiều thứ đã thức tỉnh trong đêm xuân se lạnh này. Tất cả mọi thứ đều thức tỉnh.

Thứ gì đã thức tỉnh thế?

Tiểu Tư, nếu như lúc đó cậu dừng lại một giây, có lẽ tớ đã có thể nói ra câu hỏi của tớ rồi. Cậu là Tế Tư ư? Là người độc nhất vô nhị... mà tớ đã thích hai năm đó ư?

— Năm 1998, Lập Hạ

Tháng Ba chậm chậm qua đi, Lập Hạ không hề hỏi lại, sau đó cũng dừng dừng. Lập Hạ nghĩ, thật ra Phó Tiểu Tư là ai vốn dĩ không quan trọng, cậu vẫn cứ là tên khốn ít nói và bị đục thủy tinh thể mà thôi! Mặc dù cậu vẽ đẹp nhất trường, khuôn mặt đẹp nhất trường, ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, nhưng bộ dạng cậu lúc nào cũng uể oải, khiến người ta có cảm giác không thể hiểu rõ, Lập Hạ cảm thấy chỉ có cách gọi tên khốn là hợp với cậu.

Nhiệt độ bắt đầu tăng lên.

Ở một thành phố nằm sâu mạn phía bắc như Thiến Xuyên, mùa xuân tới rất chậm.

Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang bắt đầu bỏ áo khoác, từ đồ mùa đông dần đổi sang đồ mùa hè, chỉ có điều Lục Chi Ngang vẫn rất sợ lạnh, thi thoảng vẫn phải đội mũ len. Hình thù cái mũ len ấy vô cùng kỳ dị, hai bên tai còn có hai bím tóc nhỏ, trông như một cô bé vậy. Mỗi lần như thế, Phó Tiểu Tư đều khinh khỉnh nhìn Lục Chi Ngang, Lập Hạ và Thất Thất cũng hòa vào trêu ghẹo, nhưng Lục Chi Ngang luôn bịt tai âm ỉ giả trò, biểu cảm “Người ta cũng không muốn vậy mà” vô cùng gợi đòn.

May mà cậu ta có khuôn mặt ưa nhìn, nụ cười rạng rỡ, chỉ khiến người ta yêu thích chứ không ghét nổi, và tính cách thì rất trẻ con.

Cuối tháng Ba, một nữ sinh cùng phòng của Lập Hạ chuyển trường tới Thâm Quyến. Lúc cô ấy đi, Lập Hạ cũng không thấy quá buồn bã, vì thật ra hai người ở cùng nhau chưa tới một năm, hơn nữa bình thường cũng chẳng thân thiết lắm, chỉ nói với nhau mấy câu đại loại như “Đi học không?” và “Cùng đi đi.”

Lập Hạ rất có hứng thú với bạn học sắp chuyển đến mà thầy giáo nói. Mấy bạn nữ trong lớp cứ truyền tai nhau rằng bạn sắp chuyển tới này là một học sinh cá biệt, khiến Lập Hạ càng hiếu kỳ hơn. Chuyện một học sinh cá biệt mà có thể chuyển vào trường Thiến Xuyên số 1, thậm chí còn được chuyển vào lớp A3 cũng gây sốc y như việc những học sinh toàn thi không đạt lại bỗng được vào học ở trường Thanh Hoa vậy.

Nhìn chỗ ngồi bên cạnh mình còn đang trống, Lập Hạ nghĩ, rốt cuộc người sắp ngồi cạnh mình sẽ là người thế nào đây?

Buổi sáng đi học, Lập Hạ vừa bước vào lớp liền nghe thấy trong lớp vọng ra âm thanh ồn ào như ong vỡ tổ.

Lập Hạ quay đầu nhìn thì thấy thầy chủ nhiệm đang đứng cạnh cửa sổ, bên cạnh là một nữ sinh đang đứng cúi đầu.

Ánh sáng ở cửa sổ quá mạnh, chiếu rọi lên dáng người của nữ sinh đó tạo thành một quầng sáng yếu ớt. Mái tóc ngang vai được cắt khá rối rắm, khiến người ta có cảm giác nó chỉ ngăn chạm tai thôi.

Lập Hạ nghĩ, chắc đây chính là bạn nữ sinh đó rồi.

Rất lâu sau đó, cũng chẳng nhớ được là bao lâu, thứ Lập Hạ có thể nhớ được chỉ là ngữ khí và biểu cảm của cô bạn đó lúc giới thiệu về bản thân. Cô ấy chỉ nói một câu “Mình tên là Ngô Kiến”, rồi rời khỏi bục giảng, ngồi xuống bên cạnh Lập Hạ.

Trong cuộc đời này, mỗi người chúng ta đều sẽ gặp rất nhiều người. Có những người chỉ đi lướt qua ta, lưu lại trong ký ức một khuôn mặt mơ hồ. Nhưng có những người lại tựa như cát bụi, cứ thế tích tụ trong cuộc đời ta, hợp thành những tượng đài bằng cát sừng sững trên quảng trường sinh mệnh.

Ký ức về buổi sớm hôm ấy đã trở nên mơ hồ, nhưng Lập Hạ vẫn có thể nhớ được thần thái, tốc độ nói và động tác của Ngô Kiến. Cô ấy hết như một Phó Tiểu Tư khác, không nói một lời, toàn thân tỏa ra khí lạnh nồng đậm.

Trước đây, Lập Hạ từng nghe nói rằng mỗi người đều sẽ có một trường khí riêng, tỏa ra sức ảnh hưởng độc nhất của riêng mình.

Giống như những làn sóng điện từ.

Làm nhiễu sóng tất cả những người xung quanh.

Mặc dù trường khí của Ngô Kiến mang theo sự lạnh lẽo, nhưng...

Một tuần sau đó, Ngô Kiến vẫn không nói câu nào với Lập Hạ. Chỉ thi thoảng khi bị thầy cô hỏi bài, Lập Hạ sẽ lặng lẽ viết đáp án ra giấy rồi đưa cho cô ấy, để cô ấy đọc theo. Đến khi ngồi xuống rồi cũng chẳng được một câu cảm ơn, cô ấy chỉ nhìn Lập Hạ một cái, khẽ gật đầu rồi lại cúi gằm mặt xuống.

Cách ăn mặc của Ngô Kiến ở trường Trung học phổ thông Thiển Xuyên số 1 cũng được coi là khá dị, nếu nhìn kỹ còn phát hiện ra Ngô Kiến bấm lỗ tai.

Quả nhiên là học sinh cá biệt. Trong lòng Lập Hạ thầm nghĩ.

Trưa thứ Bảy hôm đó, sau khi ăn cơm xong, Lập Hạ quay về từ hiệu sách ngoài trường, ngược mắt lên thì thấy Ngô Kiến đang đứng ở cổng, bên cạnh là một đám nam sinh nhuộm tóc vàng, ăn mặc thời thượng. Ngô Kiến đang tranh giành thứ gì đó với bọn họ, sau đó bị lôi vào luôn.

Ngô Kiến vừa hét lên mấy câu đã nhìn thấy Lập Hạ đột nhiên chạy tới, kéo mình chạy vào bên trong trường học, vừa chạy vừa hét to nhất có thể: “Cậu còn ở đây làm gì, thầy giáo đang tìm cậu đấy, mau đi theo mình.”

Tim Lập Hạ đập rất nhanh, chỉ sợ những người phía sau quát mình đứng lại. Trong đầu thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh những tiếng súng nổ liên hoàn, những câu hỏi dạng như “Bị bọn họ bắt được thì phải làm sao”, “Liệu có bị bạo hành không?” cứ xuất hiện không ngừng.

Nhưng Ngô Kiến lại tự mình đứng lại, hất tay Lập Hạ ra, nghi hoặc nhìn Lập Hạ như đang muốn nói: “Cậu đang làm cái quái gì vậy?”

Phía sau lưng, mấy tên côn đồ tóc vàng đang phát ra mấy tiếng cười nhạo văng vẳng vừa đủ nghe. Ngực khí châm biếm ấy giống như những hạt mầm gai dính chặt lên người, những cái rẽ sắc nhọn mọc ra, độc ác đâm thẳng vào da thịt. Dù gì từ bé đến lớn, Lập Hạ cũng là đứa trẻ ngoan, chưa từng gặp qua hoàn cảnh này cho nên mặt nóng bừng như vừa bị lửa hun qua. Ngô Kiến quay ra hét lên một tiếng, bọn chúng liền không dám ho he gì nữa. Ngô Kiến quay đầu lại nói với Lập Hạ: “Cậu quay về học bài của cậu đi, đừng quản chuyện của mình.”

Trong phút chốc, Lập Hạ cảm thấy lúng túng vô cùng, xem ra quả thực là mình nhiều chuyện rồi.

Trong lúc Lập Hạ đang không biết làm thế nào cho phải thì một bóng lưng chợt đứng chắn trước mặt cô. Lập Hạ không cần ngẩng đầu nhìn cũng biết là ai. Mùi hương từ chiếc áo khoác trắng bay tới, Phó Tiểu Tư quay đầu lại nói: “Làm gì ở đây, về học!” Lập Hạ ngược lên nhìn, thấy Phó Tiểu Tư có chút tức giận.

Ngữ khí không chút hoài nghi, khuôn mặt không chút biểu cảm.

“Về học!”

“Làm gì ở đây!”

Ngộ Kiến ngẩng đầu nhìn Phó Tiểu Tư kéo Lập Hạ đi, bóng lưng của Lập Hạ vô cùng gầy gò và yếu ớt. Ngộ Kiến cũng cảm thấy rất kỳ lạ, là sức mạnh nào đã thúc đẩy cô ấy nói chuyện với một học sinh có vấn đề như mình? Khó hiểu thật.

Cả buổi chiều, Lập Hạ đều cảm thấy rất khó chịu và ảo não muốn tìm cơ hội nói xin lỗi Ngộ Kiến nhưng không sao mở lời. Suốt mấy tiết học buổi chiều, cô không sao tập trung nghe giảng, cứ nghĩ miên man đến tận lúc tan học.

Bạn cùng lớp gần như đều đi hết rồi.

Vì hôm nay là thứ Bảy, mai không phải đi học nên rất nhiều người đều trở về nhà. Lập Hạ thu dọn xong sách vở thì cũng đã chiều tà, cô ra khỏi lớp, đang đi xuống cầu thang thì nghe thấy phía cuối hành lang có người gọi mình.

Lập Hạ ngẩng đầu nhìn về phía ấy, Ngộ Kiến ngồi ở trên bệ cửa sổ phía cuối hành lang, cặp sách để ở cạnh chân. Dưới ánh hoàng hôn, tóc của Ngộ Kiến ánh lên sắc vàng của tịch dương.

“Này, cậu qua đây!”

“Này, cậu qua đây!”

“Được.”

Đoạn đối thoại như vậy cứ lặp đi lặp lại trong cuộc đời mỗi người. Không ai có thể biết được những câu nói thông thường ấy sẽ để lại những dấu ấn sâu sắc thế nào trong cuộc đời mình.

Mười năm trước chúng ta chưa hiểu được, mười năm sau lại chẳng nhớ ra.

Chỉ còn lại những âm tiết phút ban đầu, rơi rớt trong bầu không khí cũ kỹ mà thôi.

Lập Hạ đã quên mất cuộc nói chuyện buổi chiều hôm ấy bắt đầu thế nào và kết thúc ra sao, chỉ nhớ nụ cười của Ngộ Kiến, đó là nụ cười thuần khiết nhất mà Lập Hạ được thấy từ nhỏ tới giờ, thậm chí còn thuần khiết hơn cả nụ cười của Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang. Có lẽ do bầu không khí ấm áp của hoàng hôn đã ấp ủ sự ấm áp vô thanh, khiến tất cả đều tràn đầy vị ngọt ngào của hạnh phúc.

“Sao tự nhiên cậu lại quan tâm đến chuyện của mình?”

“Không biết nữa, lúc ấy chỉ nghĩ, dù gì cũng phải thân thiết hơn với cậu. Dù sau này tốt nghiệp rồi không được gặp lại nữa, dù sau này nhìn vào tấm ảnh tốt nghiệp có khi còn chẳng nhớ ra nổi tên nhau. Nhưng bất luận thế nào, Ngô Kiến cũng vẫn là bạn cùng bàn thời cấp ba với mình, sau này mỗi người sẽ có cảnh ngộ khác nhau, chúng ta cũng sẽ gặp những người khác nhau, phát sinh những mối quan hệ khác nhau với họ. Nhưng mà, bạn học thời cấp ba, cả đời chỉ có sáu mươi lăm người thôi, và bạn cùng bàn thời cấp ba, cả đời liệu được mấy người chứ... Mình nói chắc nghe quáỉ đản lảm nhảm...”

Lập Hạ, cậu biết không, lúc ấy, mình chẳng có bạn bè gì ở trường Thiển Xuyên cả. Trước khi quen cậu, từ nhỏ đến lớn, mình đều không có bạn, cho nên, lần đầu có người quan tâm khiến mình cảm thấy rất ấm áp, thật giống như hơi ấm của ánh hoàng hôn. Cậu có tin không, dù cho rất nhiều năm về sau, mình vẫn luôn cho là vậy.

— Năm 2002, Ngô Kiến

Mùa xuân là mùa nồm ẩm, có những lúc còn mưa rùng rã cả tuần liền. Mặc dù mưa to sẽ không phải luyện tập, không phải học tiết Thể dục, nhưng cái cảm giác thời tiết âm u ẩm ướt vẫn khiến người ta không thể yêu thương nổi. Chấn bông sờ vào lạnh ngắt, y như mới nhúng qua nước xong, phải nằm tới nửa tiếng mới bắt có cảm giác ấm áp.

Ngô Kiến không bao giờ tham gia tiết tự học buổi tối. Lần nào cũng thế, thầy giáo cứ điểm danh xong, vừa quay người đi là cô ấy liền chạy ra ngoài, đến tận khi tiết tự học buổi tối kết thúc cũng không thấy quay lại. Thường thì trong lúc Lập Hạ đang cầm đèn nằm bò trên giường giải bài tập theo công thức, viết lại từ đơn tiếng Anh, hoặc chép phương trình hóa học, sẽ nghe thấy ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân rất nhẹ, mở cửa ra là nhìn thấy Ngô Kiến.

Trời hay mưa, cô ấy luôn ướt rượt khi trở về. Quần áo ướt đẫm hết cả, ngọn tóc cũng nhỏ nước.

Kể cả là mùa xuân, trời cũng vẫn rất lạnh.

Lập Hạ vốn cũng muốn hỏi xem rốt cuộc mỗi tối cô ấy chạy ra ngoài để làm gì, nhưng nhớ lại chuyện xảy ra lần trước liền nhất quyết ngậm miệng lại. Cô không muốn Ngô Kiến cảm thấy mình là một kẻ lảm nhảm chuyện. Mặc dù có những lúc, cô thực sự là một bà tám. Khi đám Doanh Doanh cùng thảo luận về những chuyện trên trời dưới đất, tỷ như những bóng hồng bên cạnh ngôi sao nào đó, abc của lớp 11A7 có phải đã yêu xyz của 10A5 hay không, cô cũng hay tham gia, còn nói tới mức hoa mắt chóng mặt.

Lần đầu tiên mở cửa cho Ngô Kiến, Lập Hạ giật cả mình. Vừa mở cửa đã nhìn thấy một cô gái tóc xõa ướt sũng đang đứng trước cửa, cô suýt chút nữa đã cắn vào lưỡi, định hét ầm lên thì bị Ngô Kiến bịt miệng lại.

Sau đó, dần rồi cũng quen.

Đại khái cứ khoảng 11 rưỡi mỗi tối, cô đều phải giúp Ngô Kiến mở cửa, nếu trời mưa thì còn giúp cô ấy chuẩn bị cả khăn khô nữa. Lập Hạ luôn thắc mắc sao Ngô Kiến không thích dùng ô, nhưng lại không tiện hỏi. Sau này, Lập Hạ còn chuẩn bị cả một cốc sữa nóng rồi ngồi trước bàn học đợi Ngô Kiến về. Thói quen ấy duy trì lâu ngày, trở thành một phần cuộc sống của cô.

Rón rén cẩn thận từng ly từng tí, tiếng mở cửa cọt két lúc nửa đêm, cốc sữa nóng trên tay tỏa nhiệt ấm áp, Ngô Kiến nói nhỏ một câu “Cảm ơn cậu”, những thứ ấy đã trở thành thói quen của Lập Hạ. Giống như ta mới bước qua một con đường nhỏ, lúc đầu là đạp rập những ngọn cỏ trên đường, đến cuối cùng mặt đất sẽ dần lộ ra, biến thành một con đường rộng rãi, hướng thẳng về tương lai xa tít tắp.

Thời gian biến thành một vĩa hè dài và hẹp. Ven đường đánh dấu mốc những kỷ niệm và thói quen.

Sau cùng, Lập Hạ đã chẳng còn cảm thấy kỳ lạ trước việc Ngô Kiến sẽ xuất hiện lúc 11 rưỡi đêm trong bộ dạng ướt sũng nữa. Nếu như cô ấy đến lớp học buổi tối và về phòng ngủ đúng giờ, có khi nên đi báo cảnh sát.

Ngô Kiến có thói quen gác chân lên ghế rồi lau tóc, sau đó nhìn Lập Hạ mặc đồ ngủ, vành mắt thâm sì nghiến răng nghiến lợi học thuộc từ mới. Có lúc Lập Hạ búi tóc lên, có lúc lại bôi một chút kem dưỡng mắt để tránh việc hôm sau dậy trông quá xấu xí. Lúc nào bài tập khó quá, cô đều oán giận khóc toáng lên, đồng thời nói mấy câu chửi rửa đại loại như Phó Tiểu Tư, Lục Chi Ngang khốn nạn dựa vào đâu mà chẳng học hành vẫn có thành tích tốt như vậy. Thường thấy nhất là cô ngửa đầu ra phía sau một góc tường như có thể gãy cổ, sau đó gào to lên “Mày là đồ con heo.”

Cũng chẳng biết đang nói đề bài hay nói chính mình.

Một con người như vậy, biết quan tâm và rất thành thực. Giống đôi chân đứng vững trên một tấm ván gỗ.

Vị ấm của sữa từ cổ họng chạy thẳng vào tim. Ngô Kiến nhìn Lập Hạ và nghĩ vậy.

Cũng có lúc Ngô Kiến hỏi Lập Hạ: “Sao phải nỗ lực thế làm gì?” Lập Hạ trừng mắt lên nhìn lại, nói: “Không thể để Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang coi thường mình được.”

Ngô Kiến liền híp mắt cười.

“Lập Hạ...”

“Hà?”

“Cảm ơn cậu... Tối nào cũng đợi mình.”

“A... Ngô Kiến đừng nói vậy, tối nào mình cũng học bài tới khuya mà, vừa hay có cậu thức cùng mình, mình còn muốn cảm ơn cậu ấy chứ. Trước đây một mình mình ở trong phòng này, lúc đọc sách và viết nhật ký còn thấy sợ ấy.”

Lập Hạ, có lẽ từ trước tới giờ cậu không biết đâu nhỉ, chính vì mỗi đêm cậu đều đợi mình, cho nên đường về dù có tối mịt, mình cũng chẳng cảm thấy sợ nữa, khi những hạt mưa rơi ướt đầm người, mình cũng không cảm thấy lạnh.

Có lẽ khi biết được phía trước có người đang đợi mình, con người ta sẽ trở nên vô cùng dũng

“Tiểu Tư, đi cắt tóc với tớ đi.”

“Tự cậu không biết đường đi à?”

“... Thái độ gì thế, không biết đâu, đi với tớ đi.”

“Tóc cậu không phải rất đẹp sao, cắt cái gì mà cắt.”

“Ôi trời cậu bớt nói đi nào. Hứng lên thì cắt thôi. Đúng rồi, ca học chiều nay bùng đi, tới triền núi chơi một lúc, sau đó đợi tan học rồi đi cắt tóc.”

“Liệu có bị bắt không đấy, lại bùng.”

“Không đâu, buổi chiều thầy giáo không có trên lớp, lớp phó học tập thì tớ đã chào hỏi ổn thỏa rồi, bạn ấy vẫn luôn yêu thầm tớ đấy, ha ha.”

“... Đi chết đi.”

“Tiểu Tư, đó là đồ kị đấy, cậu thừa nhận đi.”

“Giết tôi đi!”

Cỏ ở triền núi đã chuyển từ màu vàng úa của mùa đông thành một thảm xanh nhạt. Sắc xanh đậm phủ khắp đầu cành, màu xanh thẩm nhuộm sẫm thân cây.

Phó Tiểu Tư lấy áo ra che mắt ngủ, Lục Chi Ngang ngồi trên thảm cỏ ngay cạnh đó, cúi đầu nhìn Tiểu Tư đang ngủ say, có vẻ muốn nói gì đó rồi lại thôi. Mở miệng mấy lần, cuối cùng cũng nói thành câu.

“Tiểu Tư, cậu thấy tình cảm giữa người với người có thể gìn giữ lâu dài được không? Hay là khi hai người ở cạnh nhau thì rất vui, nhưng một khi xa cách sẽ lãng quên rất nhanh, có bạn bè mới, bắt đầu cười rộ vì những chuyện mới mẻ hơn, rất lâu sau cũng không hề nhớ về người cũ việc cũ nữa? Cậu nói xem liệu có như vậy không?”

“Chắc là có đấy.”

“Nhưng tớ không thích như vậy đâu.”

“Thích hay không thích cũng đâu đến lượt cậu nói, đồ ngốc, cậu nghĩ mình là ai chứ? Trái đất chuyển động vì cậu chắc?”

“Tiểu Tư... Cậu đã từng nghĩ tới chuyện phân ban chưa?”

“Nghĩ rồi chứ. Tớ học cái gì cũng như nhau cả. Hoặc là làm họa sĩ, hoặc là làm kỹ sư, mẹ tớ đều cảm thấy ổn, cho nên tớ cũng thấy không vấn đề gì cả.”

“Tớ vẫn chưa quyết định, học ban Tự nhiên mệt lắm, hay là cứ làm sinh viên Mỹ thuật luôn đi, sau khi phân ban thì tới lớp của Thất Thất học Ngữ văn, cả ngày chỉ ngồi đọc tiểu thuyết, vẽ vời, cười đùa với các bạn nữ sinh xinh đẹp... Nhưng nếu vậy thì hình như cuộc sống sẽ trở nên rỗng tuếch...”

Sau đó là sự trầm mặc, hai người đều không nói gì nữa. Tiểu Tư cảm thấy chỗ cổ bị cò đâm vào ngựa ngựa, xê dịch mấy lần vẫn không hết. Cậu lại thở dài một hơi, ngược mắt lên trời, nhìn thấy cả một khoảng trời màu đỏ.

Ánh nắng mùa xuân ngày càng trở nên nóng nực. Miên man nghĩ liên nghĩ tới Thanh Hải, trước đây Tiểu Tư từng xem giới thiệu trên tivi cứ tới mùa xuân là cảnh sắc nơi đó đẹp vô cùng. Ở đó có từng biển, từng biển hoa. Du khách nói, khi lái xe đi qua rặng núi, có khi nửa ngày trời vẫn chẳng thấy một bóng người, sau đó giữa đường sẽ thấy một biển hoa rất lớn, tựa như trải dài ra vô tận, bên trong sẽ có hàng ngàn hàng vạn cánh bướm to cỡ bàn tay đang bay lượn.

Tiểu Tư bỏ chiếc áo đang che mắt ra, sau đó kể cho Lục Chi Ngang nghe về phong cảnh xa xôi mà mình vừa nghĩ tới.

Lục Chi Ngang bật cười, sau đó rất hăng hái nói: “Tiểu Tư cậu biết không, buổi tối làm đề thi dưới ánh đèn học, tớ cảm thấy rất mệt. Có lúc tớ còn đột nhiên nảy ra ý định đi du lịch, còn nghĩ nếu như tên tiểu tử Tiểu Tư cũng muốn đi thì mình sẽ dắt cậu ta theo, dắt theo cả con chó chăn cừu to lớn nhà mình nữa, sau đó thì dẹp hết thi cử, học hành, bạn nữ xinh xắn, quần áo đẹp để đi, hai chúng ta cứ thế mà phiêu bạt. Từ “phiêu bạt” nghe rất ngẫu mà, đúng không?”

Nói xong, Lục Chi Ngang liền cười lớn, mái tóc bay loạn trong gió như bờm sư tử. Cậu ta cười được một nửa thì thấy không đúng lắm, vì Phó Tiểu Tư không hé răng nửa lời, thế là quay lại nhìn, Phó Tiểu Tư đang trừng mắt, mặt không biểu cảm dần từng chữ:

“Cậu giải thích xem, thế nào gọi là dắt, theo, Phó, Tiểu, Tư, và, con, chó, nhà, mình?”

“...”

Hai người lại không khỏi đánh nhau một trận, xen lẫn là tiếng gào khóc như quỷ của Lục Chi Ngang. Sau một hồi đánh đấm, tóc hai người đã vương đầy cỏ.

Ánh tịch dương men theo đường cong của triền núi rồi lặn xuống.

Cả thế giới được bao phủ trong ánh vàng kim.

“Đi cắt tóc với tớ đi.” Lục Chi Ngang nói.

“Thôi, lãng phí thời gian cả một buổi chiều với cậu rồi. Tớ đã hứa với Lập Hạ sẽ giảng bài môn Hóa cho cậu ấy. Hình như lên cấp ba, con gái ai cũng học kém các môn Tự nhiên thì phải, cậu ấy lúc nào cũng không hiểu rõ được mấy cái phương trình hóa học nên tớ mới phải giúp.”

“À, cần bà xã chứ không cần anh em.”

“Cậu lại muốn bị đánh à?”

“... Vậy ngày khác tớ đi cắt tóc vậy. Tớ đợi cậu cùng về nhà.”

“Ừ. Được.”

Liên tiếp nhiều ngày sau đó.

Ánh mặt trời lúc 5 rưỡi chiều khiến một nửa bàn học nhuộm ánh vàng, nửa còn lại chìm trong bóng râm. Bên ngoài, rã hương đang âm thầm thay lá non.

Những hạt bụi bay lơ lửng trong không trung, chậm như thước phim, nheo mắt có thể nhìn rất rõ ràng, nhắm mắt lại sẽ thấy một màu đỏ nóng rát ánh lên mi mắt.

Lập Hạ nằm bò trên bàn ngơ ngẩn nghĩ ngợi, những chi tiết rời rạc lần lượt xuất hiện trong đầu. Chiếc máy tính xách tay vừa mới dùng xong, bút nước một tệ một cây, vở ghi môn Hóa màu đen của Phó Tiểu Tư, chiếc mũ có bím tóc của Lục Chi Ngang... Quay đầu lại nhìn thì bắt gặp góc mặt nghiêng không biểu cảm của Phó Tiểu Tư, tay cầm cây bút bi viết vẽ gì đó lên tờ công thức. Âm thanh sột soạt ấy tựa như tiếng mưa trong giấc mộng sâu lắng, lác đác vọng vào từ ngoài cửa sổ.

“Cái này ầy hả, phản ứng với 2 mol H_2SO_4 , nhưng ở nhiệt độ này thì phản ứng không xảy ra đâu, phải cần tới chất xúc tác và nhiệt độ, còn nữa... Đây cậu có đang nghe không đó?”

Dòng suy nghĩ của Lập Hạ bị câu cuối cùng của Phó Tiểu Tư cắt đứt, cô hoàn hồn, nhìn thấy Phó Tiểu Tư đang mang vẻ mặt hung dữ, nâng bút lên như đang muốn gõ vào đầu mình, những đốt ngón tay vô cùng rõ nét.

Thời gian chậm chậm lướt qua ngoài cửa sổ, ngày dài cứ thế trôi đi.

Lập Hạ đột nhiên nhớ lại một câu nói như thế.

Những ngày như vậy hình như đã qua lâu lắm rồi, mỗi buổi chiều sau khi tan học, Phó Tiểu Tư sẽ chuyển lên ngồi bên cạnh Lập Hạ, mở laptop ra bắt đầu giúp cô bổ túc kiến thức. Lục Chi Ngang ở phía sau ghép hai chiếc ghế lại rồi nằm ngủ, tóc che mất hơn nửa khuôn mặt góc cạnh rõ ràng.

Các bạn xung quanh lần lượt rời đi, âm thanh ồn ã dần tắt lịm, ánh nắng buổi hoàng hôn chậm chậm đổ lên ba người. Thế giới thật yên tĩnh, chỉ còn tiếng cây bút bi của Phó Tiểu Tư đang sột soạt trên giấy.

Âm thanh duy nhất trên thế giới này.

Có vài lần Lý Yên Nhiên tới lớp học tìm Phó Tiểu Tư, chắc là để gọi cậu về cùng, nhưng mỗi lần như vậy, Phó Tiểu Tư đều đi ra cửa, cúi đầu nói với Lý Yên Nhiên một hồi. Có lẽ vì khoảng cách quá xa, âm thanh quá nhỏ, Lập Hạ cảm thấy như mình đang xem một đoạn phim câm vậy. Ráng chiều hắt lên lưng hai người họ, nhuộm một màu vàng óng. Lần nào cũng là Phó Tiểu Tư nói nhỏ vài câu rồi Lý Yên Nhiên sẽ mỉm cười quay người rời đi, sau đó, cậu lại không có biểu cảm gì, ngồi xuống tiếp tục giảng bài cho Lập Hạ.

Có nhiều lúc, Lập Hạ cảm thấy hai người họ hiểu nhau như những đôi vợ chồng đã kết hôn lâu năm. Suy nghĩ ấy khiến cô cũng tự thấy giật mình. Một suy nghĩ khó hiểu kỳ quái, không rõ nguyên do.

Thường thì những lúc thế này, Lục Chi Ngang sẽ vờ như không thấy Lý Yên Nhiên, tiếp tục che mặt ngủ.

Hôm ấy, Lập Hạ vốn tưởng Phó Tiểu Tư sẽ ở lại để giảng cho mình một chút về môn Hóa rồi mới về nhà, vì hôm đó vừa trả bài kiểm tra tuần trước, điểm của Lập Hạ lại chỉ ở tầm trung. Nhưng tiết hai buổi chiều, Lập Hạ quay lại nhìn thì phát hiện cả hai cậu bạn đều đã biến mất, không biết đã trốn đi từ lúc nào. Thế là sau khi tan học, Lập Hạ liền cùng Ngô Kiến trở về phòng ký túc.

Lập Hạ mang hộp tới nhà ăn lấy cơm, lách người sang bên nhìn dòng người đen kịt không thấy điểm đầu, chợt cảm thấy đói cồn cào.

Lê lết gần một tiếng đồng hồ mới ra được bên ngoài, Lập Hạ bưng hộp cơm đi về hướng ký túc. Lúc tới thềm ký túc, Lập Hạ ngẩng đầu lên thì sững người, Lý Yên Nhiên đang đứng trước cửa cười lịch sự với cô. Lập Hạ cảm thấy hộp cơm bằng nhôm trên tay mình dần nóng lên, cơn nóng chạy thẳng lên tận mang tai.

“Suốt một tháng nay, Tiểu Tư đều dạy bổ túc cho cậu à?”

“...Ừ.”

“Chẳng trách, chuyện của mình lo chưa xong, còn muốn quan tâm đến việc học của cậu nữa, ngày nào trông cậu ấy cũng như thiếu ngủ ấy, thật sự khiến người khác lo lắng quá.”

“Vốn dĩ mình...”

“Mình không có ý gì khác, cậu không cần giải thích. Chỉ là, chuyện của mình thì tốt nhất nên tự mình giải quyết, Tiểu Tư đối xử tốt với tất cả mọi người, nhưng cậu cứ làm phiền người ta mãi vậy cũng ngại đúng không?” Lý Yên Nhiên nói đến đây thì giọng nói thoáng chút kiêu ngạo, ánh mắt mang theo vài phần thương hại nhìn thẳng vào Lập Hạ. Lập Hạ đột nhiên hoảng hốt, há miệng nhưng cũng chẳng biết phải nói gì, chỉ cảm thấy mắt cay đến khó chịu.

“Mình cũng không phải vì...”

“Vì cái gì... Việc này chẳng liên quan đến mình, mình phải đi đón Tiểu Tư tan học về đây. Tạm biệt.”

“Xin đợi một chút.”

Lập Hạ kiên quyết giữ lấy tay áo của Lý Yên Nhiên.

Với những bạn học khác, ví dụ như Ngô Kiến hay Doanh Doanh, Lập Hạ là một nữ sinh mang lại cảm giác thân thiết. Sau khi quen thân với Lập Hạ, Ngô Kiến còn nói rằng thực ra Lập Hạ là một chú mèo hay bám riết lấy người khác. Lập Hạ kéo tay áo của Lý Yên Nhiên rồi mới cảm thấy bất ngờ, đôi tay lúng túng khựng lại.

Lý Yên Nhiên vội vàng hất tay Lập Hạ ra, trong mắt tăng thêm vài phần chán ghét. Mặc dù cô ta được

dạy dỗ rất cẩn thận về lễ nghi, nhưng tất cả bỗng chốc biến mất hoàn toàn. Vì cái hất tay ấy của cô ta, cũng vì sự lúng túng của Lập Hạ, hộp cơm trên tay Lập Hạ đột nhiên rơi xuống đất, thức ăn bên trong bắn hết lên chiếc áo khoác trắng của Lý Yên Nhiên. Tiếng hét của Lý Yên Nhiên khiến các học sinh xung quanh đều quay đầu lại nhìn.

Dường như thời gian đã tan biến. Tất cả âm thanh cũng vậy.

Khi Lập Hạ ngẩng đầu lên lần nữa, Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang đã ở ngay phía sau Lý Yên Nhiên. Khuôn mặt không chút biểu cảm của Phó Tiểu Tư khiến Lập Hạ chẳng còn hoảng loạn chút nào nữa, thậm chí đột nhiên, Lập Hạ còn cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Cô nghĩ may quá, Tiểu Tư tới rồi.

Có một số cảm giác đã từng vô tình lướt qua một góc nhỏ nào đó trong thế giới này. Ví như khi ta đang lo cánh diều sẽ rơi xuống, thì vừa hay có một cơn gió xuân ôn hòa thổi qua. Ví như đang lo lắng mây mù sẽ bao phủ ngày dài, đột nhiên lại trông thấy ánh nắng chiếu rọi. Ví như luôn luôn lo lắng về kỳ thi môn Hóa, cuối cùng ba câu hỏi lớn trong đề lại chính là những thứ mình đã thức tới thâm quầng mắt để học thuộc ngay đêm hôm trước. Ví như khi mình đang sợ hãi, và đúng lúc ấy cậu đi ngang qua. Ví như sợ rằng hoa phượng sẽ rơi đầy mặt đất, thì đột nhiên phát hiện mùa hè dường như trở nên dài vô tận, ánh nắng chiếu sáng rực cả thế gian.

Lập Hạ gọi thầm trong lòng: “Phó Tiểu Tư, Phó, Tiểu, Tư.”

Nhưng Phó Tiểu Tư lại không hề liếc nhìn Lập Hạ. Cậu kéo Lý Yên Nhiên ra phía sau mình, sau đó cúi đầu nhìn vết bẩn trên áo của Lý Yên Nhiên, khẽ khàng nói một câu: “Quần áo không sao chứ? Chắc là đất lắm phải không? Hay là anh mua tặng em một bộ nhé.”

Khoảnh khắc đó, cả thế giới chìm trong yên lặng.

Ngộ Kiến, nếu như hôm đó, cậu không kịp thời xuất hiện ở sau lưng mình, chắc chắn mình sẽ biến thành con hề khóc lóc, luống cuống không biết làm gì dưới ánh đèn sân khấu.

Nước mắt chỉ thể hiện sự nhu nhược. Đột nhiên mình hiểu được lời cậu đã nói với mình.

Bất luận ở trước mặt người khác mình là người kiêu ngạo và hờ hững bao nhiêu, thì rốt cuộc, mình thực sự vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối. Đã biết bao lần mình mong ước được dũng cảm như cậu, được giống một chú bướm Yến Vĩ xinh đẹp và kiêu hãnh, nhưng mình vẫn khóc rất nhiều vì những chuyện vô cùng nhỏ nhặt. Cho dù tới tận bây giờ, mình vẫn chưa thể kiên cường nổi.

Nhưng cậu chưa từng ghét mình.

— Năm 1997, Lập Hạ

Khi Lập Hạ ngẩng đầu lên một lần nữa, Phó Tiểu Tư vẫn không hề nhìn cô, chỉ thấy khuôn mặt vô cùng khoan dung độ lượng của Lý Yên Nhiên đang cười xinh đẹp với Phó Tiểu Tư và nói “Không sao đâu, không sao đâu.”

Cổ họng của Lập Hạ khó chịu như bị ai bóp nghẹt, rất nhiều câu từ đang được hợp lại rồi tách ra trong họng, nhưng lại không thể thốt nên lời. Chỉ có Lục Chi Ngang đang đứng phía sau Phó Tiểu Tư nhìn cô với vẻ mặt đầy lo âu, nhưng đến cuối cùng cũng vì không dám đối diện với ánh mắt của Lập Hạ mà phải quay mặt đi chỗ khác.

Lập Hạ cảm thấy mình cần phải nói điều gì đó, vừa mở miệng thì lại thốt ra một câu: “Xin lỗi... Bộ quần áo này chắc đắt lắm nhỉ, mình, mình...”

“Mình mua đèn cẩu một bộ.” Vốn dĩ phải là một câu như vậy.

Nhưng cô không dám nói ra câu ấy. Lập Hạ nhìn bộ quần áo kia, chẳng biết bản thân mình có mua nổi hay không, cho dù có xin tiền mẹ chưa chắc đã giải quyết được, chưa biết chừng đó chính là một nửa tháng sinh hoạt phí của gia đình. Thế là câu “Mình... Mình...” cứ thế nhỏ dần đi, sau cùng im bật, trong lòng vừa buồn lại vừa xấu hổ. Lập Hạ nghĩ, mình cứ đứng ở đây thế này, xem bọn họ có thể nói thế nào, có lẽ bọn họ sẽ không để tâm và không bắt mình đèn cẩu. Vốn dĩ chỉ là câu nói để an ủi bản thân, nhưng lại suýt chút nữa khiến cô khóc òa.

“Có nhất thiết phải coi thường người khác như vậy không?”

Lập Hạ đột nhiên bị ai đó kéo về phía sau, ngẩng đầu lên thì thấy Ngô Kiến bê một chậu quần áo vừa mới giặt xong, đang đứng chắn trước mặt cô.

“Chẳng phải cũng chỉ là một bộ quần áo thôi sao? Có cần phải vờ vĩnh hỏi han ân cần, làm ra cái vẻ như phải chịu ấm ức gì to lớn lắm vậy không? Bao nhiêu tiền tôi đèn cẩu. Ba người có thể biến đi được rồi.”

Lục Chi Ngang kêu lên một tiếng oan ức: “Không liên quan gì đến mình nhé, mình không nói câu nào đâu.”

Ngô Kiến trừng mắt liếc qua, nói: “Không liên quan đến cậu thì đừng có xía vào, câm miệng!”

Lục Chi Ngang hệt như vừa phải nuốt cả một quả trứng, ghen đến mức cả mặt đỏ bừng, ngẩng đầu cầu cứu Phó Tiểu Tư.

Phó Tiểu Tư nhìn Ngô Kiến, ánh mắt hai người đều lạnh như băng. Cậu nói: “Việc này cũng không liên quan đến cậu đâu nhỉ?”

“Đúng là không liên quan đến tôi, nhưng tôi nhìn thấy chó đại cắn loạn nên tôi mới muốn đá chết con chó đó. Chẳng qua cũng chỉ là cây nhà có chút tiền, một bộ quần áo rách mà làm như là người ta tịch thu phần mộ tổ tiên của nhà mấy người không bằng. Quần áo mặc lên người thì không phải bẩn chắc? Bẩn rồi thì không thể giặt được à? Nếu như không giặt được thì mua quách cái mới đi, chẳng phải nhà giàu lắm sao? Có cần phải đem một bộ quần áo ra để làm khó người khác không?”

Phó Tiểu Tư không nói gì, Lục Chi Ngang đứng phía sau thì thầm: “A... Bọn mình không có ý đó...”

“Ai thèm để tâm xem các cậu có ý gì, buồn nôn. Còn cậu, này, nói cậu đấy, nhìn đi đâu thế hả? Bộ đồ này tôi sẽ đền cho cậu, bớt giả vờ yếu đuối đáng yêu các kiểu đi. Cậu còn khiến người ta buồn nôn hơn hai người kia đấy!” Một câu nói khiến sắc mặt của Lý Yên Nhiên hết từ đỏ bừng lại chuyển sang trắng bệch. Vốn cô ta còn đang nũng nịu dựa vào Phó Tiểu Tư, giờ cũng đã buông cánh tay cậu ra.

Sau đó, Ngô Kiến kéo Lập Hạ về phòng. Phó Tiểu Tư mấp máy miệng hồi lâu, cuối cùng mới thốt ra một tiếng gọi trầm thấp: “Lập Hạ!” Bóng lưng Lập Hạ khẽ run rẩy trước tiếng gọi của Phó Tiểu Tư, cô tiếp tục bị Ngô Kiến kéo đi về phía trước. Phó Tiểu Tư nhìn một tay Lập Hạ bị Ngô Kiến kéo, tay còn lại đang che mặt, trong lòng thoáng nghĩ, cậu ấy khóc sao?

Phòng ngủ không có người. Những người khác chắc đang đi ăn cơm hoặc tắm rửa cả rồi.

Lập Hạ nói nhỏ: “Mình đi tắm cái đã.”

Cô cúi đầu, hai tay vịn qua vịn lại, nhìn kỹ thì trên tóc và quần áo đều dính thức ăn, trông thật thảm hại... Ngô Kiến không khỏi đau lòng, nhưng vẫn giữ giọng bình tĩnh đáp, “Được.”

Phòng tắm chỉ còn lại mình Lập Hạ.

Không gian dài hẹp này giống như hành lang thời gian vậy. Một hàng vòi nước có hai ba cái còn đang nhỏ nước tí tách. Tiếng nước menh mang dao động trong không gian, nghe như tiếng gió chui qua từng khe hở.

Lập Hạ cầm vòi hoa sen đứng ngẩn ra. Chuyện mới xảy ra lại ùa về trong tâm trí, khuôn mặt vô thanh, biểu cảm vô thanh, động tác vô thanh, giống như một bộ phim câm. Hình ảnh cứ không ngừng nhảy nhót, Lập Hạ trông thấy ánh mắt như màn sương mờ của Phó Tiểu Tư, trông thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của Lục Chi Ngang. Nước từ vòi hoa sen cứ phun ào ào, đến khi chảy xuống đất thì đã thành nước bắn. Nước mắt cô rơi từng giọt trên nền gạch men trắng toát.

Đột nhiên Lập Hạ ngẩn ngơ nghĩ, tới lúc nào mùa hạ mới đến đây?

Ngô Kiến đứng bên cửa sổ, hoàng hôn sắp buông, bóng đêm như thủy triều dâng lên ngày một cao bên ngoài, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh tựa tiếng triều cường. Ngô Kiến quay đầu lại nhìn thấy Lập Hạ đang ngồi bên giường, nhưng cũng chẳng biết phải làm sao để an ủi.

Bản thân cô từ nhỏ đến lớn đã quen với những ngày tháng đơn độc một mình, chưa từng an ủi ai, cũng chẳng được ai an ủi. Cho nên, khi đối diện với một Lập Hạ đang cúi đầu, bờ vai khẽ run rẩy thế này, cô cũng chẳng biết phải mở lời ra sao. Chắc là đang khóc rồi, Ngô Kiến nghĩ trong lòng.

“Lập Hạ...” Vừa mở miệng lại không sao thốt nên lời, vì Ngô Kiến nhìn thấy Lập Hạ ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt ướt đẫm, từng giọt nước mắt thi nhau trào ra. Ngô Kiến trở nên luống cuống, nói khẽ, “Buồn đến vậy sao...”

Mặc dù thanh âm rất nhỏ nhưng Lập Hạ vẫn nghe thấy, cô ra sức cắn môi mới có thể ngăn bản thân mình không gào khóc với Ngô Kiến, đến khi môi dưới bị cắn đến phát đau thì mới thả lỏng ra, nước nỡ nói:

“Ngộ Kiến, gia cảnh của nhà cậu và nhà mình không giống nhau, các cậu không bao giờ hiểu được cảm giác nhục nhã khi không có tiền đâu. Mình cũng hy vọng bản thân mình có thể lễ độ nói “Xin lỗi tôi sẽ đền cho cậu một bộ quần áo khác”, mình cũng biết làm đồ hộp cơm là mình sai, mình cũng hy vọng mình có thể tỏ ra là người có giáo dục, nhưng mình không sao mở miệng được, mình sợ bộ đồ kia đắt quá mình không mua nổi. Cậu có biết cảm giác đó như thế nào không? Cảm giác thế nào? Trong mắt các cậu, mình là một đứa nhà quê! Thô lỗ! Thấp hèn! Không có phẩm vị! Không có giáo dục! Không biết lễ độ...”

Nói đến đây, cổ họng Lập Hạ đau như bị ai bóp nghẹt, mở miệng cũng không nói nên lời, chỉ có nước mắt vẫn cứ tuôn rơi. Lập Hạ nghĩ mặt mình lúc này chắc đang bấn lắm.

Ngộ Kiến để mặc Lập Hạ nói, đến khi Lập Hạ dừng lại mới bước tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống ngang đầu nhìn cô, nói rất chậm rãi rõ ràng: “Nếu như mình giống như những gì cậu nói, mình đã đứng một bên khoanh tay xem trò vui rồi.”

Lập Hạ nhìn Ngộ Kiến, gương mặt của Ngộ Kiến trước mắt cô rất bình tĩnh, kiên cường, thế là cuối cùng, cô không kìm được mà khóc lên thành tiếng.

“Ngộ Kiến, ngủ chưa?”

“Vẫn chưa?”

“Mình muốn nói chuyện với cậu, mình sang bên giường cậu được không?”

“Qua đây đi.”

Lập Hạ chui vào chăn của Ngộ Kiến, thấy người Ngộ Kiến lạnh như băng.

“Sao cậu lại lạnh như rắn thế này?”

“Sao người cậu nóng như động tình thế này?”

...

“Ài, rốt cuộc cậu định nói gì vậy? Vẫn đang nghĩ chuyện lúc chiều à?”

“Ừm... Mình nằm trên giường, cứ không ngừng tự nói với bản thân là đừng để ý đừng để ý, buồn vì chuyện như vậy không đáng chút nào, nhưng mình vẫn buồn. Ngộ Kiến, cậu biết không, mình vẫn luôn tưởng rằng Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang cũng coi mình là bạn thân giống như mình đối với họ vậy. Đến tận trước buổi chiều hôm nay, mình vẫn không hề ý thức rõ ràng được rằng thế giới của mình và họ hoàn toàn khác nhau. Mình vẫn luôn cùng hai người họ tới lớp, cùng vẽ tranh, cùng trốn học đi tới triển lãm mỹ thuật, thậm chí khi Lục Chi Ngang dùng chổi gõ đầu mình khiến Phó Tiểu Tư cười tới khom lưng, mình vẫn không hề cảm thấy mình và họ thuộc về hai thế giới. Nhưng hôm nay, mình thực sự rất buồn... Vừa mở miệng đã hỏi tới bộ quần áo sao...? Nhưng mình là người mà, ít nhất cũng nên hỏi mình trước chứ... Mất mặt thật, đến cả một bộ quần áo cũng không bằng...”

Ngộ Kiến cảm thấy vai mình ướt lạnh, đưa tay ra thì thấy toàn là nước mắt.

“Khóc rồi à?”

“Ừm.”

“Vô dụng, nếu là mình thì ba người đó mỗi người xơi một đấm.”

“Nếu như gia cảnh của mình giống như cậu thì mình cũng sẽ làm vậy. Thật ra lúc ấy nếu mình không nói, không cãi, có lẽ Lý Yên Nhiên sẽ cảm thấy không vấn đề gì và không tính toán với mình nữa. Mình đã suy nghĩ kém cỏi vậy đó, chẳng còn tự tôn chẳng còn kiêu hãnh gì nữa cả. Thật ra người mình, tóc mình cũng bị dính canh mà, mấy thứ dầu đó bám theo tóc chảy hết xuống mặt, trông thảm hại lắm... Ngô Kiến, cậu nói xem Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang thực sự không nhìn thấy sao?...”

Câu nói nghẹn ngào vang lên dứt quãng trong không gian.

Giống như diễn viên đang nói được nửa câu, đột nhiên quên mất lời thoại, khiến rạp phim tối om chợt mất đi âm thanh.

Lời thoại đã quên kia là gì?

Mùa xuân trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đi về ngày tàn. Những ngày hè bao giờ mới tới nhỉ? Đợi đến cuối hè thì đã ở Thiên Xuyên được một năm rồi phải không?

Lập Hạ trở mình, nhớ lại câu nói của một nhà thơ. Ông nói một đời chính là một năm, một năm chính là một ngày, bình minh và hoàng hôn đều là góc nghiêng mặt trời của người ấy.

Buổi sáng tỉnh dậy cảm thấy tinh thần khá hơn rất nhiều, Lập Hạ đánh răng rửa mặt xong liền mở tủ lấy món điểm tâm ngọt mà hôm qua mẹ gửi đến, bánh Xuân Thảo. Đây là đặc sản của Thất Huyện, Lập Hạ đã ăn từ nhỏ đến lớn. Cứ mỗi độ xuân về, loại cỏ này lại mọc lên rất nhiều ở Thất Huyện, cả vùng sẽ trở nên xanh ngắt một màu, giống như màu xanh bồng chốc nhún chìm tất cả huyện thành vậy. Xuân Thảo có một sức sống rất mãnh liệt, bất kể môi trường có khắc nghiệt thế nào, chỉ cần mùa xuân tới, nó sẽ sinh trưởng vô cùng nhanh. Lập Hạ nhớ lúc mình còn nhỏ, mẹ từng nói nếu sau này lớn lên, ai có thể kiên cường như Xuân Thảo thì chắc chắn là một người rất dũng cảm.

Lập Hạ vốn có thói quen mang theo một chiếc túi nhỏ đến lớp học từ hơn nửa năm nay. Từ lon nước quả mùa hạ, hạt thông mùa thu, đến hồng sấy mùa đông, mỗi lần nhìn biểu cảm chăm chú hơi nhíu mày lúc nếm thử những món ăn vặt quê nhà mình của Phó Tiểu Tư, nhìn bộ dạng Lục Chi Ngang vui sướng khoa chân múa tay liêu chết cướp thức ăn cất vào trong túi, không chịu đưa cho Phó Tiểu Tư, Lập Hạ lại cảm thấy nhiệt độ xung quanh về với khoảnh khắc giao mùa xuân - hạ trong phút chốc, trong hơi ấm ấy còn mang theo chút hơi nước.

Nhưng giờ thì sao? Lập Hạ nghĩ ngợi rồi cầm hai chiếc bánh ra, dúi một chiếc vào tay Ngô Kiến, sau đó đeo cặp sách, kéo Ngô Kiến đi học. Lúc xuống cầu thang, vì sợ muộn học nên cô chạy rất nhanh, khi đột nhiên nghĩ tới cảnh Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang nhảy ba bước đã xuống cầu thang, trong lòng cô lại có chút xót xa. Tất cả những thứ đó mới qua đi được một ngày, nhưng lại khiến người ta có cảm giác đã cách xa rất nhiều năm, lâu đến biến hóa nường dâu vậy.

“Này, đừng đợi nữa, sắp muộn học rồi...”

“Nói ít thôi.”

“Cô nàng Lập Hạ này, sao hôm nay lại giống bọn mình, muốn đến lớp vào những giây cuối cùng thế này?”

“Không biết.”

“Tiểu Tư... Tớ hỏi cậu cái này cậu đừng giận nhé, vì sao hôm qua cậu lại như vậy... Dù sao cũng có chút quá đáng đó...”

“Lười nói. Dù gì thì lát nữa cũng phải giải thích một lượt, cậu muốn nghe thì nghe cho kỹ.”

7 giờ 55 phút, cách giờ vào lớp chỉ còn năm phút, chạy từ ký túc xá tới lớp phải mất tới sáu phút, mà nếu chạy thực mạng như bài kiểm tra chạy 800 mét thì sẽ mất bốn phút, Lập Hạ nắm rất rõ. Vì thế cô và Ngô Kiến chạy như ma đuổi từ trên tầng xuống. Ngô Kiến kéo tay Lập Hạ, nụ cười của hai người rạng rỡ như những đóa hoa diễm lệ nở rộ giữa mùa xuân, khuôn mặt thiếu nữ tỏa ra thứ ánh sáng xinh đẹp đến chói lòa.

Ngô Kiến, nắm tay cậu, bất luận là ở đâu, mình đều cảm thấy giống như đang chạy tới thiên đàng, cậu có tin không?

— Năm 1999, Lập Hạ

Vì cùng mặc áo khoác CK giống hệt nhau nên Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang nhìn như anh em sinh đôi. Những người đi qua đều sẽ liếc nhìn hai người họ. Ở trường Thiển Xuyên số 1, phần lớn mọi người đều biết họ, và lại đã giờ này rồi, hai người không vội lên lớp mà còn nhàn nhã ngồi đợi trước cổng ký túc xá, càng khiến người ta chú ý hơn. Ai vội vàng chạy qua cũng đều để lại cho họ một ánh nhìn hiếu kỳ. Điều này khiến Phó Tiểu Tư cảm thấy rất khó chịu, nhưng Lục Chi Ngang lại chẳng thấy sao. Cậu ta ngồi rung chân huyết sáo, thỉnh thoảng lại kéo kéo Phó Tiểu Tư, chỉ cho cậu mấy nữ sinh dễ thương, hơn nữa lần nào cũng thêm một câu sau cùng: “Cô ấy đang thầm thích tớ đấy.”

Cuộc gặp gỡ sau đó rất giống với cảnh quay chậm thường thấy trong phim. Phó Tiểu Tư nhìn thấy Lập Hạ và Ngô Kiến chạy qua liền đứng dậy bước tới. Cuộc gặp gỡ ấy ngắn đến nỗi Phó Tiểu Tư chỉ kịp thốt ra một chữ “Lập...”, khuôn mặt của Ngô Kiến và Lập Hạ đã giống như những hình bóng mơ hồ mà vụt qua rồi.

Phó Tiểu Tư đứng im tại chỗ, vẫn không có bất cứ biểu cảm gì.

Giây phút ấy, có sợi dây thần kinh nào đó sâu trong não bộ đột nhiên đứt đoạn, khiến tư duy trở nên trống rỗng.

Khuôn mặt quen thuộc không còn bất cứ biểu cảm sinh động nào, chỉ còn một ánh nhìn lướt qua vội vàng, mặc dù cậu đã gọi một chữ trong tên mình. Nhưng đã không còn liên quan gì nữa rồi. Lập Hạ bị Ngô Kiến kéo chạy về phía trước, khuôn mặt anh tuấn của Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang, từ giây phút mở lời khó khăn ban đầu đến kinh ngạc rồi lại bình tĩnh thản nhiên, đều giống như những tình tiết quen thuộc trong phim. Tất cả những thước phim đã từng xem đều cháy bùng lên, trong khoảnh khắc cậu thốt ra chữ “Lập”, mọi thứ đều đã bị thiêu thành tro bụi.

Lập Hạ đau thương nghĩ. Chẳng phải chỉ vậy thôi sao, còn có thể tệ đến mức nào nữa chứ.

Đến khi Lập Hạ và Ngô Kiến chạy đi rất xa rồi, Phó Tiểu Tư vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Lục Chi Ngang đứng bên cạnh vịn vịn hai tay, cũng không biết nên nói gì, cuối cùng thở dài một tiếng rồi dặng chân ngồi trên bậc thềm, ngẩng đầu nhìn Phó Tiểu Tư, nét mặt bi thương.

Thật ra Lục Chi Ngang rất hiểu Phó Tiểu Tư. Từ nhỏ đến lớn, khi tức giận, Phó Tiểu Tư sẽ không nói câu nào, khuôn mặt không chút biểu cảm, đôi mắt mơ hồ không có tiêu điểm, bình lặng xem thư họa, hoặc không thì sẽ đeo tai nghe nằm trên giường nhìn trần nhà suốt hai, ba tiếng đồng hồ. Và giờ, cậu ấy đang có bộ dạng đó. Cậu ấy đứng trước cổng khu ký túc xá, không hề nhúc nhích, giống như cây xanh vào buổi sớm. Là cây gì nhỉ? Lục Chi Ngang híp mắt nghĩ, vốn dĩ giờ là lúc mình nên lo lắng xem Phó Tiểu Tư có phải đang không vui, có phải đang buồn không, nhưng chẳng hiểu tại sao lại đi nghĩ xem rốt cục cậu ấy là cây gì. Có lẽ là cây gạo, không phô trương, hoặc có lẽ là ngọc lan, hương thơm vô ngần, còn rã hương thì sao, cây rã hương rợp đầu mà dù đến cuối năm cũng chẳng héo tàn ấy.

“Này, Phó Rã Hương, phải vào lớp rồi.”

Phó Tiểu Tư quay đầu lại nhìn cậu ta, sau đó chẳng nói câu nào mà đi thẳng, đi được hai ba bước thì bắt đầu chạy về hướng lớp học. Cậu chạy càng lúc càng nhanh, sau cùng thì y như một vận động viên điền kinh đang luyện tập. Lục Chi Ngang cuống hết cả lên, gào một tiếng rồi đuổi theo, vừa chạy vừa cảm thấy bản thân mình quả thực quá ngốc, nói không chừng cuối cùng chỉ có mình mình bị muộn học thôi. Đồ Phó Rã Hương xảo quyệt này, coi như cậu giỏi.

Cả một ngày nay đã qua đi như thế nào? Phó Tiểu Tư nhắm hờ mắt, cậu không nhớ nổi, chỉ nhớ rằng khi mình đột nhiên ý thức được thời gian thì lúc ấy, mặt trời đã khuất sau bức tường phủ đầy dây thường xuân trong trường rồi.

Sắp tới mùa hè, ban ngày bắt đầu dài hơn, thời gian mặt trời lặn dần muộn lại, từ 5 giờ, 5 giờ 15 phút, rồi 5 giờ 40 phút, Phó Tiểu Tư nhìn đồng hồ mới biết sắp 6 giờ rồi. Cả ngày trời bận rộn, chép những năm trang Hóa học, tới giảng đường để lấy hai đơn đề cử của giải Mỹ thuật lớn, một cái cho mình, cái còn lại cho Lục Chi Ngang. Sau đó chủ tịch Hội Học sinh lại tìm cậu bảo rằng anh ấy sắp tốt nghiệp rồi, hy vọng cậu có thể tiếp quản vị trí của anh ấy. Buổi trưa, cậu tới phòng vẽ giúp thầy giáo thu dọn lại những bức tượng thạch cao bừa bộn, buổi chiều giáo viên môn Anh giao bài kiểm tra bất chợt, tất cả mọi người đều lộ ra biểu cảm đau khổ. Sau đó tan học, Lục Chi Ngang trực nhật, giờ cậu ta đang quét dọn, còn chính cậu thì đang ngồi trên bệ cửa sổ ngắm mặt trời, trong lớp học chẳng còn ai ngoài hai người họ.

Và trong khoảng nghỉ giữa những việc trên, Phó Tiểu Tư đã vô số lần nhìn gương mặt đang mỉm cười của Lập Hạ và Ngô Kiến, nghe giọng điệu trên đùa lạnh lớt mang theo sự ồn ào và thẳng thắn của con gái.

Những lúc gương mặt bình thản của cậu lướt qua họ, thế giới đều chẳng có âm thanh, nhưng sau giây phút tĩnh lặng ngắn ngủi ấy, thế giới lại trở về ồn ào như cũ. Tĩnh mạch huyền não, huyền não tĩnh mạch, cứ đảo qua đảo lại như con lắc đồng hồ.

Những chuyển động đầy ắp cảm giác trống rỗng.

Dường như không có cậu, Lập Hạ vẫn rất ổn. Phó Tiểu Tư dựa vào khung cửa sổ thầm nghĩ. Trước đây cậu vốn cảm thấy Lập Hạ kiên cường tựa cỏ dại, có thể vươn mình ở bất kỳ đâu, còn bản thân cậu và Lục Ghi Ngang lớn lên trong gia cảnh sung túc, chưa từng gặp bão tuyết cũng chẳng từng trải cuồng phong, chỉ ở trong thế giới phía sau lớp cửa kính an toàn, tỏa ra thứ hào quang khiến người khác cảm thấy chói mắt. Nhưng mà, những thứ đó thực sự đáng để tự hào sao?

Ít nhiều cậu cũng bức dọc. Vốn dĩ là ý tốt, nhưng lại không giải thích rõ ràng. Bình thường, cậu vốn không hứng thú với chuyện của người ngoài, hiếm hoi có một lần nghĩ cho người khác thì lại khiến mọi chuyện trở nên không thể văn hồi. Phó Tiểu Tư ngẩng đầu nhìn Lục Chi Ngang đang khom người quét dọn rồi nghĩ, lẽ nào đúng như Lục Chi Ngang từng nói, mình có một thế giới riêng, người khác nghe nhưng không hiểu ngôn ngữ của mình? Nhưng mình đâu phải người ngoài hành tinh.

Phó Tiểu Tư phiền muộn trong lòng, thuận tay lấy bài kiểm tra Vật lý gấp thành máy bay rồi phi ra ngoài cửa sổ.

“Này, ngậy người ra làm gì đấy? Tớ quét xong rồi, về nhà không?” Ngẩng đầu lên, không biết từ khi nào, Phó Tiểu Tư đã đứng trước mặt, đầu tóc rối bù, trên mặt còn bám chút bụi, “Haiz, trực nhật đúng là một việc phiền phức, tớ thà đi vẽ tranh tĩnh vật còn hơn.”

“Tớ không về đâu, cậu về trước đi.”

“... Cậu muốn làm gì?”

“Không thể cứ uất ức thế này mãi được. Dù gì cũng phải nói ra cho rõ ràng, nếu không cứ như tớ nợ cậu ấy cái gì ấy. Tớ cũng không muốn cậu ấy nghĩ mình là một kẻ tồi tệ như vậy.”

“Ồ, vậy tớ đi cùng cậu nhé.”

“... Sao cậu phải đi cùng... Cậu về tắm rửa đi, cả người toàn là bụi bặm, mẹ của cậu vất vả thật.”

“Máy giặt nhà tớ còn vất vả hơn đây.”

Phó Tiểu Tư nhảy từ bệ cửa sổ xuống, cầm cặp sách trên bàn đeo lên lưng, sau đó đi thẳng ra khỏi lớp không hề quay đầu lại. Lục Chi Ngang quăng chổi, rồi cũng cầm cặp sách chạy ra khỏi lớp.

Phó Tiểu Tư quay đầu lại nhìn thấy Lục Chi Ngang, nhú mày rồi đi nhanh hơn vài bước. Người đi phía sau kia cũng đi nhanh hơn vài bước.

Phó Tiểu Tư bắt đầu chạy, người phía sau kia cũng chạy theo.

Cuối cùng, hai người thờ phì phò dừng lại ở tầng một khu ký túc. Phó Tiểu Tư thờ hồng học, hung hăng nói với Lục Chi Ngang: “Cậu là đồ điên!” Lục Chi Ngang khom lưng, hai tay chống lên đầu gối, vì thờ gấp quá nên không nói nổi thành lời, chỉ có thể dùng tay chỉ chỉ Phó Tiểu Tư.

Đợi đến khi cả hai lấy hơi xong thì mới đột nhiên nhận ra học sinh nội trú đều phải tự học buổi tối, khu ký túc đèn đóm tối om, chẳng có người nào cả. Hai người bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt trắng bệch.

Phó Tiểu Tư nói, “Tự nhiên tớ lại muốn đánh nhau.”

Lục Chi Ngang dang chân dang tay ngồi xuống đất, đáng vẻ tùy cậu cả đấy, tớ chẳng biết đâu.

Trời đã tối hẳn, Phó Tiểu Tư ngồi trên chiếc ghế ở cổng lớn khu ký túc. Cậu lấy tai nghe từ trong cặp sách ra bắt đầu nghe nhạc. Trong khi đó, Lục Chi Ngang chạy đi đâu đó một lát, lúc quay về trên tay cầm hai chai sữa bò đã được hâm nóng. Cậu ta nói với Tiểu Tư: “Tớ đi siêu thị mua đấy, uống đi, thêm lúc nữa là sẽ bị đói đó. Tớ gọi điện thoại cho cả nhà cậu và nhà tớ rồi, hôm nay chúng ta ở lại bàn về hoạt động sắp tới của trường nên sẽ về muộn, không ăn cơm nhà.”

Phó Tiểu Tư ngẩng lên nhìn người đầu tóc rối bù trước mặt, trong lòng thực sự thấy có chút cảm động. Vốn cậu định nói câu cảm ơn nhưng lại ngại không mở miệng, thế là trong lúc đang uống sữa, trong họng liền ậm ừ hai tiếng: “Cảm ơn.”

Khuôn mặt Lục Chi Ngang liền xuất hiện một nụ cười rất gợn: “Ha ha, tớ biết trong lòng cậu đang rất cảm động khi có người anh em tốt này đúng không? Không cần nói cảm ơn đâu, tớ tốt với bạn bè cả nước đều biết rồi!”

Vốn trong lòng đang có chút biết ơn, giờ bay hết sạch, ánh mắt khinh bỉ quay đi, Phó Tiểu Tư không muốn để ý đến cậu ta nữa. Cái tính xấu ấy không biết bao giờ mới có thể sửa được, lại còn cả nước đều biết chứ, có phải cả nước còn phải lập đền thờ cho cậu ta không?

9 rưỡi kết thúc giờ tự học buổi tối, Phó Tiểu Tư nhìn thấy Lập Hạ đi về. Chỉ có mình cô, không có Ngô Kiến.

Lập Hạ đi qua cổng lớn của khu ký túc, nhìn bên cạnh một hồi, sau đó mặt không cảm xúc đi vào trong. Chỉ có mình Lập Hạ biết trong tim cô đang có bao nhiêu âm thanh huyền ảo. Khoảnh khắc quay đầu lại nhìn thấy đôi mắt không có tiêu điểm của Phó Tiểu Tư, còn cả nụ cười âm áp của Lục Chi Ngang sau lưng Phó Tiểu Tư nữa, Lập Hạ cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí để thản nhiên đến vậy. Khi cô bước lên cầu thang thì nghe thấy sau lưng vang lên tiếng gọi liên tiếp: “Lập Hạ, Lập Hạ.”

Thật ra cô vốn chẳng oán trách quá nhiều, chỉ là không biết làm sao để đối diện với hai người. Suy cho cùng thì họ vẫn là những người thuộc thế giới khác. Lập Hạ rất chán nản. Cô ngồi dưới ánh đèn bàn cả nửa tiếng đồng hồ, nhưng chẳng hề động tới một câu nào trong quyển sách tham khảo môn Hóa đang mở trước mặt. Máy người Doanh Doanh đều lên giường ngủ hết rồi, chỉ còn Lập Hạ phải ngồi đợi Ngô Kiến về để giúp cô ấy mở cửa, cho nên quen nếp thức khuya. Bình thường, Lập Hạ đều sẽ tận dụng khoảng thời gian này đọc sách làm bài, nhưng hôm nay, chiếc bút chì trong tay cứ vẽ đi vẽ lại trên giấy, viết ra một đống những chữ số và ký hiệu lung tung chẳng có bất cứ ý nghĩa gì. Còn cả những câu chữ rời rạc chẳng hiểu bắt nguồn từ đâu: “Đừng mọc mụn!”, “Lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa”, “Ngôi sao thấp đèn”, “Chiếc laptop mới của cửa hàng thật đẹp”...

Lập Hạ nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng thầm nghĩ, sắp đến mùa hạ rồi nhỉ, trong gió đã nặng hơi nước ẩm rồi. Bao giờ mới đến mùa hạ đây? Đến mùa hạ rồi, chắc tất cả sẽ khác nhỉ?

“Này, Tiểu Tư, hay là về đi đã... Có khi Lập Hạ cậu ấy...”

Phó Tiểu Tư không nói câu nào, đeo tai nghe nằm trên chiếc ghế dài. Lục Chi Ngang không nói tiếp được nữa, chỉ có thể thầm thở một hơi dài, sau đó cũng nằm xuống ngắm trời cao.

“Chi Ngang, cậu nhìn xem sao hôm nay mây trên trời dày thế? Chắc sắp mưa đấy nhỉ?”

Câu nói chẳng có ngọn ngành. Giọng nói cũng chẳng nghe ra cảm xúc.

“Đúng thế, mau về nhà đi thôi. Giờ đã 11 giờ rồi...”

“Cậu về trước đi. Tớ đợi thêm lúc nữa rồi sẽ về.”

“... Thôi cùng đợi đi. Trong cặp tớ có áo mưa.”

“Một bộ áo mưa hai người sao dùng được, đồ ngốc. Cậu về trước đi.”

“Mặt trăng trên trời tròn quá đi...”

“Lấy đâu ra trăng!”

“Ánh trăng nói hộ lòng tôi...”

“Ánh trăng sắp khóc rồi.”

“... Cậu! Đồ đực thủy tinh thế!”

Tiểu Tư, có những lúc tớ cứ nghĩ, mặc dù ở bên cạnh cậu tớ chẳng giúp được gì, nhưng chí ít để cậu biết rằng cậu không cô đơn cũng tốt. Bất luận là lúc nhỏ, hay lúc cậu đã hào quang muôn trượng như hiện giờ, tớ vẫn luôn cảm thấy cậu có một thế giới của riêng mình; không ai có thể hiểu được ngôn ngữ của cậu, tớ sợ cậu sẽ cô độc và trống vắng. Từ nhỏ tớ đã có một suy nghĩ rất ngốc nghếch: Hai người cùng nhau nói chuyện sẽ không còn vô vị nữa... Cho nên mãi đến tận bây giờ, tớ lúc nào cũng nghĩ, hiện tại Tiểu Tư có lẻ loi hay không?

Vì thế, mấy năm gần đây, khi đi trên những con phố ở Nhật Bản, thi thoảng gặp phải những trận mưa hoa anh đào bất chợt, tớ đều sẽ nghĩ: Phó Tiểu Tư không ở đây, thật đáng tiếc.

Một mình nhìn thấy cảnh đẹp của thế giới mà chẳng biết chia sẻ cùng ai đúng là chuyện đáng tiếc nuôi, đáng chán chường. Tớ muốn chụp lại hết những cảnh đẹp trên thế giới, để rồi mang về cho cậu xem.

Sau đó thì trời mưa thật. Thời tiết mùa xuân lúc nào cũng ẩm ướt. Đặc biệt là Thiên Xuyên, gần như buổi tối mùa xuân nào cũng mưa triền miên. Phó Tiểu Tư đứng dậy cởi áo ra trùm lên đầu, kéo theo Lục Chi Ngang đang run lập cập rời đi, vừa ngẩng lên thì thấy Ngô Kiến đầu tóc ướt sũng đang từ ngoài trường chạy vào. Phó Tiểu Tư hơi nhíu mày. Nửa đêm nửa hôm mới từ bên ngoài về, Phó Tiểu Tư nhớ lại lời đồn việc Ngô Kiến là một học sinh có vấn đề.

“Quả nhiên...”

Ngô Kiến chỉ mãi cúi đầu bước đi, chạy tới cổng khu ký túc mới đột nhiên phát hiện trên băng ghế dài có hai người. Cô giật bản mình, sau khi nhìn rõ là Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang thì liền dừng lại.

“Hai cậu là ma đấy à, nửa đêm nửa hôm đứng ở đây dọa người hả?”

“Đợi Lập Hạ. Nhưng hình như Lập Hạ không muốn nói chuyện. Hơi uống tám lòng một chút.”

Lục Chi Ngang dùng chiếc áo mưa trong cặp che đầu, nhìn Ngô Kiến toàn thân ướt sũng, nghĩ ngợi một hồi rồi đưa áo mưa cho cô, nói: “Cậu cần không?”

Ngô Kiến nhìn cậu ta vài giây rồi nói: “Cậu giữ lại dùng đi, mình về tới phòng ký túc đây rồi, không cần đến nữa.” Sau đó quay sang nhìn Phó Tiểu Tư, ngập ngừng một lát rồi nói, “Cậu đợi chút đi, mình đi gọi Lập Hạ xuống.” Sau đó, cô nhanh nhẹn trèo qua cánh cổng sắt chạy vào ký túc trước sự ngỡ ngàng của hai nam sinh.

Lập Hạ cũng không biết phải nhớ lại chuyện xảy ra vào hôm đó như thế nào nữa. Ký ức trống rỗng, chỉ còn nhớ dáng vẻ mình ngốc nghếch gào khóc ở dưới lầu đến mức suýt chút làm người quản lý tỉnh dậy. Nhưng giờ, cô chỉ cảm thấy ấm áp trong lòng, giống như mùa đông tắm xong lạnh tới mức run lập cập thì được chui vào tấm chăn ấm mà mẹ đã ủ từ trước bằng túi sưởi.

Lập Hạ vốn đã quen đợi Ngô Kiến quay về, quen với việc 11 giờ hơn nghe tiếng bước chân ngoài hành lang thì sẽ mở cửa rồi thuận tay đưa cho cô ấy một chiếc khăn khô để lau nước mưa, nhưng khi cô ấy kéo cô chạy xuống dưới lầu, thật ra trong lòng Lập Hạ đã lờ mờ đoán ra. Từ đầu chí cuối, cô vẫn còn chút hoảng sợ, nhưng vì có Ngô Kiến, lòng mới không sợ hãi nữa.

Lập Hạ vốn nghĩ giờ này chắc Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang đã ở nhà chui vào chăn ngủ rồi, đặc biệt là Lục Chi Ngang, cậu ta thích ngủ vô cùng. Mỗi khi nhớ lại dáng vẻ nghiêm túc và ướt sũng của hai người họ khi đứng ngoài cánh cổng sắt nói chuyện với mình, Lập Hạ lại gần như muốn khóc.

Cô nghĩ rằng cả đời này, cô sẽ nhớ mãi giọng điệu và những câu Phó Tiểu Tư đã nói hôm đó.

Cậu ấy nói, sợ Lý Yên Nhiên sẽ tính toán chuyện bộ quần áo, nên mới vội vàng nói sẽ đền cho cô ta, sợ Lý Yên Nhiên nói ra những điều khiến Lập Hạ khó xử gấp trăm lần những gì mà chính mình nói. Cậu ấy nói, vốn tưởng Lập Hạ sẽ cho mình cơ hội giải thích vì mọi người đều là bạn, sẽ không so đo với nhau, nhưng vì chưa kịp nói rõ ràng nên mới khiến Lập Hạ hiểu lầm, thực sự xin lỗi cô.

Lập Hạ có thể nghe ra nỗi thất vọng trong giọng điệu của Phó Tiểu Tư. Cô cảm thấy rất áy náy. Cô

cảm thấy mất mặt vì cái tính không biết tốt xấu của mình, cũng cảm thấy mất mặt vì sự thiếu tin tưởng của mình với bọn họ. Bởi đã kìm nén rất lâu, cuối cùng cô khóc òa lên. Ngô Kiến lập tức dùng tay bịt miệng cô lại rồi mắng cô một câu ngốc nghếch.

Đúng là ngốc nghếch mà...

Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang biến sắc, Phó Tiểu Tư ủ rũ nói: “Lẽ nào mình lại nói sai?”

Lập Hạ ra sức lắc đầu, mặc dù Ngô Kiến cố bịt chặt miệng cô, cô khóc không thành tiếng, nhưng cô biết nước mắt của mình rơi rất nhiều, chỉ có điều nó hòa cùng với nước mưa, không ai biết mà thôi

Lúc rời đi, Phó Tiểu Tư cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Lập Hạ, cậu còn giận không?”

Cô chỉ nhớ mình ngậy ngốc ra sức lắc đầu, cuối cùng Phó Tiểu Tư cũng nở một nụ cười. Thật ra nụ cười của Phó Tiểu Tư vô cùng ấm áp, nhưng không giống nụ cười ấm áp ôn hòa như ánh nắng mùa xuân của Lục Chi Ngang, mà giống như ánh mặt trời cuối cùng cũng ló rạng sau lớp mây dày của mùa đông, bởi vì hiếm lắm mới thấy một lần, cho nên càng ấm áp. Hơn nữa, mắt của cậu ấy trở nên rõ ràng hơn trong đêm tối, giống như dáng vẻ cậu ấy trên sân khấu, như sao Bắc Cực treo lơ lửng trên bầu trời, dẫn đường đi về phương Bắc, không bao giờ lạc hướng.

Lên lầu rồi mà Lập Hạ vẫn cứ khóc, Ngô Kiến ở bên cạnh lắc đầu than thở, bó tay với cô.

Mỗi tầng lầu, đứng từ lan can ngóng ra, đều có thể nhìn thấy hai người họ đang trùm áo chạy đi trong màn mưa.

Lập Hạ nghĩ, hai người họ đã sống trong môi trường ưu việt từ nhỏ, có thể lớn lên mà không mắc bệnh con nhà giàu như vậy thật không dễ dàng. Đợi tới khi hai người họ trở thành những người đàn ông rắn rỏi trưởng thành rồi, có lẽ sẽ càng có nhiều cô gái theo đuổi vì sự lương thiện và khoan dung của họ nhỉ?

Và năm năm, mười năm, hai mươi năm sau sẽ như thế nào? Liệu bản thân cô có giống như bây giờ, mang theo một túi điểm tâm lớn từ công ty, xuyên qua những con phố với dòng người tấp nập, qua ngã tư đèn đỏ, băng qua vạch kẻ đường, lướt qua từng người xa lạ, sau đó xuất hiện trước mặt hai người họ không?

Không ngoài dự liệu, ngày hôm sau, cả hai người đều bị cảm. Ngô Kiến còn cười bọn họ sức đề kháng kém, mình ngày nào cũng dầm mưa về mà có bị cảm đâu. Lập Hạ thì lại thấy áy náy trong lòng. Rõ ràng buổi tối lúc về ký túc xá có thể dừng lại nghe bọn họ nói, nhưng cô lại còn bày ra cái bộ dạng đáng ghét ấy. Đúng là bộ dạng đáng ghét mà, chẳng biết lúc đó cô cảm thấy mình có tư cách gì nữa, giờ nhớ lại còn thấy đỏ mặt.

Lục Chi Ngang ăn mặc như một chiếc bánh chưng, dùng giấy lau mũi xong thì sẽ vo thành từng cục ném vào trong chiếc thùng rác đặt ngay cạnh chỗ ngồi của hai người. Trong giờ học, cứ chốc chốc Lập Hạ lại nghe thấy phía sau truyền tới tiếng than thở, vì bị tịt mũi nên tiếng thở của cậu ta cứ phì phò.

Thầy chủ nhiệm có vẻ rất sốt sắng, thậm chí còn chủ động cho hai người về nhà nghỉ ngơi. Xem ra cùng là học sinh mà đãi ngộ không giống nhau, một số người thi thoảng muốn xin nghỉ cũng khó, còn hai người họ, mới ốm một xú đã khiến thầy giáo lo tới mức phải để bọn họ nghỉ dài hạn rồi.

May mà chỉ vài hôm là hai người đã khỏi, con trai thường khỏe hơn mà. Lập Hạ vì thế yên tâm hơn một chút, sau đó lại bắt đầu đem tới lớp túi to túi nhỏ điểm tâm mẹ gửi, khiến Lục Chi Ngang vui vẻ ăn suốt ba ngày trời.

Ngày Quốc tế Lao động mừng 1 tháng Năm, nhà trường phá lệ cho nghỉ học hai ngày. Đây là sự kiện hiếm thấy của trường Trung học phổ thông Thiến Xuyên số 1. Vì bài vở ngày càng dồn dập, thời gian ngày càng thiếu, vậy nên Lập Hạ suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định ở lại trường để đọc sách văn hơn. Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang chắc hẳn là về nhà rồi, Thất Thất thì gọi người nhà lái ô tô tới đón, rủ Lập Hạ cùng về, Lập Hạ lắc đầu từ chối mặc dù cô rất muốn về nhà thăm mẹ. May mà có Ngô Kiến ở lại trường, Lập Hạ vô cùng vui vẻ.

Buổi sáng tỉnh dậy, cả phòng đã về, thậm chí cả khu ký túc đều trống không. Lập Hạ và Ngô Kiến vui vẻ trải nghiệm cảm giác độc chiếm ký túc, độc chiếm phòng tắm, thậm chí độc chiếm cả khu nhà. Hai người từ lúc ngủ dậy đã quậy loạn phòng tắm, sau đó lại quậy loạn phòng ngủ như bị hâm.

Ăn xong bữa sáng, Ngô Kiến mang về mặt nghiêm túc nói với Lập Hạ: “Lát nữa ra phố đi.”

“Đi làm gì? Không học bài à? Sắp thi giữa kỳ rồi đấy Ngô Kiến.”

“Đi mua quần áo cho con bé kia, đã nói là đèn thì kiểu gì cũng phải đèn.”

“...Ngô Kiến, mình...mình không có nhiều tiền như vậy đâu...”

“Là mình đèn chứ có phải cậu đèn đâu, cậu cần tiền làm gì?”

Lập Hạ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hơi giận dữ của Ngô Kiến, trong lòng giống như có từng đợt từng đợt thủy triều đang dâng lên. Cô nhớ lại lúc nhỏ mình thường đứng gần biển, lúc chập tối biển ảm vô cùng, những con sóng phủ lên người từng hồi, tựa như được trở về với cái ôm từ rất nhiều năm trước của mẹ. “... Mẹ? Ài... Sao lại nghĩ Ngô Kiến là mẹ mình chứ... Cường điệu quá...”

Trên đường nơi nơi giăng đèn kết hoa, dù gì thì Quốc tế lao động ở Trung Quốc cũng là một ngày lễ quan trọng. “Chẳng phải lao động là vinh quang sao, vậy thì ngày lễ của người lao động đương nhiên phải long trọng nhất rồi.” Lập Hạ hào hứng nói với Ngô Kiến.

Đi qua hai góc phố thì dừng lại, Ngô Kiến ngẩng đầu nhìn biển quảng cáo to đùng trên đầu, nói: “Chắc là chỗ này rồi.” Sau đó kéo Lập Hạ vào trong.

Trên đường người qua xe lại, bọn họ vội vàng thẳng hướng mình tiến về phía trước. Chẳng ai quan tâm phương hướng và lộ trình của người khác, mỗi người đều đang băng qua mưa gió trên chặng đường của bản thân. Dòng người đông đúc nhộn nhịp trên phố vẫn cứ ồn ã và hỗn loạn mỗi ngày, vô số dấu chân vừa in trên đường đã bị dấu chân khác che lấp.

Những đường xe điện trên đầu ngang dọc giao nhau.

Nền trời trắng toát bị chia cắt thành từng mảnh, to nhỏ bất đồng.

Từng mảnh càng ngày càng nhỏ. Càng ngày càng nhỏ.

Lập Hạ ngồi ở ven đường, cúi đầu xuống nhìn bàn chân mình. Còn Ngô Kiến đi từ bên trong ra, cũng lẳng lẳng ngồi xuống bên cạnh. Lập Hạ hơi nghiêng đầu sang nhìn thì thấy những khớp ngón tay của Ngô Kiến trắng bệch vì dùng lực, cúi đầu xuống thêm chút nữa thì thấy mắt Ngô Kiến đang ngấn lệ, Lập Hạ lập tức luống cuống hết cả lên.

Vì không biết lý do cho nên Lập Hạ chỉ có thể lặp đi lặp lại như cái máy “Ngô Kiến, Ngô Kiến”, tiếng gọi mỗi lúc một nhỏ, còn mang theo cả ghen ngào.

Ngô Kiến lau mắt, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên nói: “Bộ quần áo đó ba trăm tám mươi tệ, mình chỉ mang có ba trăm tệ. Xin lỗi.”

Thời gian tan chảy thành chất lỏng, bao bọc lấy cơ thể như những thai nhi nằm trong tử cung của mẹ. Ánh hoàng hôn từ đầu phố dài lan dần qua đây, chiếu sáng cả không gian.

Lập Hạ vốn dĩ không hiểu vì sao Ngô Kiến lại thương tâm như vậy khi không mang đủ tiền, nhưng sau đó, cô đã hiểu. Sau khi hiểu ra, Lập Hạ cảm thấy mình mới chính là người muốn khóc.

Lời tự thuật ấy vừa chậm vừa dài, nhưng Lập Hạ vốn cũng đã quên cả sự tồn tại của thời gian. Tiếng dòng người qua lại trên phố dần tan vào thanh âm của Ngô Kiến, mọi tiếng động khác đều lùi đi rất xa, thời gian trôi đi chậm rãi mà lại vội vàng, mặt trời nặng nề khuất bóng, tựa như ngày mai sẽ không còn mọc nữa vậy. Có điều ai cũng đều biết và tin rằng, ngày mai mặt trời vẫn sẽ lại lên. Những người tan làm vội vàng trở về nhà. Cả thành phố đều đã sáng đèn.

Mọi chuyện đều bắt đầu từ câu nói thản nhiên của Ngô Kiến, “Lập Hạ, cậu có muốn nghe... một câu chuyện không?” Lập Hạ như bước vào một lối đi dài và tăm tối, lồng ngực như bị bóng tối đè nén, hít thở rất khó khăn. Khi Ngô Kiến kể xong, Lập Hạ như vừa mới thoát ra khỏi hầm và trở lại mặt đất, hít thở gấp gáp.

Lập Hạ, cậu từng nói giờ ba cậu không còn bên cạnh cậu nữa, đúng không? Nhưng mình thì thậm chí còn chưa được nhìn mặt ba mình. Từ nhỏ mình đã sống với bà, lớn lên ở một miền quê tên Bạch Độ. Cậu từng nghe nói tới Bạch Độ chưa? Ở ngay cạnh Thiển Xuyên đó. Mẹ mình sinh mình khi chưa kết hôn, cậu biết không, vào những năm ấy, đó là một tội không thể dung thứ. Bà ngoại mình cứ bảo mẹ bỏ đứa bé đi, nhưng mẹ mình nhất quyết không chịu. Sau đó bà ngoài giận lắm, thậm chí còn gí đầu mẹ mình vào tường, nhưng mẹ mình chỉ rơi nước mắt mà không nói một câu, thậm chí đến một âm thanh cũng không phát ra, giống như không biết nói từ nhỏ ấy. Lập Hạ, cậu từng nghe câu này chưa, “Người cầm nói lời yêu thương.” Mình cảm thấy mẹ mình là như vậy đó. Kể cả đến giờ, mình vẫn hay mơ thấy cảnh mẹ mình bị bà ngoại gí đầu vào tường, đến cả trong mơ mình cũng có thể nhìn thấy ánh sáng trong mắt mẹ, nụ cười trên môi mẹ. Mặc dù mình chưa bao giờ gặp mẹ, nhưng mình từng được ngắm mẹ qua ảnh, đó là tấm ảnh hồi mẹ mười bảy tuổi, tết bím tóc to, mặc quần áo vải bình dị, biểu cảm hồn nhiên trong sáng. Nhưng mình không được biết ba mình trông thế nào.

Mẹ mình để lại một cuốn nhật ký, mình có thể từ những con chữ vụn vặt đó đoán xem ba mình rốt cuộc trông ra sao. Bọn họ gặp nhau trên tàu hỏa, mẹ mình viết rằng: “Lông mày anh ấy rất rậm, giống như một lưỡi kiếm đen sắc bén, đôi mắt sáng vô cùng, đó là đôi mắt sáng nhất mà tôi từng thấy. Sống

mũi rất cao, đôi môi mỏng, khuôn mặt sắc sảo, nhưng khi anh ấy mỉm cười, tất cả đường nét đều thay đổi. Tôi gặp anh ấy trong tình cảnh thế này, lúc đó, anh ngồi đối diện với tôi, chỉ về biển cả bên ngoài rồi khoa chân múa tay, biểu cảm khoáng đạt sinh động, giống như vô số mặt trời mọc lên từ bờ biển, đồng loạt chiếu rọi cả mặt đất mênh mông, khiến tôi chột mắt đi ánh sáng. Khi anh quay đầu lại thì thấy tôi ngồi phía đối diện. Câu đầu tiên anh ấy nói với tôi là: ‘Đẹp quá, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy biển.’”

Sau đó hai người bọn họ liền kết thành bạn đồng hành, trong nhật ký của mẹ có ghi lại khoảng ký ức ngọt ngào ấy. Có bộ dạng ba mình ra sức giành chỗ ngồi cho mẹ mình trên tàu hỏa, có dáng vẻ ba mình cởi áo khoác để mẹ mình khoác, có cảnh ba mình băng qua hết con phố này tới con phố khác để mua cho mẹ mình một bát sữa đậu nành, có biểu cảm sinh động của ba mình khi kể về cao nguyên Gobi phía tây bắc nơi ba lớn lên từ nhỏ, còn có cả cảnh ba hăng hái dang tay nữa.

Lúc đó, mẹ mình liền quyết định ở bên ba. Nhật ký của mẹ mình có đoạn viết mẹ nằm cạnh ba, nghe hơi thở trẻ trung nhưng trầm ổn của ba, mẹ cảm thấy đây chính là hạnh phúc. Nhưng mẹ mình đâu biết rằng, cuộc tình ngắn ngủi trên đường ấy lại lấy đi cả một đời của bà. Một biểu cảm đối lấy một năm, một nụ cười đối lấy mười năm, một cái ôm vụng dại non nớt của tuổi trẻ nhưng lại tràn đầy mạnh mẽ đối lấy cả cuộc đời. Khi mẹ mình quay về, người ba trẻ tuổi đó của mình - lúc đó ba vẫn còn rất trẻ mà, hai mươi tuổi - nhất quyết đòi về cùng mẹ, nhưng mẹ mình không đồng ý. Mẹ viết cho ba địa chỉ, nói ba về nhà hỏi cha mẹ rồi hãy tới tìm mẹ mình. Sau đó mẹ lên tàu hỏa.

“Lập Hạ, cậu biết cảm giác mỗi ngày đứng chờ đợi giữa đồng hoang là thế nào không?”

“... Không biết.”

“Mình cũng không biết, mình chỉ đang nghĩ, mỗi ngày đứng đó nhìn mặt trời mọc rồi lại nhìn ánh sáng ấy chìm dần, bóng người cứ dài rồi lại ngắn, cỏ cây mọc rậm rạp rồi lại héo khô, cảm giác ấy... chắc là cô đơn lắm nhỉ?”

Lập Hạ quay đầu lại nhìn Ngô Kiến, mặt đường bên cạnh chân cô ấy đã thấm vài giọt lệ. Lập Hạ nghĩ, Ngô Kiến luôn luôn như vậy, đến cả khóc cũng không thành tiếng, sống kiên cường tới mức quật cường, mặc dù tất cả mọi người trên thế giới đều dùng những từ như “cô đơn”, “trống vắng”, thì Ngô Kiến cũng sẽ không dùng đâu. Cho nên, cô ấy chỉ có thể giả vờ lấy cớ đang nhớ tới mẹ mình để thốt ra câu “Cảm giác ấy, chắc là cô đơn lắm nhỉ?” mà thôi.

Nhưng rồi về sau, mẹ mình chẳng nhận được thông tin gì nữa. Mẹ mang thai mình, bụng ngày một to lên. Thế là mẹ nói với bà ngoại... Lập Hạ, thật ra đến giờ mình vẫn nghĩ, quyết định sinh mình ra lúc ấy của mẹ cần bao nhiêu dũng khí? Nhưng dường như trước khi sinh mình, mẹ mình đã dùng hết dũng khí mà mẹ có rồi, cho nên mình chưa ra đời được bao lâu, mẹ đã đi... Đã đi thật rồi, chết rồi. Mẹ mình đặt tên cho mình là Ngô Kiến, chắc là vì mẹ không biết họ của ba, cho nên mình không có họ. Mình nghĩ chắc mẹ cảm thấy có thể gặp được ba là hạnh phúc lớn nhất đời, cho nên mới đặt cho mình cái tên này.

Ông ngoại mình mất sớm, chỉ còn lại mình và bà ngoại. Bà ngoại vẫn luôn trách mẹ mình, và vì mẹ đã qua đời rồi nên sự oán trách ấy chuyển hết sang mình. Từ nhỏ đã không có ba mẹ nên ở trường

mình không có bạn bè gì cả... Tối trường một mình, ăn cơm một mình, về nhà một mình, có lúc còn tự nói chuyện với cái bóng của bản thân. Lúc nhỏ, câu mà mình hay nói nhất chính là: “Ngộ Kiến mày không được khóc, mày khóc thì những người không thích mày sẽ rất vui.” Mình không muốn bọn họ được vui vẻ, mình muốn bọn họ phải sống khổ sở hơn mình gấp trăm lần. Mình cảm thấy hồi nhỏ, mình là một con quỷ xấu xa. Nhưng mà trách ai được đây, từ nhỏ đã không ai quan tâm tới mình, không ai bảo mình đi chung ô khi mình nhếch nhác đội mưa về nhà, không ai bảo mình tới nhà chơi... Vì mình không có váy đẹp, không có quần áo đẹp, không biết nói lời ngon ngọt, không biết hát những bài hát hay, cho nên bọn con trai trong lớp thường xuyên bắt nạt mình. Mình cũng thường xuyên đánh nhau với bọn chúng, mặc dù đánh không lại... Nếu quần áo không quá bẩn thì chỉ cần đứng dậy phủi qua là có thể về nhà rồi.

Lúc mình còn nhỏ, nhà bà ngoại không có tiền, cho nên toàn phải ăn khoai tây. Mỗi lần mình mang khoai tây ra rửa bên cạnh hồ, mấy thằng con nhà hàng xóm lớn hơn mình một chút sẽ rửa thịt ở bên cạnh. Bọn nó toàn quay sang phía mình gào to, nói mình thích ăn khoai tây nhất. Mình nhớ một lần, một thằng con trai vẩy chỗ nước thịt mới rửa trên tay nó lên mặt mình, sau đó bảo mình rằng, đã được ngửi bao giờ chưa, đây là mùi tanh của thịt đấy...

Câu nói bị đứt đoạn trong không khí. Chắc là quá khó để nói tiếp đúng không, Lập Hạ nghĩ.

Tiếng còi xe chói tai trên phố vang vọng. Ngẩng đầu nhìn bầu trời thành phố, dây phơi thò ra từ lan can những tòa nhà cao tầng, đủ loại biển quảng cáo, biển báo giao thông và cửa kính của những tòa cao ốc, cả những chú chim bồ câu bay lượn trên bầu trời hoàng hôn nhập nhoạng nữa... Lập Hạ cảm tưởng như chỉ có ngẩng đầu lên thì nước mắt mới không rơi. Cô vẫn luôn tưởng rằng cuộc sống của mình đã rất gian khó rồi, nhưng không ngờ rằng ngay bên cạnh, bạn bè của mình lại từng sống trong một thế giới như vậy.

“Ngộ Kiến...”

“Đừng nói mấy câu đồng cảm, mình không hề đáng thương. Mình kể mấy chuyện này không phải để đối lấy sự thương hại. Rất nhiều năm trước, sau khi biết chữ, đọc được những gì mẹ viết trong nhật ký, mình đã thề rằng mình phải kiên cường, sau này nhất định không được khóc nữa, bởi vì mẹ mình đã từng rất dũng cảm... Mặc dù bà đã không dũng cảm tới cùng...”

“Mình không có ý đó, chỉ là đột nhiên cảm thấy rất hổ thẹn.”

“Hổ thẹn? Người phải hổ thẹn chắc là mình chứ... Lớn thế này rồi vẫn phải đi ở nhà người khác, chịu đựng ánh nhìn kỳ thị của người khác, sống ngây ngốc qua ngày. Bà ngoại mất, có rất nhiều người tới nhà, nhưng bọn họ chỉ mãi bàn tán xem mảnh đất dưới quê này của bà ngoại bán được bao nhiêu tiền, bán xong thì phân chia như thế nào, chỉ có mình quỳ ở trước giường bà ngoại. Hôm đó mình vẫn khóc, khóc ghê lắm, thật ra mình rất yêu bà ngoại, vì bà ngoại rất yêu mẹ mình, chỉ là bà chưa từng nói ra. Rất nhiều tối, mình nhìn qua khe cửa thấy bà đang cầm tấm ảnh của mẹ mình hồi còn trẻ rồi thở dài. Vì lúc đó mình vẫn còn nhỏ, cần có ai đó nhận nuôi nên mình chuyển tới nhà cậu. Cậu mình chính là chủ nhiệm... của lớp chúng ta hiện giờ.”

“Gì cơ...”

“Nhưng cậu mình cũng không phải vì lương thiện tốt bụng mà nhận nuôi mình đâu, chỉ là vì không còn

cách nào khác thôi. Ông ấy luôn không ưa mình, cảm thấy mình không nên sinh ra trên đời này. Trước đây mình học ở trường kia, vì thành tích quá kém, lại suốt này đánh nhau nên cậu mình mới chuyển mình tới trường Thiên Xuyên số 1.”

“À, ra là vậy, nên cậu mới chuyển tới lớp 10A3 của trường phổ thông Thiên Xuyên số 1 đúng không?”

“Lập Hạ, cậu biết không, tối hôm đó cậu khóc rồi chỉ trích mình, nói mình có một gia đình hạnh phúc nên không thể hiểu được nỗi buồn của cậu, trong lòng mình nhớ lại rất nhiều chuyện.”

“Xin lỗi, Ngô Kiến... Há? Không đúng, vậy ba trăm tệ vừa này ở đâu ra thế?”

Ngô Kiến ngẩng đầu nhìn Lập Hạ, lệ vẫn còn vương nơi khóe mắt, nhưng dưới ánh đèn rực sáng của thành phố, lại trở thành những hạt sáng long lanh. Cô ấy cười trở lại, nói: “Mình đưa cậu tới chỗ mình đang làm thêm nhé.”

Lập Hạ đứng trước cửa một quán bar, ngẩng đầu nhìn tấm biển to dùng viết tên quán “STAMOS”. Ngô Kiến cũng ngẩng đầu lên cùng Lập Hạ, sau đó nói: “Mình làm việc ở đây nè.”

“Há? Ở đây? Ngô Kiến cậu làm gì ở đây...”

“Hát.”

“Hát...”

“Ừm, hát. Bạn trai mình chơi guitar bass ở đây, giờ chỗ này còn chưa mở cửa đâu, phải 9 giờ tối cơ, mình đưa cậu vào xem nhé.”

“Ngô Kiến có bạn trai à...”

“Ừm.”

Lập Hạ quan sát xung quanh một lượt, thấy mấy cậu thanh niên trang điểm theo phong cách punk¹ đứng trên sân khấu, trong đó có một người đang chỉnh âm guitar bass, nhìn thấy Ngô Kiến và Lập Hạ thì nhảy từ sân khấu xuống. Lập Hạ nhìn người con trai nhuộm tóc vàng trước mặt, dáng người gầy gầy, đôi mắt to đẹp, khóe miệng khi cười lộ vẻ dịu dàng. Cậu ấy xoa đầu Ngô Kiến, sau đó đưa tay ra trường mặt Lập Hạ, nói: “Chào cậu, mình là Thanh Điền.”

1: Văn hóa punk bắt nguồn từ những năm 1970 tại Anh, Úc và Mỹ. Về cơ bản, văn hóa punk ủng hộ tự do ngôn luận. Chính vì punk là một văn hóa chống đối sự đàn áp nên thời trang punk luôn mang sự gai góc, nổi loạn.

Đã là tháng Năm rồi, gió thổi giữa đêm khuya cũng chẳng còn thấy lạnh. Lập Hạ kéo Ngô Kiến đi về trường, thi thoảng gặp vài chiếc xe lướt qua trên đường, đèn xe hắt sáng khuôn mặt hai thiếu nữ. Đường quay về trường, hai bên trồng đầy rã hương, trong màn đêm, hương thơm của loài cây này trở nên vô cùng

nồng nàn.

“Thanh Điền... Chắc là một người dịu dàng đúng không?”

“Ừ, dịu dàng lắm, chưa thấy cậu ấy lớn tiếng bao giờ.”

“Trước đây, mình luôn cho rằng những người chơi nhạc, đặc biệt là nhạc rock, thường là những kẻ thô lỗ và luộm thuộm, nói toàn những lời tục tĩu và qua lại với vô số phụ nữ. Nhưng mình thấy Thanh Điền thực sự là một người rất đặc biệt đấy... À, Ngô Kiến cũng rất đặc biệt mà, cho nên hai người mới ở bên nhau.”

“Mình và Thanh Điền là bạn học cùng cấp hai. Bọn mình học cùng một khóa, cùng một lớp, ngồi cùng một bàn. Nhưng cậu biết không, trước năm lớp 9, bọn mình thậm chí còn chưa từng nói chuyện với nhau câu nào. Năm lớp 8, bọn mình bắt đầu ngồi cùng bàn với nhau, lúc ấy, mình không muốn nói chuyện với ai ở trường cả. Cậu ấy là một người dịu dàng, trầm tính và ít nói. Lúc lên lớp mình thường ngủ, mỗi khi thầy giáo gọi mình trả lời câu hỏi, cậu ấy thậm chí còn căng thẳng hơn cả mình. Lần nào cậu ấy cũng đều viết rất to câu trả lời vào góc bên phải quyển nháp của cậu ấy, còn mình chỉ việc nhìn vào và đọc theo thôi. Mỗi lần mình trả lời xong ngồi xuống, đều nghe thấy tiếng cậu ấy thở phào.”

“Như trong tiểu thuyết ngôn tình ấy nhỉ...”

“Nhưng sau đó, mình mới biết Thanh Điền là một người rất có cá tính. Hết lớp 9, cậu ấy đột nhiên quyết định thôi học, rủ vài người bạn thành lập ban nhạc. Lúc đó, bọn mình đã bắt đầu nói chuyện rồi, mình hỏi cậu ấy sao đột nhiên lại không học nữa. Cậu ấy mỉm cười trả lời, bởi vì cảm thấy cuộc đời này rất ngắn, muốn làm một vài việc bản thân yêu thích cho nên không muốn học tiếp nữa. Khi ấy, mình đột nhiên thích đáng về cậu ấy nói chuyện, nét cười tràn khắp khuôn mặt, ngập đầy dũng khí. Từ trước tới giờ, mình vẫn luôn thích những người dũng cảm và kiên cường, bởi những người như vậy mới có thể đội trời đạp đất. Thật ra lúc đó thành tích của cậu ấy rất tốt, chẳng hề kém cạnh lớp trưởng lớp mình.”

“Đúng là một người kỳ quái, suy nghĩ kỳ lạ.”

“Lần đầu bọn mình nói chuyện cũng thú vị lắm. Muốn nghe không?”

“Ừm.”

“Khoảng thời gian từ lớp 8 lên lớp 9, bọn mình phải chuyển đồ từ tủ để đồ của lớp 8 lên tủ để đồ tầng trên của lớp 9. Mình ôm một thùng giấy to đi lên tầng, cậu ấy đi trước mình, mình nâng thùng giấy lên cao quá nên không thấy cậu ấy ở trước mặt nên chẳng may giẫm vào quần cậu ấy, hậu quả là hai đứa bị ngã cầu thang...”

“Sau đó, câu đầu tiên hai cậu nói với nhau là: ‘A, xin lỗi nhé, Thanh Điền...’ và ‘A, đâu có đâu có, là lỗi của mình... Cậu không bị thương chứ, Ngô Kiến...’ Rồi cả hai đỏ mặt tự hoa đào nở, cỗi lòng khê rung động, đúng không?”

“Không phải. Nếu là câu đó thì vô nghĩa quá. Hồi bé cậu xem nhiều phim quá rồi hả. Lúc học cấp hai, mình có nói chuyện với ai ở trường đâu, lấy đâu ra cái câu ‘A, xin lỗi nhé’ các kiểu chứ, không đánh nhau là tốt lắm rồi. Sau đó, mình cũng chẳng để ý đến cậu ấy, nhặt những thứ bị rơi ra xếp lại vào thùng rồi tiếp tục đi lên tầng. Đi được vài bước thì nghe cậu ấy gọi tên mình, mình quay đầu lại thì thấy mặt cậu ấy đỏ

bừng như sắp bốc cháy đến nơi, miệng ú ớ không biết định nói gì. Minh hơi mất kiên nhẫn hỏi sao thế, cậu ấy khựng lại vài giây rồi đưa tay về phía mình, nói, đồ của cậu rơi vào thùng của mình rồi.”

“VẬY THÔI HẢ?”

“VẬY THÔI. NHƯNG MÀ CẬU BIẾT THỨ BỊ RƠI VÀO THÙNG CỦA CẬU ẤY LÀ GÌ KHÔNG?”

“LÀ CÁI GÌ THẾ?”

“BĂNG VỆ SINH.”

“...”

Mùng 5 tháng Năm tới rồi. Khi tỉnh dậy, Lập Hạ cảm thấy tâm trạng rất tốt. Tối qua mẹ gọi tới chúc mừng sinh nhật, Lập Hạ vẫn giống những sinh nhật trước, nói với mẹ câu “Cảm ơn mẹ.”

Cả ngày hôm ấy Lập Hạ rất vui, mặc dù không có quà nhưng vẫn cười tươi tắn. Cô chẳng nói với ai hôm nay là sinh nhật mình, thực ra sinh nhật cũng chỉ là một ngày trong năm thôi mà, Lập Hạ vẫn luôn nghĩ thế.

Buổi tối đang đọc sách dưới đèn học thì nghe ở dưới lầu có người đang ho. Lúc đầu Lập Hạ còn không để ý lắm, nhưng sau đó thấy người kia cứ ho mãi, Lập Hạ liền thò đầu ra xem thử, chợt thấy Phó Tiểu Tư, Trình Thất Thất và Lục Chi Ngang đang vầy vầy tay ở dưới lầu.

Lập Hạ gọi Ngô Kiến xuống cùng mình, cũng không biết là có chuyện gì mà muộn thế này còn tới, lại còn là tổ hợp ba kẻ mộng mơ này nữa.

Ra đến cổng, Lập Hạ mới biết ba người họ mang theo quà tới. Ba chiếc hộp được đưa vào qua khe cửa của chiếc cổng sắt. Lập Hạ ngoài miệng không nói nhưng trong lòng thực sự rất cảm động. Đây là lần đầu tiên cô được nhận quà kể từ khi đến Thiển Xuyên. Nhoài người về phía cánh cổng sắt, Lập Hạ không ngừng nói cảm ơn, ngoài câu ấy ra, cô cũng chẳng biết nói gì nữa.

Lập Hạ nhìn Thất Thất ở ngoài cổng rồi hỏi: “Sao cậu còn chưa về phòng ký túc, muộn thế này rồi?”

“Hôm nay không về phòng ký túc nữa, mình tới nhà họ hàng ngủ.”

“Ồ... Thất Thất nói cho hai cậu biết sinh nhật mình hả?”

“Không phải, trên thẻ học sinh có mà, lần trước điền phiếu đăng ký, lúc cậu đưa cho tớ, tớ đã thấy rồi.” Phó Tiểu Tư dút tay vào túi, nói.

Ngô Kiến nhìn ba người ở ngoài cổng sắt, sau đó lại nhìn Lập Hạ. Từ cuộc đối thoại của bọn họ có thể biết hôm nay là sinh nhật Lập Hạ, nhưng đối lập với ba người hộp to hộp nhỏ ngoài kia, hai tay của mình lại trống trơn thế này, thực sự khó coi quá. Những cảm xúc trong lòng không biết phát tiết thế nào, một mặt cảm thấy bản thân đã không để ý được hôm nay là sinh nhật Lập Hạ, mặt khác lại cảm thấy hụt hẫng khi Lập Hạ không cho mình biết, nhưng Ngô Kiến vẫn hỏi một câu: “Hôm nay là sinh nhật cậu à?”

Lập Hạ quay lại nhìn Ngô Kiến, có chút ngại ngùng nói: “Ừ... Cũng vì không muốn nói cho ai biết nên mình mới không bảo gì với cậu. Thật ngại quá.”

Ngô Kiến nhún vai, dứt tay vào túi rồi thở dài: “Không chuẩn bị quà cho cậu rồi.”

Lập Hạ xua tay: “Không cần, không cần.”

Ngô Kiến ngẩng lên, nghiêng đầu thất thần hồi lâu rồi nói: “Hay là mình hát cho cậu nghe nhé, chắc cậu chưa nghe mình hát bao giờ đúng không?”

Phải hình dung giọng hát ấy như thế nào nhỉ?

Giống như giữa bầu trời đêm đen mịt mờ đột nhiên có ngàn vạn cánh chim mạnh mẽ bay lên. Đó không phải là một giọng ca trong trẻo nhưng lại lạnh lốt ngân vang, giống như đem theo sức mạnh của triều dương hướng thẳng tầng trời. Lập Hạ đột nhiên sinh ra ảo giác, giống như trong tiết mục văn nghệ, lúc Phó Tiểu Tư nắm tay cô, trước mắt cô bỗng nhiên xuất hiện những mảng màu vô cùng diễm lệ. Lập Hạ chợt muốn khóc, bản thân cô cũng chẳng biết vì sao chỉ là nhìn thấy biểu cảm chân thành của Ngô Kiến, trong lòng vô cùng cảm động mà thôi. Đến cả giọng ca số một của trường như Thất Thất cũng chưa từng khiến Lập Hạ cảm động đến thế, Lập Hạ nghĩ, Ngô Kiến chắc chắn đã dùng cả sinh mệnh của mình để hát.

Lập Hạ quay lại nhìn Thất Thất, Thất Thất chăm chú nhìn Ngô Kiến, đôi mắt sáng rực. Thất Thất vốn luôn cảm thấy mình hát đã được coi là hay lắm rồi, nhưng giờ nghe giọng hát của Ngô Kiến, mới biết cái gì được gọi là thanh âm có sức mạnh của sinh mệnh. Âm cao giống như cây lúa mạch vươn thẳng về ánh dương, âm ngân trầm thấp như dội về từ khe núi sâu hun hút, nước suối, hơi nước, núi non, biển cả, thế giới quay về tối tăm, còn âm thanh bắt đầu phác họa lần nữa thiên địa ngũ hành.

Lập Hạ, cậu biết không, chính nhờ sinh nhật năm lớp 10 của cậu, được thấy Ngô Kiến đứng hát trước mắt, tớ mới chọn ca hát. Từ lúc đó, tớ mới thực sự biết được việc dùng cả sinh mệnh để hát sẽ đem tới sức mạnh tràn trề tới nhường nào. Giọng hát thực sự có thể mang lại dũng khí, khiến con người ta trở nên dũng cảm, chỉ cần hát lên, chúng ta sẽ cảm thấy tràn đầy sức mạnh.

--- Năm 2003, Thất Thất

Quay về phòng, Lập Hạ mở hộp quà của Thất Thất trước. Lúc bóc giấy gói quà ra, Lập Hạ nhìn thấy một bộ đồ giống y chang bộ đồ của Lý Yên Nhiên đã bị mình làm bẩn, trong hộp còn có một mảnh giấy, bên trên có nét chữ của Thất Thất, “*Hãy để những ác mộng xấu xí kia biến mất hết đi.*” Chắc là Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang nói cho Thất Thất biết rồi, Lập Hạ cảm thấy vô cùng ấm áp.

Còn quà của Lục Chi Ngang thì khá quái dị, là một con búp bê nam đầu tóc rối bù trông gần giống với cậu ta. Lập Hạ vừa sờ vào tóc của nó thì nó liền phát ra mấy tràng cười khiến cô giật bản mình, nghe một hồi mới biết đó là tiếng cười của Lục Chi Ngang. Trong hộp còn có một tấm thiệp, bên trên có nét chữ đẹp đẽ của Lục Chi Ngang: “*Ghi lại giọng cười ngẫu nhất, hào sảng nhất của mình, hy vọng những lúc buồn, nghe nó sẽ khiến cậu quên đi phiền não.*”

Cuối cùng là quà của Phó Tiểu Tư. Lập Hạ cầm chiếc hộp trên tay một hồi rồi mới mở ra, nhưng mở

ra rồi, Lập Hạ lại há hốc miệng không nói nên lời. Trong hộp là bảy bức vẽ của Tế Tư và một tấm thiệp viết: “*Lập Hạ, sinh nhật mười bảy tuổi vui vẻ.*”

Lúc đóng nắp hộp lại, Lập Hạ cảm thấy có thứ gì đó chảy dọc trên mặt, nóng như thiêu đốt.

Sinh nhật vui vẻ nhất trong mười bảy năm qua, cảm ơn các cậu.

Về Thất Huyện được một tháng, kỳ nghỉ hè cũng đã trôi qua một nửa. Thật ra nghỉ lại cũng chẳng nhớ học kỳ trước đã kết thúc thế nào, chỉ biết kỳ kiểm tra cuối như muốn lấy mạng cô vậy, vật lộn tới trầy da tróc vảy. Nhưng tốt xấu gì, cô cũng được lọt vào top 10 cả năm, giành được học bổng cao nhất.

Những ngày ở nhà thường rất rảnh rang, Chủ nhật nào cô cũng gọi điện thoại cho Ngô Kiến, có lúc còn nói về cả chuyện trước kia của Ngô Kiến và Thanh Điền nữa. Lập Hạ rất ngưỡng mộ Ngô Kiến vì có người bạn trai ở bên từ khi còn nhỏ tới lúc trưởng thành như vậy. Mỗi lần như thế, cô đều nói với Ngô Kiến rằng Ngô Kiến thật hạnh phúc. Ngô Kiến cũng chẳng nói gì, chỉ cười cười.

Thực ra cũng không phải chẳng có chuyện gì phiền lòng trong kỳ nghỉ. Lúc kết thúc học kỳ, thầy giáo tuyên bố việc chọn ban Xã hội hay ban Tự nhiên, nhưng bản thân Lập Hạ vẫn chưa biết chọn thế nào. Mặc dù cô thích ban Tự nhiên, nhưng môn Hóa thật khó nhằn, học Văn thì lại quá mệt mỏi. Lập Hạ vốn dĩ không thích mấy người quàng khăn trắng cả ngày thương cảm ngâm thơ, nhưng trong trường vẫn có nhiều người hay cố làm ra vẻ lắm, cũng chỉ lừa được mấy em gái nhỏ cấp hai mà thôi, Lập Hạ nghĩ.

Lập Hạ cứ trì hoãn mãi, nghĩ còn lâu mới khai giảng, nhưng cứ vậy hoài rồi một tháng cũng đã trôi qua, dù gì cũng phải đưa ra quyết định.

Mọi chuyện đều cần có kết quả. Học kỳ sau đã là lớp 11 rồi, chớp mắt sẽ qua một nửa năm tháng học cấp ba. Mà năm 1997 sắp tới cũng là một năm rất quan trọng, việc Hồng Kông trở về với Trung Quốc ngày càng thu hút sự chú ý của quần chúng. Trên những con phố lớn, người ta rất hay thấy những tấm biển đếm ngược. Mỗi lần đi dưới những tấm bảng điện tử đó, Lập Hạ đều nghĩ một năm nữa thôi, phía sau lớp học sẽ có rất nhiều tấm bảng thế này, bên trên ghi “Cách ngày thi đại học xx ngày”. Trước đây, cô đã từng thấy chúng ở trong phòng học của lớp khóa trên. Nhưng mình mới học xong lớp 10 mà, lo chuyện này hình như vẫn hơi sớm, chỉ bằng nghĩ việc chọn ban Tự nhiên hay ban Xã hội cho thiết thực.

Trời càng ngày càng nóng. Mặc dù Thất Huyện được bóng mát cây xanh bao phủ, nhưng vẫn bị ánh mặt trời thiêu đốt.

Lập Hạ ăn xong một miếng dưa hấu thì cầm điện thoại lên gọi cho Tiểu Tư, hỏi han về vấn đề chọn ban, không biết cậu ấy và Lục Chi Ngang quyết định thế nào. Nếu như phải rời xa bọn họ, chắc mình cũng sẽ có chút cô đơn nhỉ? Lần trước, Phó Tiểu Tư gọi tới và để lại hai số di động, là số mà cậu ấy và Lục Chi Ngang mới mua. Vì trong trường không được dùng điện thoại, chỉ lúc nghỉ hè, hai người họ mới được lấy ra sử dụng. Lúc ấy, Lập Hạ còn mừng bọn họ xa xỉ quá, bởi vậy nên Trung Quốc mới không thể giàu lên được.

Điện thoại đổ chuông rất lâu mà không ai nghe máy, chắc là cậu ấy không mang theo người rồi. Lúc chuẩn bị cúp máy, Lập Hạ lại nghe thấy giọng nói không chút cảm xúc của Phó Tiểu Tư: “A lô...”

Lập Hạ vội vàng nói: “Tiểu Tư, mình là Lập Hạ. Còn tưởng cậu không cầm điện thoại chứ. Cậu đang làm gì thế?”

“Dự đám tang.”

“Đám tang của ai vậy?”

“... Mẹ Lục Chi Ngang...”

Phó Tiểu Tư chợt nghe thấy tiếng “cạch” truyền ra từ điện thoại, sau đó, đầu dây bên kia đột ngột cúp máy.

Ngẩng đầu lên thấy Lục Chi Ngang vẫn đang ngồi ở góc tường, đầu vùi sâu vào đầu gối, Phó Tiểu Tư rất muốn đi qua nói gì đó với cậu ấy, nói gì cũng được, nhưng lại không đủ dũng khí để bước đến.

Sợi dây thần kinh nào đó trong cơ thể phát ra tín hiệu đau đớn.

Mùa hạ chắc sắp trôi qua rồi nhỉ. Mùa hạ dài lê thê, buồn ngủ và mơ hồ.

Hạ chí năm 1998: Sương Ấm

Chương 4: Phá Trận Tự

Thời gian nghịch chuyển thành sương sớm màu đỏ, ngày và đêm dần dần cân bằng.

Mình ở trong thế giới cậu đã quên từ lâu, sống những tháng ngày cô độc, nhắm mắt bưng tai, nuốt nước mắt để nhảy múa reo mừng.

Không nhìn thấy cậu đồng nghĩa với việc không nhìn thấy cả thế giới.

Bóng tối giống như thủy triều nuốt trọn cả tỷ tinh cầu. Hoa hướng dương chết khô.

Chim di cư đi đưa tang cả đoàn cả lũ.

Từng chặng đường dài dằng dặc, nhìn chẳng thấy đích đến và điểm đi.

Là ai vẫy tay, mặt không cảm xúc, rồi từ đó ngăn cách hai thế giới.

Lặng yên là sự không nở của cậu. Và cả góc mặt nghiêng tái nhợt của cậu nữa.

Thật ra thế giới chưa từng thức giấc, im lặng ngủ say dưới lớp cổ áo sơ mi của cậu.

Thời gian trôi nhanh như bóng cậu qua cửa sổ. Râu ria chớp mắt đã lởm chởm đâm xuyên làn da. Lá cờ thanh xuân giường cao đón lấy từng cơn gió.

Thì ra cậu sớm đã trưởng thành, trở thành Quốc vương đầu đội mũ miện,

Còn mình thì vẫn ngơ ngác mù mờ, tưởng rằng cậu vẫn là Hoàng tử nhỏ với khuôn mặt trắng bóc.

Người ta nói chỉ cần Hoàng tử nhỏ xuất hiện trên thế gian,

Là cùng lúc sẽ luôn có một con hồ ly đang chờ đợi tình yêu.

Khi chim én mang theo màu xanh của năm mới vội vã bay về,

Cậu liệu có còn như mùa hè năm mười bảy tuổi ấy, cúi đầu dưới gốc rã hương,

Sau đó gặp mình,

Vào mùa hè lê thê, mơ hồ, vĩnh viễn chẳng kết thúc ấy.

Phó Tiểu Tư không hề biết rằng một ngày lại có thể dài đến vậy. Mỗi sáng đều phải mở mắt ra khi bị ánh mặt trời chiếu rọi, sau đó đầu tóc rối bù, mặc áo, lê dép đi về phía bàn học, cầm bút bi lên đánh dấu thêm một ngày trên quyển lịch để bàn.

Đánh răng. Rửa mặt.

Chẳng biết từ lúc nào, trong gương đã là một mái tóc dài rối tung.

Đột nhiên nhớ ra, kỳ nghỉ hè đã qua được một tháng. Mùa hè đúng là mùa hè, nhiệt độ cao kinh người, mặc dù Thiên Xuyên là thành phố ở vĩ độ cao nhưng vẫn có thể cảm nhận được sức nóng bức xạ từ mặt đường bê tông đủ để đánh tan ý định ra ngoài của tất cả mọi người.

Dựa hấu hai bên đường chất từng đồng từng đồng thành một biển màu xanh lục, thi thoảng có tiếng vo ve của ruồi nhặng bay qua vang lên trong không gian, khiến người buồn phiền. Lý Yên Nhiên cứ cách hai ngày lại tới chơi. Nói là tới chơi nhưng thực ra cũng chỉ là ngồi xem tivi ở phòng khác, bởi Tiểu Tư vốn dĩ chẳng biết chơi cùng con gái thế nào. Những thứ mình thích như ghép hình, đọc sách, nghe CD, chơi điện tử... trong mắt con gái chắc đều là những trò nhạt nhẽo và lạc hậu đúng không? Tiểu Tư ảo não nghĩ, nói cho cùng thì Lục Chi Ngang cũng vẫn được lòng các bạn nữ hơn, cậu ấy chẳng bao giờ hết chuyện để nói, chẳng giống như mình, sau khi nói mấy câu như “Chào, qua rồi đó à?”, “Ăn dưa hấu không?” xong thì chẳng biết nói gì nữa, lại rầu rĩ về phòng ngồi ghép hình.

May mà Lý Yên Nhiên cũng đã quen lặng lẽ một mình như vậy, ít tiếng ít lời, cho nên hai người cứ yên lặng trong nhà, cũng không cảm thấy quá vô vị, thậm chí còn ít nhiều ngấm hiểu ý và thoáng chút ấm áp. Yên Nhiên không buồn chán khiến Tiểu Tư cảm thấy thoải mái. Rất nhiều nữ sinh cứ trúng chủ đề gì là ríu rít hết cả lên, mỗi lần như vậy, Phó Tiểu Tư đều cảm thấy đau đầu vô cùng, hết cách với bọn họ. Ví dụ như Lập Hạ và Thất Thất, nhìn qua thì có vẻ dịu dàng ít nói, nhưng có lúc còn nói nhiều hơn cả mẹ.

Cả mùa hè vẫn hết sức bình thường, chẳng có gì bất ổn. Vẫn có rất nhiều nam thanh nữ tú tụ tập rủ nhau đi bơi, ánh mặt trời vẫn phản xạ lóng lánh trên mặt bể, những nét cười tươi trẻ cùng bọt nước Coca thêm đá. Trong mùa hè nóng nực này không biết sẽ sinh ra thêm bao nhiêu mối tình trong sáng nữa đây? Thành phố vẫn dào dạt những vùng hơi lạnh, như trong rạp chiếu phim, thậm chí người ta còn lạnh đến phát sốt luôn được nữa. Mấy chú làm bất động sản trong khu vẫn tươi cười rạng rỡ mỗi ngày. Thời gian cứ thế trôi qua, vô cùng tĩnh lặng.

Nhưng rốt cuộc điều gì đã khiến cho mùa hè nóng nực ngập ánh mặt trời này trở nên chậm chạp và lê thê, mang theo thứ nhiệt độ khiến người ta mệt mỏi muốn ngủ nặng nề bỏ qua mí mắt.

Suy nghĩ kỳ lạ mãi vẫn không tìm ra đáp án. Phó Tiểu Tư phẩy tay như đang đuổi muỗi để xua đi khối hơi nước hầm hập trong đầu. Lúc sau mở tủ quần áo ra, nhìn thấy chiếc áo sơ mi trắng lần trước Lục Chi Ngang để lại đây vì mắc mưa, Phó Tiểu Tư mới nhớ ra Lục Chi Ngang đã không liên lạc gì với mình suốt cả tháng trời. Giây phút Phó Tiểu Tư mở tủ và nhớ tới điều này, miệng cậu hơi mở ra một chút, giữ mãi khẩu hình “A” mà không phát ra âm thanh.

Phó Tiểu Tư thay một chiếc áo phông cộc tay rồi đi ra ngoài, nhảy lên xe đạp ra khỏi khu đô thị. Cậu đi qua một đoạn dốc rồi rẽ trái, sau đó lại rẽ trái tiếp, đi qua mấy góc phố có bờ tường sặc sỡ, qua mấy tờ lệnh truy nã dán trên tường lâu lắm rồi vẫn chẳng có động tĩnh. Bóng cây rã hương rợp bóng ngày hè như

nhuộm mực, bao phủ lên khoảng lưng hơi cong của Phó Tiểu Tư, loang lổ lúc sáng lúc tối.

Chiếc áo phông dưới ánh mặt trời trông gần như trong suốt, nhìn thấu làn da ngăm của cậu thiếu niên.

Phó Tiểu Tư đến trước cổng nhà Lục Chi Ngang, còn chưa kịp dừng xe lại đã nhìn thấy Lục Chi Ngang dắt xe đạp ra.

Lục Chi Ngang ngẩng đầu thấy Phó Tiểu Tư đang ngồi trên xe đạp dừng cạnh cổng thì biểu cảm hết từ yếu đuối sang mạnh mẽ, cuối cùng vẫn chuyển về bình tĩnh. Cậu ấy mở miệng hồi lâu mà vẫn chẳng nói gì, đến cuối cùng mới thốt ra một câu: “Cậu ở đây làm gì?”

Tớ ở đây làm gì? Trong lòng Tiểu Tư nghĩ, giống giọng điệu nói chuyện hăng ngày của mình quá, thậm chí còn chứng ra vẻ mặt không biểu cảm gì giống hệt mình nữa.

“Không có gì, đi ngang qua đây thì ghé thăm cậu, cả tháng trời cậu tự nhốt mình trong nhà để chế tạo bom nguyên tử à?”

Phó Tiểu Tư có chút tức giận, bấm bấm chuông xe đạp, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Lục Chi Ngang trước mặt. Không biết thằng nhãi này đã cao hơn mình nửa cái đầu từ lúc nào. Thật đáng hận!

“Có gì đâu... Ở trong nhà không muốn ra ngoài cho lắm.”

“Chỉ thế thôi à?”

“Ừ, chỉ thế thôi...”

“Được rồi, vậy tớ về đây.”

Buồn bực trong lòng.

Lòng ngực như có một quả bóng đang dần dần phồng to. Mỗi bước chân giẫm xuống lại giống như một lần nhấn vào chiếc bơm, thối quả bóng càng ngày càng lớn, tới mức sắp nổ tung.

Nhìn kiểu gì cũng có thể thấy Lục Chi Ngang đang có tâm sự, chỉ có điều cậu ấy không muốn kể cho Phó Tiểu Tư nghe mà thôi. Hình như từ nhỏ đến giờ, chuyện tương tự thế này chưa từng xảy ra. Nếu là bình thường, Lục Chi Ngang ở bên cạnh Phó Tiểu Tư sẽ tuôn ra một tràng, thuật lại thật kỹ càng tình hình cuộc sống trong vòng một tháng qua của cậu ấy, thậm chí có thể bao gồm cả việc buổi sáng thức dậy vào mấy giờ mấy phút và trong tháng qua đã mua tổng cộng mấy chiếc đĩa CD và mấy quyển sách; nếu như cuộc sống có gì khó khăn trắc trở, cậu ấy sẽ chứng vẻ mặt than khóc rồi liên tục oán trách. Còn Phó Tiểu Tư bình thường sẽ không bận tâm lắm, đôi mắt mơ hồ nhìn qua nhìn lại, thi thoảng nhìn Lục Chi Ngang hờ hững kể chuyện thì sẽ tiếp lời đôi câu kiểu dạng “À”, “Thế hả?”, để tránh việc cậu ấy quá nhập tâm.

Còn giờ đây, giống như vung nắm đấm vào không khí vậy.

Dùng lực, vung vào hư không, rơi vào một khoảng rồi rậm.

Trong lòng khó chịu mà không thể nói ra nên Phó Tiểu Tư dồn hết sức vào đạp xe. Hàng rã hương dần

mơ hồ thành những mảng màu xanh rồi trôi vùn vụt về sau. Bởi đầu óc toàn viễn cảnh lời tên tiểu tử kia ra đánh một trận cho hả giận, Phó Tiểu Tư không chú ý đường, suýt nữa đâm vào người khác ở ngã rẽ.

Phó Tiểu Tư lúng túng phanh xe lại, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một gương mặt rất quen, dường như giống hệt gương mặt không biểu cảm vừa gặp mấy phút trước.

“Xin lỗi, cháu không cố ý. Bác Lục, sao bác lại ở đây?”

Không khí mùa hè khiến người ta cảm thấy nóng nực đến không thở nổi. Phó Tiểu Tư vẫn đang suy nghĩ xem phải hiểu thế nào về câu mà ba của Lục Chi Ngang vừa nói: “Mẹ nó đang ở trong bệnh viện Sâm Xuyên... Là ung thư giai đoạn cuối.”

Phó Tiểu Tư thậm chí còn cảm thấy bản thân như vừa trải qua một kỳ ngủ đông dài, lưỡi biếng không muốn dậy, cả người mệt mỏi, giống như bên ngoài cửa sổ vẫn đang là màn tuyết trắng, nhưng vừa mở mắt đã là ngày hè oi bức.

Trên người đau rát, dường như có thứ gì đó trên da đang dần sưng nóng lên. Phó Tiểu Tư nhớ lại thần thái vô cảm của Lục Chi Ngang trước mặt vừa rồi, và cả bóng dáng cậu ấy khi đạp xe rời khỏi.

Chiếc áo trắng giống như lá cờ văng gió.

Chắc là trong lòng buồn lắm, nhưng xem ra cậu ấy rất kiên cường.

Tiểu Tư đột nhiên cảm thấy đau lòng, bởi vì cậu sợ sau này, Lục Chi Ngang sẽ không còn nở những nụ cười tươi như trước kia nữa. Nghĩ đến đây, cậu bỗng cảm thấy hoang mang, vội chào tạm biệt ba của Lục Chi Ngang, sau đó quay người đạp xe đến bệnh viện Sâm Xuyên.

Thế giới không tiếng động, yên tĩnh như một dòng nước từ khi Lục Chi Ngang cầm hộp cơm bằng kim loại đi ra khỏi cổng bệnh viện Sâm Xuyên.

Cậu ngẩng đầu lên chợt thấy Phó Tiểu Tư đang ngồi ven đường ngoài cổng bệnh viện, trong lòng bỗng trào dâng một nỗi buồn man mác, nhưng bao nhiêu điều muốn nói lại nghẹn trong họng, chỉ nói được một câu:

“Muốn về không? Cùng đi...”

“Kỳ sau phân ban Tự nhiên, Xã hội rồi, cậu đã suy nghĩ chưa?”

Chi Ngang, cậu sẽ xa tớ sao?

“Không biết, vẫn chưa nghĩ kỹ. Tiểu Tư, chắc là cậu sẽ học ban Xã hội nhỉ?”

“Ừ, cuối tuần này có triển lãm tranh ở bảo tàng Mỹ thuật Thiển Xuyên, cậu đi cùng tớ nhé?”

Coi như là đi chơi cho khuây khỏa, để tớ đi cùng cậu, một mình sẽ buồn lắm.

“... Tiểu Tư, cậu tự đi đi, dạo này tớ thấy không được khỏe.”

“Hôm trước tớ có quen một bạn gái xinh lắm, nhưng rất kiêu kì, lần sau sẽ giới thiệu cho cậu, xem xem cậu có làm nên trò trống gì không.”

Chi Ngang, cậu nhất định phải trở lại như trước, phải cười, phải pha trò cho các bạn gái, phải hạnh phúc, đừng suốt ngày chau mày ủ rũ như tớ, như vậy không đẹp trai chút nào đâu.

Phó Tiểu Tư vừa đợi Lục Chi Ngang trả lời vừa vất óc suy nghĩ thêm chủ đề khác. Cho dù hai người chỉ nói chuyện phiếm thôi nhưng dường như vẫn rất khó khăn. Chẳng nhớ nổi lúc trước khi mình nhận nó khó chịu, Lục Chi Ngang đã an ủi mình như thế nào nhỉ. Phó Tiểu Tư vừa nghĩ đến chủ đề nhạt nhẽo “Chúng ta cùng đi cắt tóc đi” và quay đầu lại, thì sau đó cả thế giới đã chìm vào yên lặng.

Lục Chi Ngang ngồi giữa đường, hai chân vì quá dài mà tùy tiện duỗi ra trước mặt, bóng chiều tà dần buông xuống lưng cậu ấy, hắt lên những tia nắng mềm mại. Trên đường không có xe, cũng không có người qua lại, chỉ có mùi thơm của rã hương cao lớn hai bên đường lan tỏa. Cậu ấy cúi đầu, tóc che mất đôi lông mày rõ nét, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được một giọt nước rơi xuống nền đường xi măng. Phó Tiểu Tư đột nhiên cảm thấy vô cùng đau lòng, bởi giữa tiếng lá rã hương xào xạc, vang lên nhẹ nhàng như tiếng thủy triều trên ngọn cây, trong vô vàn những âm thanh, rõ ràng có, mơ hồ có, cậu nghe được tiếng nói nhẹ như không Lục Chi Ngang, cậu ấy nức nở và chậm chậm nói:

“Tiểu Tư, thực ra tớ đã nghĩ rất nhiều, con đường sau này, chắc chắn tớ sẽ rất cô đơn.”

Cơn gió thổi qua những ngọn cây, mang tất cả những âm thanh cuốn lên bầu trời, sau đó biến mất sau làn mây trắng.

Phía trên bầu trời xanh ngắt của tuổi mười bảy cô đơn, luôn là như vậy.

Những âm thanh đó biến mất rồi.

Về sau, sáng nào Phó Tiểu Tư cũng đạp xe tới nhà Lục Chi Ngang, rồi cùng cậu ấy tới bệnh viện.

Trước kia ngày nào cũng là Lục Chi Ngang tới gọi cậu, giờ lại đảo ngược. Thậm chí Phó Tiểu Tư còn dậy sớm hơn cả khi đi học, vội vã đánh răng rửa mặt, rồi nhanh chóng ngửa cổ tu cạn hộp sữa, cầm bánh mì xông ra ngoài. Lúc gặm bánh mì trên đường, cậu sẽ để ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay đang giữ ghi đông xe chồng lên nhau và cầu xin ông trời hãy phù hộ cho tâm trạng của Lục Chi Ngang hôm nay được vui vẻ.

Trên đường hai người thường không nói quá nhiều, ánh nắng len lỏi qua những tán rã hương hắt lên người hai cậu. Lên lớp 11 rồi, bỗng nhiên trở thành chàng trai mười bảy tuổi, cơ thể dần trở nên cao gầy hơn, bắp thịt rõ ràng hơn, xương bả vai lộ rõ đường viền qua lớp sơ mi trắng. Mà ở bệnh viện, mẹ Lục Chi Ngang bị u não, lại từng mổ nên đầu phải khâu rất nhiều mũi, hơn nữa phải trị liệu hóa chất nên tóc đã rụng hết. Phần lớn thời gian mẹ cậu ấy đều ngủ say, thi thoảng thức giấc Lục Chi Ngang sẽ lập tức cúi người gần bên bà, sau đó bà lại nhắm mắt chìm vào cơn mê.

Phó Tiểu Tư cũng không biết mình nên làm gì, đa số sẽ ngồi bên giường bệnh đọc sách hoặc đôi khi tiện tay vẽ vài nét trên giấy. Còn Lục Chi Ngang hầu như khoanh chân trên ghế ngay người với đôi mắt đỏ hoe. Có khi Tiểu Tư sẽ gọt táo rồi chia cho cậu ấy một nửa.

Tháng ngày cứ dần trôi, mang theo sự yên tĩnh duy nhất còn lại trước khi Thần chết gõ cửa, khiến con người chỉ có thể nhìn theo một cách bất lực. Thế giới như biến thành quả táo đỏ mọng, nhưng bên trong lại có con sâu đang không ngừng đục khoét, nó cắn nuốt dần thịt quả, tiến gần ra lớp vỏ. Khoảnh khắc trước nhất cắn tàn nhẵn cuối cùng để phá vỏ mà ra, thế gian vẫn rực rỡ như trước, chỉ có tiếng sột soạt dần xâm chiếm từ trung tâm thế giới rồi lan xa.

Ngày nào Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư cũng đi trên con đường vắng người qua lại này, trầm mặc trong nắng sớm và cúi đầu buồn khổ dưới ánh hoàng hôn.

Thời gian lạnh lùng trôi qua không nề mặt ai, dưới quai hàm của Lục Chi Ngang đã có vết râu màu xanh chỉ tuổi thanh niên mới có. Trong rất nhiều lần về nhà dưới ánh hoàng hôn, Phó Tiểu Tư thầm nghĩ chúng ta đang trưởng thành đó sao? Mười bảy tuổi, mười tám tuổi, mười chín tuổi, chúng ta chậm rãi trưởng thành theo thời gian.

Thời gian bỗng ngừng lại trong một khoảnh khắc nào đó, trong một ngày hoàng hôn rực chân trời, Tiểu Tư và Lục Chi Ngang cùng ngẩng đầu, cùng nghe thấy tiếng máy giám sát nhịp tim vang lên âm thanh kéo dài khi đồ thị đã trở thành một đường thẳng.

Sau khi Lập Hạ tỉnh giấc, lại gạch đi một ngày trên quyển lịch để bàn, còn cách khai giảng mười bảy ngày nữa. Ngày tháng trôi chậm chạp đến vậy sao, Lập Hạ cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Có lúc chạy tới nhà Thất Thất nói chuyện cùng cô ấy, sẽ nói rất nhiều về những chuyện ở trường Thiển Xuyên số 1, nói hoài nói mãi cuối cùng cũng sẽ nói tới hai người được các thầy cô coi như bảo bối, đó là Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang. Những thứ có thể nói tới rất nhiều, ví như chiếc ba lô màu xanh da trời không bao giờ thay đổi của Lục Chi Ngang, áo sơ mi trắng quen thuộc của Phó Tiểu Tư, Coca mà cả hai người họ đều thích, điệu cười ha hả ngang tàng của Lục Chi Ngang, màn sương dày cuối năm trong mắt Phó Tiểu Tư, hai cái bàn học đầy hình vẽ trong lớp, áo khoác gió đen vào mùa đông... Thời điểm một năm sắp qua đi, Lập Hạ bỗng cảm thấy mọi thứ hiện ra rành rọt trong trí nhớ.

Mỗi lần nói tới đây trong lòng Lập Hạ lại có chút buồn. Sớm biết như vậy, lúc đầu đã không để lại số điện thoại cho hai người họ, để giờ phải ủ rũ thế này. Không biết giờ hai người họ đang làm gì nhỉ. Lúc ở nhà nhìn chiếc điện thoại im lìm, có lúc Lập Hạ nghĩ, Tiểu Tư giờ đang làm gì, có phải đang chau mày vẽ tranh không? Còn Lục Chi Ngang sẽ ở bên cạnh che mắt khi ngủ khi?

Những chuyện ở trường Trung học phổ thông Thiển Xuyên số 1 cũng chỉ có thể nói được với mình Thất Thất, vì ở một thị trấn nhỏ như Thất Huyện này, người có thể thi được vào trường Thiển Xuyên số 1 cũng hiếm hoi giống như học sinh ở thành phố nhỏ thi đỗ vào trường đại học tốt nhất vậy, càng không dám nhắc tới việc bản thân mình là học sinh có thành tích top 10 toàn trường, nếu không sẽ có người đổ mắt ghen tị rồi bắt đầu nói mấy lời châm biếm. Lập Hạ sợ nhất mấy thứ đó. Nhưng mà trong lòng cũng có chút tức giận. Từ đầu không chịu nỗ lực, giờ trách ai chứ? Khi tôi thức đêm thức hôm học hành khổ sở thì các cậu đi ngủ, giờ lại đổ mắt ghen tị vì tôi học trường trung học tốt nhất toàn tỉnh. Thật là hoang đường.

Suốt kỳ nghỉ, Lập Hạ vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề ban Tự nhiên hay ban Xã hội, không cần hỏi cũng biết Thất Thất sẽ chọn ban Xã hội rồi, còn Lập Hạ ngoài việc nghĩ cho bản thân thì còn phải nghĩ thêm cho hai người nữa.

Thấp thỏm lo lắng, thậm chí khi suy nghĩ vấn đề này cô cứ đi đi lại lại trong nhà, hệt như người nhà.

Hôm đó gọi cho Tiểu Tư cũng định hỏi chuyện này, kết quả lại nghe được chuyện của mẹ Lục Chi Ngang.

Lập Hạ nhớ rõ lúc mình nghe xong câu ấy thì chiếc điện thoại trên tay liền rơi cạch xuống sàn, cầm lên thì đã thấy ngắt tín hiệu rồi, cũng chẳng còn dũng khí để gọi lại nữa. Lập Hạ quay đầu lại nhìn mẹ mình đang bận rộn trong nhà bếp, ánh chiều tà phủ lên tóc mẹ, mái tóc đã điểm hoa râu, lưng còng xuống thành một đường cong khiến cô xót xa. Trong lòng Lập Hạ ứa tới một nỗi buồn không sao kìm nén, khóe mắt thoáng chốc đã đỏ lên.

Lập Hạ đi tới ôm mẹ từ phía sau. Mẹ lớn giọng nói: “Ai dà, cẩn thận mờ đấy, bỏng.”

Nước mắt chảy xuống. Mẹ không nhìn thấy.

Trong lòng ngập đầy nước. Không dám động đậy. Sợ bị thương sẽ tràn ra mệnh mang.

Trong vườn chen chúc người ra vào, không khí mùa hè chìm xuống, tích đọng trên mặt đất, cả khu vườn trở nên nóng nực bức bối, ngoài cửa đặt vô số vòng hoa. Từng bó hoa cúc trắng đặt ở các góc. Lúc Phó Tiểu Tư và ba mẹ tới thì bốn phía đã đầy người. Ai nấy mặt không biểu cảm, thì thầm nói chuyện. Thỉnh thoảng có thể nghe thấy khá rõ mấy câu nói đại loại như “Đáng thương quá, con còn nhỏ như vậy”. Phó Tiểu Tư khẽ cau mày.

Bác Lục bận rộn chào hỏi từng người đến tham dự tang lễ, khuôn mặt tiều tụy, hốc mắt trũng sâu. Chắc đã mấy ngày liền không ngủ rồi. Phó Tiểu Tư và bác Lục chào hỏi xong thì bắt đầu đi tìm Lục Chi Ngang, nhưng tìm mãi mà không thấy. Xung quanh có rất nhiều người chen chúc, dù gì thì ở Thiển Xuyên này, bác Lục cũng coi như là người có tiếng tăm, cho nên có rất nhiều người tới viếng.

Tiểu Tư vừa chau mày, không ngừng nói nhỏ với mọi người “Cho qua, cho qua”, vừa cời bớt cúc cổ áo, thời tiết nóng quá, người không ngừng đổ mồ hôi. Chiếc áo sơ mi đen này còn là áo mẹ vừa mới mua cho, tủ quần áo của cậu trước giờ chưa từng có chiếc áo đen nào.

Sau khi tiếng gõ mõ của thầy cúng vang lên, Phó Tiểu Tư mới nhìn thấy Lục Chi Ngang đang ngồi ở góc tường. Đầu tóc rối bù, râu chưa cạo, mặc áo sơ mi trắng, bên trên dính đầy bùn.

Phó Tiểu Tư cảm thấy mắt mình nhức nhối vô cùng. Cậu hoảng hốt nghĩ, có lẽ khi mọi người xung quanh đều mặc đồ đen, trong cả thế giới màu đen này chỉ có mỗi màu trắng thuần khiết của Lục Chi Ngang, cho nên bản thân mình mới cảm thấy nhức mắt như vậy. Và màu trắng yếu đuối vô lực này, trong thế giới hắc ám vô biên, giống như một nắm bông trắng vô tội và yếu mềm.

Phó Tiểu Tư đang định gọi Lục Chi Ngang thì chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Tiểu Tư lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn thấy số của Lập Hạ, vừa nhắc máy nói xong một câu đã thấy bên kia đột ngột cúp máy. Cúp điện thoại, Phó Tiểu Tư nhìn về phía Lục Chi Ngang, đúng lúc bắt gặp ánh mắt cậu ấy ngược nhìn lên.

Lục Chi Ngang nghe thấy tiếng nhạc chuông điện thoại giống hệt của mình nên ngẩng đầu, cậu biết đó là Phó Tiểu Tư. Đứng trước mặt là một Phó Tiểu Tư đang mặc cả một bộ đồ đen, đứng lặng trong ánh

chiều đang dần buông, ánh mắt lấp lánh như một mực sử đang thương xót, ngoài ánh mắt sáng rực, toàn thân cậu ấy giống như đang hòa vào màn đêm phía sau lưng vậy.

Lòng ngực Lục Chi Ngang hơi nghẹn lại, lúc hít thở cảm tưởng cả thế giới đầy những cơn lũ ngất trời, trong nháy mắt đập vào con đê, cuộn trào mãnh liệt lạ thường. Cảm giác ấy khiến Lục Chi Ngang không kịp nghĩ xem vì sao đôi mắt luôn mơ hồ của Phó Tiểu Tư lại có thể rõ ràng xán lạn giống sao Bắc Cực như lúc này.

Tôi không bao giờ có thể quên được ánh mắt của Lục Chi Ngang khi cậu ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi ngày hôm đó, từng nhịp chiêng mõ của thầy cúng vang lên, từng giọt nước mắt của Lục Chi Ngang cũng theo đó mà chảy xuống. Tôi có thể nhìn ra được cậu ấy đang cố khống chế cảm xúc của mình, nhưng khóe miệng cậu ấy vẫn trĩu xuống hết như hồi nhỏ lúc bị bắt nạt. Còn nhớ khi học mẫu giáo, gần như ngày nào tôi cũng thấy cậu ấy khóc như vậy, vì bị cô mắng, vì không giành được kẹo, vì cướp vòng quay ngựa gỗ với tôi, vì tè ra quần, vì tôi tặng viên bi cho một bạn nữ xinh xắn mà không tặng cho cậu ấy... Còn Chi Ngang sau khi trưởng thành, lúc nào cũng mang trên mặt nét cười rạng rỡ như ánh nắng, lúc nói chuyện luôn mang theo biểu cảm vô cùng sinh động, lúc cậu ấy vui sẽ là khuôn mặt với nụ cười tỏa nắng, còn lúc buồn... không có lúc buồn. Từ khi cậu ấy trưởng thành, không thấy cậu ấy tỏ vẻ buồn bã trước mặt tôi nữa, tôi còn tưởng mình đã quên đi khuôn mặt buồn bã của cậu ấy rồi chứ. Nhưng đã qua bao nhiêu năm như vậy, nay lại nhìn thấy, cảm giác chấn động ấy đột nhiên nhàn lên mười lần, trong phút chốc biến tôi thành một cái vỏ trống rỗng, giống như lá cờ tàn phát phơ trong gió.

Trong màn đêm dày đặc, trong âm thanh ồn ã của rừng người xung quanh, cậu ấy như một đứa trẻ mục đồng, vừa thuần khiết vừa bi thương. Tôi rất muốn lại gần để vuốt gọn những sợi tóc dài rối bời của cậu ấy, tôi cũng rất muốn vờ như không có chuyện gì mà ngồi xuống mặt đất nóng bỏng kia cùng cậu ấy rồi bảo rằng, ngày hôm nào cùng nhau đi cắt tóc đi. Nhưng chân tôi cứ như mọc rễ, bị ghim xuống đất không sao cử động nổi. Bởi tôi sợ nếu bước lại gần, cậu ấy sẽ nhìn thấy khuôn mặt mơ hồ đầy nước mắt của tôi. Tôi không muốn cậu ấy nhìn thấy mình khóc, bởi vì từ lúc trưởng thành, tôi đã không còn khóc trước mặt cậu ấy nữa.

Lục Chi Ngang, mẹ cậu nhất định sẽ lên thiên đường. Cậu phải tin tớ.

--- Năm 1996, Phó Tiểu Tư

Ngày đưa tang mẹ, Lục Chi Ngang không nói câu gì.

Xe đi ra từ cổng của khu đô thị, hai bên có rất nhiều người đứng đưa tiễn. Những người còn lại thì ngồi trên một chiếc xe khách rất to phía sau. Bên đường còn rải rất nhiều hoa bằng giấy màu trắng, tỏa ra thứ ánh sáng nhức mắt không thôi.

Cậu nhìn mọi thứ chậm chậm diễn ra như một bộ phim không có âm thanh, thứ duy nhất cậu biết đó là Phó Tiểu Tư đứng bên cạnh cậu cũng lặng im không nói gì. Trước đây cậu không hiểu sao Tiểu Tư lại có thể nói ít như vậy, nhưng giờ cậu phát hiện bản thân mình cũng có thể dễ dàng làm được điều đó.

Thi thể được đưa đi hỏa táng. Khuôn mặt của mẹ biến mất trong không gian bằng thép vừa chặt vừa dài. Cậu nhớ lại lúc cậu năm tuổi, vốn dĩ mẹ có thể rời khỏi Thiên Xuyên để tới thành phố lớn học chuyên

sâu hơn, nửa năm sau quay về là có thể trở thành nhân viên cấp cao ở ngân hàng. Hôm đó lúc ở ga tàu hỏa, Lục Chi Ngang nhìn thấy mẹ lên tàu thì đột nhiên khóc nức nở, một phút trước lúc tàu chạy, mẹ chạy từ trên tàu xuống. Sau khi lớn lên rồi Lục Chi Ngang mới biết, lúc mẹ đưa ra quyết định ấy, thật ra là đã từ bỏ cả cuộc đời mình, bà chọn hy sinh sự nghiệp của chính bản thân để làm một người mẹ.

Từ giờ mẹ không bao giờ phải khóc nữa rồi, không cần phải vì con mà từ bỏ bất cứ thứ gì nữa rồi. Mẹ phải tự do sống cuộc đời của chính mình mẹ nhé.

Ánh lửa đỏ rực, nhiệt độ phút chốc tăng cao. Lục Chi Ngang cảm thấy viền mắt căng lên, cậu nhớ lại lần mình bị ốm thập tử nhất sinh. Đó là lúc cậu mười tuổi, bị sốt cao đột ngột, nửa đêm không gọi nổi xe, hơn nữa bên ngoài còn đang mưa tầm tã. Bố đi công tác xa, một mình mẹ bế cậu chạy gần ba tiếng đồng hồ tới bệnh viện. Lúc ấy, nhà cậu vẫn chưa ở trong trung tâm thành phố, đường trong núi lầy lội, mẹ bế cậu lại không thể đổi tay được, hai tay đã không còn chút sức lực nào nữa nhưng vẫn ôm chặt cứng lấy cậu không buông lỏng. Sau đó, bác sĩ nói đứa trẻ này nếu tới viện muộn vài tiếng nữa thì không thể cứu nổi. Lục Chi Ngang nhớ lúc đó mẹ khóc rất to trong bệnh viện, kể cả trong lúc hôn mê cậu vẫn có thể cảm nhận được sự đau lòng của mẹ.

Mẹ ơi, con sẽ không rong chơi cả ngày ở ngoài quên đường về nhà nữa. Mẹ ơi, con sẽ không để mẹ phải ngồi đợi con ở phòng khách suốt nữa. Mẹ ơi, con sẽ không vì ra ngoài vui vẻ chơi với các bạn gái mà quên mất sinh nhật mẹ nữa. Mẹ ơi, con sẽ không giở trò ép mẹ nhất định phải khen con vẽ đẹp hơn Phó Tiểu Tư nữa. Mẹ ơi, con sẽ không nói đồ ăn mẹ làm không ngon nữa. Mẹ ơi, con sẽ không gào khóc lúc ốm nữa.

Từ ống khói bắt đầu bay ra những hạt bụi màu đen, hình ảnh ống khói cao ngất trong ráng chiều thật thê lương đau đớn. Lúc ngẩng đầu lên, đột nhiên Phó Tiểu Tư nghĩ, nơi những hạt bụi bay ra kia, không biết đã mang theo sự đau khổ cùng thương nhớ của biết bao nhiêu người.

Từng đàn chim đen kịt lặng lẽ bay ngang bầu trời buổi hoàng hôn. Lục Chi Ngang nhớ lại từng có một cô gái thích cậu tới nhà chơi. Mẹ vẫn luôn lo cậu con trai lông bông nhà mình không kiếm được vợ, nên khi gặp cô gái đó thì mừng tới nỗi cuống quýt chẳng biết làm gì. Hôm ấy mẹ ngồi nói chuyện với hai người họ, Lục Chi Ngang biết mẹ rất vui. Nhưng cô gái đó lại nói thầm vào tai Lục Chi Ngang một câu: “Sao mẹ anh vẫn chưa đi thế, em muốn ngồi nói chuyện riêng với anh cơ.” Chỉ vì câu nói đó, cậu liền đuổi cô gái đó đi. Mẹ vì chuyện ấy còn mắng cậu xấu tính nữa. Lúc ấy cậu không cãi lại, chỉ nghĩ trong lòng, sau này nhất định phải tìm được một cô vợ tốt nhất thế gian để mẹ biết mình cũng là một người đàn ông ưu tú. Nhưng cậu không ngờ thời gian thì ngắn ngủi, những chuyện chưa kịp làm lại nhiều đến vậy...

Mẹ ơi con sẽ không làm bẩn quần áo mỗi ngày nữa, mẹ ơi con sẽ không quên mẹ thích màu đỏ rồi mua nhầm quần áo màu xanh tặng mẹ nữa, mẹ ơi con sẽ không vì không thích quà mẹ tặng rồi ném nó vào xô xĩnh nào đó trong phòng nữa, mẹ ơi con sẽ không quên sinh nhật mẹ nữa, mẹ ơi... Mẹ ơi từ giờ con sẽ không khóc nữa, mẹ ơi con sẽ trở thành một nhân viên kế toán giỏi nhất... Mẹ ơi, mẹ nhất định phải lên thiên đường nhé. Mẹ yên tâm, sau này đợi con chết đi rồi, con nhất định sẽ lên thiên đường cùng mẹ, vì mẹ từng dặn con phải làm một người kiên cường và lương thiện. Thượng Đế nhất định sẽ rất thích con đấy, mẹ ơi... Tạm biệt.

Phó Tiểu Tư ngẩng đầu, bầu trời mờ mịt. Cậu nghĩ, mùa hạ này cuối cùng đã qua rồi, sẽ không bao giờ có một mùa hạ nào như vậy nữa.

Trên đường dắt Zeus về nhà, trong lòng Phó Tiểu Tư nảy sinh rất nhiều cảm xúc kỳ lạ, thậm chí không xác định nổi đó là hoảng sợ, tức giận, hay có thể là buồn thương sâu sắc.

Cậu vốn tưởng rằng Lục Chi Ngang dần dần sẽ khá hơn, nhưng thực ra mọi thứ chỉ ngày càng tệ đi. Cậu đứng trong vườn nhà Lục Chi Ngang, nhìn thấy Zeus đang nhem nhuốc ngồi cạnh cửa chuồng, mặt đầy vẻ vô tội, nhìn thấy Phó Tiểu Tư đi vào liền thấp giọng sửa vang không ngừng.

Ba của Lục Chi Ngang cũng giống cậu ấy, vẫn chìm trong nỗi đau thương, chỉ có điều tình trạng của Lục Chi Ngang trầm trọng hơn ba mình. Sau khi nói chuyện với chú Lục, Phó Tiểu Tư mới biết sau khi chôn cất mẹ, rất nhiều lần Lục Chi Ngang đi tới sáng sớm mới về nhà, dáng vẻ sa sút, người đầy mùi rượu, hai mắt đỏ hoe.

Bác Lục nói: “Bác cho nó một bạt tai, nó một tiếng cũng không kêu, nín nhịn không rơi nước mắt. Bác còn có thể nghe thấy tiếng nó cắn răng kìm nén. Bác hiểu thằng con này của bác hơn bất cứ ai trên đời. Bình thường nó lúc nào cũng tỏ vẻ ôn hòa, nhưng thực ra tính nó quật cường lắm.”

Lúc tạm biệt ra về, Phó Tiểu Tư quay lại nhìn Zeus đáng thương trong vườn rồi nói: “Cháu đem Zeus về nhà nuôi một thời gian ạ.”

Phó Tiểu Tư buộc dây xích của Zeus vào lan can trước cửa siêu thị để vào bên trong mua thức ăn cho chó. Lúc bước ra, cậu trông thấy Zeus đang ngồi ven đường dưới bóng hoàng hôn, xung quanh có rất nhiều người nhìn Zeus với ánh mắt tò mò, sao một chút chó chăn cừu vừa to vừa đẹp lại bị buộc nhếch nhác ở vỉa hè thế này?

Phó Tiểu Tư nhìn bóng dáng Zeus nằm bò ra đất chăm chú nhìn xa xăm vào dòng xe tấp nập trên phố, lặng im chờ đợi, trong lòng chợt trào lên từng đợt sóng buồn thương chẳng rõ lý do.

Trên đường về nhà, Phó Tiểu Tư nhớ lại bao chuyện cũ khi Zeus còn là một chú chó nhỏ. Zeus gần như trưởng thành cùng hai người họ, từ lúc bé xíu xiu đến khi to lớn như bây giờ.

Ký ức về những năm tháng đã qua lần lượt hiện về. Cậu và Lục Chi Ngang cùng dắt Zeus đi leo núi, rồi kéo Zeus tới hồ bơi, mua biết bao nhiêu loại thức ăn cho chó, đổi tới ba loại chuồng to nhỏ khác nhau, chiếc chuồng cuối cùng là do tự cậu và Lục Chi Ngang dùng các mảnh gỗ đóng thành. Chuyện cũ từ những góc ngách sâu thẳm nơi đáy lòng cuộn trào ghen ứ trong cổ họng. Phó Tiểu Tư chợt dừng lại xoa đầu Zeus, Zeus ngẩng đầu dùng chiếc lưỡi ướt rượt liếm lòng bàn tay Phó Tiểu Tư, giọt nước mắt của cậu rơi xuống. Phở xá ớn ả lặng thình lút trọn giọt nước mắt ấy, mặt đất nóng bỏng dung nạp nỗi bi thương của cậu, rồi nhanh chóng nhấn chìm nó xuống lòng đất sâu thẳm. Tiểu Tư ngồi xuống ôm Zeus rồi lau khô nước mắt, cậu nghĩ, khóc nốt lần cuối đi, sau này đừng khóc nữa.

Đang chuẩn bị đứng lên tiếp tục đi về, đột nhiên Zeus sửa vang.

Trong đám thanh niên ngông nghênh phía trước, có thể trông thấy rõ một khuôn mặt vô cảm, sơ mi trắng, dáng người cao gầy, tay cầm một chai bia. Vào khoảnh khắc nhìn thấy Phó Tiểu Tư, bàn tay cầm chai bia ấy chột siết chặt, những đốt ngón tay trắng bệch, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh răng rắc từ những ngón tay thon dài kia.

Đôi mắt của Phó Tiểu Tư vẫn mờ hồ không có tiêu điểm như trước, biểu cảm lạnh lẽo. Cậu kéo Zeus đang phấn khích lại, đứng im tại chỗ nói từng từ: “Lục Chi Ngang, cậu định làm loạn đến bao giờ?”

Phó Tiểu Tư nhìn đám thanh niên ngổ ngáo trước mặt, trong lòng bức bối khôn tả. Trong đó có vài người Phó Tiểu Tư nhận ra, là học sinh cá biệt bị đuổi khỏi trường Trung học phổ thông Thiên Xuyên số 1. Còn người đang khoác vai Lục Chi Ngang kia tên Võ Nhạc, trước đây ở trường hầu như tất cả mọi người đều ghét cậu ta.

“Mấy ngày nay cậu ở cùng với đám... người này sao?”

Vốn định nói “đám hỗn tạp”, nhưng Phó Tiểu Tư vẫn giữ được chút lý trí. Vì trong khoảng thời gian này, cậu cũng không muốn Lục Chi Ngang nổi giận.

Lục Chi Ngang không nói gì, chỉ cúi đầu tựa vào lan can ven đường, tay cầm chai bia vô thức gõ vào lan can, mái tóc rũ xuống trước mặt, không nhìn ra biểu cảm.

Ngược lại, Võ Nhạc bước tới túm cầm Phó Tiểu Tư, thô bạo hỏi: “Mày nói rõ cho tao nghe, đám người này là như thế nào, đám người gì?! Ông mày biết mày là Phó Tiểu Tư, Phó Tiểu Tư thì có gì ghê gớm chứ?”

Phó Tiểu Tư vẫn chưa kịp phản ứng thì liền nghe thấy âm thanh va chạm nặng nề, sau đó một bóng người vụt qua đứng chắn trước mặt mình. Lục Chi Ngang đâm mạnh vào mặt Võ Nhạc, trong lúc Võ Nhạc đang đau đến kêu thét, Lục Chi Ngang đập chai bia vào lan can, sau đó giơ chiếc chai vỡ về phía đám người đang há hốc miệng vì ngạc nhiên, nói: “Tâm trạng tao không tốt, muốn đánh nhau thì vào đây.”

Lục Chi Ngang nhìn Phó Tiểu Tư lặng lẽ tìm các loại thuốc xử lý vết thương trong phòng, đôi chân trần đi đi lại lại trên sàn, nhìn vết bầm từ cầm lên đến gần tai của cậu ấy, Lục Chi Ngang không nén được đau lòng. Cậu nghiêng rằng thậm chí, mẹ nó, Võ Nhạc mạnh tay quá. Mặc dù bản thân cậu từ bé tới giờ rất hay đánh nhau cùng Tiểu Tư, đánh tới mức lăn lộn trên đất, nhưng vẫn không thể nhịn được khi thấy người khác động đến Tiểu Tư. Vì thế, hôm nay khi nhìn thấy Võ Nhạc túm cầm Tiểu Tư, Lục Chi Ngang lập tức nổi điên. Còn bây giờ, mặc dù có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết mở lời ra sao, kìm nén đến cuối cùng chỉ có thể hỏi một câu: “Có đau không?”

“Đương nhiên là đau rồi, mẹ nó chứ, để tớ bóp cầm cậu thử xem.”

Quả nhiên là giọng điệu này, Lục Chi Ngang sớm dự liệu rồi. Nhưng Phó Tiểu Tư vẫn còn cẩu với mình chứng tỏ cũng không bức tức cho lắm. Từ nhỏ đến lớn, Lục Chi Ngang cũng xem như hiểu rõ tính tình của Tiểu Tư, nếu như cậu ấy thực sự giận thì chắc chắn sẽ không nói với bạn câu nào đâu. Cho nên sự áy náy trong lòng Lục Chi Ngang cũng vơi bớt đôi chút.

“Nhưng cậu đúng là chẳng biết đánh nhau gì cả, may mà có tớ, nếu không cậu sẽ không chỉ bị túm mỗi cái mảng cầm ấy đâu.” Lục Chi Ngang vẫn không nhịn được mà nói hớ ra một câu.

“Tay tôi đang phải giữ con chó nhà cậu! Cậu thử dắt theo một con chó xong đánh nhau thử xem!”

“...”

Phó Tiểu Tư không để tâm đến vẻ ghen hòng trên trời của Lục Chi Ngang, tiếp tục liếc mắt nhìn cậu ta nói: “Còn nữa! Cậu cũng không xem xem ai bị thương nhiều hơn!”

Nói xong, Phó Tiểu Tư liền đem hết đồng bông, băng gạc, cồn, oxy già, miếng dán vết thương, Vân Nam bạch dược ném về phía Lục Chi Ngang. Sau đó, cậu nằm lên sô-pha sờ sờ cằm, trầm nghĩ, mẹ nó, không ngờ thằng khốn Võ Nhạc mạnh tay thế này!

Lục Chi Ngang giơ hai tay tỏ vẻ “OK, cậu thắng rồi” một cách bất lực, sau đó dùng bông thấm cồn làm sạch vết thương. Phó Tiểu Tư nhìn đáng vẻ vụng về của Lục Chi Ngang thì chỉ còn biết thở dài rồi đứng dậy giúp đỡ.

Vén tóc ra mới thấy trên đầu có một vết thương rất sâu, Phó Tiểu Tư cầm bông thấm cồn mà không dám lau mạnh, phần thịt đỏ và vết máu đọng lại khiến Tiểu Tư khó chịu vô cùng. Cậu biết vết thương này là do Lục Chi Ngang chạy lại đỡ cho mình khi bọn chúng cầm chai vỡ đập xuống. Cổ họng nghẹn nghẹn, nhất là khi Chi Ngang bất giác run bắn lên. Tiểu Tư biết đó là do cồn chạm vào vết thương.

“Đau thì kêu lên, ở trước mặt tớ thì làm bộ cái chết tiệt gì.”

Giọng nói bình lặng không chút gợn sóng, che giấu sự thương xót trong lòng.

“Tớ sợ ba tớ nghe thấy, nếu như ở nhà không có ai thì tớ đã gào ầm lên rồi... Này cậu nhẹ tay chút đi!”

Phó Tiểu Tư ấn miếng bông xuống, nhìn Lục Chi Ngang nói: “Cậu cũng biết sợ ba nghe thấy à. Rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì mà lại giao du cùng đám người đó thế.”

Lục Chi Ngang cúi đầu im lặng, chẳng biết từ lúc nào cậu đã không dám cãi tay đôi với Phó Tiểu Tư nữa. Không rõ vì sao, cậu chỉ cảm thấy Tiểu Tư thật uy nghiêm. Bình thường chắc chắn cậu sẽ chường ra vẻ cười đùa cợt nhả, nhưng lúc này đây lòng nặng trĩu, cậu chỉ trầm mặc không nói một câu.

Phó Tiểu Tư ra khỏi phòng, lúc quay lại mang theo một cốc nước. Nhìn Lục Chi Ngang lặng im như vậy, cậu vừa buồn vừa tức giận, đặc biệt là khi nhìn thấy cậu ấy ở cùng với đám người như bọn Võ Nhạc. Cậu đưa nước cho Lục Chi Ngang rồi nói: “Cậu cứ đổ đốn như vậy, mẹ cậu sẽ giận cậu lắm đấy...”

Lục Chi Ngang vừa nghe thấy chữ “Mẹ” liền vung tay, “Cậu đừng nhắc tới mẹ tớ!”, nhưng cái vung tay ấy lại đụng trúng cốc nước Phó Tiểu Tư đang đưa tới, ngẩng đầu lên thì thấy toàn bộ chỗ nước trong cốc đang tí tách chảy xuống từ bả vai Phó Tiểu Tư. Lục Chi Ngang luống cuống đứng dậy, cậu chạm tay vào mảng vải ướt nước, chỉ cảm thấy nước nóng vô cùng. Nhìn đến khuôn mặt không chút biểu cảm của Phó Tiểu Tư, cậu chợt cảm thấy lúng túng.

Phó Tiểu Tư cũng chẳng nói gì, mặc kệ cảm giác bỏng rát trên vai. Chỉ là trong phút chốc, lòng chợt xẹt qua một nỗi bi ai. Có lẽ bọn con trai vẫn thường ẩn nhẫn cảm xúc như vậy nhỉ? Kể cả có đau khổ đến bao nhiêu cũng sẽ tỏ ra bình thản đón nhận, chỉ cần duy trì được vẻ thản nhiên thì có thể chịu đựng được tất cả những sắc nhọn của mũi dao lưỡi kiếm.

Tối hôm đó Phó Tiểu Tư ở lại nhà Lục Chi Ngang, cậu nằm trên giường trong gian phòng cho khách mà không sao ngủ nổi, trước mắt không ngừng xuất hiện vẻ mặt bi thương của Lục Chi Ngang.

Cơn đau ở vai chốc chốc lại truyền lên não, dùng tay chạm vào vết thương, đau đớn bỏng rát. “Đồ

ngốc này.” Cậu dường như cũng chỉ có thể mắng một câu như vậy mà thôi.

Sáng hôm sau, vừa mở mắt ra Phó Tiểu Tư đã thấy một lọ thuốc trị bỏng để ngay cạnh gối. Giây phút ấy cậu cảm thấy cổ họng như nghẹn lại đến nhức nhối. Cậu có thể tưởng tượng ra Lục Chi Ngang lặng lẽ vào phòng đặt lọ thuốc ở đây, có lẽ cậu ấy đã dùng ánh mắt áy náy nhìn người đang ngủ say là mình. Sau đó ngồi xuống đất, nói cho mình nghe những điều mà bình thường cậu ấy không thể nói ra, hoặc sẽ ngồi khóc một cách yếu đuối. Rồi lại lặng lẽ đóng cửa vào và rời đi.

Phó Tiểu Tư đi đến bên bệ cửa sổ, kéo rèm nhìn ra ngoài, ánh mặt trời rực rỡ, mang theo ánh sáng thiêu đốt mà chỉ mùa hè mới có. Và trong màn sáng ấy, Lục Chi Ngang đang cầm vòi phun nước tắm cho Zeus. Gương mặt cậu ấy lại một lần nữa ngập tràn nụ cười, mặc dù không được rạng ngời như trước, nhưng lại bình thản vô cùng, đến Zeus trong làn nước kia cũng đang hứng chí vui vẻ.

Phó Tiểu Tư nhắm mắt lại, cảm nhận cơn gió tự do thổi trên bầu trời cao xa kia, lắng nghe tiếng gió từng hồi từng hồi cuốn về nơi xa tít tắp. Cậu nghĩ, sự tổn thương ập đến bất ngờ cũng chỉ có thể chờ thời gian dần dần xoa dịu mà thôi. Chỉ có điều, tên ngốc kia phải trải qua nỗi đau này rồi sẽ trở nên dũng cảm hơn, hay sẽ biến thành người dễ bị tổn thương hơn đây?

Nhưng bất luận thế nào, mùa hè đặng đặng này cuối cùng cũng đã kết thúc.

Khai giảng được một tuần nhưng vẫn chẳng cảm thấy có gì khác, hoặc có thể nói, tất cả đều đã lặng lẽ âm thầm thay đổi, chỉ là bản thân mình vẫn đang mù mờ chưa nhận ra mà thôi.

Vô thức nhìn ngắm những đàn em mới nhập học ở trường Thiển Xuyên số 1, có lẽ là tâm lý người già, nhìn mấy đứa nhỏ rồi trong đầu chợt hiện lên hai chữ “Thanh xuân”. Kỳ lạ thật. Chỉ mới hơn một năm về trước thôi, Lập Hạ cũng há hức nhìn qua cánh cổng ngôi trường mới, ngắm những tán rã hương trái dài bất tận, nhìn bảng vinh danh thành tích tốt nghiệp của đàn anh đàn chị, rồi há hốc miệng kinh ngạc trước những cái tên của biết bao trường đại học danh tiếng.

Còn bây giờ, cô phải tranh giành chỗ ngồi trong nhà ăn, dùng chung một bể bơi, rồi mỗi thứ Hai đầu tuần đứng chào cờ ở sân thể dục cùng với những học sinh mới vào trường. Con đường râm mát bóng cây mình từng ưa thích bị bao trùm trong tiếng cười của học sinh mới, những tiếng cười vô định của tuổi trẻ. Phòng tranh cũng ngày càng nhiều người tới vẽ hơn. Có lúc Lập Hạ cảm thấy chán nản thực sự, mà nỗi chán nản ấy chẳng biết từ đâu tới.

Phòng học được đổi xuống tầng hai, vẫn là phòng ở giữa. Ai cũng biết đây chỉ là phòng học tạm thời, một tuần sau khai giảng sẽ có quyết định phân ban Tự nhiên và Xã hội. Lúc đó mọi người sẽ vào lớp mới, quen bạn học mới, có chỗ ngồi mới, có tủ để đồ mới, có lịch phân công trực nhật mới. Sau đó sẽ dần quên hết những chuyện xưa cũ.

Nghĩ tới đây Lập Hạ chợt cảm thấy man mác buồn.

Vì cả tuần nay Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang đều chẳng nói năng gì, vốn Phó Tiểu Tư đã ít nói, cô

cũng quen rồi, nhưng nụ cười rạng rỡ của Lục Chi Ngang cũng đã không còn thấy nữa.

Có lúc nhìn cậu ấy bình lặng cùng Tiểu Tư đạp xe qua sân trường, nhìn cậu ấy mặc áo sơ mi trắng im lặng tựa vào lan can, hay có lúc nhìn cậu ấy chẳng nói câu nào không ngừng bơi từng vòng trong tiết Thể dục, khi ấy Lập Hạ đều hoảng hốt nghĩ, lẽ nào đây là một Lục Chi Ngang hoàn toàn khác.

Tiểu Tư cũng đã nói với Lập Hạ về chuyện của mẹ Lục Chi Ngang, nhưng cô không giúp được gì, thậm chí còn không dám nhắc tới chuyện này trước mặt Lục Chi Ngang, sợ bầu không khí phút chốc sẽ trở nên mất kiểm soát. Chỉ có thể cùng cậu ấy trầm mặc, cùng cậu ấy lặng yên mà thôi.

Có lúc cô còn nghĩ, có phải cuộc sống của Lục Chi Ngang sẽ thay đổi từ đây hay không? Mười năm, hai mươi năm hay thậm chí là những năm tháng xa xôi hơn nữa, cậu ấy liệu còn cười một cách sáng khoái nữa không? Cậu ấy liệu còn đội chiếc mũ gắn hai bím tóc rồi rung đùi đắc ý thách thức nữa không? Cậu ấy liệu còn huýt sáo với các cô gái đi trên đường nữa không?

Nghĩ tới đây cô chỉ thấy chua xót trong lòng.

Ngày hạ đang dần dần đi mất.

Nắng cũng không còn gay gắt. Tiết trời đã dần chuyển sang thu, cũng vì thế mà trời tối rất nhanh.

Lập Hạ đứng trước cửa sổ nhìn màn đêm đen kịt bên ngoài, trong lòng mơ hồ vô định về tương lai sắp đến. Ánh đèn lấp ló phía sau ô cửa của những ngôi nhà phía xa, trong bóng tối dày đặc trở nên mờ ảo le lói. Cô cảm thấy thế giới như đột nhiên rơi mất một mảnh, rồi màn đêm đen như mực nhanh chóng lấp đầy mảnh khuyết ấy. Tất cả âm thanh như đều biến mất, tất cả thời gian của tương lai đều như bị nhấn chìm xuống lòng sông sâu thẳm, dưới cả ngàn mét của lớp bùn dày dưới đáy sông, và cả ngàn mét nước sông nữa, vĩnh viễn chẳng có ban ngày.

Lớp 11 đang qua, lớp 12 sắp tới. Hình ảnh thiên binh vạn mã đi qua chiếc cầu độc mộc trong truyền thuyết cứ vương vấn trong tâm trí, âm thanh rầm rầm vang vọng. Thời gian giống như cỗ xe Liệt Hỏa thường xuất hiện trong mơ, phát ra những tiếng va đập đều đặn của vòng sắt; lại giống như một người cầm dao, tìm đúng điểm yếu nhất, thiếu phòng bị nhất của chúng ta, dịu dàng đâm vào rồi rút ra, máu thịt mơ hồ, lại đâm vào lần nữa, cứ như vậy cho đến khi nỗi đau trở nên tê dại, hiện tại trở nên mơ hồ, tương lai có kết cục thế nào chẳng ai biết được.

Lập Hạ đột nhiên muốn khóc.

Trước đây Tiểu Tư từng kể cho cô nghe câu chuyện về thiên thần. Cậu kể, mỗi người đều có một thiên thần bảo hộ bên cạnh. Nếu cảm thấy cuộc đời của bạn có quá nhiều bi thương, tâm tình của bạn quá đổi đau buồn, thiên thần đó sẽ hóa thân thành một người, có thể là bạn bè, có thể là người yêu, có thể là bố mẹ, cũng có thể là một người xa lạ bạn mới chỉ gặp qua một lần. Người này sẽ âm thầm xuất hiện trong đời bạn, cùng bạn trải qua quãng thời gian hạnh phúc rồi biến mất một cách lặng lẽ. Mặc dù trên con đường bạn đi sau này có thể tràn ngập sương gió, nhưng chỉ cần nghĩ đến những hồi ức tươi đẹp đã từng trải qua kia, bạn sẽ lại có thêm dũng khí tiến bước. Cho nên những người lặng lẽ rời bỏ chúng ta, thực ra đều là những thiên thần quay trở về thiên đường, ví như những người bạn đã chia xa, những người xa lạ từng giúp đỡ, những người đã từng yêu rồi lại chia tay, những người bạn học từng kể chuyện cười để dỗ dành bạn, những ca sĩ đã từng hát cho bạn nghe ca khúc thật cảm động, những tác giả đã viết ra cuốn sách bạn thích,

họ đều là những thiên thần lương thiện. Có thể bạn sẽ mất một khoảng thời gian để đau buồn hoặc hăng hực vì sự biến mất của họ, sẽ kiếm tìm khắp nơi chỉ để biết họ đang ở đâu, đã đến nơi nào. Nhưng cuối cùng bạn vẫn sẽ tin rằng, họ đang sống một cuộc sống bình yên và hạnh phúc ở nơi nào đó trên thế giới này. Thế là những hực hăng và thương tâm kia sẽ chẳng còn nữa, thời gian chính là liều thuốc hữu hiệu nhất cho mọi chuyện.

Có lúc Lập Hạ nghĩ, Tiểu Tư và Chi Ngang phải chăng chính là những thiên thần? Có lúc cô cảm thấy bọn họ không giống như những chàng trai bình thường khác trên thế gian này, không lôi thôi và âm ỉ, bọn họ lặng lẽ xuất hiện vào mỗi bình minh và hoàng hôn, mày hơi nhíu lại, lặng yên cười, nhưng bất luận thế nào cũng không thể che giấu ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ con người họ. Có lúc thậm chí cô còn nghĩ, khi bọn họ đứng giữa dòng người tấp nập, bạn chẳng cần phí công cũng có thể tìm thấy họ.

Còn cả Ngô Kiến nữa. Ngô Kiến cũng là một thiên thần đấy. Đôi khi cô nghĩ, một cô gái như vậy mà có thể kiên cường tới mức khiến người khác phải đau lòng. Căn rằng bước đi một mình trong đêm đen thăm thẳm, con đường cô ấy đi đầy gió tuyết, vũng lầy, và những cơn ác mộng lặp đi lặp lại khiến người ta sợ hãi. Có nhiều đêm, Lập Hạ nghe Ngô Kiến kể về những chuyện cô ấy đã trải qua ở quán bar. Ví dụ như có hôm một vị khách đột nhiên tặng hoa cho cô rồi khen cô hát rất hay, nói tháng này ông chủ nên tăng lương cho cô vì giọng hát của cô ngày càng được lòng khách rồi; hay ví như có chàng trai kia từ một thành phố rất xa tới đây chỉ để nghe cô hát, vì bạn anh ta nói với anh ta rằng, ở Thiển Xuyên có một cô gái hát rất hay. Chuyện này thậm chí còn khiến Thanh Điền có chút ghen tị.

Ngô Kiến khi nói về ước mơ của mình tựa như một đứa trẻ đầy hào hứng miêu tả những viên kẹo ngũ sắc trong chiếc bình thủy tinh. Cô ấy muốn nổi tiếng khắp Trung Quốc, muốn trở thành minh tinh nổi tiếng toàn quốc, cô ấy muốn những ai nghe mình hát đều sẽ đầy tràn sức sống, cô ấy muốn những người đang khóc khi nghe giọng hát của mình sẽ dừng cảm bước tiếp trên con đường gian nan dang dằng phía trước. Cô ấy muốn những con người lương thiện khi trải qua những thời điểm tối tăm và u ám, có thể từ giọng hát của cô ấy tìm được dũng khí và sự ấm áp.

Khi Ngô Kiến nói đến những điều này, Lập Hạ cảm thấy dường như có vầng hào quang nhẹ nhàng tỏa ra xung quanh Ngô Kiến, trong màn đêm đen đặc như biển sâu phát ra ánh sáng le lói như những con đom đóm trong đêm hè cô từng thấy hồi nhỏ. Và cô hiểu rằng, có một ngày cô ấy sẽ trở thành chú bướm Yến Vĩ xinh đẹp nhất, ánh hào quang yếu ớt kia sẽ trở thành ánh sáng lộng lẫy vạn trượng trước ánh mắt của bao người.

Bất cứ lúc nào, Lập Hạ cũng đều vô cùng tin tưởng điều đó.

Cái lạnh luôn đẩy con người vào cảm giác vô vọng.

Đây là một câu mà Lập Hạ đọc được trong sách Ngữ văn.

Mỗi khi mùa đông đến, người xếp hàng vào phòng nước sẽ dài dằng dặc. Lập Hạ dựa vào tường nghĩ đến câu văn ấy, trong lòng dâng trào một cảm giác không diễn tả được thành lời. Cốc nước trên tay của cô và Tiểu Tư tỏa ra chút hơi nóng, cô cảm thấy mùa hạ đang cách xa muôn trùng.

Lập Hạ rất ngạc nhiên khi trong sách Ngữ văn lại có thể xuất hiện một câu khiến lòng cô dậy sóng như vậy. Bởi đã từ rất lâu rồi, cô đã làm vô số bài văn, học thuộc một cách máy móc ý nghĩa của những bài văn

cổ, nhưng cô không thể cảm nhận được bất cứ rung cảm nào. Khi đọc được một câu thơ hay, phản ứng đầu tiên không phải là sự choáng ngợp trước câu từ, mà là phải làm thế nào để học thuộc câu tiếp theo. Làm xong một bài liền lật đến trang cuối của sách tham khảo để đối chiếu đáp án, sau đó tự chấm điểm.

Và những ngày tháng vô vọng như vậy, hình như đã kéo dài từ rất lâu rồi.

Lập Hạ cảm thấy mình vẫn là cô nhóc ngày nào mới bước vào trường Thiển Xuyên số 1, vậy mà thoáng chốc đã gần ba năm trôi qua. Cô biết đến mùa hạ sau, bọn họ sẽ giống các anh chị khóa trên, rời khỏi nơi rợp bóng râm hương và tràn đầy hồi ức này để bay đến những chân trời mới.

Chúng ta tốt nghiệp rồi. Đó là một câu nói rất tàn khốc, nhưng ai trong chúng ta cũng đều sẽ phải thốt ra.

Thật ra nghĩ lại Lập Hạ cũng cảm thấy rất lạ kỳ, chẳng biết từ khi nào thời gian lại trôi nhanh như vậy. Khi chúng ta say ngủ rồi tỉnh dậy trên chiếc giường gỗ cứng trong phòng ngủ kia, năm tháng đã lặng lẽ bước qua.

Tháng ngày cuối cấp thật cô đơn, mỗi ngày đều không làm hết nổi bài tập. Bên cạnh chỉ còn lại mình Phó Tiểu Tư, hồi tưởng lại những ngày học lớp 10, cổ họng có chút nghèn nghẹn.

Thất Thất nhờ vào quan hệ của gia đình, hơn nữa thành tích môn Mỹ thuật cũng tốt nên đã được cử đi học ở Học viện Mỹ thuật Thượng Hải. Cô ấy rất ít khi lên lớp, có thời gian rảnh thì ngồi ở nhà vẽ tranh và viết thư cho Lập Hạ.

Lục Chi Ngang học ban Tự nhiên, cậu ấy và Ngô Kiến cùng ở lại lớp A3, còn Lập Hạ và Tiểu Tư thì chọn ban Xã hội, học ở lớp A7.

Tiểu Tư vì áp lực học tập nên không còn vẽ tranh cho tạp chí nữa, Lập Hạ cũng không đề cập tới chuyện này với cậu. Chỉ có mỗi đêm, cô lật giở lại những bức tranh trước đây Tế Tư vẽ rồi buồn rầu, những cuốn tạp chí mang phong vị cổ xưa ấy xếp thành chồng trước mặt như một mảnh quá khứ cũ kỹ.

Đôi khi đang ngồi trong lớp học, Lập Hạ sẽ nảy sinh ảo giác, dường như Ngô Kiến đang yên lặng nằm bò ra bàn ngủ bên cạnh mình, ánh nắng chiếu lên tóc cô ấy, lông mày cô ấy hơi chau lại, chắc trong giấc mơ gặp chuyện ảm ức. Còn đằng sau là một Phó Tiểu Tư đang vẽ hoa văn lên bàn cùng một Lục Chi Ngang đang ngủ ngon lành bên cạnh. Cô chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy hai khuôn mặt đẹp đẽ mà cô đã từng nhìn vô số lần ấy.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, tất cả lại quay trở về thực tại. Phó Tiểu Tư ngồi ở một góc khác trong lớp, nhiều lúc Lập Hạ ngó qua rất nhiều khuôn mặt sẽ có thể nhìn thấy cậu đang nghiêm túc nhìn lên bảng, sau đó viết rất nhanh gì đó vào vở. Nhìn góc nghiêng khuôn mặt cậu, cô có chút đau lòng, bản thân Lập Hạ cũng chẳng hiểu vì sao. Có thể vì những ngày như vậy quá ngắn ngủi, chẳng mấy chốc là tốt nghiệp rồi.

Đôi lúc cô nghe tiếng đàn piano không rõ từ đâu vọng tới, không biết có phải Lục Chi Ngang đang đàn không nhỉ?

Tốt nghiệp sẽ như thế nào đây? Lập Hạ cũng không dám nghĩ. Trước đây từng có người nói, tốt nghiệp là một cánh cửa kính, chúng ta phải đập vỡ rồi giẫm lên những mảnh vỡ sắc nhọn ấy để bước tiếp, máu chảy đầm đìa mà bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn khác.

Có lúc Phó Tiểu Tư cũng nghĩ, sao tự nhiên thời gian lại trôi nhanh vậy, dường như một giây trước tất cả còn đang dừng lại ở mùa hạ nóng bức năm 1996, chớp mắt một cái đã là cuối năm 1997 rồi.

Tháng Mười Hai, Thiến Xuyên đã đổ nhiều trận tuyết lớn, không khí Giáng sinh ngày một rõ nét, các cửa hàng trên phố treo đầy quà, còn có cây Giáng sinh nhiều chủng loại treo những thiên thần nhỏ xinh đẹp.

Trên phố có biết bao cô gái trang điểm rạng rỡ khoác tay người yêu đẹp trai của mình, khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc. Ánh đèn sáng lóa khiến cả thành phố như biến thành một khu vui chơi. Những viên kẹo chào bán không hết, vòng đu quay chuyển động không ngừng.

Nhắm mắt lại có thể nghe được âm thanh của năm 1998 đang bước đến gần hơn.

Những lúc một mình băng qua con đường rợp bóng cây giữa dãy phòng học và sân vận động, Phó Tiểu Tư thảng thốt nhớ lại rất nhiều chuyện của năm lớp 10, những hồi ức của năm lớp 11 lại hoàn toàn trống rỗng. Cứ như thế ký ức của năm 1997 đã biến mất hoàn toàn trong cuộc đời vậy. Năm đó rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì khiến bản thân còn canh cánh trong lòng đến tận bây giờ?

Thật ra cậu nhớ rõ hơn bất kỳ ai. Chỉ là cố ý không nghĩ tới mà thôi.

Năm 1997 đã xảy ra chuyện gì?

Năm 1997, Hồng Kông trở về, cả đất nước Trung Quốc náo nhiệt gần một tuần trời, hình hoa Tử Kinh trên lá cờ như đã in sâu trong lòng mỗi người dân Trung Quốc.

Nhưng năm 1997 cũng là một năm nền kinh tế châu Á lao đao, bầu trời dường như không thực sự xán lạn đến thế.

Năm 1997 là lần đầu tiên tàu hải quân của Trung Quốc tiến hành chuyến thăm viếng toàn cầu.

Những điều này đối với Phó Tiểu Tư hay Lập Hạ không có ý nghĩa gì quá lớn lao. Giống như ngôi sao trôi nổi cách ta cả ngàn vạn năm ánh sáng, dù hùng vĩ hay lóa mắt thế nào, thì thứ ta thấy cũng chỉ là tia sáng yếu ớt mỏng manh của một vì sao mà thôi. Không cảm nhận được hơi thở, chuyển động, hình dáng, thậm chí cả sự sống chết của chúng, có khi chúng đã nổ tung vài trăm năm rồi nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng le lói còn lưu lại. Đến cả cái chết đối với chúng, cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Vậy thì, thứ gì có ý nghĩa đây?

Là sau khi phân ban, Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư không cùng chung một lớp học nữa.

Là Ngô Kiến nói với Lập Hạ: “Lập Hạ, mình không muốn thi đại học nữa. Mình đi đây, mình sẽ không bao giờ quên cậu.”

Năm 1997, tòa nhà mới xây cho ban Xã hội được đưa vào sử dụng, học sinh ban Tự nhiên và học sinh ban Xã hội bắt đầu học ở hai tòa nhà khác nhau, ngăn cách bởi một sân vận động rộng mênh mông.

Giờ Phó Tiểu Tư đã quen với việc mỗi sáng sau khi cùng nhau gửi xe đạp, vẫy tay tạm biệt Lục Chi Ngang rồi mỗi người đi về một hướng.

Ngoài cửa sổ là hàng rào hương quen thuộc, còn có đường chạy mới được sơn đỏ trên sân vận động chưa mấy quen thuộc nữa.

Ánh nắng chiếu xuống khiến sân vận động càng trở nên trống trải và mênh mang. Đến cả âm thanh của những đàn chim bay qua cũng vọng lại từng hồi.

Năm 1997 còn có gì thay đổi nữa nhỉ? Là quá nhiều hay là quá ít? Phó Tiểu Tư nghĩ không ra, cũng không muốn hao tổn tâm tư nghĩ thêm nữa. Nhiều lúc cậu thực sự chẳng còn thời gian để nghĩ đến những chuyện khác, vào năm cuối cấp đầy nước sôi lửa bỏng này, học tập chính là tất cả.

Mỗi ngày Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư đều cùng nhau lên lớp, cùng nhau về nhà. Nhiều hôm Lục Chi Ngang tan sớm hơn Phó Tiểu Tư, vì giáo viên lớp A7 thường dạy quá giờ, hơn nữa bài kiểm tra của ban Xã hội cũng phức tạp hơn ban Tự nhiên. Khi ấy, Lục Chi Ngang tan học xong sẽ khoác ba lô đi qua sân vận động, từ dãy nhà của ban Tự nhiên đi sang dãy nhà của ban Xã hội, sau đó đứng ngoài cửa lớp chờ Tiểu Tư tan học rồi cùng về.

Nhiều lúc Lập Hạ nhìn ra ngoài cửa sổ sẽ thấy dáng vẻ của Lục Chi Ngang đang đeo tai nghe yên lặng ngồi ở hành lang, thân hình được ánh nắng lạng lẽ bao phủ, thi thoảng còn có thể nghe thấy tiếng vỗ cầu đập cánh bay lên. Khi Lục Chi Ngang ngẩng đầu lên, cậu sẽ cười một cái với Lập Hạ đang lơ đãng ở đối diện, sau đó nghịch ngợm làm mặt nghiêm túc như thầy cô nhắc nhở học trò phải “chuyên tâm nghe giảng”. Chỉ có lúc ấy Lập Hạ mới cảm thấy Lục Chi Ngang vẫn giống hồi lớp 10, vẫn là một chàng thiếu niên vô lo vô nghĩ.

Sự thay đổi của Lục Chi Ngang ai cũng biết, Lập Hạ biết, Ngô Kiến biết, Thất Thất biết, tất cả nữ sinh thích Lục Chi Ngang trong trường đều biết, nhưng không ai cảm nhận được điều ấy sâu sắc như Phó Tiểu Tư.

Sự thay đổi ấy được dung hòa dần trong thời gian một năm trời, giống như bỏ muối vào nước, dần dần tan ra, đến cuối chẳng còn lại chút dấu vết nào.

Khi trên đường đi học, khi Lục Chi Ngang yên lặng ngồi đợi Phó Tiểu Tư tan học, khi tiếng đàn cô đơn của Lục Chi Ngang ngẫu nhiên phát ra từ phòng học piano, khi đi qua hai kỳ nghỉ đông hè dài đằng đẵng, trong khoảnh khắc giữa cái cúi đầu và ngẩng đầu, trong từng dòng tin nhắn trên điện thoại, trên con đường cô tịch mỗi đứa về một nhà buổi hoàng hôn. Phó Tiểu Tư cảm nhận được sự thay đổi của Lục Chi Ngang từng ngày, nỗi buồn trong lòng như từng đợt sóng chậm chậm tràn lên.

Lục Chi Ngang rốt cuộc đã thay đổi như thế nào? Là yên lặng? Hay là cô đơn? Không nói rõ ràng được.

Lập Hạ đôi lúc cảm thấy Lục Chi Ngang như biến thành một Phó Tiểu Tư khác, chỉ là so với Tiểu Tư, nhìn qua thì bình thản, nhưng cô tịch hơn rất nhiều. Phó Tiểu Tư là người mang theo sự trầm mặc sắc sảo,

còn Lục Chi Ngang ngày càng trở nên ôn hòa với tất cả, không còn hay nói, hay cười, hay huýt sao với các bạn nữ như trước đây nữa.

Giờ cậu ấy chỉ yên lặng đạp xe, rảnh rỗi thì rủ Tiểu Tư và Lập Hạ cùng tới thư viện, bắt đầu đeo cặp kính viền đen, lấy ra một cuốn sách tham khảo dày cộp rồi rồi ngồi yên lặng chau mày làm bài tập trong một góc đầy ánh sáng của thư viện.

Đáng chú ý nhất là cậu ấy còn đem tư duy toán học ra để phân tích những rắc rối mà bạn gặp phải trong cuộc sống, là một ví dụ tiêu biểu của một người đang bình thường bị ban Tự nhiên của trường bức hại thành một con mọt sách. Chỉ khi ở bên cạnh những người bạn thân thiết như Lập Hạ, Ngô Kiến, Thất Thất, Lục Chi Ngang mới lấy lại dáng vẻ của ngày xưa, sẽ nói rất nhiều, biểu cảm trên khuôn mặt rất sinh động, thi thoảng còn làm bộ dáng múa võ với Tiểu Tư. Còn đa số thời gian, Lục Chi Ngang mà mọi người nhìn thấy là một khuôn mặt tĩnh lặng mang theo nét cười nhẹ. Khi nhìn cậu chăm chú vẽ từng đồ thị hàm số trên tờ nháp, Lập Hạ sẽ nhớ lại một Lục Chi Ngang trước đây từng hồn nhiên vô tư ngủ bên cạnh Tiểu Tư, nhớ lại một Lục Chi Ngang có nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mùa xuân, lúc ấy trong lòng chợt như có một cơn gió cuốn qua, thổi bay sạch sẽ những chuyện đã từng xảy ra ấy.

Là năm lớp 12 đã làm thay đổi tất cả sao? Hay chính chúng ta đã tự thay đổi bản thân trong năm cuối cấp này?

Sau khi Phó Tiểu Tư và Lập Hạ rời khỏi lớp A3, Ngô Kiến lên lớp hầu như chẳng nói câu nào nữa, chỉ thi thoảng trò chuyện vài câu với Lục Chi Ngang. Vào mỗi giờ nghỉ giải lao, Ngô Kiến đều ra ban công, nhìn sang dãy nhà phía bên kia sân vận động, có lúc sẽ nhìn thấy Lập Hạ mặc bộ váy màu đỏ rực rỡ, đang đi đi lại lại ở hành lang tầng một, có lúc Lập Hạ cùng Phó Tiểu Tư xuất hiện ở ban công tòa nhà. Vì khoảng cách quá xa, Ngô Kiến không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt bọn họ, nhưng cô vẫn sẽ vui vẻ vẫy tay với Lập Hạ, mặc dù cô biết có thể Lập Hạ sẽ không nhìn thấy mình đâu. Còn Lục Chi Ngang thường đứng sau cô, yên lặng mỉm cười.

Sau khi Lập Hạ rời đi, việc ứng phó với câu hỏi của thầy cô liền giao cho Lục Chi Ngang, thật ra rất nhiều chuyện xảy ra trên lớp Lục Chi Ngang cũng đều giúp Ngô Kiến xử lý. Có lúc Ngô Kiến hỏi Lục Chi Ngang: “Cậu rời xa Phó Tiểu Tư có thấy cô đơn không?” Lục Chi Ngang chỉ cười, sau đó mặt không mang theo bất cứ cảm xúc nào, nói: “Thật ra Ngô Kiến xa Lập Hạ, cảm thấy cô đơn cho nên hy vọng nghe thấy tớ nói điều tương tự đúng không? Ngô Kiến mạnh mẽ như vậy, vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói ra những từ ‘cô đơn’, ‘lẻ loi’. Thật ra chuyện ấy chẳng mất mặt đâu, cậu không cần phải cảm thấy lúng túng. Cứ như tớ ngày nào cũng kêu gào ầm ĩ với Phó Tiểu Tư là rời xa cậu ấy thật vô vị, cả ngày ở trên lớp chỉ làm bạn với đám máy móc kỹ thuật thôi.”

Ngô Kiến liếc xéo Lục Chi Ngang: “Cậu thôi đi, lấy đâu ra chuyện cậu kêu gào ầm ĩ, chẳng phải giờ cậu đã biến thành một chàng hoàng tử yên tĩnh trầm mặc rồi sao. Kêu gào ầm ĩ, chắc là cậu của hai năm trước nhỉ?”

Một câu nói khiến Lục Chi Ngang mặt mày xám ngoét, yên lặng cả nửa ngày trời, sau đó bắt đầu oán trách thế giới này không công bằng, người tốt không được báo đáp.

Tiểu Tư có một người bạn thế này thật tốt. Ngô Kiến trong lòng thầm nói “Cảm ơn” với cậu ấy.

Mặc dù mỗi tối Ngô Kiến đều nói chuyện với Lập Hạ đến rất khuya, nói cho cô nghe về những chuyện xảy ra ở quán bar, rằng mỗi ngày Thanh Điền đưa mình về trường, rằng tiền mình nhận được từ quán bar ngày càng nhiều, nhưng vẫn không dám nói bí mật giấu trong lòng suốt thời gian qua, thậm chí đến cả Thanh Điền cũng không dám nói. Ngô Kiến luôn sợ rằng một khi mình nói ra rồi, mọi thứ sẽ không thể trở về như cũ nữa.

Triệt để, vĩnh viễn, không thể quay về.

Rất nhiều đêm Ngô Kiến ngồi nghĩ về những chuyện xảy ra hơn một năm qua. Trong trường chỉ có mấy người Lập Hạ mới khiến cô cảm thấy có chút ý niệm về sự tồn tại, còn lại, tất cả những sự vật khác đâu có kinh thiên động địa đến đâu, cô cũng chẳng hề liếc mắt dù chỉ một lần. Cô vẫn một mình một kiểu đi qua trước ánh mắt của tất cả nữ sinh trong trường, vẫn một mình một kiểu quần áo, đeo càng ngày càng nhiều khuyên tai. Thậm chí cuối năm lớp 11, cô còn vừa đâm vừa xoa, thành công dụ dỗ Lập Hạ đi bấm lỗ tai, sau đó đi mua khuyên tai, mỗi người một chiếc. Ngô Kiến vẫn nhớ khuôn mặt hoảng sợ của Lập Hạ sau khi bấm xong, thậm chí cứ mỗi ba giây cô ấy lại chỉnh lại tóc ở tai một lần, sợ ai đó sẽ nhìn thấy.

Nhưng về sau cô ấy lại thích chiếc khuyên tai ấy hơn bất kỳ ai. Rất nhiều lần Ngô Kiến bắt gặp Lập Hạ làm dáng trước gương với chiếc khuyên tai, thế là cô bắt đầu trêu Lập Hạ đến đỏ cả mặt, nói cô ấy là con gái nhà lành chưa từng bấm lỗ tai. Trêu thì trên vậy nhưng trong lòng Ngô Kiến lại ngập tràn ảm áp.

Ngô Kiến, cậu suốt ngày trêu mình, ghét thật đấy. Thế nhưng nhiều lúc mình hay ngơ ngẩn nhìn vào lỗ tai, nhớ lúc ấy mình đau phát khóc. Nhiều lúc mình nghĩ, trong những năm tháng của tuổi trẻ, mình và Ngô Kiến đã chịu đựng nỗi đau giống nhau, vậy thì những tháng ngày về sau, kể cả có phải xuống địa ngục, mình cũng sẽ không nhả không nhó đồng hành cùng cậu. Vì mình luôn cho rằng, chỉ cần nắm tay Ngô Kiến, bất kể là chạy về đâu cũng đều sẽ hướng tới thiên đường. Suy nghĩ này, chưa khi nào thay đổi.

--- Năm 2002, Lập Hạ

Một năm trở lại đây có nhiều hôm Ngô Kiến không về trường, buổi tối cô sẽ về phòng trọ của Thanh Điền. Ngô Kiến biết Thanh Điền sẽ không làm gì mình cả, cho dù cô nằm ngủ bên cạnh anh, gối đầu lên cánh tay anh. Khi nghe tiếng Thanh Điền hít thở, Ngô Kiến sẽ cảm thấy thế giới này thật yên tĩnh. Không gian trong đêm đen mịt mù tràn ngập hơi thở của anh, sau đó mình lại hít vào, cứ tuần hoàn như vậy.

Cũng vì sự dịu dàng vô biên ấy mà rất nhiều đêm Ngô Kiến đã nghĩ tới “vĩnh viễn”, “hạnh phúc”, những từ mà bình thường cô không bao giờ nghĩ tới.

Năm ngoái, Thanh Điền nhặt một chú mèo về nhà, đặt tên là Blake. Ngô Kiến bắt đầu học nấu nướng, thỉnh thoảng đi chợ mua thức ăn cùng Thanh Điền, thậm chí còn dần dần nuôi thói quen giống Thanh Điền, mỗi ngày khi mặt trời lặn sẽ đọc một đoạn Kinh Thánh. Cho nên nhiều khi trong cặp của Ngô Kiến sẽ có một cuốn Kinh Thánh dày cộp. Mỗi ngày sau khi tan học, cả dãy nhà không còn người, Ngô Kiến sẽ đọc

một đoạn rồi mới rời khỏi lớp.

Giáng sinh năm 1996, Thanh Điền mua tặng Ngô Kiến một chiếc điện thoại di động, anh cũng mua cho bản thân một chiếc y hệt. Lúc đi học Ngô Kiến thường xuyên nhận được tin nhắn của Thanh Điền. Có lúc thì hỏi có đói bụng không, có lúc lại kể là Blake nghịch quá bị ngã xuống hồ ven đường, giờ đang ướt rượt chạy về nhà, có lúc lại chỉ là một câu nói vắn vơ “Ngoài cửa sổ bắt đầu nổi gió rồi, tự nhiên anh rất nhớ em.”

Ngô Kiến nghĩ, nếu như kết hôn với Thanh Điền thì chắc sẽ hạnh phúc lắm nhỉ, từng ngày bình đạm trôi qua nhưng lại ấm áp như được chiếu rọi bởi ánh nắng mặt trời.

Nhưng sau khi ông chủ quán bar nói với Ngô Kiến chuyện đó, Ngô Kiến cảm thấy sinh mệnh dường như bắt đầu được đốt cháy dần lên, đem theo làn khói mịt mù và thậm chí là cảm xúc lo lắng thấp thỏm.

Ông chủ nói: “Bạn của chú đang làm nhạc sĩ cho một công ty đĩa nhạc ở Bắc Kinh, cháu có hứng thú đi hát ở Bắc Kinh không?”

Sáng hôm ấy Ngô Kiến lấy hết dũng khí gửi tin nhắn cho Thanh Điền, cô nói: “Em muốn đi Bắc Kinh, anh có đi cùng em không?”

Cả buổi sáng, điện thoại của Ngô Kiến không có một tiếng chuông. Lúc đầu, Ngô Kiến còn có thể bình tĩnh nghĩ đến những chuyện khác hoặc ngủ thiếp đi, nhưng càng về sau, Ngô Kiến bắt đầu cảm thấy bồn chồn lo âu. Lúc tập thể dục trên sân vận động, lúc vào phòng nước lấy nước, hay khi đứng cạnh cửa sổ nhìn về phía tòa nhà đối diện nơi Lập Hạ đang học, Ngô Kiến đều không ngừng nhìn màn hình điện thoại đen kịt vĩnh viễn chẳng sáng lên ấy, thậm chí mắt còn sinh ra ảo giác.

Buổi trưa lúc về phòng ngủ, Ngô Kiến cứ liên tục nhìn điện thoại khiến Lập Hạ phải cười trêu cô, Lập Hạ nói: “Ngô Kiến à, sao tự nhiên cậu lại chú ý đến điện thoại thế, trước đây chẳng phải cậu không hề quan tâm đến nó sao, hay là Thanh Điền cầu hôn cậu rồi?”

Khi nói những lời ấy, Lập Hạ không ngờ lại khiến Ngô Kiến giận đến như vậy, cho nên khi Ngô Kiến đột nhiên cầm chiếc điện thoại ném thẳng xuống giường, Lập Hạ chỉ biết trợn tròn mắt ngơ ngác nhìn. Ngô Kiến còn ném rất mạnh, điện thoại va vào bức tường cạnh giường, màn hình phút chốc tắt lịm.

Biểu chiều khi đi học, Ngô Kiến để điện thoại lại chứ không mang theo, lúc Lập Hạ nhắc thì cô chỉ nhàn nhạt đáp lại: “Hồng thì cũng hồng rồi, còn mang đi làm gì nữa?” Sau khi tan học, Lập Hạ mượn một chiếc xe đạp đạp về phía sườn núi, trong lòng buồn bã ngẩn ngơ. Lập Hạ để điện thoại của Ngô Kiến ở trong cặp, chuẩn bị mang đi sửa giúp cô ấy, suy cho cùng cũng do mình nhiều lời mới khiến Ngô Kiến ném hỏng điện thoại.

Sửa điện thoại mất khoảng một tiếng đồng hồ, trời dần tối, anh thợ sửa cuối cùng cũng nở nụ cười, đưa điện thoại cho Lập Hạ: “Đây, sửa xong rồi.”

Lập Hạ ấn nút nguồn, màn hình sáng lên. Lập Hạ đang định cất đi để quay về trường thì điện thoại rung lên, cô chẳng may ấn vào nút Đọc, tin nhắn của Thanh Điền liền hiện lên:

“Ngô Kiến, anh rất xin lỗi vì không thể cùng em đi Bắc Kinh được, xin lỗi.”

Trên đường về trường, trong đầu Lập Hạ hiện lên vô số câu hỏi, vấn đề cũ còn chưa xong, vấn đề mới

đã xuất hiện, cô cảm thấy mình như mắc bệnh thần kinh.

Bắc Kinh? Bắc Kinh gì?

Ngô Kiến đi Bắc Kinh làm gì? Trước giờ chưa từng nói gì tới chuyện này mà.

Đi Bắc Kinh du lịch à? Hay chuyển tới đó sống?

Đi bao lâu? Lúc nào đi?

Những câu hỏi ấy trôi nổi trong không khí buổi hoàng hôn, những hạt bụi li ti như trong những thước phim nhựa tái hiện không khí lúc chiều ta theo đường hô hấp thâm nhập vào cơ thể, Lập Hạ cảm thấy toàn thân như đang bị kim châm, cảm giác phập phồng lo sợ.

Cất xe vào bãi, Lập Hạ chạy tới tòa nhà ban Tự nhiên thì vừa khéo gặp Lục Chi Ngang tan học, cậu ấy kể cho Lập Hạ nghe chuyện xảy ra buổi chiều nay.

Đầu tiên chỉ là một chuyện rất nhỏ, Ngô Kiến ngủ trong lớp nên bị thầy chủ nhiệm phạt xuống đứng cuối lớp. Sau đó tất cả liền bùng nổ như bức xạ hạt nhân, cuộc đối thoại của Ngô Kiến và thầy chủ nhiệm khiến tất cả học sinh trong lớp đều phải mắt chữ A miệng chữ O.

“Ngô Kiến, sao em lại ngủ trong lớp nữa vậy?”

“Xin lỗi, em hơi buồn ngủ.”

“Hơi buồn ngủ? Nói thế là thế nào, sắp thi đại học đến nơi rồi, em không đồ đại học thì làm thế nào?”

“Còn làm thế nào nữa ạ, kiểu gì cũng có cách, chẳng chết được.”

“Em có thái độ gì thế hả? Không chết được thì em không học tiết học của tôi nữa à?”

“Ồ, vậy cũng được. Vốn dĩ em cũng chẳng muốn học nữa.”

Lập Hạ nghe Lục Chi Ngang kể mà tim đập càng lúc càng nhanh, cô thậm chí có thể tưởng tượng được dáng vẻ kiêu ngạo khi đứng đó của Ngô Kiến, và cả giọng điệu không chịu nhận thua của cô ấy khi nói chuyện với thầy giáo nữa. Trong lòng Lập Hạ vô cùng bi thương nghĩ, chắc Ngô Kiến định rời đi thật rồi.

Lập Hạ hỏi Lục Chi Ngang xem Ngô Kiến đang ở đâu, Lục Chi Ngang chỉ về hướng lớp học, nói: “Chắc vẫn chưa đi đâu.”

Mãi cho đến rất lâu về sau, tôi vẫn còn nhớ bầu trời, không khí, nhiệt độ và cả tiếng bồ câu đập cánh trong không trung khi bay qua cửa sổ lớp học của ngày hôm ấy. Tôi thấy Ngô Kiến đang cầm chổi, một mình khom lưng quét dọn trong lớp học không một bóng người. Tôi nhìn thấy cánh tay và lưng cô ấy đang khẽ run rẩy, trong lòng vang lên những tiếng sóng. Ngô Kiến thấy tôi liền cười với tôi. Cho đến tận khi Ngô Kiến đóng cửa lớp học lại, tôi vẫn chưa ý thức được rằng, đó là ngày cuối cùng tôi và Ngô Kiến ở cùng nhau tại trường Trung học phổ thông Thiển Xuyên số 1. Sau hôm đó, Ngô Kiến

không tới trường nữa.

Giây phút trả lại điện thoại cho Ngô Kiến, tôi hoảng hốt thấy bầu trời dường như tối đi. Tường như vĩnh viễn chẳng bao giờ có thể sáng trở lại.

--- Năm 1999, Lập Hạ

Ngày Ngô Kiến đi là ngày 24 tháng Mười Hai, trước Giáng sinh một ngày, ga tàu hỏa rất ít người. Chập choạng tối, nhiệt độ hạ xuống rất nhanh, bầu trời u ám, đen tối thăm thẳm, dường như chuẩn bị có tuyết rơi. Ngô Kiến ngẩng đầu mơ hồ nghĩ, cảnh tượng tuyết rơi phủ kín một Thiên Xuyên vui vẻ trong đêm Giáng sinh, chắc cô sẽ không bao giờ được nhìn thấy nữa.

Lập Hạ trước mặt cố gắng kìm nén không khóc. Mặc dù cô đã khóc không ngừng từ khi biết Ngô Kiến bỏ lại trường học, bỏ lại bạn bè, bỏ lại tất cả những gì cô ấy đang có ở nơi này, nhưng khi đối mặt với giây phút chia ly, Lập Hạ lại không dám phát ra bất cứ âm thanh nào. Vì trên đường đến ga tàu, Ngô Kiến đã nói với Lập Hạ: “Cậu nhất định không được khóc, nếu không khi mình rời đi sẽ rất buồn, những tháng ngày về sau sẽ lại càng nhớ cậu và mọi người hơn. Cho nên, nếu như cậu muốn mình buồn thì cứ tận tình mà khóc đi nhé Lập Hạ cô nương.”

Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang đem hành lý của Ngô Kiến đặt lên giá để hành lý, đặt nước và đồ ăn vặt lên giường nằm của Ngô Kiến, sau đó dặn dò cô ấy việc này việc nọ, gặp phải chuyện gì thì phải làm sao. Lục Chi Ngang còn đỡ, trước đây vốn hay nói, còn Phó Tiểu Tư thì không thích ứng nổi, nhả nhủ quá nhiều, dặn dò cũng quá nhiều, những chuyện không yên tâm cũng quá nhiều, đến mức bản thân cậu còn cảm thấy mình bỗng chốc biến thành một bà mẹ đầy tiêu chuẩn, cho nên càng nói càng cảm thấy kỳ, càng nói càng đỏ mặt, nhưng không nói thì không được, đành phải cứng đầu nói tiếp từng việc một.

Ngô Kiến nhìn hai cậu bạn bịn rịn tùm lum lên như vậy trong lòng buồn vô cùng. Cô nghĩ, vì sao những việc này lại không phải Thanh Điền làm? Thanh Điền lúc này đang làm gì nhỉ? Đang bận biểu diễn ư? Hay là đổ sữa vào bát đồ Blake uống? Hay là đứng cạnh cửa sổ, chìm trong ánh tịch dương đọc một chương nào đó trong Kinh Thánh, bên tai tựa hồ nghe thấy tiếng đập cánh của thiên sứ?

Nhưng còn có tác dụng gì nữa đây? Những điều đó từ giờ cô không cần phải nghĩ tới nữa rồi, nghĩ đến chỉ càng thêm buồn thôi. Ngô Kiến lắc lắc đầu, tựa như muốn hất đi những tổn thương trong lòng.

Lúc Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang chuẩn bị xuống tàu, Ngô Kiến khẽ kéo tay Phó Tiểu Tư lại, nói với cậu: “Lập Hạ là một cô gái tốt, cậu phải chăm sóc cho cậu ấy.”

Phó Tiểu Tư nghe ra ẩn ý trong câu nói của Ngô Kiến, cậu trầm ngâm gật đầu, cũng chẳng nói gì, sau đó đẩy lưng Lục Chi Ngang, nói “Nhường đường, nhường đường!” rồi xuyên qua đoàn người đông đúc để xuống tàu.

Tàu hỏa từ từ chuyển bánh, tiếng còi kéo dài trong đêm tối không ngừng vang vọng.

Ngô Kiến dán mặt lên cửa sổ, nhìn bóng dáng của ba người Lập Hạ, Phó Tiểu Tư, Lục Chi Ngang ngày càng mờ khuất. Cô đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này dường như đã xuất hiện trong mơ rồi, cùng thời gian cùng địa điểm, cô nhớ rõ rằng trong mơ có Lập Hạ có Phó Tiểu Tư có Lục Chi Ngang, nhưng không dám khẳng định có Thanh Điền không. Chẳng lẽ bản thân mình trước đây đã có thể dự liệu được hướng đi

của vận mệnh sao?

Ngô Kiến vẫn ra sức dán mặt lên tấm kính mùa đông mang theo cái lạnh thấu xương, cô hy vọng có thể nhìn bạn cô nhiều hơn một chút, vì lần này rời đi không biết lúc nào mới có thể quay lại. Có thể là vĩnh viễn sẽ chẳng bao giờ quay về nữa, cũng có thể có một ngày cô sẽ quay trở lại thành phố đầy rã hương này, nhưng bọn họ, lại đã đi tới những phương trời khác.

Khi hình bóng của bọn họ sắp sửa biến mất khỏi tầm mắt, cô nhìn thấy Lập Hạ đột nhiên chạy theo hướng tàu hỏa, nhưng đến cuối Lập Hạ vẫn không thể đuổi kịp tốc độ chạy của tàu, bóng dáng đuổi theo ấy nhanh chóng biến mất sau khung cửa kính.

Biểu cảm đau thương đến bất lực ấy của Lập Hạ thoáng chốc phóng đại rồi nhanh chóng choán lấy toàn bộ tầm mắt của Ngô Kiến. Biểu cảm là vô thanh, chỉ có tiếng đoàn tàu chạy trên đường ray vọng lên, nhưng phảng phất bên tai Ngô Kiến là tiếng gào khóc của Lập Hạ trong giây phút ấy, giống như nốt cao không ngừng cao hơn trong bản nhạc giao hưởng, ngày càng cao mãi.

Ngô Kiến đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh, trước mắt vẫn là khuôn mặt thương tâm nứt nẻ của Lập Hạ. Trên đường đi thấy có một đứa bé đang quấy khóc, vì mẹ bé đang bảo nó vứt hộp kẹo rỗng đã ăn hết đi. Từng giọt nước mắt lớn lăn dài, ướt đầm cả khuôn mặt, cậu bé vừa khóc vừa hét: “Mẹ cho con giữ lại nó đi, ở bên trong có rất nhiều kẹo, mấy cái kẹo đó đều đẹp lắm, thật đấy, con không lừa mẹ đâu! Mẹ đừng vứt nó đi được không mẹ, mẹ ơi mẹ cho con giữ lại đi mà...”

Mẹ ơi cho con giữ lại nó đi.

Mẹ ơi cho con giữ lại nó đi mà!

Mẹ ơi cho con giữ lại nó đi.

Cho con giữ lại đi...

Ngô Kiến đột nhiên bùm miệng chạy về phía phòng vệ sinh. Cô cảm thấy lồng ngực có rất nhiều thứ đang trào lên, từ góc ngách sâu trong cơ thể, men theo dạ dày, men theo thực quản, men theo yết hầu, trượt qua a-mi-đan, trượt qua khoang miệng trào ra ngoài. Cô cố hết sức bùm miệng lại cho đến khi cảm phát đau, mở cửa phòng vệ sinh xông vào rồi đóng sầm cửa lại. Giây phút ấy cả thế giới yên tĩnh trở lại. Cơn thủy triều vừa dâng lên cũng trở về bình lặng, mặt hồ như gương lặng im ngủ say, dường như sẽ chẳng bao giờ nổi sóng nữa.

Một cánh cửa ngăn cách cả một thời thanh xuân đã từng rực rỡ chói lọi.

Ánh sáng nhanh chóng làm phai nhạt toàn bộ năm tháng, giống như một tấm vải rực rỡ bỗng chốc bị tẩy hết màu.

“Cô gái đó sao thế? Đi tàu hỏa mà cũng say ư? Cô ấy chắc đang khó chịu trong người lắm.”

“Đúng thế, lúc cô ấy xông vào phòng vệ sinh tôi thấy mắt cô ấy ầng ậc nước.”

“Hình như là đi một mình đấy.”

“Xa nhà à? Thật đáng thương...”

“Hay là bị bạn trai bỏ rồi?”

“Hi hi, cậu nói nhỏ chút...”

Dựa vào cửa sổ từ từ thiếp đi, lúc sau tỉnh dậy, thấy trời đã tối hẳn, sau đó lại ngủ thiếp đi, lại tỉnh dậy, lại nhìn thấy trời bắt đầu sáng, rồi lại tối dần. Trong lòng trống rỗng, giống như phòng tập bóng rổ không một bóng người ở trường, chỉ còn quả bóng rổ cô đơn nằm trên mặt đất, tiếng quả bóng bị nhắc lên rồi lại đập xuống, rồi va vào thành rổ.

Nhắm mắt là lại nhớ tới Thanh Điền. Thật ra trước lúc đi Ngô Kiến cũng đã tới tìm Thanh Điền, vì suy cho cùng vẫn phải rời xa nơi này, có những lời dù rất khó nhưng vẫn phải nói ra, cây mọc rễ cũng phải bám vào đất mới lớn lên được, những lời đó khi nói ra rồi cũng giống như bong da tróc thịt, đau đớn xót xa.

Nhưng không tránh được. Cho dù đi đến đâu, xa thế nào, như ma đưa lối quỷ dẫn đường, cuối cùng vẫn cứ quay về lối rẽ của định mệnh, nơi sắc trời mờ mịt, đàn quạ áo dác bay.

Rất nhiều hình ảnh vụt qua. Ngô Kiến nhớ lại cảnh mình bước vào phòng, nhìn Thanh Điền đang ngồi trên sô-pha, hai tay đan vào nhau chặt, chống lên trán, nghe thấy tiếng Ngô Kiến bước vào thì ngẩng đầu lên, khẽ nói: “Ngồi xuống đi.”

Thanh Điền đưa tay chỉ xuống chỗ ngồi bên cạnh, kết quả ngẩng lên thì nhìn thấy Ngô Kiến đang kéo một cái ghế ngồi ở chỗ cách cậu rất xa, đôi tay của Thanh Điền khựng lại giữa không trung, rất lâu sau cũng chẳng thấy rút về.

Sau đó hai người đều chẳng nói câu nào.

Im lặng.

Ngón tay của Ngô Kiến vì dùng lực quá mạnh nên đau điếng. Chiếc nhẫn trên ngón tay ép đau vào tận xương. Chiếc nhẫn này là Thanh Điền tặng cô nhân dịp sinh nhật, là do anh ấy dùng một loại bạc rất thông dụng tự tay làm ra. Vì trước đây chưa từng làm thứ nào phức tạp thế này, còn bị búa đập vào tay nữa. Ngô Kiến vẫn nhớ hình ảnh tay anh quấn đầy băng gạc đem chiếc nhẫn tặng cho cô, cảnh tượng lãng mạn như vậy mà đồ ngốc Thanh Điền chỉ lặp lại mãi mấy câu không ăn nhập gì với hoàn cảnh: “Máu và mồ hôi kết tinh đó, máu và mồ hôi kết tinh thật để đó”, rồi “Anh đau chết đi được, anh đau chết đi được”, dai dẳng như một đứa trẻ bướng bỉnh. Lúc Ngô Kiến sắp sửa gạt hết ý niệm lãng mạn ra khỏi đầu thì đột nhiên Thanh Điền đưa tay kéo cô vào trong chiếc áo jacket của anh, dùng chiếc cằm lún phún vài cọng râu chưa cạo hết cọ lên mặt cô, nói: “Giờ em cứ tạm giữ lấy thứ đồ thô sơ này nhé, sau này bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm anh để đổi lấy một chiếc nhẫn kim cương xịn, bảo hành một trăm năm. Ngoắc tay.”

Sự trầm mặc kéo dài như không thể bị xua tan.

Ngộ Kiến ngẩng lên liền nhìn thấy đôi mắt ướt đầm của Thanh Điền, cô cảm thấy lòng buồn da diết, tựa như có người đang không ngừng dầy xéo giẫm đạp lên trái tim mình. Giây phút ấy, cô quyết định từ bỏ việc rời đi. Cô nghĩ, cũng chẳng quan trọng cảnh tượng này có cần giống trong phim hay không, rằng nam chính phải nói ra câu “Em ở lại đi, đừng đi” thì cô gái kia mới ở lại. Vì cô biết, trong lòng Thanh Điền chắc chắn đang không ngừng gào thét trong câm lặng. Khi Ngộ Kiến đang định nói “Thanh Điền, em không đi nữa đâu”, thì Thanh Điền đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Xin lỗi, anh không thể đi cùng em được, em tới Bắc Kinh rồi phải cố gắng nhé. Bất luận có ai ở cạnh em hay không, em cũng phải dũng cảm lên.”

Lúc đóng cửa, Ngộ Kiến không hề quay đầu lại, cả đời này cô dường như cứ sống một cách ngoan cố như vậy, vĩnh viễn không bao giờ quay đầu nhìn lại con đường mình đã đi qua. Cô từng nói với Lập Hạ rằng cô không thích nhìn lại quá khứ, vì cô biết con người nếu lưu luyến quá khứ thì sẽ rất yếu mềm khi đối diện với tương lai. Nhưng, nếu lúc đó Ngộ Kiến quay đầu, cô có thể nhìn thấy khuôn mặt đầy bi thương của Thanh Điền, và cả những giọt nước mắt lăn chã rơi xuống mặt bàn nữa.

Bất luận có ai ở cạnh em hay không, em cũng phải dũng cảm lên.

Người ở giường đối diện xoay người, ho một cái, sau đó lại tiếp tục ngủ. Ngộ Kiến nhấc tay xem đồng hồ, sắp 12 giờ rồi. Đã là đêm Giáng sinh rồi, tất cả học sinh của Thiển Xuyên chắc đều đang chơi đùa vui vẻ. Cô nghĩ tới mấy người Lập Hạ, Phó Tiểu Tư hẳn đang tụ tập ở quảng trường Đồng Lộc, hòa vào dòng người huyên náo cùng chờ đợi thời khắc tiếng chuông ngân báo hiệu 0 giờ. Ngộ Kiến nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết không biết đã rơi tự bao giờ, cô lặng lẽ đếm những bông tuyết rơi, một bông, một bông, rồi lại một bông, tất cả những bông tuyết đó giống như rơi vào nơi ướt át nhất tận sâu thẳm đáy lòng, dần tan ra trong nỗi buồn đang sinh sôi nảy nở.

Cô nhìn đồng hồ, lặng lẽ đếm ngược, 5, 4, 3, 2, 1...

--- Giáng sinh vui vẻ!

Âm thanh của đám đông chợt vỡ òa khiến tai Lập Hạ ong hết cả lên, thậm chí còn không nghe được Phó Tiểu Tư ở bên cạnh đang hét cái gì. Giống như một bộ phim bị lẫn rất nhiều tạp âm, chỉ có thể nhìn thấy nhân vật chính khép mở miệng, còn tai thì không nghe được gì ngoài những tạp âm xì xào.

Mà bản thân Lập Hạ khi nhắm mắt ước nguyện cũng không nhìn thấy Phó Tiểu Tư đang làm gì, cũng không biết cậu ấy có ước gì hay không.

Tuyết không ngừng rơi, chỉ sau một hồi, tóc của Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang đã vương đầy tuyết. Ba người bọn họ ngồi trên một chiếc ghế dài ở bên quảng trường, xung quanh dòng người qua lại không ngớt.

Phó Tiểu Tư quay sang hỏi Lập Hạ, vừa rồi khi tiếng chuông vang lên cô có ước nguyện điều gì không.

“Có chứ, nhiều lắm luôn, như là thi đỗ đại học này, bố mẹ mạnh khỏe này, tất cả đám chó mèo đáng

yêu đều không vì lạnh mà sinh bệnh này, tóc tớ ngày càng dài hơn này, vân vân, thậm chí còn vô cùng tốt bụng ước cho mắt của cậu ngày càng rõ hơn, vĩnh viễn không bị đục thủy tinh thể nữa nhé...”

“... Cậu mới bị đục thủy tinh thể ấy...”

Lục Chi Ngang nói xen vào, liên tục nói hơn mười câu “Nào phăng!” sau đó mới nói với Lập Hạ: “Điều ước mà nói ra thì sẽ không linh nghiệm nữa đâu, đồ ngốc này.”

Lập Hạ bừng tỉnh “Đúng rồi!”, nhưng đã không kịp nữa, thế là dần mặt ra không biết phải làm gì.

Phó Tiểu Tư đột nhiên cười lớn rồi xoa đầu Lập Hạ.

Lập Hạ nghiêng đầu nhìn nụ cười của Phó Tiểu Tư, trong lòng nghĩ, nụ cười này thực sự rất lâu rồi mình chưa được nhìn thấy. Một lúc sau mới thấy động tác xoa đầu vừa nãy của Phó Tiểu Tư hình như có chút hơi thân mật, thế là mặt cô vụt đỏ lên.

Lục Chi Ngang nhìn thấy từ đầu chí cuối, cậu khẽ cười.

Bầu trời bỗng xuất hiện thật nhiều đốm lửa, bỗng chốc cả khoảng trời như nở rộ ngàn vạn đóa hoa, tất cả mọi người có mặt ở quảng trường lúc đó đều ngẩng đầu lên. Tiếng cười giòn giã của những cặp tình nhân, tiếng pháo hoa nổ đì đùng, tiếng bông tuyết khê khàng rơi trên tán cây, tiếng trẻ con nô đùa chạy nhảy, giữa ngàn vạn âm thanh, chỉ có mình Lập Hạ nghe thấy tiếng lòng mình:

“Thật may là vẫn còn một điều ước chưa nói, vậy thì điều ước ấy, có thể trở thành hiện thực không?”

Ngô Kiến nhìn kim đồng hồ đang nhích dần về số “12”, khoảnh khắc ấy cô dường như nghe được tiếng chuông vang vọng từ Thiển Xuyên xa xôi, như vượt qua cả ngàn vạn năm tháng và khoảng cách xa xôi để vọng tới bên mình. Giây phút đó, nước mắt khê rơi xuống chiếc chăn trắng muốt. Cô nhắm mắt lại, thầm ước nguyện một điều.

Thanh Điền, rồi có một ngày, anh sẽ thấy CD của em bán chạy nhất trên kệ đĩa ngoài cửa hàng. Em sẽ không từ bỏ lý tưởng này, cũng bởi vì nó, em đã từ bỏ cả anh. Thượng Đế, đây không phải là ước nguyện bông bột nhất thời của con, vì mục tiêu này, con chưa từng bỏ cuộc, thậm chí còn không ngừng nỗ lực, Người phải tin con. Cho nên, xin Người hãy mang tin vui đến cho con, chiếu rọi những đêm đen tăm tối sau này, và chiếu rọi cả con đường tương lai rộng dài phía trước nữa.

--- Năm 1997, Ngô Kiến

Trên đường trở về trường học, Lập Hạ không ngừng hối hận về việc đã nói ra điều ước của mình, Lục Chi Ngang thì không ngừng trêu cô là “nào phăng”, hai người cứ đấu khẩu mãi. Phó Tiểu Tư đột nhiên nói chen vào: “Để cậu đỡ buồn, tớ cũng sẽ nói ra điều mình vừa ước.”

Lập Hạ há hốc miệng, xua tay nói: “Không cần, không cần, sao phải chết cùng chứ.”

Phó Tiểu Tư nói: “Vì điều tớ vừa ước đã thành hiện thực rồi. Tớ vừa đọc được tin nhắn mẹ tớ gửi tới

lúc chập tối, mẹ nói mẹ nhận được thông báo vào vòng trong gửi đến từ Thượng Hải, tớ đã được vào vòng chung kết của cuộc thi Mỹ thuật Tân Xuyên rồi.”

Ngay sau khi Phó Tiểu Tư dứt lời, Lục Chi Ngang và Lập Hạ đồng thời há hốc miệng: “Cuộc! Thi! Mỹ! Thuật! Tân! Xuyên?” Cho dù từng luồng gió lạnh thổi vào cũng không thể khiến họ ngậm miệng, thật sự quá ngạc nhiên rồi.

Cuộc thi Mỹ thuật Tân Xuyên.

Cũng không trách được việc Lập Hạ và Lục Chi Ngang kinh ngạc đến thế. Năm đầu tiên tổ chức, cuộc thi này gần như đã làm chấn động cả Trung Quốc. Những học sinh được giải ngoại trừ việc có thể trực tiếp vào học ở Học viện Mỹ thuật, vô số những nhà xuất bản cũng sẽ tham gia, tích cực thúc đẩy quảng bá tập tranh của những thiên tài này. Trong một khoảng thời gian, toàn Trung Quốc nhanh chóng xuất hiện vô số những họa sĩ trẻ, sức ảnh hưởng lại lớn, khiến những họa sĩ có thâm niên lâu đời đánh rơi cả kính mắt. Tranh của những họa sĩ trẻ này một khi ra mắt sẽ phá được kỷ lục của lịch sử xuất bản Trung Quốc, số lượng bán ra mỗi ngày đều nhiều vô kể. Vì thế đến năm thứ hai tổ chức cuộc thi, ngay từ khi chưa bắt đầu đã thu hút được hầu như tất cả các phương tiện truyền thông Trung Quốc.

Tiểu Tư dùng tay khép hai chiếc miệng đang há hốc kia, nhưng vô dụng, hai người họ lại há ra. Phó Tiểu Tư than thở, đưa hai tay lên, nói: “Được rồi kìa hai cậu, kinh ngạc xong thì nói tớ biết nhé.”

Sau đó Lục Chi Ngang bắt đầu không ngừng lặp đi lặp lại câu “Quá siêu phàm”. Thật ra khi nhận được tin nhắn ấy, Phó Tiểu Tư kích động hơn bất kỳ ai, trong lòng như vang lên một loại âm thanh lẫn át tất cả những âm thanh còn lại.

Tiểu Tư nói với Lục Chi Ngang và Lập Hạ, “Vòng chung kết diễn ra trước kỳ nghỉ đông cuối năm, hai cậu cùng tớ đi Thượng Hải không, coi như là đi chơi.”

Lục Chi Ngang lắc mạnh tay của Phó Tiểu Tư: “Được chứ, được chứ, hoàn toàn không vấn đề gì cả, tớ còn có thể giúp cậu mang theo giá vẽ và hộp màu, để tớ làm trợ lý của cậu đi, đại minh tinh Tiểu Tư!”

Phó Tiểu Tư bị Lục Chi Ngang nói đến mức phát ngại, xua tay nói: “Trợ lý cái đầu cậu ý.”

Lục Chi Ngang đáp: “Có gì phải ngại chứ, cậu nhất định sẽ giành giải nhất, sau đó tất cả những người học Mỹ thuật ở Trung Quốc đều sẽ biết đến tên cậu. Ngẫu quá, Tiểu Tư, cậu là thần tượng của tớ! Có cần tớ xách giày cho cậu không...”

Phó Tiểu Tư không quan tâm đến Lục Chi Ngang nữa, để cậu ấy thần kinh một mình ở đó đi. Cậu quay đầu lại muốn hỏi Lập Hạ nhưng lại nhìn thấy biểu cảm khó xử trên gương mặt cô. Tiểu Tư cúi đầu xuống nhìn Lập Hạ, hỏi: “Lập Hạ, cậu đi cùng tớ không?”

Phút chốc Lập Hạ nghĩ đến rất nhiều chuyện, cuối cùng lấy hết dũng khí hỏi một câu: “Đi Thượng Hải cần bao nhiêu tiền? Tớ phải xem có đủ tiền không...”

Phó Tiểu Tư cười lớn khiến Lập Hạ cảm thấy có chút buồn. Nhưng Phó Tiểu Tư lập tức dừng lại, sau đó chỉ Lục Chi Ngang rồi nói: “Cậu nói cho Lập Hạ nghe câu cửa miệng của cậu là gì, vừa hay có thể trả lời cho câu hỏi của Lập Hạ.”

Lục Chi Ngang lúc lắc đầu, có chút ngượng ngùng, ngắc ngứ rất lâu mới nói ra được câu cửa miệng vô cùng gọi đòn: “Ông đây chẳng có gì ngoài tiền.” Sau khi nói xong, cậu ra sức giải thích đó chỉ là câu cửa miệng dùng khi Phó Tiểu Tư phê bình cậu cứ mua đồ linh tinh mà thôi.

Lập Hạ bị cậu làm cho dở khóc dở cười. Tiểu Tư cười nhẹ, dịu dàng nói: “Nhất định phải lợi dụng Lục Chi Ngang, cậu ấy chỉ có mỗi tiền thôi.”

Lập Hạ cũng cười, vì trong lòng đột nhiên vô cùng cảm động khi nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Phó Tiểu Tư. Đôi mắt của Tiểu Tư bỗng trở nên sáng rực rỡ. Lập Hạ chợt nghĩ, chưa biết chừng Tiểu Tư thực sự sẽ trở thành một đại minh tinh.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, ba người họ huyền não suốt dọc đường về, không gian xung quanh cũng dần có chút hơi thở ấm áp, dường như mùa xuân sắp về tới đây rồi.

Lập Hạ thầm nghĩ, Ngô Kiến, mình vẫn chưa biết làm cách nào để nói cho cậu biết tin này, nhưng nếu cậu biết được chắc cũng sẽ vui mừng cho Tiểu Tư đúng không? Chúng mình đều đang cố gắng trên con đường của mỗi người, cũng giống như cậu luôn nói với mình, đừng cảm tiến lên phía trước. Mình sẽ làm như những gì mình đã hứa, trên con đường sau này, trong những ngày xa cậu, mình sẽ trở nên ngày càng kiên cường.

Tuyết lớn phủ khắp con đường. Nụ cười tuổi trẻ. Thanh xuân bay cao.

Công viên đóng cửa, tất cả quay trở về tĩnh lặng. Ai cũng biết, dưới lớp tuyết phủ có một hạt giống mới đang nảy mầm, tách khỏi lớp vỏ, đâm sâu rễ xuống lòng đất cứng rắn. Ai cũng tin rằng, gió tuyết dù có lạnh lẽo đến đâu, mùa đông có kéo dài thế nào, cũng không ngăn cản được ấm áp quay về.

Nhưng tất cả mọi người lại đều quên, mùa xuân có đến gần thế nào, cũng chẳng cản nổi một mùa đông của năm tới.

Nhưng ít nhất, giây phút này họ đang thực sự hạnh phúc.

Trong đêm Giáng sinh sẽ có một ông già Noel râu trắng đứng ở bên cạnh cửa sổ hoặc bò lên ống khói cao vút, chẳng ai nghĩ ông ta là kẻ trộm.

Trong đêm Giáng sinh sẽ có những bé gái bán diêm, thắp lên ánh sáng nhỏ nhoi yếu ớt trên tay, chiếu rọi những điều bình dị nhưng mơ hồ chứa đựng hạnh phúc.

Trong đêm Giáng sinh sẽ có những người tuyết đứng trong một góc yên tĩnh, nơi những huyền não của dòng người ngoài kia không thể lại gần, ở trong bóng tối khẽ hát ngân nga.

Trong đêm Giáng sinh sẽ có rất nhiều bóng bay, trên nền pháo hoa và tiếng nhạc du dương của gió, lần lượt bay lên bầu trời ngày càng cao rồi biến mất không còn bóng dáng.

Trong đêm Giáng sinh sẽ có những ánh đèn lóa mắt và những bữa tối nóng hổi.

Trong đêm Giáng sinh sẽ có những bí mật lặng lẽ tràn lan trong lòng.

Đó chính là những nguyên nhân khiến cả thế giới cảm thấy hạnh phúc trong giây phút này.

Bao năm trôi qua, nhớ lại đêm Giáng sinh năm cuối cấp ở Thiển Xuyên, trong lòng tôi vẫn trào lên những cảm xúc khó tả. Ánh mắt sáng ngời của Tiểu Tư ngày ấy vẫn không ngừng xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Nếu như thời gian quay ngược trở lại, tất cả trở về như ban đầu, nếu như Tiểu Tư không tham gia cuộc thi đó, nếu như Ngô Kiến không rời đi, nếu như Lục Chi Ngang không phải Lục Chi Ngang, nếu như Lập Hạ tôi cũng không phải là Lập Hạ, nếu như tất cả có thể lựa chọn quay lại từ đầu, vậy thì, liệu có phải chúng tôi sẽ không đi tới bước đường như ngày hôm nay không?

Những câu nói miêu tả tâm trạng kiểu như “Vật còn người mất”, “Thương hải tang điền” trong tiểu thuyết thì ra thực sự tồn tại. Nhưng tôi biết, kể cả có dùng trọn cả sinh mệnh này, tôi cũng không thể khiến thời gian quay ngược lại dù chỉ một giây. Chúng tôi thua bàn tay vãn vũ của vận mệnh, ngã tới mức toàn thân đầy thương tích. Ngã tới mức toàn thân đầy thương tích.

Tiểu Tư, nếu như có thể chọn lại vận mệnh từ đầu, chúng ta sẽ có kết cục ra sao?

--- Năm 2004, Lập Hạ

Hạ chí năm 1998: Debut

Chương 5: Ngày đẹp trời

Ánh sáng thuở sơ khai của thế giới,

Soi sáng thanh xuân đã mơ hồ, soi sáng năm tháng đã trôi xa

Hoa diên vĩ dần trải khắp sườn đồi, trông về bóng tối nơi bài thơ vang vọng

Bài thơ đó xướng lên truyền thuyết, truyền thuyết đó xướng lên nhân vật

truyền kì,

Nhân vật đó trước mắt bao người bắt đầu bao chuyến phiêu lưu

Mang theo thanh xuân nguyên vẹn hạnh phúc, dấu đường đi không tỏ

đường về chưa tường

Thầy tế vội dát sơn vàng bột bạc lên nghi thức văn hồi tuổi xuân

Vì lẽ đó, năm tháng từng mất tiếng nay bỗng vang lên âm thanh như gió rít

trong rừng sâu,

Bộ xiêm y từng phủ bụi nay bỗng lấp lánh ánh trắng.

Cậu từng trẻ trung, anh tuấn, từng trầm mặc mà tốt bụng, sau bao năm

cách xa nay bỗng trong sáng như thuở mười bảy.

Tớ đã từng cô đơn, nay sẽ không còn cô đơn.

Thế giới này là khu vui chơi hạnh phúc của cậu, ngoài cậu chẳng ai có thể

bắt nó ngừng hoạt động.

Bầu trời trong xanh, hàng lau lưu luyến, cậu lại xuất hiện ở ngã rẽ, gương

mặt tuấn tú, mái tóc đen, tà áo trắng.

Tựa như mùa hè năm nào lỡ đánh rơi Hạ chí.

Mùa hạ trong ký ức như thế nào nhỉ? Là mùa hạ thoang thoảng hơi nóng, là ráng chiều tà mờ ảo, là ánh hoàng hôn màu vàng kim buông lơi trên làn mi của Phó Tiểu Tư, và cả nụ cười của Lục Chi Ngang nữa.

Vào những ngày hè đó, nụ cười ấy tựa như tiếng ca vang dội ngập tràn sinh lực, dù ban mai hay hoàng hôn, nụ cười ấy luôn đọng đầy cảm giác ấm áp. Mùa đông này, nụ cười của Lục Chi Ngang vẫn mang hơi thở dịu dàng, nhưng không bao giờ còn cảnh cậu ấy ngoác miệng cười tới mức từ rất xa cũng có thể nghe thấy được nữa. Lục Chi Ngang của hiện tại chỉ mỉm cười một cách lặng lẽ, vành mắt cong cong, mỗi lần cậu ấy cười, mùa xuân cũng như muốn tỉnh giấc.

Lục Chi Ngang của hiện tại đã không còn là Lục Chi Ngang của một năm trước, cậu ấy dường như đã thay đổi thành một chàng trai chín chắn. Cậu ấy mặc chiếc áo đồng phục cỡ rộng màu đen với mái tóc cắt ngắn gọn gàng, hàng mày đen rậm. Thỉnh thoảng khi mặc âu phục diễn thuyết trong các buổi lễ của trường, cậu ấy trông càng giống một cán bộ trẻ tuổi tài giỏi, từ “chàng trai” đã không còn thích hợp để miêu tả cậu ấy nữa rồi.

Chẳng mấy thanh niên gần tuổi mười tám được gắn với những từ như “bình tĩnh”, “chín chắn”, “dịu dàng”, “bao dung”, ấy vậy mà những từ này lại có thể dùng để khắc họa Lục Chi Ngang. Nếu cậu ấy có em gái, ắt hẳn cô bé ấy sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian.

Còn Phó Tiểu Tư, phải dùng từ gì để miêu tả cậu nhỉ? Một con mèo? Mùa đông? Hay đám tuyết đọng trên nhành cây tùng bách? Phương trình hàm số không lời giải? Phản ứng hóa học không thể đảo ngược, tăng nhiệt, hay xúc tác? Nói tóm lại, Phó Tiểu Tư là một kẻ quái gở.

Khi Lục Chi Ngang đang thay đổi từng ngày thì dường như Phó Tiểu Tư vẫn giữ một vẻ thản nhiên xuyên suốt bốn mùa. Dù khi trò chuyện, trầm tư, thần thờ hay giận dữ, gương mặt cậu vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ như thế, chỉ có đôi khi đầu mày thoáng cau lại, tựa như làn nước hồ yên ả trong ngày xuân bỗng gợn sóng vì một cơn gió thoảng. Thế nhưng nếu bạn quan sát cẩn thận thì vẫn có thể nhận ra sự thay đổi của cậu ấy. Nếu Lục Chi Ngang thay đổi nghiêng trời lệch đất, tựa như thế giới từ thời kỳ hỗn mang tới ổn định rồi lại về hỗn mang, thì sự thay đổi của Phó Tiểu Tư lại như lớp vỏ Trái đất thay đổi trong hàng nghìn hàng vạn năm mà không ai có thể nhận ra, đến khi bạn ngoảnh đầu lại đã thấy cơn sóng triều hung hãn khôn xiết bao trùm cả vùng cỏ xanh, cây cối lúc xanh lúc tàn báo hiệu sự chuyển giao của bốn mùa.

Cả Ngô Kiến nữa, không biết cô ấy có khỏe không?

Đôi khi Lập Hạ cảm thấy sự ra đi của Ngô Kiến như trò đùa của ông trời. Cô từng nghĩ mình đã tìm được nửa tâm hồn còn lại, nhưng ông trời lại cắt da xẻ thịt cô để cướp đi. Nhiều đêm cô mơ thấy gương mặt quật cường của Ngô Kiến, nói rằng: “Mình không cô đơn, mình chỉ có một mình mà thôi, thế giới của mình chỉ có mình mình cũng ổn, cũng rộn rã lắm rồi.”

Đó chính là những lời của Ngô Kiến khiến cô đau lòng nhất.

Còn cô thì sao? Sau khi đã trải qua bao ngày hè ở Thiển Xuyên, cô đã thế nào? Thời gian cứ trôi qua một cách lặng lẽ mà cô lại thờ ơ chẳng mấy may động tĩnh, đó phải chăng là điều bi ai nhất?

Lập Hạ vừa nghĩ vừa cầm phích nước nóng vừa được rót đầy từ phòng nước quay về. Hai bên đường là tán rã hương cao lớn sum suê, điểm thêm vài nhánh bạch dương và ngô đồng Pháp còn lác đác.

Gió thổi bay từng khoảng lá vàng, thoáng chốc đã hòa mình vào bóng đêm dày đặc. Bây giờ đã là 10 giờ tối, sau khi Lập Hạ đổ đầy bình, phòng nước cũng đến giờ đóng cửa. Bởi vậy trên con đường tới ký túc xá chỉ còn mỗi mình cô.

Thả từng bước thật chậm trên sườn dốc.

Màn đêm nặng nề bao phủ từng tán cây ngọn đèn, tựa như chiếc chăn nhuộm đen đột nhiên trùm xuống. Lập Hạ bước thật chậm, lòng đầy nỗi xót xa.

Dường như chỉ ở độ tuổi này con người ta mới đa sầu đa cảm như thế.

Bài kiểm tra trước kỳ nghỉ đông vẫn đáng sợ như xưa, kiến thức cơ bản môn Số học của Lập Hạ khá tốt nên thành tích của cô cao hơn nhiều so với bạn cùng ban Xã hội.

Ấy vậy mà Lập Hạ vẫn kém điểm Phó Tiểu Tư, mỗi khi nhìn thấy bảng điểm của cậu, Lập Hạ luôn thở dài rồi nói: “Cậu đúng là huyền thoại.”

Thật ra dù ở bất kỳ phương diện nào, chỉ cần liên tưởng tới cậu, “huyền thoại” luôn là từ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô. Ngoài ra còn một huyền thoại nữa là Lục Chi Ngang, sau khi Phó Tiểu Tư chọn ban Xã hội, Lục Chi Ngang nghiêm nhiên trở thành học sinh có thành tích tốt nhất toàn ban Tự nhiên.

Ai bảo ông trời công bằng? Công bằng con khi?! Cứ thấy hai kẻ đó Lập Hạ chỉ muốn xông ra bóp cổ.

Tiết học cuối cùng trước kỳ nghỉ.

Thời gian chậm rãi chuyển động theo trục tọa độ, ánh nắng phân tán tạo nên quỹ tích, bức tranh chợt lóe trong đầu vẫn là những cánh phượng đỏ úa tàn trải thành tấm thảm đỏ rực dưới cơn mưa tầm tã. Mà thực tế trước mắt cô lại là mùa đông khô cóng tới mức như không còn hơi nước, đôi khi sờ lên da mặt còn thấy như một bức tường vô đã lâu không được sơn sửa, chỉ cần xoa nhẹ sẽ rơi xuống một đồng bụi trắng.

Đáng lý học sinh phải được nghỉ từ lâu rồi nhưng nhà trường lại bắt toàn khối 12 phải ở lại học bổ túc thêm nửa tháng nữa. Mặc cho Ủy ban Giáo dục ra lệnh đình chỉ học thêm hết lần này tới lần khác, nhưng chỉ cần nhà trường yêu cầu, phụ huynh học sinh không những không tố cáo mà còn liệt nhiệt hưởng ứng, đã vậy còn liên tục lén lút thảo luận.

“Ngôi trường này quả không hổ danh là trường học hàng đầu.”

“Chứ sao, bà xem học sinh trường khác, sớm thế đã được nghỉ chúng nó chỉ mãi chơi chứ làm gì đâu.”

“Nghe đâu con gái ông Trương phòng Văn thư đã nghỉ được một tuần rồi cơ, ngày nào cũng lông bông với một đám vô công rồi nghề kia kia.”

“Phải đó, thật đen đui...”

Kẻ đen đui thật sự phải là học sinh trường này mới đúng.

Lập Hạ nằm nhoài lên bàn, nhìn chăm chú ra bầu trời ngoài khung cửa, ánh chiều tà dần buông, chậm rãi khuếch tán trên bầu trời tựa như lòng đỏ trứng gà được đánh tan, cả bầu trời như bùng cháy.

Đã có vài lớp được tan sớm, cô thấy Lục Chi Ngang đang cúi đầu đi về phía ban Xã hội với chiếc ba lô khoác trên vai. Cậu ấy đi qua sân vận động, bước ngược hướng xuyên qua đám học sinh vừa ùa ra từ giảng đường ban Xã hội, tiến thẳng về phía lớp Lập Hạ. Những cô cậu học trò vội vã chạy như bay hóa thành những tia sáng kéo dài mờ ảo, chỉ riêng Lục Chi Ngang lại rõ nét tới từng chân tơ kẽ tóc, ánh sáng thông thả chuyển động trên người cậu ấy, tìm mọi khe hở rồi thẩm thấu vào trong, tựa như được cơ thể trẻ trung ấy hấp thu toàn bộ.

Nhân vậy huyền thoại có thể hấp thu cả năng lượng mặt trời.

Thảo nào thành tích xuất sắc là thế.

Thảo nào vóc dáng cao to đến vậy.

Những suy nghĩ mắc cở ấy thấp thoáng trong mỗi góc tâm trí cô. Lập Hạ ngoảnh đầu nhìn Phó Tiểu Tư, góc mặt nghiêng vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ, đôi mắt nhìn chăm chú lên bảng, hàng mày khẽ chau, cậu cắn nhẹ lên chiếc bút trong tay. Cô mở tờ giấy trong tay ra một lần nữa, vừa vào tiết không lâu cậu đã dúm cho cô tờ giấy này, bên trên là nét chữ rõ ràng của cậu: Sau khi tan học đợi tớ một lát.

Sau khi tan học đợi tớ một lát.

Thật là một câu đơn giản chẳng hề có nghĩa bóng.

Khi Lập Hạ nhìn về phía sân vận động thì bóng Lục Chi Ngang đã mất hút. Từng tốp học sinh tan trường ùa về phía sân vận động như ong vỡ tổ, không hiểu sao cô bỗng liên tưởng tới đường ống thoát nước, thật kỳ lạ.

Dường như thầy giáo Lịch sử biết đây là tiết học cuối cùng trước kỳ nghỉ đông nên ra sức kéo dài buổi học, mười bảy phút sau khi tiếng chuông báo tan học vang lên thầy mới nói câu: “Buổi học hôm nay tạm dừng tại đây.”

Lập Hạ không nhìn được mà lầm bầm: “Tốt cuộc thầy còn muốn giảng đến đâu thế?”

Khi cô dọn xong sách vở thì trong lớp đã chẳng còn mấy người, Lập Hạ ngoảnh đầu lại vẫn thấy Phó Tiểu Tư đang cất sách vở với vẻ thờ ơ vụn vặt không đổi.

Cậu ấy làm gì cũng thật rề rà, đôi lúc Lập Hạ nghĩ khi thế giới đang chuyển động chóng mặt thì Phó Tiểu Tư vẫn đang sống trong một thế giới khác.

Hoang mang, căng thẳng, sốt ruột, nôn nóng - những từ này chưa từng xuất hiện trong kịch bản cuộc đời cậu, dường như Phó Tiểu Tư vẫn có thể bình thản thu dọn sách vở ngay cả khi thế giới đang tới hồi tận thế. Đến khi cậu cất quyển sách Tiếng Anh bìa đỏ vào ba lô, Lục Chi Ngang vẫn đang ngồi ngoài hành lang đeo tai nghe bỗng khoác ba lô đứng đĩnh bước vào phòng học, tới bục giảng liền nhảy phốc một cái rồi đặt mông lên bàn giáo viên.

“Đã ba năm rồi sao cậu vẫn chặm chạp thế hả, đã vậy còn đòi thích Sonic¹ sao.”

1: Nhân vật chính trong dòng game Sonic the Hedgehog phát triển bởi công ty Sega.

Lập Hạ bỗng thấy buồn cười, không phải là vì lời nói của Lục Chi Ngang mà vì không thể tin nổi một người như Phó Tiểu Tư mà lại thích Sonic. Một người lạnh lùng như cậu ấy chẳng phải nên thích nhạc rock, thích Van Gogh hay Monet mới là điều bình thường sao?

Việc Phó Tiểu Tư thích Sonic gây sốc chẳng khác nào việc Björk thích hát karaoke bài “*Vợ chồng cùng về nhà vậy*”¹ vậy.

1: Một khúc kịch hoàng mai (một loại hí khúc của tỉnh An Huy có nguồn gốc từ Hoàng Mai tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc).

Thế nhưng Tiểu Tư lại chẳng thèm để ý đến Lục Chi Ngang, vẫn tiếp tục thu dọn như thể có tận thế cũng chẳng quan tâm.

“Cuộc chiến Nha phiến¹.” Lục Chi Ngang vừa chuyển chủ đề vừa nhìn lên những vết phấn còn lại trên bảng, chỉ trở hỏi: “Là năm 1940 đúng không?”

1: Hai cuộc chiến Anh - Trung xảy ra giữa thế kỷ 19 gây nên cuộc xung đột kéo dài giữa Đế quốc Anh và nhà Mãn Thanh liên quan đến quyền tự do buôn bán thuốc phiện.

Lập Hạ tròn mắt: “Lạ cậu, là năm 1840 ạ.”

Phó Tiểu Tư vẫn cúi đầu dọn sách vở, tiếp lời: “Kệ đi, cậu ta thi Lịch sử được có 17 điểm thôi.”

Ngay lập tức Lập Hạ nghe thấy tiếng Lục Chi Ngang ngã ngửa xuống đất trên bục giảng.

Sau đó ba người vừa đi khỏi phòng học vừa tranh luận, Lục Chi Ngang đan chéo hai tay ra sau ót, ba lô móc trên ngón tay đang đưa ở đằng sau.

“Hai cậu nhặt nhẽo vừa thôi, có giỏi thì giờ viết công thức hóa học hoàn chỉnh của glucose cho tớ xem đi!”

Khi sắp ra khỏi tòa nhà giảng đường, Lập Hạ mới chợt nhớ cô còn chưa hỏi Phó Tiểu Tư bảo cô ở lại làm gì, cô bèn đứng lại hỏi, bấy giờ Phó Tiểu Tư mới vỗ đầu như bừng tỉnh, bật thốt suýt thì quên việc quan trọng.

Lập Hạ dờ khóc dờ cười, dáng vẻ này chẳng phải nên thuộc về Lục Chi Ngang hay sao, một người vốn theo phong cách lạnh lùng như Phó Tiểu Tư nay bỗng có dáng vẻ như Lục Chi Ngang thật khiến

người ta cảm thấy buồn cười.

Phó Tiểu Tư nói: “Chính là chuyện đi Thượng Hải đã nói với cậu hôm Noel ấy, tớ đã đặt xong vé cho các cậu rồi, ngày kia nhé.”

Lần này lại đến lượt h không thốt nên lời. Đối với cô, sự tồn tại của máy bay chẳng khác nào tên lửa. Lập Hạ lớn tới nhường này rồi mà vẫn chưa đi xa bao giờ, khoảng cách xa nhất cô từng đi chính là từ quê nhà lên Thiển Xuyên.

“Không sao đâu, mình đi có ba hôm thôi mà, chẳng mấy chốc là về rồi.”

Lục Chi Ngang tiếp lời.

“... Vậy cũng được.” Đến vé cũng đặt xong rồi thì bảo “không” sao cũng được, đúng không.

Khoe môi Phó Tiểu Tư khẽ nhếch thành một nụ cười mỉm rất đẹp và dịu dàng, “Ngày kia tớ sẽ tới đón cậu, cậu chỉ cần mang một hai bộ quần áo thôi.”

Nào ngờ định nghĩa “Ngày kia tớ tới đón cậu” của Phó Tiểu Tư lại là đánh một con xe hơi bóng lộn màu xanh nước biển mang logo BMW tới ký túc xá đợi Lập Hạ. Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang tựa lên xe thoải mái trò chuyện, còn Lập Hạ ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy họ qua ban công đã thấy không thoải mái, suốt từ lúc trên tầng xuống luôn có người nhòm ngó, chụm đầu thì thầm. Lập Hạ nghĩ bụng, lôi xe đến đây làm gì chứ, bày vẽ quá đi!

Sân bay Bình Dĩ ở Thiển Xuyên mới được xây xong nửa năm trước, trước kia phải bắt xe tới thành phố lân cận mới có sân bay.

Thế nhưng đó cũng chỉ là điều mà cô được nghe kể, đừng nói đến việc ngồi máy bay, ngay cả cơ hội được đi các chuyến ô tô đường dài của cô cũng rất ít. Lập Hạ thường đọc những cuốn tạp chí địa lý trong thư viện một cách cực kỳ chăm chú, nào là chim ở Thanh Đảo, tuyết ở Tây Tạng, những bãi sậy trải dài miên man ở Ninh Hạ nữa... Mỗi khi thấy hình ảnh bãi sậy, cô lại nghĩ tới cảnh Tử Hà tiên tử lướt thuyền xuất hiện trong bãi sậy mướt như lông vũ trong “Đại thoại Tây Du”¹, khuấy động mặt nước đã ngủ yên suốt ngàn năm, tiến về phía hạnh phúc và cũng là tai họa. Kể từ đó mỗi lần thấy sậy, Lập Hạ luôn có cảm giác muốn khóc kỳ lạ.

1: Một bộ phim nổi tiếng của Hồng Kông.

Mà nay cuối cùng cô cũng được tới một nơi xa xôi như Thượng Hải, Lập Hạ có cảm giác không dám tin. Đó là một thế giới mà cô không thể bước vào, đó là nơi ngập tràn ánh đèn nê-ông và những tà váy tung bay. Cô muốn tới tham quan những con phố cổ, nơi những tia nắng ban trưa xóa tan sự u ám, nơi có những bức tường cổ lấm tấm rêu phong ẩm ướt, nơi những chiếc xe ba bánh bóp còi inh ỏi chạy qua, nơi khi hoàng hôn buông sẽ có những chú chim bồ câu vút khỏi mái nhà bay lên trời cao. Hương vị cuộc sống đời thường đầy ngọt ngào này từng xuất hiện trong giấc mơ của cô, tựa như những viên kẹo ấm nóng vừa ra lò.

Đại sảnh của sân bay Bình Dĩ vừa rộng rãi vừa sáng sủa, dù hành khách không nhiều, không có vẻ đông đúc, thì nơi đây cũng không khiến người khác cảm thấy quạnh quẽ. Phía ngoài khung cửa sát đất

là những chiếc máy bay chốc chốc lại cất cánh bay cao. Lập Hạ chợt nhớ một tác giả trước kia cô thích hay kể mình thường xuyên ngắm nhìn máy bay cất cánh và hạ cánh qua hàng rào thép.

Tác giả đó nói, vào khoảnh khắc ấy thế gian bỗng trở nên trống rỗng.

Tại Lập Hạ như ừ cả đi, có lẽ là do máy bay cất cánh. Trước kia cô chỉ nghe người khác tả ngồi máy bay sẽ thế nào, mà nay chính cô đang bị vây trên độ cao chín nghìn mét so với mực nước biển. Lập Hạ đưa tay bịt tai lại, sau đó mở miệng thật rộng rồi khép lại rồi lại mở, đó là mấy cách chữa ừ tai mà cô xem trên ti-vi, Lập Hạ làm đủ mọi cách, tác dụng duy nhất đó là tiếng ừ đã chuyển hẳn sang bên phải.

Bực mình!

Cô quay đầu nhìn bầu trời xanh ngoài khung cửa sổ, bảo là trời xanh nhưng thực chất lại mờ sương chẳng nhìn thấy gì, hẳn máy bay đang ở trên tầng mây rồi. Xung quanh đâu đâu cũng là một màu xám bạc nổi tiếp như có như không. Nhìn nhiều cũng mỏi mắt, Lập Hạ nghiêng đầu chợt thấy gương mặt đang ngủ say của Phó Tiểu Tư. Một phút trước tiếp viên hàng không đã qua đắp cho cậu một chiếc chăn, mà chiếc chăn ấy theo từng lần xoay người của cậu đã trượt xuống. Lập Hạ không tìm được kéo chăn lên cao, rồi dém chăn ở hõm cổ cho cậu. Trước kia mẹ cũng hay làm vậy cho cô, thế nhưng giờ làm hành động này với một chàng trai đương tuổi mình Lập Hạ thấy có phần xấu hổ, đã vậy cô còn bất cẩn chạm phải làn da lộ ra ở cổ của cậu nữa. Lập Hạ hốt hoảng vội vàng rút tay về, vừa đưa mắt lên đã thấy Lục Chi Ngang ngồi phía bên kia cười ranh mãnh, nhưng vì sợ tiếng cười khiến cậu bạn thức giấc nên đành cố nén, chỉ phát ra những tiếng khì khì như bị nghẹt mũi.

Lập Hạ bực mình lườm Lục Chi Ngang rồi ra dấu “Cậu đọc sách tiếp đi.” Cậu chàng cười nói bằng khẩu hình “Được, được, được”, sau đó tiếp tục đọc sách dưới ánh đèn màu cam chuyên dụng được gắn trên ghế.

Lúc này Lập Hạ mới nhận ra trên tay cậu là cuốn *Biên niên ký chim vặn dây cót*¹ dày cộp. Từ trước tới nay cô chưa từng để ý, hóa ra Lục Chi Ngang lại thích thể loại sách văn học này, đáng nhẽ phải là loại truyện tranh đánh đấm bạo lực thiếu trí tuệ hoặc là những cuốn sách kiểu “Tổng hợp đề thi Hóa lớp 12 cực kỳ hữu ích” mới phải. Cô còn tưởng Lục Chi Ngang là kẻ mù văn học cơ, nào ngờ giờ lại đeo chiếc kính gọng vàng ngồi đọc *Biên niên ký chim vặn dây cót* trên máy bay.

1: Tiểu thuyết Nhật Bản của tác giả Haruki Murakami.

Ấy khoan, cậu ấy kiếm cái kính gọng vàng kia ở đâu thế? Chẳng phải trước kia toàn đeo kính gọng đen hay sao? Lập Hạ bèn hơi ngả người qua khẽ hỏi:

“Này, cậu đeo cái kính mới này từ bao giờ thế? Sao tớ chưa thấy bao giờ nhỉ?”

“Tháng trước đấy, đẹp không?”

“À đấy, toàn quên hỏi cậu, rốt cuộc cậu cần bao nhiêu độ thế?”

“Ừm... toàn 150 độ.”

“Thôi đi cha!”

“Ngốc ời là ngốc, đeo vì đẹp chứ sao. Trông có giống thanh niên tri thức không?”

“...Lạ cậu, trông giống tên bác sĩ biến thái giải phẫu tử thi thì có.”

Khi Lập Hạ xoay người lại, gương mặt say ngủ an bình của Phó Tiểu Tư lại lọt vào mắt cô. Cô thích thú ngắm cậu thật kỹ, trước nay cô luôn cảm thấy cậu quá lạnh lùng, nghiêm túc, lại thêm một đôi mắt như phủ một màn sương trắng mờ không có tiêu điểm, bởi vậy cơ hội được quan sát cậu ở khoảng cách gần thế này cực ít. Hàng mày ngày càng đen rậm tựa như màn đêm u tối, phía dưới là hàng mi phủ bóng dưới mí mắt.

Sống mũi thẳng tắp, môi mỏng như dao, chiếc cằm với đường nét mềm mại vẽ một đường vắt qua cổ rồi nhẹ nhàng kết thúc sau vành tai. Lập Hạ đưa tay tới gần mặt Phó Tiểu Tư làm đủ động tác kỳ quặc để nhìn bóng tay thay đổi liên tục trên gương mặt cậu dưới ánh đèn đọc sách, nghịch được một lúc thấy chán bèn thiếp đi.

Chỉ mấy giây sau khi Lập Hạ nhắm mắt nằm xuống, Phó Tiểu Tư bỗng mở mắt, mỉm cười nhìn cô nàng đang say ngủ, rồi cậu ngoảnh đầu nhìn Lục Chi Ngang kéo chăn lên cao, ý hỏi “Lạnh không? Muốn đắp chăn không?”

Lục Chi Ngang cười lắc đầu, vỗ đầu Tiểu Tư ra chiều cậu ngủ tiếp đi, sau đó dém chăn lại ở hõm cổ cậu như Lập Hạ vừa làm.

Phó Tiểu Tư nhìn Lục Chi Ngang đeo kính dưới ánh đèn đọc sách dịu nhẹ. Muôn vàn suy nghĩ nghẹn nơi lồng ngực rồi như hòa tan vào từng bộ phận trong cơ thể, xâm nhập vào từng tế bào, từng sợi lông tơ và mạch máu, tựa như bạch huyết chảy khắp toàn thân, muốn tìm lối thoát lại không thể. Nhìn Lục Chi Ngang trở nên trầm lắng, chín chắn và dịu dàng hơn qua từng ngày, Tiểu Tư như cảm nhận được những luồng nhiệt chậm chậm chảy trôi, sền sệt như dung nham phun trào, cuốn theo những dấu vết mà thanh xuân khắc ghi lên thời gian. Không biết tự khi nào cậu đã quen với việc Lục Chi Ngang chín chắn hơn cậu, điềm tĩnh hơn cậu, thậm chí còn chăm sóc cho cậu nữa.

Nếu trước kia Lục Chi Ngang trong mắt cậu chỉ là một đứa trẻ ngỗ ngược, là bạn, là ký ức tuổi thơ, thì nay lại càng giống một người anh trai, một người bạn trưởng thành. Thành thật mà nói, cậu khó có thể chấp nhận được sự thực này. Cậu nhớ khi suy nghĩ ấy vừa xuất hiện, cậu còn bất giác sờ trán tự hỏi phải chăng mình sốt rồi, bởi vì nhận thức “Lục Chi Ngang đã trưởng thành và chín chắn” quả thật cực kỳ lạ lẫm.

Lần đầu tiên cậu nhận thức được điều ấy là vào mùa hè năm ngoái, khi cậu và Lập Hạ ngồi trên thành bể bơi trong tiết Thế tục trong khi Lục Chi Ngang đang lặn lẽ bơi từng vòng quanh bể. Đó là lần đầu tiên cậu cảm thấy có lẽ là Lục Chi Ngang sẽ trở thành một người ít nói, khi ấy cậu vẫn còn sưng sốt, bởi vết sẹo ngay trên vai chính là do cậu bạn hắt nước sôi vào.

Tiểu Tư bất giác sờ vùng vai nay đã chẳng còn vết sẹo nào nữa, cậu nhắm mắt lại, một màu xanh lam vắng lặng bỗng hiện ra trước mắt, phía trên là bầu trời xanh thăm thăm biển ảo khôn lường, phía dưới là những tia sáng bạc chiếu rọi xuống biển sâu từ phương xa.

Vô số cá bơi nơi ấy.

Tuổi trẻ chớp mắt đã qua.

Những dấu vết đã từng khắc sâu cũng có thể biến mất, có lẽ nhiều chuyện chẳng thể mãi dài lâu,

dù chúng ta nghĩ rằng điều đó có thể tồn tại mãi mãi, thế nhưng “mãi mãi” dường như chưa từng xuất hiện. Bởi lẽ đó nhiều khi tôi nghĩ, Chi Ngang, chúng ta có thể làm bạn thân cả đời không? Dù sau này kết hôn, sinh con, dù chúng ta ngày một già yếu, liệu vẫn có thể cùng xách ba lô lên và đi không?

Liệu cậu vẫn sẽ buồn thiu nếu lỡ làm mất chiếc ví da mà tớ tặng chứ?

--- Năm 1998, Phó Tiểu Tư

Lập Hạ xoay người thì thấy Phó Tiểu Tư đang ngậy người mở to đôi mắt, đúng lúc đó cậu nghiêng đầu qua chạm phải ánh mắt cô.

“Sao thế, không ngủ được?”

Cậu lấy chiếc tai nghe bên trái ra đưa cho cô, “Nghe không?”

“Có.” Lập Hạ cầm lấy tai nghe nhét vào tai phải, vừa hay tai phải đang bị ù, “Nghe chứ!”

Thính giác sẽ trở nên nhạy bén khi nhắm mắt, vì thị giác đã bị ngăn lại rồi.

Không biết lời giải thích cho lý do thính giác của người mù tốt hơn bình thường này cô đọc từ bao giờ mà nhớ kỹ tới nay.

Giả thiết này quả thật cũng có lý. Khi cô nhắm mắt nằm nghiêng trên ghế, dù chỉ có một bên tai nghe nhưng vẫn nghe rất rõ, đó là một giọng nữ đang nhẹ nhàng hát những giai điệu chậm rãi mà vững vàng, trong đó có một câu Lập Hạ nghe cực kỳ rõ ràng:

“Anh cầm đèn soi sáng ngàn vạn con đường, em chọn một đường duy nhất xông về phía hạnh phúc cùng anh chẳng hề chùn bước.”

Hạnh phúc? Hạnh phúc là gì? Hạnh phúc có từ những điều nhỏ bé.

Những lời thề non hẹn biển hay những lời yêu kinh tâm động phách thực chất chỉ là sáo rỗng. Dường như ngay những chi tiết nhỏ ta thấy trước mắt đều có thể xuất hiện sự sống. Một bữa tối ấm cúng bỗng có hình hài, đôi tất lông cừu ấm áp trong trời đông bỗng trở nên có cốt cách, con búp bê bán thân mất bao công sức mới làm được trong ngày sinh nhật bỗng chớp nháy đôi mắt, những tin nhắn lúc hừng đông bỗng mọc lên đôi cánh.

Hoặc có thể còn nhỏ bé hơn. Như khi vào sân bay Tiểu Tư khoác hành lý của Lập Hạ đi tới đi lui giúp cô làm thủ tục, Lập Hạ vươn tay toan lấy lại ba lô thì bị cậu lườm cho một cái rồi ném thêm câu “Cậu bị điên hả, làm gì có thằng con trai nào để con gái tự khoác hành lý chứ”; hoặc là khi Tiểu Tư cúi đầu khẽ nhắc nhở bên tai cô những điều cần nhớ khi lên máy bay, hoặc khi khom người cài dây an toàn cho cô, hoặc như hiện tại dù đang nhắm mắt nhưng cô vẫn biết cậu đang kéo tấm chăn sáng và tắt đèn đọc sách trên đỉnh đầu cho cô. Tất cả mọi thứ đều như bộ thủ và những ký tự bổ sung đã bị phân tách, mà khi mọi thứ quay trở lại vị trí vốn có, ai cũng có thể nhìn thấy hai chữ “Hạnh phúc” được viết rất lớn.

Hoặc chẳng hạnh phúc là như hiện tại, cùng nghe một ca khúc, cùng bay qua một bầu trời trắng xám.

Nghĩ tới những điều ấm áp đó, nội tâm cô bỗng tích tụ càng nhiều nước mưa.

Dòng điện và sóng điện từ đi qua nam châm laser của máy CD, truyền qua thân máy màu trắng bạc, đi qua dây tai nghe vừa mảnh vừa dài, đồng thời truyền một luồng âm thanh vào hai cơ thể hoàn toàn tách biệt, khuấy động những cơn sóng lạ. Những cơn sóng lạ ấy bay bổng trong hai thế giới có chung một giai điệu, làn gió mùa ập tới khuếch tán những âm điệu thật rõ ràng đi khắp nơi.

Thế giới nội tâm bắt đầu từ từ sạt lở, tựa như gốc cây nơi sườn núi thấm đẫm nước mưa tháng Tám bỗng nhiên bật rễ.

Bùn đất sụt lún dần hé lộ bí mật bị chôn vùi, mà lồng ngực cũng thấm đẫm nước mưa đang chậm rãi dập dềnh theo hơi thở, tựa như miếng bọt biển hút đẫm nước, chỉ cần nhấn một chút là nước trào ra lênh láng.

Ngón tay đặt trên tay vịn chạm vào áo len của Phó Tiểu Tư, chiếc áo len lông cừu ấy tinh xảo ấm áp, tạo nên một cảm giác dày nặng trên làn da. Chiếc cổ của cô bắt đầu không đỡ nổi đầu, nghiêng lệch sang một bên.

Gò má bỗng cảm nhận được bờ vai gọn gàng của nam sinh và cả mùi hương thiếu niên đột ngột xộc vào mũi, chẳng khác nào nhành cỏ xanh bị thiêu đốt bởi ánh nắng gay gắt sau trưa hè, hoặc có lẽ là hương đất xộc lên sau trận mưa rào.

Sau đó Lập Hạ mất dần ý thức, những suy nghĩ ấm áp ấy cũng trở nên mơ hồ tựa như lớp kính ngăn cách màn mưa, mà phía ngoài lớp kính ấy là gương mặt thoắt ẩn thoắt hiện của Phó Tiểu Tư hoặc cũng có thể là Lục Chi Ngang. Nước mưa dâng ngày càng cao nơi đất trũng, mùa hè mưa xối xả, mưa rơi như trút nước khiến bầu trời tối sầm, bọt nước bắn tung tóe trên nền đất. Có những chiếc lá bị trận mưa cuốn trôi theo dòng nước, có cô thiếu nữ túm váy chạy vội tới mái hiên trú mưa, có chàng thanh niên thích tỏ vẻ lạnh lùng chơi bóng rổ một mình dưới mưa, chiếc áo thun trắng đẫm nước dính chặt lên xương cánh bướm, mái tóc ướt nhẹ dính sau ót. Trong cơn mưa, phòng vẽ chỉ còn lờ mờ tia sáng, tượng thạch cao và đủ loại mô hình hoa quả lặng lẽ nằm rải rác. Trong tiếng mưa ào ào như lấn át mọi thứ lại có tiếng chì lướt trên trang giấy, khê khàng như truyền thuyết đã biến mất từ xa xưa, thế nhưng âm thanh đó vẫn có thể dễ dàng nghe thấy. Trong tiếng loạt xoạt vang lên không ngừng xuất hiện bức tranh đen trắng năm 1995 khắc ghi trong tâm trí cô, đó là hình ảnh Phó Tiểu Tư lạnh lùng quay xuống đưa chiếc gọt bút chì, là hình ảnh nụ cười trẻ con của Lục Chi Ngang chỉ cần quay người lại là có thể nhìn thấy. Phó Tiểu Tư vẫn là Phó Tiểu Tư của năm 1995, Lục Chi Ngang vẫn là Lục Chi Ngang của năm 1995, còn cô lại là Lập Hạ của năm 1998. Thời gian trong giấc mơ bỗng chia đôi đường, cô đứng bên này đường nhìn hai chàng trai thuần khiết của năm đó, và một con mèo mun nằm trên bệ cửa sổ. Đột nhiên bầu không khí thay đổi, sự thay đổi vô hình đó từ từ lan tỏa, con mèo mun trên bệ cửa sổ biến mất, thay vào đó là gương mặt thờ ơ của Ngô Kiến. Cô ấy ngồi trên đó áp mặt vào khung cửa kính, ánh mắt không biết đang nhìn thứ gì ngoài màn mưa. Hình ảnh bỗng dừng lại tại khoảnh khắc Ngô Kiến xuất hiện, trong mơ cô thấy hòng mình như nghẹn lại, tựa như đang bị ai đó bóp chặt, cô ôm miệng òa khóc mà chẳng hiểu lý do.

Mà ngoài khung cửa sổ kia cơn mưa tầm tã đã nuốt trọn cả thành phố.

Mùa đông ở Bắc Kinh không chỉ vô cùng lạnh mà còn rất khô.

Da mặt cô chỉ cần sờ một chút đã bong ra từng mảng da chết màu trắng, chẳng khác nào bức tường vôi

bị thiêu đốt quá lâu dưới ánh mặt trời. Những ai bảo “Bắc Kinh thực ra không lạnh mà rất ẩm áp” đúng là kẻ nói dối. Mỗi lần lạnh tới mức không thốt nên lời, Ngô Kiến đều nghĩ vậy. Những kẻ chẳng bao giờ phải ra ngoài, hoặc phải đi thì đã có xe hơi đợi sẵn ngoài cổng rồi lại vào phòng ngay thì làm sao cảm nhận được cái rét căm căm đó chứ. Họ là những kẻ vĩnh viễn sống trong bầu không khí có máy sưởi và điều hòa, chẳng khác nào loại hoa cỏ đột biến.

“Thà đột biến còn hơn lạnh chết.” Ngô Kiến hậm hực nghĩ.

Ngày nào cũng vậy, khi trời còn chưa sáng, thậm chí khi nhà đài còn chưa phát nhạc, Ngô Kiến đã phải thức dậy đi đưa báo.

Khu này có hai mươi tám tòa nhà, mỗi tòa lại có bốn tầng lầu, tổng cộng có bao nhiêu nhà đặt báo cô cũng không biết nữa, chỉ biết cô phải phát cho một trăm hai mươi nhà. Mỗi ngày Ngô Kiến phải nhét một trăm hai mươi tờ báo vào một trăm hai mươi hòm thư khác nhau, chỉ cần muộn một chút thôi cũng sẽ bị mắng.

Họ mắng rất cay nghiệt, không phải vì họ giàu có cao sang mà ngược lại, họ cũng chỉ là hộ nghèo. Họ gắng gượng sống qua ngày bằng những đồng lương còm cõi, nhưng vẫn muốn quan tâm chuyện quốc gia đại sự, lông gà vỏ tỏi, để còn tỏ vẻ ta đây hiểu nhiều biết rộng trong những lần trà dư tửu hậu sau bữa cơm. Thế nên họ càng tích cực sử dụng cái quyền lợi ít ỏi của người tiêu dùng khi bản thân đã phải bỏ tiền mua báo.

Muộn mười phút thôi cũng bị mắng, có mấy gã đàn ông hầu như ngày nào cũng nôn nóng đứng đợi trước cửa nhăm tính thời gian Ngô Kiến đến muộn. Bọn họ mặc đồ ngủ chỉ để lộ một con mắt phía sau cánh cửa sắt, chỉ đợi nghe thấy tiếng xe đạp của cô sẽ lập tức buông lời trách mắng tục tĩu, hành xử chanh chua ra vẻ dân thành thị, chẳng khác nào mớ quần áo bông dày cộp đã lên mốc họ mặc trên người.

Đa phần Ngô Kiến sẽ nhỏ giọng xin lỗi rồi nhét báo vào trong hòm thư hoặc qua khung cửa sắt, sau khi đạp xa được mấy mét sẽ mắng to một câu “Chết đi!”

Gió ở Bắc Kinh có thể xuyên qua hết thảy, dù bạn mặc quần áo kỹ càng cỡ nào, dù gắng tay bạn đeo có dày đến đâu, thì những cơn gió đó vẫn có thể len lỏi qua từng kẽ hở giữa những sợi vải, tựa như hạt giống bụi gai bén rễ ở nơi sâu nhất trong cốt tủy. Sáng nào Ngô Kiến cũng thấy bản thân chẳng khác nào cái xác bị đông lạnh đang hoạt động, khớp xương cứng đờ, huyết dịch như sắp đóng băng.

Ngày đầu tiên nhận công việc này, sau khi đưa xong tờ báo cuối cùng, Ngô Kiến tựa vào bức tường xi măng trong khu mà nước mắt giàn giụa. Những giọt nước mắt nóng hổi là thứ duy nhất có độ ẩm trên cơ thể cô, hòng bỗng phát ra những tiếng thốn thức trước nay chưa từng có.

Thế nhưng nước mắt lăn trên gò má thoáng chốc đã hóa thành băng ướt lạnh khuôn mặt. Những giọt nước dần đông cứng từ ngoài vào trong, kết băng rồi đâm sâu mọc rễ vào da.

Đó là những ngọn rễ của khổ đau.

Nhưng kể từ đó Ngô Kiến không còn rơi nước mắt nữa, ít nhất cũng không còn khóc vì công việc này, cùng lắm chỉ khẽ mắng thầm khi nghe thấy ai đó nói “Thực ra Bắc Kinh không lạnh” thôi.

Quả vậy, kể từ lần đó Ngô Kiến không còn khóc nữa.

Để có thể kiếm thêm hai trăm hai mươi tệ, để mỗi tháng có thể tiết kiệm được thêm hai trăm hai mươi tệ, để có thể tiến gần hạnh phúc thêm một bước, dùng cơ thể trẻ trung này chống chọi với cái lạnh cũng là một việc đáng giá.

Nó đáng giá hai trăm hai mươi tệ.

Sau khi đưa báo xong, Ngô Kiến vội vàng chạy tới cửa hàng tiện lợi 24 giờ cách nơi cô ở không gần cũng chẳng xa.

Cô vẫn mặc thật dày đạp xe đi làm, trừ đôi mắt ra thì tất cả những chỗ khác đều được bọc kín. Nào ngờ cái rét buốt dường như có thể đục một lỗ trên vớng mặc rồi xâm nhập vào cơ thể cô, tựa như chất thủy ngân không gì có thể cản trở.

Vì cửa hàng tiện lợi này khá nhỏ nên chỉ có hai nhân viên, Ngô Kiến và một nam sinh tên Đoạn Kiều.

Lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, Ngô Kiến phì cười. Nếu đọc đúng là Đoạn Kiều, nghe kiểu gì cũng thấy mắc cười. Sau khi cậu nam sinh đó lịch sự chào hỏi: “Xin chào, tớ là Đoạn Kiều, mong được giúp đỡ!”, Ngô Kiến thờ ơ cong môi, đáp lại một câu không biết là chế giễu hay thân thiện: “Tên cậu buồn cười thật đấy!”

Mặt Đoạn Kiều lúc ấy y như nuốt cả một quả trứng trà¹ vậy.

1: Trứng luộc nước trà.

Ngô Kiến làm việc từ 7 rưỡi sáng tới 7 rưỡi tối, cậu nam sinh kia sẽ làm từ 4 rưỡi chiều tới 4 rưỡi sáng, ba tiếng từ 4 rưỡi sáng tới 7 rưỡi sáng, cửa hàng đóng cửa, bởi vậy cửa hàng tiện lợi 24 giờ này thực chất chỉ tiện lợi 21 giờ thôi. Ngô Kiến và Đoạn Kiều một ngày sẽ cùng làm ba tiếng.

Vì khu vực này không quá nhộn nhịp, cũng không phải nơi tập trung nhiều trường học hay khu văn phòng nên lượng khách rất ít, nhiều khi cả cửa hàng chỉ có mỗi mình Ngô Kiến.

Cửa hàng lắp đèn sáng trắng, kệ bày hàng sắp xếp gọn gàng, thỉnh thoảng khi khách đẩy cửa vào, chuông gió sẽ kêu丁丁当当, Ngô Kiến sẽ ngẩng đầu nói “Xin chào quý khách.”

Ngô Kiến mất nửa giờ sắp xếp hàng hóa trên giá, nửa giờ kết toán sổ sách, nửa giờ nhe răng cười chào “Hoan nghênh quý khách”, thời gian còn lại đều dành để viết nhạc.

Cô vẫn còn một công việc nữa là hát ở quán bar. Một ngày hai mươi tư giờ phải cáng đáng ba công việc: đưa báo, nhân viên bán hàng ở cửa hàng tiện lợi và ca sĩ quán bar. Những công việc hoàn toàn chẳng liên quan gì đến nhau.

Ba tiếng đồng hồ làm cùng Đoạn Kiều chính là ba tiếng bình thường nhất trong hai mươi tư tiếng, vì bình thường nên rất ấm áp. Cũng như chúng ta đã quen dùng những vật dụng phổ thông như khăn, bàn chải đánh răng, gối, chăn, giường, đèn bàn, sách vở, lịch, mọi thứ khi trở thành thói quen đều trở nên bình

thường. Nhưng chính vì bình thường nên ngày càng tàn mát những xúc cảm tuyệt vời và ấm áp, khảm sâu vào năm tháng cuộc đời, điểm tô những năm tháng xám xịt.

Một ngày có ba tiếng, mười ngày có ba mươi tiếng, một trăm ngày là ba trăm tiếng.

Cách tính đó đến học sinh tiểu học cũng biết, chẳng cần kiến thức đại học, không cần vi phân tích phân. Thời gian bị cắt thành từng mảnh nhỏ, tích tụ dần trong sinh mệnh. Trong khoảng thời gian ba tiếng mỗi ngày ấy đã xuất hiện những câu chuyện sau:

Quê tớ là một vùng đất tên Vĩnh Ninh ở tỉnh Phúc Kiến, chắc Ngô Kiến không biết đúng không, nơi ấy nhỏ lắm. Nhưng tớ nói cho cậu biết nhé, biển quê tớ bốn mùa mùa nào cũng cực kỳ trắng lệt, xanh ngắt tới mức người nhìn không mở nổi mắt nữa.

Cậu biết viết nhạc á? Quái vật...

Mai kiểm tra đấy, lần này chết chắc rồi.

Hôm nay đang ăn cơm ở trường tớ nhìn thấy một cô gái rất giống cậu, nhưng vì phải chạy vội tới cửa hàng nên đành đi ngay mà không kịp nhìn kỹ hơn. Haiz.

Cậu nói xem vì sao thi chạy thỏ lại thua rùa? Theo lý mà nói thì hoàn toàn không thể nào...

...

Nhặt nhẽo và ấu trĩ.

Đó là cách Ngô Kiến nghĩ về Đoạn Kiều.

Nhớ nhung và đau khổ.

Đó là cảm xúc về hồi ức với Thanh Điền.

Đôi khi nhìn Đoạn Kiều, Ngô Kiến sẽ nhớ tới Thanh Điền, thực ra họ là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau. Một người là tay chơi nhạc rock kiêu kỳ, một người là sinh viên ngoan hệ Kiến trúc mới vào năm nhất đã giành được học bổng, hai người họ chẳng khác nào khoai tây với vải thiều, vừa nhìn đã biết chẳng có họ hàng gì với nhau. Ấy vậy mà cô lại thường xuyên có ảo giác như thế, đôi khi nhìn Đoạn Kiều sẽ đột nhiên thốt nên một tiếng “Thanh” rồi im bặt, chính cô cũng phải hoảng sợ vì ý thức hỗn loạn của mình.

Nhưng tại sao lại vậy? Cô luôn cảm thấy mình và Đoạn Kiều như từng quen biết, một chuyện gì đó chắc chắn đã xảy ra trong năm tháng xưa cũ. Trong quá khứ phai màu, chắc chắn đã có ánh sáng đom đóm nhỏ nhoi trong đêm đen hằn sâu vào tâm trí cô.

Hoặc chẳng bởi vì cả hai người đều từng cùng cô vượt qua quãng thời gian cô đơn.

Vào những lúc Ngô Kiến cô đơn nhất, hai người họ là những người gần kề bên cô nhất.

7 giờ 20 phút trời đã tối mịt, Ngô Kiến dọn đồ xong chỉ đợi 7 rưỡi sẽ về ngay vì cô còn phải về nhà trang điểm thay đổi tới quán bar. Bên ngoài trận tuyết lớn bay rợp trời như lông ngỗng, đây là trận tuyết thứ

mấy cô thấy kể từ khi tới Bắc Kinh nhỉ? Tổng không quá năm lần nhưng cô lại không thể nhớ chính xác mà chẳng hiểu vì sao.

Vì thời tiết quá khắc nghiệt nên cửa hàng tiện lợi hầu như không có khách, do đó cả hai người đều ngây ngẩn không biết làm gì.

Đoạn Kiều nhào lên quây thu ngân, áp mặt lên bàn như một đứa bé, chiếc bút chì xoay tới xoay lui giữa những ngón tay thon dài. Hình ảnh ấy thật quen thuộc, Ngô Kiến nhớ lại những buổi tối tự học ở trường phổ thông Thiến Xuyên số 1, phòng học rộng rãi sáng sủa với tám ngọn đèn trên trần rơi xuống những dải sáng màu trắng. Thầy giáo ngồi trên bục giảng đọc báo, trên bảng là đề cương ôn tập thầy viết buổi sáng hoặc tài liệu đã được chỉnh sửa, nét phấn trên bảng đã mờ, mọi người ai nấy đều ngoáy bút lia lịa, âm thanh ngòi bút ma sát trên trang giấy tựa như tiếng mưa rào ngoài khung cửa, lặng lẽ mà sâu sắc.

Thực ra khoảng thời gian Ngô Kiến bỏ đi chưa được bao lâu ấy vậy mà mỗi lần hồi tưởng lại như đã qua lâu rồi, những năm tháng còn đi học ấy mỗi lần xuất hiện trong tâm trí đều đi cùng hai từ “đã từng”.

Cô đã từng là một học sinh lớp 12 xao nhãng việc học.

Cô đã từng là một học sinh cá biệt trong trường phổ thông Thiến Xuyên số 1 nổi tiếng toàn quốc.

Định ngữ có thể điền tiếp vào câu còn rất nhiều, mà nay những định ngữ ấy đã biến mất tự bao giờ. Ngô Kiến của hiện tại là một dân nghèo thuộc tầng lớp dưới trung bình phải bôn ba vì cuộc sống có cả đóng ở Bắc Kinh, bởi vậy nhiều khi cô phải cố gắng không nghĩ về chuyện đó. Tuy không nghĩ tới nhưng vẫn có một giấc mơ cô chưa từng quên...

Thanh Điền, rồi có một ngày anh sẽ nhìn thấy đĩa CD của em ở vị trí best seller trên giá.

Giấc mơ này vẫn nhẹ nhàng cuộn mình nơi sâu thẳm đáy lòng cô, nó không hề biến mất mà thậm chí còn ngày càng vững vàng bám chặt ở nơi ấy. Mà nơi ấy, là nơi nào?

Nơi tối tăm nhất trong tâm trí cô, cũng là nơi ấm áp nhất. Ở đó có một bộ rễ khổng lồ không thể nhổ đi. Những nhánh rễ ấy ngày một chắc khỏe, chúng bắt nguồn từ nơi ấy rồi lan tới tâm nhĩ, tâm thất, đến lá phổi, lồng ngực rồi bao phủ cả khoang ngực, bởi vậy mỗi lần hô hấp, mỗi nhịp tim đập đều mang tới những cơn đau mơ hồ.

“Này Ngô Kiến.” Bỗng một tiếng gọi vang lên, Đoạn Kiều vẫn nằm nhào lên bàn không chịu dậy, “Nơi cậu sống trước kia hay có tuyết không?”

“Có chứ, mỗi khi mùa đông đến, Thiến Xuyên lại ngập trong tuyết.”

“À thảo nào.” Đoạn Kiều kéo ghế tới bên cửa sổ sát đất, áp mặt vào khung cửa kính và nói: “Ở Vĩnh Ninh quê tớ mùa đông không có tuyết đâu, thế nên lúc mới tới Bắc Kinh thấy tuyết tớ thích lắm, thế nhưng bạn học lại cười tớ, chê tớ là một đứa nhà quê chẳng biết gì.”

Đoạn Kiều ngây người nhìn màn tuyết rơi, mặt kính phản chiếu gương mặt trẻ tuổi mà sắc bén nhưng lại mang theo chút thần thờ, như một cái xác mất hồn dạo bước trong màn tuyết kín đặc. Một người thường ngày rạng rỡ như ánh nắng nhưng khoảnh khắc này lại thật khiến người khác thương cảm.

Có lẽ điều khiến Đoạn Kiều buồn chính là giọng điệu mang tính xúc phạm kia. Ngô Kiến đã quá quen

với giọng điệu đó, bởi từ bé đến lớn không biết đã bao lần cô phải nghe những lời như thế.

Đồ nhà quê.

Con nhóc đáng thương chẳng ai cần.

Tao sẽ bảo bố tao đánh mày, bố tao là siêu anh hùng mạnh nhất thế giới!

Ngô Kiến là con quý không có mẹ, mà chúng ta ai cũng có mẹ hết.

...

Và còn rất nhiều rất nhiều những lời như vậy rải rác khắp góc ngách của tuổi trẻ. Nó hấp thụ dưỡng chất của năm tháng, trở thành một gốc cây cao lớn sum suê phủ bóng râm mệnh mang trên trang giấy trắng, nuốt chửng trái tim yếu đuối thời ấu thơ.

“Thế nhưng mà...” Giọng Đoàn Kiều chợt thay đổi, ánh sáng dịu dịu hắt lên gương mặt ánh trên tấm kính, sắc mặt cậu khẽ đổi, tựa như sắp tung cánh bay cao: “Tớ chưa từng nhụt chí! Rồi sẽ có một ngày những tòa nhà tớ thiết kế sẽ xuất hiện ở những nơi bắt mắt nhất Bắc Kinh. Tớ sẽ kiến tạo nên một kiến trúc mang tính biểu tượng của nơi đây, để mỗi một người đi ngang qua đều phải ngẩng đầu trầm trồ, họ sẽ nói ‘Nhìn đi, người thiết kế nên kiến trúc này chính là Đoàn Kiều, đó quả là một người phi thường!’”

Bỗng có thứ gì đó nổ rộ từ nơi u ám nhất trong trái tim Ngô Kiến.

Thanh Điền, rồi sẽ có một ngày anh sẽ nhìn thấy đĩa CD của em ở vị trí bán chạy nhất trên kệ.

“Tới giờ rồi.” Ngô Kiến lấy áo khoác trên tường xuống, khước mắt bỗng nhức nhối. Là do ánh sáng quá gắt, nhưng cô biết nếu không đi ngay thì sẽ chẳng thể dùng lý do đó để giải thích cho những giọt nước mắt lăn dài trên má nữa.

“Tớ về đây, cố gắng lên nhé kiến trúc sư vĩ đại!”

“Ngày nào cũng phải đi dạy...” Đoàn Kiều ngoảnh đầu lại, cười híp mắt, “... đám trẻ con đó mà cậu không thấy mệt à?”

Ngô Kiến thoáng sững người rồi mới chợt nhớ ra cô nói dối Đoàn Kiều ngày nào cũng đi dạy piano cho bọn trẻ con.

“Cậu giỏi thật đấy, còn trẻ thế đã có thể đi dạy được rồi.” Gương mặt thanh tú tựa làn nước trong cảm thán, “Tớ đây trời sinh đã không có khiếu nghệ thuật, chẳng biết chơi nhạc cụ gì hết.”

Cô đã nói dối Đoàn Kiều rằng mình là sinh viên năm ba, đi làm thêm ở cửa hàng tiện lợi và dạy piano.

“Không đâu, tớ nghe nói kiến trúc chính là dạng âm nhạc đã được hình tượng hóa, sẽ có một ngày khi cậu trở thành kiến trúc sư giỏi nhất thì cậu cũng sẽ trở thành nhà nghệ thuật tài ba nhất. Tớ đi trước đây, sắp muộn rồi.”

Tớ mà nói nữa thì nước mắt sẽ tuôn rơi mất.

Hồ nước trong nội tâm dâng ngày càng cao, đã đạt mức cảnh báo, đèn đỏ, tiếng còi liên thanh vang lên inh ỏi. CẢNH BÁO! CẢNH BÁO!

Ngộ Kiến đặt tay lên nắm cửa kéo mạnh ra, ngay trong khoảnh khắc xông vào bão tuyết gió rét, bỗng một giọng nói dịu dàng mà kiên định vọng tới từ phía sau: “Đợi đã!”

Cô vừa ngoảnh đầu lại bả vai đã được khoác thêm một chiếc áo ấm.

Đợi đã.

Thời gian không đợi em. Là anh đã quên đưa em đi.

Tại sao người nói câu “Đợi đã” ấy lại không phải là anh?

Tại sao người khoác áo ấm cho em trong ngày đông lạnh giá lại không phải là anh?

Tại sao người quả quyết em mặc như vậy quá mỏng manh trong đêm đông ngập tuyết này lại không phải là anh?

Tại sao hương bột giặt trên chiếc áo khoác của nam sinh bỗng xộc vào mũi em lại không thuộc là anh?

Rốt cuộc thời gian đã mang đi bao nhiêu năm tháng không thể đong đếm nổi, để tới khi nhìn lại, màn sương dày đặc đã cắt ngang bầu trời?

Em sẽ không còn vội vã đạp xe tới tìm anh sau giờ tan học nữa, cũng giống như anh sẽ chẳng còn nhắn tin cho em mỗi khi trời trở gió.

Em sẽ chẳng thể nào nhét tay vào túi áo anh mỗi khi tuyết rơi được nữa, cũng như anh sẽ chẳng còn đứng trực trước phòng bếp nuốt nước miếng ừng ực vì ngửi thấy mùi thơm.

Em sẽ không bao giờ đau khổ mỗi khi nhớ tới gương mặt hài hòa của anh nữa, cũng như anh sẽ chẳng còn hoảng hốt chạy thục mạng trên đường lúc đêm khuya vì em bị sốt.

Thanh Điền, không phải em đau lòng vì sự chia ly của chúng ta, em đau là vì hai con người đã từng gắn bó với nhau suốt bao năm lúc chia tay lại chẳng thể nói lời tạm biệt một cách thật lòng. Ai đó đã nói rằng, những người nói lời tạm biệt một cách thật lòng dù cho có chia xa bao lâu, thì cũng sẽ có một ngày được gặp lại nhau.

Vậy chúng ta chẳng phải sẽ mãi chẳng thể trùng phùng được ư?

Liệu anh có còn đứng ngoài cổng trường đợi em tan học?

Liệu anh còn có thể đứng trên cầu thang gác đầu đỏ mặt nhìn em như ngày hè tổng kết năm lớp 8?

--- Năm 1998, Ngộ Kiến

Cô vẫn luôn tự bảo mình không được khóc, dù có phải chịu cái rét buốt xương để giọt nước mắt không kết băng trên gò má cũng được, cô không được khóc. Ngộ Kiến luôn tự nhủ những trận tuyết rợp trời này, những đợt khí lạnh không thể chống cự này rồi cũng sẽ trôi qua, phía trước chính là căn phòng nhỏ, tuy không có ai đợi nhưng vẫn còn bầu không khí ấm áp và cả chậu cây xanh quanh năm đặt trên bệ cửa sổ nữa.

Ngộ Kiến rảo bước lên cầu thang, đi một bước nhảy hai bậc rồi lại ba bậc, cô cứ làm vậy hết tầng này tới tầng khác, khi Ngộ Kiến móc chìa khóa mở cửa, một cơn gió lạnh bỗng ủa ra ngoài.

Van lại bị tắc rồi.

Gần đây van lò sưởi rất hay gặp trục trặc, nước nóng bị tắc không thể lên được khiến căn phòng tỏa hơi lạnh ào ạt chẳng khác nào hầm băng. Ngộ Kiến cởi áo khoác, lấy chiếc kim trong chiếc hộp đã phủ một lớp bụi dày ở trong góc phòng, rồi quỳ xuống nền xi măng buốt giá sửa van lò sưởi. Mấy hôm trước mới hỏng một lần, sau khi được Ngộ Kiến gõ gõ đập đập vài cái đã trở lại bình thường, giờ lại bị tắc. Ngộ Kiến nghĩ bụng, mẹ nó chứ.

Bao nỗi bi thương và xót xa tích tụ thành từng vũng trong thâm tâm cô, tựa như hồ nước trong cơn mưa bão mùa hè ở trường, bóng phao được các nhóm học môn Địa lý thả trong hồ từ từ dâng cao.

Loay hoay hồi lâu cuối cùng cũng xong, Ngộ Kiến còn chưa kịp khóa van lại thì một dòng nước nóng đã bật ra, dù cô đã né thật nhanh nhưng bàn tay vẫn bị phồng một mảng lớn.

Đau đến nhói tim.

Ngộ Kiến vịn vôi đưa tay vào dòng nước mùa đông lạnh thấu xương, tựa như đang có vô số cái gai sắc nhọn đâm liên hồi vào tay, đâm sâu vào tận trong máu thịt. Ngộ Kiến đứng thần thờ để mặc bàn tay mình đắm trong dòng nước xối xả, xối cho tới khi tay mất cảm giác, xối cho tới khi tay đã trở nên đỏ lựng mới sức tỉnh.

Cô tắt nước, hai hàng lệ chảy dài trên má.

Ngộ Kiến dờ dẩn co người trong chiếc chăn bên góc tường, nhiệt độ phòng càng ngày càng ấm áp theo sự vận hành của lò sưởi. Tấm cửa kính vì nhiệt độ thay đổi quá nhanh mà lập tức bị bao phủ bởi một lớp hơi nước, sau đó tích lại ngày càng nhiều tạo thành những giọt nước lớn, trượt xuống theo dấu vết chõng chéo trên tấm cửa.

Mẹ kiếp! Rốt cuộc cô đang sống những ngày tháng gì thế này!

Cổ họng nghẹn ứ như bị bóp chặt.

Ngộ Kiến nhắm mắt cảm nhận cơn nhức ở đôi mắt, bàn tay bị bỏng đã nổi rộp nước nhói đau từng cơn. Trong lồng ngực cô như vọng lại từng tiếng thủy tinh vỡ, tựa như có một hòn đá lớn đã đập vỡ khung cửa kính sát đất, những mảnh kính vỡ bay tán loạn găm vào nơi yếu mềm nhất trái tim cô, từng giọt máu đỏ tí tách rơi.

Rốt cuộc cô đang sống những ngày tháng gì vậy? Dường như việc rời khỏi Thiên Xuyên đã không còn

ý nghĩa gì nữa rồi.

Sau khi tới Bắc Kinh, cô được ông chủ giới thiệu cho một người đại diện thuộc công ty âm nhạc nào đó. Thực ra công ty đó cực kỳ có tiếng ở Trung Quốc, tuy Ngô Kiến không nổi tiếng, cũng chưa được đào tạo âm nhạc bài bản lần nào nhưng họ vẫn đồng ý ký hợp đồng với cô. Người đại diện nói với cô rằng, sở dĩ tôi đồng ý không phải vì kỹ thuật hát của cô tốt mà vì cảm giác do cô đem lại.

Nhưng tương lai lại chẳng thuận lợi như trong tưởng tượng, công ty không để ý nhiều tới Ngô Kiến, hơn nữa người đại diện của cô còn rất nhiều nghệ sĩ khác nữa, Ngô Kiến cứ tồn tại trong công ty một cách mờ nhạt như vậy. Khi các ngôi sao lớn bận rộn thay đồ sau sân khấu, Ngô Kiến và một vài người khác mới có thể lên biểu diễn, thế nhưng đều chỉ hát nhạc của người khác. Trong những dịp có hoạt động lớn như lễ khai trương hay quy mô nhỏ như những buổi trình diễn thời trang, Ngô Kiến cũng có thể lên hát góp vui.

Sau đó người đại diện giành được cho cô công việc hát tại nhà hàng năm sao cao cấp. Thế nhưng một người đã quen phiêu cùng nhạc rock như cô nay lại phải hát những bài ca lạnh lạnh như chim yến, cô luôn thấy xấu hổ và lúng túng. Khi phải mặc những bộ đầm dạ hội cô cũng thấy cực kỳ khó chịu, chính vì lẽ đó nên cô bỏ việc, khi cô bỏ việc cũng là lúc người đại diện bỏ rơi cô.

Cô nhớ người đại diện từng nói với cô rằng: “Chẳng có người mới nào được quyền kén cá chọn canh, chính cô đã lựa chọn từ bỏ thì đừng trách tôi.”

Ngô Kiến vẫn luôn tự hỏi phải chăng mình đã từ bỏ? Chẳng lẽ cô đã thực sự buông tha ước mơ nung nấu bao năm? Cô đã nghĩ rất lâu mà vẫn không hiểu, cũng thấy rất tủi thân, thế nhưng vì bản tính ương bướng từ nhỏ nên tới giờ cô vẫn không chịu thỏa hiệp.

Từ đó trở đi Ngô Kiến không còn công việc nữa, không còn thông báo, không còn bất kỳ một cơ hội trình diễn nào, cô cắn răng chấp nhận. Nhưng cô cần tiền, tìm mãi Ngô Kiến mới kiếm được việc ở cửa hàng tiện lợi, có điều vì tiền lương ít nên cô phải nhận cả việc đưa báo trong khu và đi hát đêm ở quán bar dù rằng rất mệt.

Cô bắt đầu bươn chải ở thành phố Bắc Kinh rộng lớn này.

Cô sống ở khu ổ chuột, bất chấp tất cả, theo đuổi danh vọng và tiền tài.

Cô từng tưởng rằng đêm Giáng sinh trên chuyến tàu đi từ Thiểm Xuyên tới Bắc Kinh là thời khắc cô đơn nhất cô từng trải qua, nào ngờ khi tới Bắc Kinh rồi mới nhận ra ngày nào cô cũng cô đơn còn hơn thế.

Thế nhưng những từ như “cô đơn”, “quạnh quẽ” sẽ chẳng bao giờ xuất hiện trong từ điển của Ngô Kiến. Khi bước trên con đường lớn mịt mù khói bụi của Bắc Kinh, Ngô Kiến vẫn kiên định rằng một ngày nào đó cô sẽ trở thành nữ ca sĩ tài năng nhất Trung Quốc. Bầu trời dù có u ám nhưng rồi sẽ chuyển xanh. Mây vẫn ung dung trôi như bao ngày. Năm tháng rồi sẽ hóa thành con bướm Yến Vĩ lộng lẫy, rải lớp lớp bột phấn lấp lánh xuống nhân gian.

Khách sạn nơi Lập Hạ ở là một căn nhà cổ trên một con phố lâu đời tại Thượng Hải, vừa hay lại gần ngay nơi cuộc thi tổ chức. Con đường này mang phong cách kiến trúc ngoại lai, những ngôi biệt thự cổ có lan can bằng sắt, những nhánh dây leo bám chằng chịt trên bức tường đỏ, phần lớn đã úa vàng trong trời đông, mặt sau của những chiếc lá hiện rõ một màu xám đậm.

Khung cửa sổ màu trắng mở toang dưới mái ngói tạo hình tam giác, đó là dáng cửa sổ điển hình theo phong cách lâu các. Trong dân có một cây ngô đồng Pháp cao lớn, lá rụng trải thảm một khoảng sân, chỉ còn vài cành cây trơ trọi cố gắng vươn mình lên không trung.

Khi hoàng hôn buông xuống, những áng mây mỏng manh lướt ngang qua bầu trời, tạo nên những bóng mờ trên mặt đất.

Đây chính là Thượng Hải phồn hoa mười dặm dưới ngòi bút của Trương Ái Linh đấy ư? Lập Hạ vỗ vỗ tai mình như để xua đi tiếng ù từ khi lên máy bay đến giờ, cô đã đến Thượng Hải thật ư? Lập Hạ không biết mình đang tỉnh hay mơ nữa. Khoa trương quá!

Cô kéo hành lý từ trên xe taxi xuống đi thẳng vào cổng khách sạn. Vì trời vừa mưa nên trên mặt đất đọng lại những vũng nước phản chiếu ánh đèn đường. Kéo vali, trên mặt đường này quả không ổn, Phó Tiểu Tư bèn cầm lấy vali từ trong tay cô. Lập Hạ vội vàng từ chối, hai người giằng qua kéo lại, cuối cùng Lập Hạ hoảng hốt rút tay lại chỉ vì một câu của Phó Tiểu Tư “Đừng cố tỏ ra mạnh mẽ!” Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa kể trò chuyện không để ý tới cô.

Mãi tới khi bóng dáng hai người sắp biến mất trong ánh hoàng hôn, Phó Tiểu Tư mới quay lại gọi cô: “Ngây người gì thế hả?” Ánh mắt cậu như tỏa sáng trong sắc chiều tà, “Mau lại đây!”

Ba người thuê hai phòng. Phòng ở trên tầng ba, phải đi lên bằng chiếc cầu thang gỗ, khi đi lên sẽ nghe thấy tiếng bước chân rầm rập. Cửa phòng cũng bằng gỗ, không gian bên trong rất rộng, có chiếc giường phủ ga trắng tinh cùng chiếc gối vừa to vừa mềm. Nơi này không những tốt mà giá còn rẻ bất ngờ, hơn nữa cũng vắng người thuê. Phó Tiểu Tư nảy sinh nghi ngờ, phải chăng khách sạn này không được bình thường. Lục Chi Ngang bèn vỗ ngực đảm bảo nơi này tuyệt đối an toàn, cậu đã tra thử trên mạng rồi, khách sạn này được đánh giá rất tốt.

Sau khi cất gọn hành lý, Phó Tiểu Tư đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối hẳn nhưng vẫn thấy được làn mưa bay nghiêng phiếm màu trắng bạc dưới ánh đèn đường.

“Lại mưa rồi.”

Phó Tiểu Tư nhìn về phía Lục Chi Ngang đang rót nước từ bình giữ nhiệt vào cốc, “Chúng ta có nên ra ngoài không?”

“Không đi đâu.” Lục Chi Ngang đóng cái nắp bằng nhựa dẻo lại, “Hôm nay nghỉ ngơi sớm đi, dù gì cũng mệt rồi, mai cậu phải đi thi nữa, thi xong rồi đi chơi.”

Cậu gật đầu đáp: “Vậy tớ sang báo cho Lập Hạ một tiếng.”

“Lạnh chết mất.” Phó Tiểu Tư ngồi trên bệ cửa sổ, thỉnh thoảng lại đột nhiên buông một câu với vẻ thản nhiên, “Thượng Hải vậy mà còn lạnh hơn mấy tỉnh miền Bắc, thật kỳ quặc.” Cậu vẫn không bỏ được thói quen ngồi trên bệ cửa sổ vào sáng sớm, giống hệt Ngô Kiến, hai người họ đều thích bắt chéo chân ngồi trên đó rồi ngẩn người trông ra xa.

Lục Chi Ngang bật cười, đó là một nụ cười rất đẹp cũng rất yên tĩnh, “Bởi vì Thượng Hải không có không khí ẩm như ở phương Bắc chúng ta chứ sao.”

Phó Tiểu Tư ngoảnh đầu nhìn Lục Chi Ngang đang mỉm cười, cậu nhếch miệng cười khẩy: “Sao cậu dám học cách cười của tớ hả, có giỏi thì cậu cười kiểu nhe răng ngu ngốc của cậu ấy, tự dừng học đòi soái ca lạnh lùng làm gì không biết.”

Vừa nói xong đã bị gối đập vào đầu, hai người bắt đầu đánh nhau.

Đánh mệt rồi bọn họ cuộn chân ngồi trên giường nói chuyện.

“Cậu còn nhớ không Tiểu Tư, có lần chúng ta đi du lịch cũng chui trong túi ngủ trò chuyện hết như thế này, cậu còn bảo chúng ta trông chẳng khác nào hai cái bánh chưng thành tinh biết nói tiếng người nữa.”

“Nhớ chứ, thậm chí tớ còn nhớ có tên ngu ngốc nào đấy chọn chỗ ngủ tốt lắm, sáng hôm sau tỉnh dậy thấy một đồng vết bánh xe tải xung quanh, không chết đúng là lạ.”

“...Nhưng có chết quái đâu, ha...”

“Lại còn cãi bướng, đồ bánh chưng!”

“Này...”

“Sao?”

“Cậu có căng thẳng không... về cuộc thi ngày mai ấy?”

“Đừng nhắc tới chuyện đó!”

“Đừng căng thẳng nhé, tớ chẳng có tài gì ngoài việc khiến một chuyện rất nghiêm túc căng thẳng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều đấy.”

“Tớ biết chứ, hồi học lớp 10 chẳng phải cậu đã tạo nên một trò cười hay sao. Thầy hiệu trưởng vừa nói đến những chiến sĩ phòng cháy chữa cháy anh dũng thế nào, nhất là khi một chiến sĩ ôm em bé nhảy từ tầng ba xuống mà em bé không hề làm sao nhưng cánh tay anh lại bị thương đến mấy vết! Nào ngờ một câu cảm thán của thầy hiệu trưởng lại bị cậu nghe thành câu hỏi, đã vậy còn dám hùng hồn trả lời “Ba vết!” khiến cả trường cười ngặt nghẽo. Cậu thì giỏi rồi...”

“...Này, từ bao giờ mà trí nhớ của cậu trở nên tốt thế?”

“Trước giờ vẫn vậy nên tớ có bao giờ được 17 điểm môn Sử đâu.”

“Thế cậu thi Hóa thử xem nào!”

Bên ngoài khung cửa là màn mưa rả rích của mùa đông Thượng Hải.

Cơn mưa mang theo cái lạnh đột ngột bao phủ cả bầu không khí.

Nhưng trong căn nhà cũ này lại ấm áp một cách lạ thường, tựa như truyền thuyết về chàng thiếu niên đang từ từ dang cánh.

Chi Ngang, cậu biết không, rất nhiều năm sau khi nhớ lại ngày đông năm 1997 ấy, tớ cảm thấy Lục Chi Ngang của năm 1995 đã quay trở lại - Lục Chi Ngang của thời vẫn chưa từng nếm trải đau đớn và tổn thương, vẫn cười toe toét vui vẻ. Bao nỗi lo lắng trước ngày thi bỗng như tan biến sau cuộc đấu khẩu với cậu. Đôi khi tớ lại nghĩ rằng, cuộc đời này có cậu ở bên thực sự là điều may mắn của tớ, bởi vậy tớ luôn biết ơn ông trời đã để cậu bầu bạn bên tớ suốt những năm tháng dài đằng đẳng. Từ lúc còn thơ bé đến thời niên thiếu rồi khi trưởng thành bước vào xã hội phức tạp, cậu luôn sát cánh bên tớ tựa như một vị thần trẻ trung sẽ chẳng bao giờ đổi thay theo thời thế.

Cảm ơn cậu, dù cậu là Lục Chi Ngang thích cười hay thích sự yên tĩnh.

--- Năm 2003, Phó Tiểu Tư

“A!” Đột nhiên Lục Chi Ngang nhồm dậy, “Tuyết rơi rồi!” Phó Tiểu Tư kéo chăn bò sát bên cửa sổ nhìn ra ngoài: “Tuyết rơi thật kìa, phương Nam mà cũng có tuyết á?”

Lục Chi Ngang cũng nhào đến ngồi bên cửa sổ.

Phó Tiểu Tư nhìn ra màn đêm thăm thẳm, dù mặt đất vẫn ướt sũng phản chiếu ánh đèn đường và không có tuyết đọng như ở Thiển Xuyên, nhưng trong màn mưa bay bay ngoài kia quả thật có lẫn những bông tuyết tròn lớn. Tuy không thể nói đó là trận tuyết nhiều như lông ngỗng nhưng cũng không phải là một trận tuyết nhỏ.

“A, thật hiếm thấy.” Đầu ngón tay của Lục Chi Ngang gõ loạn trên tấm kính, “Đến Thượng Hải mà cũng có tuyết, tớ thấy đây là điềm lành đó, kiểu gì mai cậu cũng đoạt giải quán quân cho xem.”

“So sánh vớ vẩn, chẳng có logic gì hết.” Dù bang quơ nói vậy nhưng ánh mắt cậu nhìn Lục Chi Ngang lại đong đầy sự biết ơn.

Lục Chi Ngang bật cười vui vẻ, đang định nói gì đó bỗng nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vọng tới từ phòng Lập Hạ.

Khi hai người vịn bung cánh cửa phòng vốn không khóa thì thấy cảnh Lập Hạ đang vừa nhảy vừa hét trước bàn ti-vi. Lập Hạ nghe thấy tiếng cửa mở liền quay đầu lại, khi thấy hai chàng trai đứng đó, còn bản thân lại đang kiễng chân trên bàn ti-vi, ngay lập tức cơ thể như bị đông cứng.

Phó Tiểu Tư há hốc miệng như đang thắc mắc “Cậu đang làm máy bay hả?”, Lục Chi Ngang thì đã tựa vào tường ôm bụng cười ngặt nghẽo như sắp chết tới nơi.

“Cậu làm gì đó?” Phó Tiểu Tư chỉ Lập Hạ, “Xuống đây nào, đứng cao thế làm gì?”

“Đã vậy... lại còn hét toáng lên...” Lục Chi Ngang vừa cười vừa tiếp lời, “Như thế đang bị kẻ xấu ức hiếp ấy.”

“Có gián!” Lập Hạ nhìn xuống dưới sàn, sau khi đã chắc chắn mục tiêu không tồn tại mới xấu hổ trèo xuống.

Phó Tiểu Tư chỉ vào Lục Chi Ngang: “Trách tên này này, đây là kẻ đặt khách sạn chứ ai. Cậu ta luôn miệng đảm bảo khách sạn này tốt lắm tốt lắm, khiến tớ cũng phải hoài nghi liệu cậu ta có được ăn hoa hồng trong vụ này không.”

Lục Chi Ngang chấp ngón cái và ngón út lại với nhau, dựng thẳng ba ngón còn lại lên trời ra chiều thề thốt, “Trời đất làm chứng, sở dĩ tớ chọn khách sạn này là vì nó gần nơi cậu thi thôi, tớ là người tốt.”

Tiểu Tư nói: “Hay bọn tớ ở lại với cậu thêm một lát nữa nhé.”

Lục Chi Ngang bèn tiếp lời: “Phòng bọn tớ có cờ vây đấy, Tiểu Tư giỏi món này lắm, cậu ấy học chơi từ nhỏ cơ mà, để cậu ấy dạy cậu đi.”

Lập Hạ sừng sốt tới độ há hốc miệng, trời ơi kẻ hay nghe nhạc rock lại học vờ vây từ nhỏ á? Có đùa không vậy? Thế nhưng trông biểu cảm nghiêm túc của Phó Tiểu Tư cô lại thấy đó không phải một câu nói đùa.

“Tớ không sao đâu các cậu mau về phòng đi.” Lập Hạ thoáng đỏ mặt, không dám bảo hai người họ ở lại, sợ càng xấu hổ hơn.

Phó Tiểu Tư ồ một tiếng, Lục Chi Ngang khẽ đẩy vai cậu, nở một nụ cười mập mờ với cô: “Hay là để Tiểu Tư ngủ với cậu nhé.”

Ngay lập tức cánh cửa đóng sầm trước mặt Lục Chi Ngang, suýt chút nữa va phải mũi cậu.

Phó Tiểu Tư nhìn cậu, nói: “Trò đùa nhạt nhẽo của cậu có thể nhạt nhẽo hơn được không?”

“Tớ có đùa gì đâu, chỉ tại cậu ấy tưởng tượng ra những chuyện khiến trái tim thiếu nữ vừa rạo rực lại e thẹn thôi.”

Vừa dứt lời cửa lại bật mở, một chiếc gối đập thẳng vào đầu Lục Chi Ngang.

“Lục Chi Ngang đây là tầng ba đấy nhé! Còn nói linh tinh nữa đừng trách tớ ném cậu xuống! Không ngã chết thì cũng chết vì lạnh!”

Bên trong cánh cửa vừa bị đóng sầm lại vọng ra tiếng hét của Lập Hạ.

Cậu chàng cầm gối cười khúc khích: “Chiêu này cậu ấy học tớ đấy, ha, ném gối cơ à.”

Phó Tiểu Tư chẳng thèm để ý tới Lục Chi Ngang, cậu xỏ dép lê vào rồi đi về phòng.

Chiếc chăn dày dặn, ga giường sạch sẽ, bộ tách trà sứ tinh xảo, còn có bệ cửa sổ rộng rãi có thể ngồi ngắm bóng cây ngô đồng đậm màu ngoài kia, sàn gỗ, bàn ghế và cửa cũng làm bằng gỗ, tủ đựng quần áo và bàn trang điểm to rộng, tất cả mọi thứ ở đây chẳng khác nào căn nhà cổ của Thượng Hải trong những thước phim từng xem. Lập Hạ cuộn mình trong chăn nghĩ, thực ra nơi này đúng như lời Lục Chi Ngang nói - một khách sạn rất tốt, đã vậy giá lại rẻ, không biết cậu ấy tìm được ở đâu. Cô chợt nhớ ra Lục Chi Ngang hiện tại đã không còn là Lục Chi Ngang luôn ỷ lại vào Phó Tiểu Tư như trước nữa, thậm chí hiện tại còn ngược lại, cậu ấy đã giúp Tiểu Tư rất nhiều. Thế giới này quả là thần kỳ.

Mà nói đúng ra, hai người ấy vốn là những con người thần kỳ mà, có dung mạo, có trí tuệ, tài năng, lại

hài hước và tốt bụng.

“Có khi lại là người ngoài hành tinh không biết chừng.” Lập Hạ nghĩ bụng.

Sau đó cô ngủ thiếp đi, trong mơ Phó Tiểu Tư giành giải quán quân, nhưng nửa đêm tỉnh giấc cô lại hoảng hốt bởi suy nghĩ “những gì xảy ra trong mơ ngược hẳn so với thực tế”, cô vội vàng phỉ phui mấy tiếng.

Thời gian thi kéo dài bốn tiếng, từ 1 rưỡi đến 5 rưỡi chiều. Vì lần này thi ngay tại hội trường nên thí sinh nào cũng vô cùng lo lắng, chỉ riêng Phó Tiểu Tư vẫn giữ được vẻ bình thản như đang vẽ ở trường, cậu điều chỉnh độ cao giá vẽ, dọn màu vẽ, chuẩn bị nước sạch và nhiều việc khác. Lục Chi Ngang và Lập Hạ đứng bên cạnh nhưng cũng chẳng thể giúp được gì, xung quanh có một số thí sinh người Thượng Hải đi cùng bố mẹ, cứ chốc chốc họ lại khoác áo, rót nước cho con mình, thoạt trông chẳng khác nào hình ảnh hoàng đế đi tuần.

“Hừ.”

“Xí.”

Phó Tiểu Tư nghe thấy hai tiếng khịt mũi của Lục Chi Ngang và Lập Hạ, cậu dờ khóc dờ cười nhìn hai kẻ đang hết hừ lại xí, nói: “Được rồi, hai cậu ra ngoài dạo đi khi nào xong tớ sẽ gọi điện.”

“Ok.” Lục Chi Ngang gật đầu, trước khi đi còn ngoảnh đầu nhìn các thí sinh khác một lượt rồi lại hừ lạnh.

Địa điểm tổ chức cuộc thi này là trường nữ sinh nổi tiếng toàn Thượng Hải, thậm chí toàn quốc. Ngôi trường này có những hàng lan can sắt tạo hình hoa hồng, trong trường có những thảm cỏ xanh mướt, có cả giáo đường, có những nữ tu mặc váy dài bước đi thong thả, có những đàn chim bồ câu chao liệng trên không.

Lập Hạ nhìn ngắm khung cảnh một vòng rồi bật thốt: “Đẹp quá! Học ở đây chắc vui lắm!”

“Tớ chẳng thấy việc phải học cả ngày với một đồng ni cô có gì vui cả.” Lúc này Lục Chi Ngang mới trở nên hoạt bát hơn, “Mấy em trường mình còn tuyệt vời hơn nhiều.” Nói xong còn gạt gù ra chiều tâm đắc với quan điểm của mình lắm.

Hai người ngồi trên chiếc ghế dài ngoài cổng trường, phía trước là đường cái bốn làn, dòng xe qua lại chật như nêm, người đi bộ đông đúc, người đi xe đạp còn nhiều hơn, có người đàn ông trung niên mặc vest, cũng có những người phụ nữ xách làn đi chợ và còn có rất nhiều học sinh ăn mặc đủ phong cách đạp xe đi học. Mọi âm thanh huyền ảo vọng bên tai, mà âm thanh phổ biến nhất chính là khẩu âm Thượng Hải du dương.

Lục Chi Ngang đứng dậy mua hai chai trà xanh và mấy miếng cơm nắm, sau đó hai người vừa ăn vừa trò chuyện, thời gian trôi qua không dài đằng đẳng như tưởng tượng.

2 rưỡi chiều, ánh mặt trời bắt đầu chiếu vuông góc xuống mặt đất, từng tia nắng chói lòa, rọi xuyên qua những áng mây dày nặng tuyết.

3 giờ 45 phút.

Bên đường có chàng trai tuần tú đạp xe chở cô nàng dễ thương đang cất tiếng hát lướt qua.

4 giờ 20 phút.

Ánh nắng nhạt dần, hoàng hôn bắt đầu bao phủ bầu không khí có phần ẩm ướt, dòng người tan tầm hối hả băng qua mọi ngõ đường trong thành phố rộng lớn và vội vã này. Không trung xuất hiện rất nhiều điểm trắng tựa như những vết đốm xưa cũ trong những thước phim băng, tuy không thể đưa tay nắm lấy nhưng lại thực sự hiện hữu trong võng mạc.

5 rưỡi chiều.

Phó Tiểu Tư bước ra từ đám thí sinh đang vui mừng hớn hở, gương mặt vẫn thản nhiên, đôi mắt vẫn như bị một màn sương dày đặc bao phủ.

“Tớ đói quá!”

Cậu ôm đồng dụng cụ vẽ đứng trước cổng trường nói với hai người, “Chúng ta đi ăn thôi!”

Phó Tiểu Tư gọi một bát mì thịt bò, trên mặt nước dùng thơm ngậy là một đồng rau thơm, cậu không ăn mà gắp hết sang bát Lục Chi Ngang, đồng thời tiện tay cướp thêm mấy miếng thịt bò. Phó Tiểu Tư không có bất kỳ biểu hiện nào nên cũng chẳng thể đoán ra tình hình thi cử ra sao, mấy lần Lục Chi Ngang toan hỏi nhưng cứ bị nghẹn lại nơi cổ họng nên đành nuốt vào trong.

“Ừm, này...”, cuối cùng Lập Hạ đành phải ra tay, “Lúc thi cậu vẽ gì thế?” Cô ngập ngừng hỏi, chỉ sợ chạm phải dây thần kinh mẫn cảm của ai đó.

“À thi ấy hả?” Vì Phó Tiểu Tư đang cúi ăn mì nên phát âm không được rõ rang, “Đề là ‘Phong cảnh chưa từng xuất hiện’.” Cậu ngẩng đầu đáp, gương mặt không thể hiện bất kỳ hỉ nộ ái ố nào.

“Ồ, đề lạ nhỉ.” Lục Chi Ngang cầm đũa gõ lên bát, “Thế cậu vẽ gì? Người ngoài hành tinh oanh tạc Địa cầu đúng không? Hay là Sonic đại chiến Apanman?”

“Đó mới là sở trường của cậu, tớ đâu dám với cao.” Phó Tiểu Tư lườm Lục Chi Ngang, “Cũng chẳng có gì, vẽ một nam một nữ thôi.” Vế sau cậu cố ý nói cho Lập Hạ nghe.

“Một nam một nữ...”, Lập Hạ khẽ lặp lại nhưng không tài nào hình dung ra được. Có điều trông Tiểu Tư có vẻ chẳng lo lắng chút nào nên cô cũng thoáng yên tâm.

“Vốn dĩ chỉ yêu cầu vẽ phác họa hay tô màu đều được, không bắt buộc.” Cậu nói tiếp, “Nhưng tớ nghĩ dù sao tớ cũng phối màu khá nhanh nên kết hợp vẽ màu luôn.”

Lập Hạ và Lục Chi Ngang chỉ có thể lặng lẽ nuốt nước bọt, câu “Dù sao tớ cũng phối màu khá nhanh” có phải ai cũng nói thản nhiên như thế được đâu.

“À phải rồi các cậu biết không”, Phó Tiểu Tư đang cúi đầu ăn mì bỗng lên tiếng, “Hôm nay tớ và Nhan Mạt thi cùng phòng đấy.”

“A... chính là cô gái nổi tiếng nhờ bức vẽ cỏ lau mùa giải trước ấy hả?”, Lục Chi Ngang cười tíu mắt, “Có xinh không?”

Phó Tiểu Tư lại ngẩng đầu lờm cậu một cái.

“À... Ý tứ là...” Lục Chi Ngang gãi đầu, “Có... giỏi không?”

Thế nhưng Phó Tiểu Tư đã không thềm để ý tới cậu nữa rồi.

Một năm sau tôi mới được nhìn thấy bức tranh “Phong cảnh chưa từng xuất hiện” trong tập tranh đầu tay của cậu ấy. Tranh vẽ một chàng trai mặc chiếc áo khoác dài màu đen đứng trong màn tuyết ngẩng đầu, mái tóc khẽ bay bay. Trong màn tuyết trắng xóa ấy hình ảnh cậu hiện lên thật chi tiết với đôi mắt dày sương không rõ tiêu điểm, mà trên bầu trời tuyết ấy dường như có đường nét mờ nhòa của một cô gái. Cô ấy khẽ cúi người xuống tựa như thiên sứ đang rộng đôi cánh trắng, đường nét của cô ấy rất mơ hồ nhưng lại có một đôi mắt sáng ngời như ánh sao. Trong màn tuyết hai người lặng lẽ trao nhau một nụ hôn.

Khoảng khắc ấy mọi âm thanh của thế giới như biến mất, đó chính là phong cảnh chưa từng xuất hiện nhưng lại tồn tại mãi mãi.

--- Năm 1999, Lập Hạ

Ngày hôm sau là lễ trao giải, ở đó có rất nhiều thí sinh cũng như các bậc tiền bối trong ngành hội họa. Các nhân viên chạy tới chạy lui quanh khu vực, vội vàng kiểm tra hệ thống âm thanh, dàn mic, tắt bật bố trí chỗ ngồi và bảng tên của khách.

Ba người bước vào chọn ngồi ở hàng ghế cuối, vừa ngẩng đầu đã thấy Nhan Mạt ở phía trước khiến Lập Hạ chột thấy căng thẳng. Họa sĩ mình từng yêu mến đột ngột xuất hiện trước mắt khiến bản thân nhớ tới những bức tranh ra đời dưới ngòi bút ấy. Đó là một cảm giác rất thần kỳ, như thể nội tâm bị vô số vệt sáng màu sắc chiếu xuyên rồi ngưng tụ lại thành một bức tranh hoàn chỉnh.

Nhiều người đang chụm tai thì thầm. Một cậu nam sinh ngồi phía trước có vẻ đặc ý lắm, như thể tối qua hội đồng chấm thi đã thông báo ngay rằng cậu ta được hạng nhất vậy, hiển nhiên cậu chàng sẽ nhận được rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người xung quanh.

Lục Chi Ngang không nhin được bèn hỏi: “Tiểu Tư, cậu có nhận được cuộc gọi nào không?”

Phó Tiểu Tư đáp: “Tứ có để lại số điện thoại đâu mà đòi nhận được?”

Sau đó buổi lễ trao giải bắt đầu, thiết bị âm thanh không được tốt lắm, đã vậy ba người còn ngồi hàng cuối nên chỉ nghe được bập bõm những lời phát biểu tản mát vang vọng trong không trung.

Mặc dù ngoài mặt Phó Tiểu Tư không tỏ thái độ nhưng thực chất từ lúc bắt đầu tới tận bây giờ tay cậu vẫn nắm chặt, các ngón bấm sâu vào khiến lòng bàn tay cũng ửng đỏ. Nhiệt độ căn phòng bắt đầu tăng, cậu chỉ nghe được những câu:

Chất lượng của cuộc thi này cao vô cùng, thậm chí còn hơn cả mùa giải đầu tiên.

Thí sinh tới từ mọi miền Tổ quốc.

Các nhóm tuổi đều có những bài thi vô cùng xuất sắc.

Nghệ thuật có vô vàn hình thức. Cuộc thi này được tổ chức với mục đích tìm ra người kế thừa tài năng nhất của lớp thanh niên trong lĩnh vực hội họa.

Mãi tới khi nghe thấy câu “Giải nhất nhóm lớp 12 – Phó Tiểu Tư” vang lên, cậu mới cảm thấy màn đêm u tối bị phá tan, ánh nắng lập tức chiếu rọi miền đất bao la, sông ngập nước, lau nhú mầm.

Hàng ngàn hàng vạn con chim đột nhiên bay cắt ngang qua bầu trời rực lửa.

Giải nhất nhóm lớp 12 – Phó Tiểu Tư!

Tiểu Tư, nhìn cảnh cậu đứng lên từ hàng ghế cuối, bước về phía khán đài trong ánh mắt hâm mộ của bao người, nhìn cậu đứng trên khán đài tỏa sáng nhường nào, tớ bỗng thấy buồn. Cậu đã bỏ lại một Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang vừa trẻ con lại bình dị, một mình chạy về phía tương lai dài rộng. Không biết vì sao tớ chợt nhớ tới MARS – vị thần đã dẫn dắt con người phá tan bóng tối bi kịch. Cậu đừng cười suy nghĩ ấu trĩ này của tớ, tớ cũng chẳng rõ vì sao lại cảm thấy xót xa trong thời khác đáng lẽ phải vui mừng này. Tớ nghĩ có lẽ bên trong vẻ bề ngoài ngày càng trở nên chín chắn này vẫn là một tâm hồn trẻ con, ấu trĩ và buồn cười, chẳng khác nào thằng bé mãi dừng lại tại mùa hè năm mười sáu tuổi không thể trưởng thành.

Không biết cậu và tớ của sau này sẽ như thế nào? Mười năm hay hai mươi năm sau rồi sẽ ra sao? Tớ không biết, nên có chút bi thương.

--- Năm 1998, Lục Chi Ngang

Hạ chí năm 1998: Phù Vân

Chương 6: Hoa Phượng Vĩ

Áng mây nhàn kể chuyện hoa nở,

Hoa nở rộ tô điểm những làn mây

Trong ngày hè kéo dài bất tận ấy.

Đều trở thành đồng hoang khô kiệt

Ngựa vằn, linh dương chạy từng đàn trên gò cát,

Những rong rêu chìm sâu nơi đáy nước

Mỗi năm qua là một lần thêm lớn

Tất cả mọi sinh mệnh lìa xa

Được phượng vĩ cuối mùa in dấu thắm.

Mười năm sau lại nhận ra nhau giữa biển người xuôi ngược.

Là ai đã từng nói, những người đã đi, những chuyện đã xa,

Rồi sẽ có ngày quay trở lại.

Đi con đường đã từng đi,

Hát khúc ca đã từng hát,

Yêu lại người đã từng yêu

Không một lần hối hận.

Những truyền thuyết ấy lưu truyền trong thế gian.

Khoác lên mình ánh tịch dương kiêu ngạo.

Những vị thần dẫn lối con người thoát khỏi bóng đen bí kịch.

Chết dưới dòng sông khô cạn khi mùa mưa chưa kịp tới.

Lau sậy cháy thành tro tàn, cuốn bay lên vòm trời xanh thẳm.

Bất tri bất giác mùa hạ lại đến. Ngô Kiến đã rời đi được nửa năm. Thanh Điền nhiều lúc cố nghĩ rằng cô chưa từng ra đi. Vào một buổi hoàng hôn nào đó, cô vẫn mặc chiếc quần jean đạp xe xuyên qua hàng rã hương, mang theo mùi hương thoang thoảng tới trước cửa nhà anh. Hình bóng cô vẫn vậy từ năm 1997, khuôn mặt ngây thơ mà buống bình, biểu cảm lúc hân hoan lúc thờ ơ lạnh nhạt.

Nhưng khi những ảo ảnh tan biến, những tấm bảng hiệu trên đường và những chương trình “Thời sự” không ngừng nhắc nhở anh về ngày tháng hiện tại, một ngày giữa tháng Sáu năm 1998.

Oi ả. Mưa rào. Hàng rã hương cao lớn trầm mặc.

Một mùa hè dài lại tới.

Sau khi Ngô Kiến rời đi. Thanh Điền vẫn làm việc tại Stamos. Nhiều khi rảnh rỗi, như quãng nghỉ trước khi biểu diễn, như khi đi về nhà một mình trên đường đêm, như lúc bị nắng chiếu sáng không mở được mắt, anh đều nhớ đến hình ảnh ngày Ngô Kiến rời đi. Tất cả rõ nét như những vết khắc trên bia đá, mặc cho mưa gió tạt qua, nhất định phải rất lâu sau mới có thể bị mài mòn.

Thực ra, ngày Ngô Kiến rời đi, Thanh Điền vẫn luôn đi theo sau bốn người họ, nhìn Ngô Kiến xách theo hành lý nặng trĩu, nhưng lại không đủ dũng cảm để tiến tới giúp cô, cảm giác ảo não kéo dài trong ánh hoàng hôn le lói. Đến khi đoàn tàu đã khuất bóng, anh vẫn dựa vào cây cột sơn xanh ở bục đợi tàu, lặng lẽ nhìn theo hướng tàu chạy. Những người bán hàng rong xung quanh không ngừng lớn tiếng rao, đẩy xe hàng đầy đồ ăn thức uống, chen lấn trong dòng người lũ lượt. Lẫn trong âm thanh huyên náo ấy, Thanh Điền là một dấu lặng, là thứ âm thanh đặt ở cuối cùng, không thể kéo dài, là một dấu chấm kết thúc.

Thanh Điền vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, trong lòng chua xót. Anh không hề nói cho Ngô Kiến rằng mình cũng có một chiếc, là cùng một đôi với chiếc của cô. Lần trước khi tặng cô, anh cũng tự làm một chiếc giống hệt. Mà chuyện này chắc cũng chẳng quan trọng nữa rồi.

Sau đó, khi mấy người Lập Hạ đi ngang qua, Thanh Điền cũng không lên tiếng gọi mà giấu mình sau cột, nghĩ đến gương mặt khóc đến đỏ mắt của Ngô Kiến, cổ họng lại nghẹn nghẹn. Anh dõi theo bóng ba người họ rời khỏi bục chờ rồi khuất dần trong lối đi thăm thẳm, sau đó quay đầu nhìn mặt trời trong khoảnh khắc chèn dần xuống.

Trong giây phút đó, thứ đang chìm xuống, cũng không chỉ có mặt trời.

Anh nghĩ, có lẽ giống trong mấy bộ phim hay tiểu thuyết nhảm nhí, mọi chuyện cũng kết thúc như thế này?

Ngô Kiến, có những lúc anh ngẩng đầu nhìn trời, thấy những đàn chim bay về phương Nam, anh lại nghĩ đến em. Cũng không còn mãnh liệt như trước, mà chỉ là nỗi nhớ nhàn nhạt, kèm theo cả nỗi buồn thoáng qua còn sót lại. Giống như cảm giác đi mua một chai nước khoáng ở một cửa hàng tiện lợi vắng khách lúc 1 giờ sáng, sau đó dần uống hết. Hẳn là loại nhung nhớ sinh ra từ cảm giác cô đơn.

Đôi khi anh lại nghĩ, em rất giống mẹ mình, kiên cường và ngoan cố sống trong thế giới của riêng em. Kể từ ngày em rời xa anh, anh biết rằng, sau này chúng ta mãi mãi không thể gặp lại nhau nữa. Cảm giác tuyệt vọng to lớn này làm nhạt bớt nỗi đau chia ly, chính bởi không có hy vọng, nên cũng sẽ

không thất vọng. Vì vậy những nỗi nhớ đó, cũng giống như trận gió mùa yếu đi từng ngày, anh nghĩ sớm muộn một năm nào đó, gió mùa sẽ không còn đến thăm thẳm ngốc cô đơn ở phương Bắc như anh nữa.

Những ngày tháng sau này, anh cứ luôn nghĩ như vậy, rồi lại tự an ủi bản thân.

Nếu không thì ngày tháng sẽ rất dài, dài đến mức có thể nuốt trọn tất cả ham muốn sống tiếp của một con người.

--- Năm 1998, Thanh Điền

Đã vào giai đoạn cuối cùng của năm lớp 12. Tất cả mọi người đều chỉ hận một ngày chẳng có ba mươi sáu tiếng để đọc sách làm bài.

Hàm số, phương trình hóa học, phân tích cảm thụ văn, thì quá khứ hoàn thành, niên hiệu của các triều đại, tính quan trọng của nông nghiệp. Tất cả những chủ đề ấy loạn thành một mớ hỗn độn trong đầu, bị đun trên một ngọn lửa nhỏ, sủi bong bóng sôi ùng ục.

Rất nhiều nữ sinh đã từng âm thầm khóc. Nhưng khóc cũng chẳng có tác dụng gì, vẫn vừa phải một tay lau nước mắt, một tay tính toán bài Đại số trên giấy nháp.

Bảng xếp hạng thành tích năm học được thông báo thường xuyên là nỗi đau trong lòng mỗi học sinh. Một người nào đó của lớp nào đó đột nhiên xuất hiện trong danh sách top 10, một người nào đó của lớp nào đó đột nhiên phát huy được tài năng ẩn giấu, đều trở thành chủ đề được mọi người quan tâm.

Sự so bì và tị nạnh vốn có, giống như mầm cây gai dính chặt lên cơ thể, cách một lớp áo quần mà vẫn khiến người ta cảm thấy đau nhói khó chịu.

Cả phòng học phảng phất mùi cà phê và dầu gió hòa trộn, thêm tiếng ve kêu râm ran ngoài cửa sổ, khiến người ta càng cảm thấy buồn ngủ hơn trong một buổi chiều mùa hạ như thế này. Chiếc quạt trần trên đầu đã quá cũ kỹ, kêu từng tiếng càn cạch, trường học năm lần bảy lượt bảo sẽ thay mới nhưng mãi vẫn chẳng thấy động tĩnh. Buồn ngủ, vô cùng buồn ngủ, vô cùng vô cùng buồn ngủ. Thậm chí chỉ cần nảy ra suy nghĩ “Tôi muốn ngủ”, trong lòng sẽ xót xa. Thường xuyên tỉnh dậy trên bàn học, trên mặt còn hằn vết ngủ gục trên cánh tay, mà các bạn bên cạnh thì vẫn đang chăm chỉ tính toán.

Sách tham khảo nhét đầy ngăn, và còn rất nhiều sách luyện thi và những bộ đề trên bàn, chồng chất thêm theo từng ngày, chỉ còn chừa lại một khoảng nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn nữa để viết mà thôi.

Mỗi ngày đều thoang thoang mùi mực in tỏa ra từ những bộ đề mới do nhà trường tự in, giấy kém chất lượng, nét chữ mờ nhòe, nhưng theo lời thầy giáo thì đó lại là thần dược cho kỳ thi đại học sắp tới.

Vì rất ít học siêng đùa nghịch nên hành lang cũng trở nên yên tĩnh, tất cả thời gian đều dành cho việc đọc sách hoặc làm đề. Những áp lực mà năm lớp 10, 11 không thể cảm nhận được, giờ bỗng nhiên biến thành một vật thể có trọng lượng, đè nặng lên vai.

Ánh nắng chếch nghiêng chiếu lên sân bóng rổ, tinh khiết như vừa được đại dương gột rửa chỉ mùa hè mới có. Từng chùm sáng xuyên qua màn mây dày đặc sau cơn mưa, chiếu xuống những vũng nước trên mặt

đất, phản quang sáng lấp lánh, sân trường chỉ lác đác vài bóng người.

Khi Lập Hạ cầm hộp cơm đi từ nhà ăn về phía lớp học, thường có thói quen ngậy người đứng nhìn về phía sân cầu lông trống trải. Hồi lớp 10 và 11, Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang thường đánh cầu lông ở đây, mồ hôi tỏa ra ánh sáng tươi trẻ trên cơ thể thiếu niên. Còn giờ thì rất ít khi nhìn thấy Lục Chi Ngang, trừ lúc tan học nhìn thấy cậu ấy đứng ở hành lang ngoài cửa lớp đợi Phó Tiểu Tư, thì đại đa số thời gian mọi người đều ôm sách cúi đầu vội vàng đi lại. Sân cầu lông giờ bị bỏ hoang, những vạch trắng trên sân bị nước mưa làm nhạt dần, lưới treo cũng đã cũ. Hình như học sinh khối 10, 11 bây giờ không thích đánh cầu lông thì phải.

Có nhiều lúc Lập Hạ cảm thấy buồn thê lương không rõ lý do, áp lực lớn đến mức khiến cô muốn khóc. Nhìn những em gái lớp 10, 11 đang cổ vũ cho chàng trai mình thầm thích ở trên sân bóng, trên tay còn cầm một chai nước khoáng chưa mở nắp đứng đợi ngoài hàng rào thép, trong lòng Lập Hạ ngập tràn nỗi bi thương.

Nhìn những gương mặt tươi trẻ đó, nhìn chúng lan tỏa sức sống của tuổi trẻ ở khắp mọi góc ngách trong ngôi trường này, phóng khoáng vô tư, Lập Hạ nghĩ, chẳng lẽ năm tháng tuổi trẻ của mình đã trôi đi mất rồi?

Mỗi tối đều học đến khuya. Nháo nhác hoảng loạn.

Có lúc Lập Hạ viết đề cương cho những câu hỏi Lịch sử đến mềm nhũn cả tay. Cô ngẩng lên nhìn ánh sáng trắng mờ hồ phát ra từ chiếc đèn LED trên đầu. Trong bóng đêm bên ngoài cửa sổ, cây rã hương cao lớn chỉ còn là một bóng đen mờ nhạt, và cả mùi hương nồng đậm đang lan tỏa.

Thành tích của Phó Tiểu Tư vẫn đứng đầu ban Xã hội, Lục Chi Ngang vẫn là người có thành tích đứng đầu ban Tự nhiên.

Còn Lập Hạ, phải cố gắng vô cùng mới có thể lọt vào top 10.

Thời gian tự học buổi tối kéo dài đến 10 rưỡi. Mỗi ngày một mình đi từ trường về ký túc, Lập Hạ đều nhớ đến Ngô Kiến. Những tháng ngày trôi qua trên con đường này, tình bạn bé nhỏ của hai cô gái nắm tay nhau. Nụ cười của hai đứa và hương thơm trên mái tóc. Dùng chung một loại dầu gội. Cùng thích ăn một món trong nhà ăn của trường. Mua dây buộc tóc giống nhau, mặc một chiếc váy xinh đẹp cùng màu. Câu cửa miệng giống nhau, thích kể những câu chuyện cười mà chỉ hai người họ mới hiểu, sau đó nhìn biểu cảm mù mờ của những người xung quanh rồi cười phá lên vui vẻ.

Ngô Kiến, mình nhớ cậu lắm. Những tháng ngày không có cậu, tất cả đều như chẳng còn sắc màu gì nữa.

Mình giống như một con rối gỗ, mất đi một con rối khác từng như hình với bóng, từ đó không còn biểu diễn, không còn động đậy, bị người ta bỏ lại trong góc khuất, bám đầy bụi bặm, tuyệt vọng trong sự đơn độc, đau khổ trong nỗi cô đơn, vẫn luôn không ngừng nhớ đến cậu.

Những tháng ngày ở Thượng Hải như một giấc mộng. Đối với Phó Tiểu Tư mà nói, đó là một đoạn ký ức vui vẻ. Nhưng cũng chỉ là mộng thôi. Tỉnh mộng rồi vẫn cứ phải quay về tiếp tục cuộc sống của mình.

Chỉ là khi từ Thượng Hải trở về, trong mắt nhà trường, trong mắt các bạn học, Phó Tiểu Tư đã khoác lên mình thêm ánh hào quang của “Giải thưởng lớn cuộc thi Mỹ thuật Tân Xuyên”. Phó Tiểu Tư thì chẳng thấy có gì thay đổi, nhưng mỗi lần Lục Chi Ngang và Lập Hạ đi cạnh Phó Tiểu Tư đều bị mọi người bàn tán và chú ý đến mức phải ngượng ngùng lúng túng. Đây đã không còn là những bạn học của ngày trước nữa, chỉ biết đến thành tích mỹ thuật rất cao của Phó Tiểu Tư, mà giờ đã chuyển sang chú ý và bàn luận, mang thêm nhiều sắc thái khác nhau.

“Nhìn xem, Phó Tiểu Tư kìa.”

“Đừng nói to như vậy, đừng có nhìn bừa bãi, bị phát hiện thì ngượng lắm.”

“Đương nhiên phải nhìn rồi, anh ấy sắp tốt nghiệp rồi, sau này chẳng được nhìn nữa đâu.”

“Cũng đúng nhỉ. Không ngờ người thật ngoài đời còn đẹp hơn cả trên ảnh.”

“Đúng thế, đáng yêu quá đi... Không ngờ họa sĩ cũng có thể đẹp trai như vậy.”

“Cậu có cái logic nhầm nhí gì thế hả?”

...

Lâu dần, Lục Chi Ngang tạo thành một thói quen, mỗi lần Phó Tiểu Tư bị chú ý, cậu sẽ lặng lẽ giơ ngón cái ra, sau đó vỗ vỗ vai, cố tỏ vẻ nghiêm túc rồi nói: “Cậu nổi tiếng rồi.” Kết quả lần nào cũng bị Phó Tiểu Tư gí xuống đất đánh cho một trận.

Gần đến kỳ thi đại học, Phó Tiểu Tư xuất bản tập tranh đầu tiên mang tên “Hạnh phúc trong hạt lúa”, vì tiếng tăm không lớn nên tập tranh này cũng không được đẩy mạnh, chỉ in một vạn bản. Nhưng so với tập tranh xuất bản của những tác giả trẻ tuổi thì con số đó cũng là khá rồi. Hơn nữa, được xuất bản sách khi đang học cấp ba, cả nước cũng chẳng được mấy người, cho nên Phó Tiểu Tư thấy vui vô cùng.

Khi đưa cho mẹ xem tranh, trong lòng Phó Tiểu Tư ngập tràn cảm giác tự hào. Cậu lười biếng nằm trên sô-pha, đầu gối lên chân mẹ, tay vầy đi vầy lại như một đứa trẻ đùa nghịch: “Mẹ thấy con có lợi hại không, có lợi hại không!”

Sau khi xuất bản tập tranh, Phó Tiểu Tư thường hay nhận được thư của độc giả toàn quốc gửi đến. Những bức thư này có đủ loại dấu bưu điện khác nhau, xuyên suốt lãnh thổ Trung Quốc rộng lớn, xuyên qua cả những bầu trời cậu chưa từng biết đến, đưa đến tay cậu.

Những sự động viên, những lời tâm sự được bày tỏ, những suy nghĩ được chia sẻ, những bức vẽ ngây ngô mà chân thành, những lời hỏi thăm Phó Tiểu Tư, tất cả đều bay lên không trung, chậm chậm mà vững chắc trong mùa hạ, qua những ngày mưa rả rích này.

Phó Tiểu Tư những lúc rảnh rỗi không phải học bài cũng sẽ căn bút chăm chỉ hồi đáp từng bức thư một. Cậu sẽ vui vẻ kể cho độc giả nghe về những câu chuyện trong bức tranh, kể về ngôi trường trồng đầy rã hương của cậu, cũng sẽ đỏ mặt bảo những cô gái tỏ tình với cậu hãy chăm chỉ học tập rồi thi đỗ vào trường đại học mơ ước. Mỗi lần bắt gặp, Lục Chi Ngang đều ngửa đầu lên trời cười lớn khiến Phó Tiểu Tư mặt mày xám xịt.

Nhìn thấy ngày càng nhiều người thích tranh của Tiểu Tư, trong lòng Lập Hạ có rất nhiều cảm xúc khó tả, kỳ lạ vô cùng. Đường như cậu không còn là Tế Tư mà mình thầm thích bao nhiêu năm nay nữa, đường như Tế Tư đã biến mất trong quá khứ, chẳng để lại dấu vết. Còn Phó Tiểu Tư ở trước mặt đây, dần tỏa ra hào quang vạn trượng. Trong lòng thậm chí còn không nói rõ được là vui hay buồn.

Ngày tháng cứ thế chầm chậm trôi. Mùa hè đã qua nửa chặng đường.

Những đợt mưa dầm dề khiến rã hương ngày một rậm rạp. Bóng cây che lấp khoảng trời ngày càng rộng, những mảng nhuộm sắc xanh ngày càng lớn.

Phó Tiểu Tư đạp xe băng qua con đường lát đá sạch sẽ, hai bên đường rợp bóng rã hương, cơn gió nhẹ ngày hè khẽ thổi áo sơ mi dán lên cơ thể trẻ trung, tóc nhẹ bay trong gió. Cành lá rã hương đan xen, khẽ khàng lay động, chúng đang kể cho nhau nghe câu chuyện về chàng trai ấy.

Ban đầu chúng chỉ thuận miệng bàn tán thôi, cũng giống như chúng từng đứng đây bàn tán về bao chàng trai cô gái khác. Nhưng chúng không biết rằng, chàng trai này về sau thực sự sẽ trở thành truyền thuyết trong ngôi trường này, đủ để khiến chúng dung thời gian cả đời rì rào kể lại những câu chuyện về cậu.

Giống như những viên đá quý thất lạc trong khe núi, chút ánh hào quang tỏa ra chiếu sáng cả vùng thung lũng tăm tối.

Thời gian cứ thế trôi. Thoáng chốc bọn họ đã tốt nghiệp rồi.

Lập Hạ đến chập tối mới tỉnh dậy, vì hôm qua đi chơi suốt cả đêm, lại uống rất nhiều rượu nên giờ cảm thấy đau đầu vô cùng. Tất cả chuyện của hôm qua đều đã trở thành quá khứ: bia hơi, tiếng hát karaoke lúc nửa đêm, buổi bình minh se lạnh trong vườn hoa. Tất cả đều trở thành một mảnh ghép nào đó của thời gian, trong phút chốc bị tẩy hết màu sắc, trở thành tiêu bản, được đặt an toàn trong bình thủy tinh đầy nước thuốc để lưu giữ được lâu hơn.

Tiết kiểm tra Tiếng Anh ngày hôm qua trở thành lần kiểm tra cuối cùng của thời cấp ba. Thời gian dài đằng đằng, dài đến mức bản thân còn tưởng rằng sẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ kết thúc, lại đã đánh một dấu chấm hết trong ngày hôm nay.

Nhìn đồng sách tham khảo, bộ đề, từ điển, giáo trình, đĩa CD luyện nghe Tiếng Anh chất đầy phòng ngủ, trong lòng Lập Hạ tràn ngập cảm giác trống rỗng hụt hẫng.

Mặc dù bản thân đã vô số lần chửi rửa những năm tháng cấp ba dài dằng dặc đây vất vả này, nhưng giờ đây, khi mọi thứ thực sự sắp trở thành quá khứ, Lập Hạ đột nhiên cảm thấy bản thân mình lưu luyến nó biết bao nhiêu.

Buổi sáng trên đường tới trường, Lập Hạ và Lục Chi Ngang nhắc tới đại học. Phó Tiểu Tư cố ý đi lên trước một quãng rất xa, không muốn nghe hai người họ nói chuyện, Lục Chi Ngang nhìn bóng lưng của Tiểu Tư, khuôn mặt thoáng hiện nét buồn.

“Chi Ngang, sao đột nhiên cậu lại... muốn đi Nhật Bản?”

“Cũng không phải đột nhiên...Tớ có suy nghĩ này từ rất lâu rồi, chỉ là chưa nói với các cậu mà thôi.”

“Hả?”

“Có lẽ là từ ngày mẹ tớ... qua đời, suy nghĩ này đã dần xuất hiện. Cậu có biết vì sao tớ không chọn ban Xã hội cùng Tiểu Tư không? Vì mẹ tớ hy vọng tớ có thể trở thành một kế toán tài giỏi. Trước giờ tớ chưa từng nghe lời mẹ, nghịch ngợm, ham chơi, gây họa ở trường. Nhưng từ ngày mẹ rời xa, tớ ngày càng hối hận vì những ngày mẹ còn sống trên đời tớ đã quá ngổ ngợc. Giờ nghĩ lại, nỗi ân hận vẫn chưa hề tan đi.”

“Cho nên...”

“Ừm, cho nên tớ quyết định tới trường đại học tốt nhất để học về chuyên ngành Kinh tế. Ba tớ có quen với hiệu trưởng của trường Đại học Kinh tế Tài chính Thượng Hải, ông ấy bảo ba tớ rằng trong trường có một lớp trao đổi học sinh Trung – Nhật, ai thi đỗ vào đó thì có thể trực tiếp sang Nhật học chuyên ngành Kinh tế trường Đại học Waseda. Cho nên tớ liền quyết định đi Nhật.”

“Vậy cậu có nói cho Tiểu Tư biết nguyên nhân cậu muốn đi Nhật không?”

“Có chứ, chắc chắn nói. Tớ không muốn người bạn tốt nhất đến tận khi tớ đi sang một quốc gia khác vẫn cứ ghét tớ. Lúc còn rất nhỏ, tớ và Tiểu Tư đã hẹn nhau học cùng một trường tiểu học, cùng một trường cấp hai, cùng một trường cấp ba rồi cùng một trường đại học, nhất định phải cùng nhau đi học. Cho nên suốt thời gian cấp hai và cấp ba tớ mới phải nỗ lực duy trì thành tích học tập như vậy, bởi vì tớ sợ nếu một ngày tớ học kém hơn Tiểu Tư quá nhiều thì sẽ không thể đỗ vào cùng một trường với cậu ấy được. Vì vậy cậu cũng biết đấy, Tiểu Tư ưu tú như vậy mà. Giờ nghĩ lại, người phản bội lời thề... chắc là tớ nhỉ...”

Những cành rã hương vươn tán dày đặc, không khí tràn ngập vẻ buồn thương. Cậu nói “Chắc là tớ nhỉ” đứt đoạn trong ánh nắng buổi sớm, không còn vết tích.

Nhưng ai cũng có thể nghe thấy những vết tích ấy đang vỡ vụn trong sâu thẳm đáy lòng, như mặt đất sau cơn địa chấn, nứt ra ngàn vạn những khe rãnh.

Lục Chi Ngang nhìn Phó Tiểu Tư đang bước đi một mình ở phía trước, lòng buồn vô hạn. Trong gió, bóng lưng cô đơn của cậu ấy càng trở nên mỏng manh hơn, Lục Chi Ngang thảng thốt nghĩ, sau khi mình đi rồi, Tiểu Tư sẽ phải sống cô đơn thế này sao? Một mình ăn cơm, một mình đi du lịch, một mình đi học,

một mình chép bài, một mình đạp xe qua sân trường rộng thênh thang, một mình chạy bộ, một mình bước lên những bậc thang của thư viện, một mình khóc, một mình cười. Từ nhỏ đến lớn, cậu ấy chỉ có một người bạn là Lục Chi Ngang, cuộc sống giản đơn như một tờ giấy trắng, vậy việc mình ra đi sẽ đem đến sự chấn động thể nào đến thể giới của Phó Tiểu Tư? Như một cơn gió nhẹ, không đau không ngứa? Hay như một trận sóng thần, một dòng sông băng trước giờ chưa từng có đột ngột ập đến?

Không có lời đáp. Khóe mắt khẽ ứa những giọt nước nhỏ như mồ hôi. Không ai nhìn thấy.

Còn Phó Tiểu Tư đi phía trước, cau chặt mày, những giọt nước mắt lã chã rơi, cũng không ai nhìn thấy.

Chỉ có rã hương trên đầu thấu hết những bí mật. Nhưng bọn chúng đều im lặng không nói. Chỉ đến nhiều năm về sau, mới bắt đầu hát về mùa hạ đã từng biến mất, và những truyền thuyết cuối cùng của mùa hạ.

Vì trường Waseda phải nhập học trước, cho nên tháng Bảy vừa qua, Lục Chi Ngang đã phải đi rồi.

Sân bay rộng lớn vẫn giữ nguyên dáng vẻ trước đây, những hành khách vừa đến kịp giờ, những tiếng ồn ào lao xao, và cả vòm trời trên cao nữa, tất cả vẫn vậy. Bầu trời thật trong xanh, rã hương đã sum suê cành lá. Cả sân bay được bao trùm trong đại dương xanh biếc ấy, dòng người tựa như những đàn cá đang bơi giữa biển, yên tĩnh và trầm mặc lướt đi.

Vậy điều gì đã thay đổi?

Là sự chia ly xa cách chăng? Hai người bạn cùng lớn lên, sau giây phút này, sẽ sống ở hai quốc gia khác nhau. Khoảng trời trên đầu sẽ không còn cùng một sắc màu, kim đồng hồ trên tay cũng sẽ chỉ những múi giờ cách biệt. Lúc nhớ nhau, cũng chỉ có thể thầm nói câu “Tớ rất nhớ cậu” trong lòng. Cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Suốt cả dọc đường Tiểu Tư không nói câu nào. Rất nhiều lần Lục Chi Ngang muốn bắt chuyện với cậu ấy, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu cảm và đôi mắt dày đặc làn sương ấy, lời nói lại lặng lẽ nuốt về. Cậu đành phải kiểm tra hộ chiếu, kiểm tra những giấy tờ nhập học cần thiết, rồi cùng ba đang lái xe và dì ngồi ở ghế phụ nói vài chuyện trong nhà.

Nhưng những chuyện đó đều không giúp ích mấy. Sự im lặng của Phó Tiểu Tư như một thực thể, dần dần bành trướng trong không gian chật hẹp của chiếc xe hơi, lớn đến mức Lục Chi Ngang cảm thấy hít thở cũng trở nên vô cùng khó khăn, giống như nín thở dưới nước quá lâu, muốn ngoi lên mặt nước để hớp lấy một ngụm khí lớn.

Làm thủ tục lấy vé, bay đến Hồng Kông, chuyển máy bay đi Nhật Bản.

Phó Tiểu Tư nhìn dáng vẻ bận rộn nhưng tuần tự đầu ra đầy của Lục Chi Ngang, trong lòng vụt qua một tia thê lương. Tiểu Ngang đã thực sự trưởng thành rồi, đã không còn là chàng trai chẳng biết gì bên cạnh mình ngày trước nữa. Bóng lưng thân thuộc của Lục Chi Ngang trước mắt trong giây phút này lại phẳng phất nét lạ lẫm.

Thời gian đã mài giũa nên những góc cạnh rõ ràng và dáng người thẳng tắp của cậu. Mái tóc đen

tuyền dài vừa phải, ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu lên tóc, chớp động như những chú đom đóm nhỏ. Trong lúc chờ đợi, theo thói quen giậm nhẹ bàn chân xuống đất, thích đút tay vào túi quần, nếu trên đường lỡ đụng vào ai thì sẽ khẽ cúi thấp đầu xin lỗi. Những thói quen ấy như những vì sao cố định rải rác trong vũ trụ, xuất hiện liên tục trong sinh mệnh dài mệnh mang như dải ngân hà. Nhưng những thứ này, từ nay về sau sẽ chẳng còn được thấy nữa.

Lục Chi Ngang kéo vali to nhỏ đi vào khu vực kiểm tra an ninh, trong lòng Phó Tiểu Tư chợt hiện ra hình ảnh của nửa năm trước. Lúc đó là Lập Hạ và mình, còn cả Tiểu Ngang nữa, cùng nhau đi Thượng Hải. Không ngờ thời gian lại có thể trôi nhanh đến vậy. Cả thế giới như dừng lại ở khoảnh khắc cùng Lục Chi Ngang đứng bên cửa sổ ngắm trận tuyết rơi hiem hoai của Thượng Hải. Nhưng chớp mắt, giấc mộng bị gió thổi tan, quả bóng bay bị gió xé thành những mảnh vụn cuốn lên trời. Lục Chi Ngang, con người từ nhỏ đã luôn ở bên mình như hình với bóng, đã đi Nhật mất rồi. Phó Tiểu Tư không thể không thừa nhận, bàn tay của vận mệnh có thể thay đổi mọi thứ. Chúng ta thua số phận là sự thật không thể thay đổi. Thua một cách triệt để.

“Tiểu Tư, tớ phải đi rồi.”

“Ừ. Bảo trọng.”

Ngữ điệu lạnh lùng tan ra trong ánh nắng chiếu xuyên qua lớp kính ở sân bay, càng trở nên lạnh lẽo hơn.

“Tớ tới Nhật rồi ngày nào cũng sẽ gửi e-mail cho cậu, cậu nhớ phải trả lời mail của tớ nhé.”

“Ồ, được.”

Không phải tớ không muốn nói, mà là nói nhiều quá, tớ sợ tớ sẽ khóc mất.

“Nghe nói ở Nhật nhà cửa sát nhau lắm, không thể nhìn thấy đường chân trời. Có một câu nói kiểu như người nào mà không nhìn thấy được đường chân trời, sẽ cảm thấy chênh vênh cô độc. Nghe đã thấy sợ rồi.”

“Bớt văn vẻ đi. Kinh thế. Cậu muốn tham gia hội thơ à?”

Thực ra nguyên văn câu đó là do một tiểu thuyết gia Nhật Bản viết, tớ còn đưa cho cậu xem, vậy mà cậu cũng quên rồi. Ý câu đó là, một người nếu không thể nhìn thấy đường chân trời, anh ta sẽ cảm thấy dù đứng giữa dòng người tấp nập cũng không có người bầu bạn, vậy nên mới cảm thấy cô đơn lạc long.

“Không phải... tớ nói thật. Rời xa Tiểu Tư, chắc chắn sẽ thấy cô đơn.”

“Phải vậy không?”

Cậu cũng biết sẽ cô đơn sao?

“Tiểu Tư... cậu sẽ ghét tớ sao?”

“Sẽ!”

Khi nói ra chữ “sẽ” ấy, trong chớp mắt Lục Chi Ngang nhìn thấy biểu cảm vô cùng chắc chắn của Phó Tiểu Tư. Cậu bí ai nghĩ, rốt cuộc Tiểu Tư vẫn giận. Trước đây cho dù mình có tệ như thế nào, có trốn tiết bỏ học, đánh nhau, hay tán gái bừa bãi, cậu ấy cũng chưa từng tức giận. Cậu ấy chỉ trợn mắt, hoặc nói mấy câu thân thiết kiểu “Cậu đi chết đi!” Nhưng hiện tại cậu ấy lại lãnh đạm như vậy, cảm giác như cách nhau một lớp kính, điều này khiến Lục Chi Ngang cảm thấy so với việc cãi nhau với Tiểu Tư còn khó chịu hơn.

“Kẻ phản bội lời thề, hẳn là tớ đi.”

“Chắc là tớ.”

Trước khi tiến vào cửa kiểm tra hành lý, Lục Chi Ngang quay đầu nhìn Phó Tiểu Tư, nhưng Tiểu Tư chỉ nói một câu “Tạm biệt”. Giây phút đó, Lục Chi Ngang cảm thấy thế giới lại chìm vào bóng tối, lạnh lẽo ập đến cùng sương giá, sông băng, và cả những hố đen thăm thẳm.

“Tạm biệt.” Lục Chi Ngang nở nụ cười đẹp đẽ, như những tia nắng rực rỡ nhất chợt lóe lên, chiếu sáng thế giới tăm tối. Thoáng chốc, trong lòng Phó Tiểu Tư cuộn lên xiết bao chua xót, nhưng ngoài mặt lại không biểu lộ gì.

Máy bay cất cánh, Phó Tiểu Tư dõi theo chiếc bóng màu bạc đang hướng lên bầu trời, cậu biết người trên đó là người bạn tốt nhất từ nhỏ. Con quái vật bằng kim loại ấy sẽ mang người đó đến một quốc gia xa xôi, cách xa trăm núi ngàn sông.

Tiếng kêu âm âm của máy bay giáng thẳng xuống từ không trung, lệ che mờ đôi mắt.

Cậu nói chưa thốt ra: Tớ ghét cậu, nhưng không nỡ. Cậu sẽ quay về chứ? Còn nhớ nơi này có một người bạn từ thuở nhỏ không? Sẽ về thăm tớ chứ?

Chỗ ngồi của Lục Chi Ngang ở cạnh cánh máy bay, do vậy từ lúc máy bay cất cánh liên tục bị ù tai. Ngoài ô cửa là mây trắng bồng bênh cùng trời xanh mênh mang. Nhắm mắt lại là một khoảng hồ nước vô biên. Những giọt nước hồ đóng đầy trong khóe mắt ấy, vút lên trên độ cao chín ngàn mét.

Tiểu Tư, khi nhìn xuống từ cửa sổ máy bay, tớ nghĩ, tớ sẽ tạm biệt thành phố dưới chân theo cách này sao? Tạm biệt những con đường mà nhắm mắt tớ cũng có thể tìm được, tạm biệt chiếc xe đạp tớ đã ngã nhiều đến thờ ơ, tạm biệt Zeus đã lớn lên cùng chúng ta, tạm biệt cậu. Lúc ấy tớ đã hoảng hốt nhận ra dưới chân mình có động đất rồi, cả thành phố đều sụp đổ. Tớ rất sợ. Tớ sợ phải đứng trên mảnh đất không nhìn thấy chân trời mà một mình ngấm mặt trời lặn.

Cuộc đời, có phải giống như cậu nói, là một bộ phim khó hiểu khiến người ta buồn khóc đến ngẩn ngơ?

Trong âm thanh âm âm, tớ tự nhiên nghĩ tới ngày sinh nhật mười sáu tuổi, cậu hát chúc mừng sinh nhật, khi tớ cắt bánh cũng là lúc cậu hát đến câu cuối “Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.” Khi ấy mặt cậu cứ ngơ ngác, ánh mắt hồ hững vô định, nhưng gương mặt dưới ánh nến lại rất dễ thương.

Cậu nói, cuối cùng cũng thành người lớn, từ nay càng phải kiên cường hơn nữa.

Những điều này, tớ đều nhớ. Mãi mãi vẫn nhớ..

Phó Tiểu Tư về nhà, lao lên giường, trong đầu không ngừng tua lại biểu cảm của Lục Chi Ngang khi ngẩng đầu nhìn trời rồi hít vào một hơi, và cậu nói “Rời xa Tiểu Tư, chắc chắn sẽ thấy cô đơn.”

Cậu đá đôi giày, nằm ngửa trên giường. Trần nhà nhìn như một khoảng trời cao rộng. Phó Tiểu Tư cảm thấy nóc nhà đang không ngừng rớt xuống những hạt bụi li ti màu trắng, rơi trên mặt, lông mi, trên người, trên chân, từng hạt từng hạt lấp kín cơ thể.

Lúc ba tuổi cùng học ở một trường mẫu giáo, cậu liên tục ba năm đạt danh hiệu xuất sắc, học được rất nhiều chữ Hán, có thể xem hiểu truyện tranh liên hoàn họa¹. Mà cậu ấy chỉ là một học sinh nghịch ngợm, thường bị cô giáo phạt đứng, thích giành kẹo, thích nhéo má các bạn nữ.

1: Một loại hình kể chuyện theo tranh vẽ đặc trưng của Trung Quốc.

Bảy tuổi lại học cùng tiểu học, bản thân mình làm lớp trưởng sáu năm liền, thành tích luôn đứng nhất lớp. Khi đó cậu luôn tự cho mình là “đại nhân nhỏ”, nên luôn trưng ra bộ mặt quan lớn, dùng ngữ khí trịch thượng nói với cậu ấy, khi đó còn đang say mê với trò bắn bi và đánh bài, rằng: “Nếu cậu còn không chịu chăm chỉ học tập, sẽ không thể học cùng cấp hai với tớ, vì thành tích của tớ luôn đứng đầu, trường tớ muốn theo học chắc chắn cậu sẽ không thể thi vào.” Cậu ấy nghe đến há hốc mồm, sau đó òa khóc thành tiếng, bi ve trong tay rơi đầy đất.

Năm mười hai tuổi cùng thi đỗ khối cấp hai trường Thiển Xuyên. Cậu ấy học bạt mạng mới thi đỗ, thành tích cũng chỉ suýt soát vượt qua tiêu chuẩn. Cậu ấy bắt đầu học vẽ theo mình, tuy rằng không bao giờ ghi chép trên lớp, nhưng tan trường luôn cầm theo sách vở của mình về nhà chép lại, rồi tham gia vào đội nhảy cao của trường. Bắt đầu có rất nhiều nữ sinh thầm thích, mà cậu ấy vẫn không sửa được cái thói hay trêu ghẹo các bạn nữ có từ thời mẫu giáo.

Năm mười sáu tuổi, lại cùng nhau thi lên khối cấp ba trường Thiển Xuyên, thành tích học tập và nghệ thuật ngang ngửa với mình. Năm lớp 11 lại chọn ban Tự nhiên, trái ngược với mình, từ đó trở đi liên tục giữ danh hiệu đứng đầu ban. Tốt nghiệp cấp ba lại chọn đi du học Nhật Bản.

Nhìn ra ngoài khung cửa sổ, cho dù nước mắt che mờ tầm nhìn vẫn có thể nhìn thấy, kỳ nghỉ hè lại đến rồi, cả thế giới bừng sáng một màu xanh lục. Đó là những hàng rào hương bát ngát mọc khắp mọi góc ngách thành phố. Nhưng hai người từng cùng nhau ngắm rào hương giờ biến thành một người, một người đi rồi, còn lại một người vẫn tiếp tục ngắm.

Mùa hè năm mười chín tuổi. Đã đặt một dấu chấm.

...

Giấy báo trúng tuyển của Đại học Mỹ thuật Trung ương trên tay ánh lên màu vàng kim, màu của mặt trời lặn phản xạ từ những dòng chữ mạ vàng trên tay, ánh lên từng quãng sáng mềm mại.

Những ngày đáng ra nên ở nhà đợi giấy báo trúng tuyển thì bản thân Lập Hạ lại luôn suy nghĩ về việc đăng ký cùng trường với cậu ấy có lý trí không. Bởi nói cho cùng Tiểu Tư cũng là học sinh Mỹ thuật, thí sinh học nghệ thuật lại luôn rất đông, mà bản thân mình tham gia thi cũng sẽ yếu hơn Tiểu Tư, may là bây giờ không cần phải lo lắng nữa.

Khi gọi điện thông báo cho Tiểu Tư, cô nghe được giọng nói vui vẻ của cậu. Trong điện thoại vang tiếng chó sủa, Lập Hạ nhin không được, hỏi: “Nhà cậu nuôi chó à?”

“À không, là con Zeus của Lục Chi Ngang, tớ mượn qua nuôi chơi vài ngày thôi.” Âm thanh thấp dần, dường như nhớ lại lúc chia tay Lục Chi Ngang mà thoáng buồn. Nhưng rất nhanh, Tiểu Tư đổi qua giọng vui tươi nói: “Chúc mừng cậu nhé, tớ thật sự rất vui vì được học chung đại học với cậu.”

Hoàng hôn buông xuống, Lập Hạ đứng ở cổng trường. Học sinh khối cấp hai cũng vừa tan học, cô đứng giữa dòng người đang chen chúc ra cổng rõ ràng rất cản trở, thế nên lại ngại ngùng đứng tránh qua, cuối cùng dứt khoát ngồi bên bồn hoa ven đường.

Nhìn ngắm một hồi, người dần thưa thớt. Lập Hạ đứng dậy đi về phía khu lớp học. Người ở phòng số 7 khối cấp ba đã đi hết, qua một kỳ nghỉ hè, lại cảm thấy như đã trải qua muôn ngàn bể dâu.

Chắc cũng phải phủ một lớp bụi rồi, lâu như vậy không có ai dùng đến. Lập Hạ ghé sát mặt vào kính cửa sổ để nhìn vào trong, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra hình dáng của bàn ghế trong lớp, cùng mấy chữ trên bảng đen không biết viết từ bao giờ. Nội dung buổi học cuối cùng trước ngày thi đại học đã không thể nhớ nổi nữa. Miếng giẻ lau nằm yên lặng ở góc bảng cùng vài mẫu phẩn viết dờ to nhỏ không đều bên cạnh. Trên bục giảng có một cây ê-ke, một chiếc compa. Bàn ghế dưới bục giảng sắp xếp không gọn gàng lắm.

Khi mùa hè này kết thúc, học sinh lớp 11A7 chắc cũng sẽ chuyển vào, vậy thì dấu vết của mình và các bạn đã từng ở đây có bị xóa hết không?

Lập Hạ nhớ đến mấy chuyện ngông cuồng mà nghe nói mấy em khóa dưới từng làm. Mấy cuốn sổ và bản nháp Phó Tiểu Tư bỏ quên ở ngăn bàn đều bị cướp sạch, những hoa văn cậu tiện tay vẽ trên bàn cũng bị các nữ sinh sơn một lớp sơn bóng lên trên, để có thể giữ được lâu hơn. Thậm chí sau lớp có dán một bài thi mẫu của Phó Tiểu Tư cũng bị gỡ xuống. Lập Hạ khi đó còn cười ha ha trong điện thoại, vậy mà giờ từ tận đáy lòng lại chầm chậm trào dâng một nỗi chua xót không nói nên lời.

Bản thân ngược lại chưa từng có bất kỳ thứ gì thuộc về Phó Tiểu Tư.

Nhìn thêm một lúc, Lập Hạ cảm thấy mệt mỏi mới rời khỏi lớp học.

Mọi thứ đã thật sự kết thúc rồi. Lập Hạ trước lúc rời đi vẫn nuối tiếc quay đầu lại, nơi đã từng gắn bó suốt ba năm thắm đẫm nỗi buồn trong ánh hoàng hôn.

Đã từng ở nơi này lần đầu gặp Phó Tiểu Tư, làm bẩn quần áo của cậu ấy, nhìn thấy đôi mắt mịt mờ của cậu ấy.

Lần đầu tiên bị Lục Chi Ngang chế nhạo. Lần đầu tiên chế nhạo lại chiếc mũ có hai bím tóc của cậu ấy.

Nơi này có quầy tạp hóa Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư thích đến nhất, trong đó có bán Coca Tiểu Tư thích mua và bánh quy Chi Ngang thích ăn.

Nơi này có hàng cây rã hương mà Lập Hạ thích, dưới bóng cây phảng phất mùi thơm âm ỉm.

Nơi này có sân cầu lông mà Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư cùng đánh cầu với nhau.

Sân bóng rổ nơi này vào ngày mưa cũng có nam sinh tụ tập ném bóng, nước mưa ướt đầm áo, dán sát vào tấm lưng trẻ tuổi.

Nơi này có căn phòng vẽ chứa đầy những mẫu vẽ bằng gỗ cũ kỹ, bốn phía lăn lóc tượng thạch cao, những giá vẽ học sinh chưa thu dọn, tranh ký họa mẫu dán rải rác trên tường.

Phía sau nơi này có một triền núi mọc đầy những thảm cỏ xanh mềm mại, cô từng khóc ở đó.

Nơi này có ký túc xá kỳ quặc nơi con trai và con gái ở chung.

Cánh cổng sắt này Ngô Kiến có thể dễ dàng trèo qua.

Hoa phượng vĩ nơi này rớt cuộc cũng nở rộ vào ngày cô tốt nghiệp, nhuộm đỏ cả vườn trường, cuối cùng rơi đầy mặt đất.

Nơi này mỗi năm đều có người mới, mắt mở to bước vào, giống như bản thân mình ba năm trước, trẻ trung và ngây ngô. Và mỗi năm đều có những người rời đi, mang theo những tâm sự không sao bày tỏ, những giọt nước mắt nóng hổi khẽ rơi.

Ánh tịch dương buông phủ. Cánh cổng ngăn cách thanh xuân với thế giới, vào mùa hạ năm mười chín tuổi, đã vĩnh viễn đóng chặt lại, rền vang.

Hạ chí năm 2002: Trầm Thủy

Chương 7: Ukiyo-e¹

1: Ukiyo-e là một thể loại nghệ thuật phát triển mạnh mẽ từ thế kỷ 17 tới thế kỷ 19 tại Nhật Bản.

Những nếp gầy của thời gian tạo nên lớp vỏ Địa cầu.

Đôi giày vải bao thi nhân để lại trên núi đọng đầy sương sớm ban mai.

Năm tháng đi qua hé lộ bao bài văn chưa từng ghi lại.

Lưu luyến ánh nắng mai ngập tràn tương lai rạng rỡ.

Đắm mình giữa chốn hoa nở bốn mùa, cơ thể hòa cùng nước non.

Con đường cậu từng bước qua nay đã đông đầy nước hồ ưu thương.

Những nẻo cao cậu từng đặt chân nay đã chìm sâu nơi lòng đất.

Những ký ức năm nào nay đã chìm sâu vào trang sách.

Ngày cũ chưa dứt, ngày hè đã tàn.

Người trồng hoa thành kẻ ngắt hoa.

Kẻ ngắt hoa thành người chôn cất cho hoa.

Cánh đồng hoang vu nay thành ốc đảo.

Những điều ấy lại chẳng thể khiến mình vui.

Chỉ có sự khổ đau hay hạnh phúc của cậu mới có thể khiến thanh âm mưa

gõ phím đàn tràn ngập không gian.

Trong sơn cốc tối tăm một lần nữa lấp lóe ánh sáng

Trong khu rừng âm u bí mật, phủ tầng lớp lá rụng ngàn năm vạn năm

Viên ngọc thành hình qua bao năm tháng ẩn sâu dưới tàng cây, phải chăng

là đôi mắt cậu đã đánh mất nhiều năm trước?

Lâm Hiệp Chí là MC kiêm nhà sản xuất những chương trình phỏng vấn cừ khôi nhất Trung Quốc. Ông hiện phụ trách ba chương trình, đều là những chương trình đạt tỷ suất người xem cao nhất năm ngoái, bởi vậy ông ta khi ấy cực kỳ nổi tiếng.

Ông ta cầm tập hồ sơ khách mời trong tay, khẽ lẩm bẩm: Phó Tiểu Tư, người trẻ tuổi nhất hai năm liền 2001 và 2002 lọt vào danh sách những người nổi tiếng giàu có nhất Trung Quốc, truyền kỳ của giới xuất bản năm 2001 và 2002, tập tranh “Thiên quốc” đứng đầu bảng xếp hạng sách tranh nghệ thuật năm 2001, tập tranh “Nơi đóa hoa bùng cháy” vừa xuất bản đầu năm 2002 đã gây sốt toàn quốc, đứng đầu bảng xếp hạng suốt mấy tháng liên tiếp; giành hết mọi giải thưởng lớn dành cho họa sĩ trẻ.

Tập hồ sơ trên tay quả là đáng kinh ngạc.

Lâm Hiệp Chí nhớ mang máng hình như ba năm trước ông đã từng phỏng vấn cậu bé tên Phó Tiểu Tư này. Năm đó xuất hiện bao họa sĩ vẽ tranh minh họa và họa sĩ truyện tranh khiến toàn quốc dậy sóng. Phó Tiểu Tư khi ấy chẳng có gì nổi bật trong đám đông họa sĩ. Thế nhưng hai năm sau, khi những đứa trẻ khác tham gia chương trình năm đó đã dần bị quên lãng thì cậu bé mờ nhạt nhất ấy lại trở thành họa sĩ nổi tiếng toàn quốc, thành tích xuất bản khiến những họa sĩ hơn cả chục năm kinh nghiệm cũng phải rớt kính mắt. Hiện tại muốn mời cậu tham gia chương trình nào cũng rất khó, có lẽ phải hẹn trước khoảng hai tháng mới được, thậm chí trợ lý của cậu - một cô gái tên Lập Hạ cũng đã thông báo rằng lịch trình của cậu vào hai tháng sau đã kín mít rồi. Lâm Hiệp Chí biết Phó Tiểu Tư của ngày nay không thể tham gia chương trình cùng một ai khác nữa rồi, bởi chỉ riêng cậu thôi đã có quá nhiều điều khiến công chúng phải tò mò.

Thế nhưng rốt cuộc vì sao lại vậy?

Khi bước vào cánh gà ông thấy Lập Hạ đang chỉnh trang đầu tóc giúp Phó Tiểu Tư.

Đàn ông con trai dù sao cũng phải ra dáng chút. Khi đứng trước mắt người khác luôn phải tỏa sáng rực rỡ, đó chính là tinh thần hăng hái một thanh niên nên có, chứ không phải đóng khung âu phục giày da như những ông chú bốn mươi năm mươi tuổi, lúc nào cũng ra vẻ giàu có hơn người. Đó chính là suy nghĩ của Lập Hạ.

Lần nào trang điểm cho Phó Tiểu Tư tâm trạng cô cũng bình tĩnh lạ kỳ. Bởi thấy người mình yêu đẹp trai hơn người vốn là một chuyện vui rồi, đã vậy lần nào Phó Tiểu Tư cũng cười rất dịu dàng để mặc cô thích làm gì thì làm.

Lâm Hiệp Chí tựa vào thành cửa nhìn chàng trai vừa hóa trang vừa thì thầm với Lập Hạ, ông nghĩ bụng, rốt cuộc chàng trai này có ma lực gì vậy? Chỉ một phút bất cẩn thôi mà câu hỏi này đã thực sự cất thành lời, Phó Tiểu Tư nghe vậy chỉ đơn giản ngoảnh đầu lại và mỉm cười, đó là một nụ cười chín chắn mang theo sự khách sáo tôn trọng.

Lâm Hiệp Chí lại nghĩ, đúng là một người sống hưởng nội, ba năm rồi mà chẳng thay đổi chút nào. Thế nhưng tới khi ghi hình chính thức ông mới biết suy nghĩ của mình nực cười đến mức nào.

Phó Tiểu Tư đã không còn là cậu bé yếu đuối luôn trốn tránh câu hỏi của phóng viên và ống kính như trước. Nhìn một Phó Tiểu Tư ăn nói khéo léo trước máy quay, trong lòng Lâm Hiệp Chí bỗng xuất hiện những cảm xúc khác thường.

Ba máy quay, hai máy cố định, một máy di động có đường ray dưới khán đài.

Ánh sáng quá mạnh khiến nhiệt độ cơ thể cũng tăng lên, máy quay chuyển động vọng tới những âm thanh tựa như tiếng muỗi vo ve đáng ghét trong giấc ngủ trưa. Nghĩ vậy Lập Hạ lại cảm thấy tay chân như bị muỗi đốt, lưng bắt đầu ngứa ngứa, có khi vì quá nóng nên chảy mồ hôi. Nghĩ vậy cô bèn ngẩng đầu nhìn Phó Tiểu Tư, may quá, gương mặt cậu hầu như không vương giọt mồ hôi nào, nếu không chắc phải dậm lại lớp trang điểm mất. Hôm nay Tiểu Tư mặc chiếc sơ mi trắng không gài hai cúc trên để lộ xương quai xanh cực kỳ rõ ràng. Đó chính là đường nét mềm mại hiếm thấy ở nam sinh, theo sự gia tăng của tuổi tác thậm chí còn thêm phần quyến rũ, tay áo xắn lên mang tới một cảm giác gọn gàng sạch sẽ. Cậu ngồi trên sofa, lưng hơi ngả về sau, vẫn giữ được sự lịch sự vừa phải lại mang phần thoải mái. Thực ra ai cũng biết ngồi dưới ánh đèn này sẽ rất khó chịu, tựa như thực phẩm bị quay trong lò vi ba, bị hâm nóng một cách từ từ trong tia hồng ngoại mà mắt thường không thể nhìn thấy.

Quả nhiên trời sinh đã có số làm siêu sao. Ngay từ hồi học cấp ba, dường như chỉ cần cậu ngồi yên một chỗ thôi đã đủ đẹp hơn người khác rồi, đúng là một sinh vật thần kỳ.

Nụ cười ngọt ngào, ngữ điệu nồng ấm.

Đó là lời nhận xét của những ai đã từng xem buổi phỏng vấn của Phó Tiểu Tư.

Còn Phó Tiểu Tư trầm mặc kiêu ngạo vào những lúc riêng tư có lẽ chỉ mình cô được thấy. Lập Hạ ngồi trên mặt sàn lạnh lạnh, nghiêng đầu tựa lên tường, ngắm nhìn Phó Tiểu Tư ở nơi bao ánh đèn giao thoa. Cậu nở nụ cười thân thiện, ánh mắt ngời sáng, đôi đồng tử trong veo và cả ánh mắt dịu dàng nữa.

Không phải như thế.

Chắc chắn không phải như thế.

Vậy rốt cuộc phải như thế nào?

Rốt cuộc ai mới là Phó Tiểu Tư thực sự đây? Thậm chí ngay cả Lập Hạ cũng sắp không rõ nữa.

Là người trở nên trầm mặc mỗi khi hoàng hôn đến, ngồi trên nóc nhà dõi nhìn phương đông xa xôi mỗi khi trời trở gió; là người mỗi khi tuyết rơi lại cô đơn đi tìm một con đường vắng lặng rồi đắp một người tuyết bên đường; là người mất cả đêm pha màu vẽ rồi lại chẳng thể động bút nổi?

Hay là người luôn mỉm cười ngọt ngào trước ống kính, luôn dịu dàng chào hỏi mỗi người sau cánh gà, luôn mỉm cười với từng người đến buổi ký tặng, thỏa mãn mọi yêu cầu của người khác; khi đối mặt với phóng viên có thể trả lời mọi câu hỏi, đôi khi lại thêm thắt những chi tiết hài hước trong văn chương và tranh vẽ khiến mọi người quên đi hết thấy bi ai và đau thương; thậm chí khi đang sốt cao cũng có thể nở một nụ cười như có thể khiến cả thế giới trở nên hạnh phúc ngay lập tức?

Cô không biết.

Thời gian chậm rãi bao phủ rồi lướt qua con người như một làn sóng, những mảng âm ướt đã bị từng đợt gió mùa qua bao năm thối khô từ lâu, chỉ còn lại vài vệt nước khắc họa dáng hình từng người.

Khi đang quay chương trình, dù phải luân phiên nhìn vào máy quay ở những vị trí khác nhau, khóe mắt Phó Tiểu Tư vẫn thỉnh thoảng liếc về phía Lập Hạ. Cậu thấy cô ngồi dưới sàn, cúi đầu tựa vào tường, hai

tay kẹp giữa đầu gối, phần tóc mái in bóng trên trán, hai mắt dường như đang nhắm nghiền.

Chắc là cô mệt rồi nên đang ngủ gật một lúc, Phó Tiểu Tư bỗng thấy tim mình nhói đau tựa như một trang giấy trắng bị vò nhẹ, lúc mở ra chỉ thấy vô số nếp nhăn.

Khi tới giờ nghỉ giải lao, Phó Tiểu Tư bèn bước qua khẽ hỏi: “Mệt lắm à?”

Giọng cậu dịu dàng như làn gió, gọn nhẹ đập dồn trong thính giác của cô.

“Không mệt, ghi hình có thuận lợi không?”

“Ừm cũng được, chắc sắp xong rồi đây. Đây là lịch trình cuối cùng trong ngày đúng không?”

“Ừ.”

“Phì.” Phó Tiểu Tư khẽ bật cười.

Lập Hạ nghiêng đầu qua bỗng thấy nụ cười trẻ con của nhà họa sĩ đại tài này, một hàng chữ lại xuất hiện trong tâm trí cô “Đúng là một sinh vật thần kỳ.”

Khi ghi hình xong kim đồng hồ đã điểm 6 giờ hơn, đèn đuốc sáng rực rỡ, xe của công ty đã chờ trước cổng đài truyền hình, Phó Tiểu Tư và Lập Hạ lên xe vẫy tay chào Lâm Hiệp Chí.

Chẳng mấy chốc chiếc BMW màu đen đã biến mất trong dòng xe cộ đông đúc, đèn xe lướt đi như bay kéo thành những vệt sáng mờ.

Lâm Hiệp Chí nhìn theo bóng xe đã biến mất mà thầm thở dài.

Thời gian thực sự có thể dễ dàng thay đổi một con người đến vậy ư?

Ghế sau xe vừa rộng rãi lại thoải mái, Lập Hạ còn mua một chiếc nệm rất dày trải trên đó, cảm giác êm ái bông xù khiến người ngồi chỉ muốn thiếp đi ngay lập tức. Cô còn nhớ lần đầu Tiểu Tư nhìn thấy chiếc nệm này còn giật nảy mình, cứ tưởng có một con hổ núp ở phía sau. Sau đó cậu chỉ nhận xét đúng một câu, chắc chắn kiếp trước cô chính là áp trại phu nhân - một người đàn bà dữ dằn ngồi trên chiếc ghế phủ da hổ điều vô dương oai.

Phó Tiểu Tư nắm chặt tay cô, nhiệt độ cơ thể nam luôn cao hơn nữ chừng nửa độ, dù không dễ nhận ra nhưng đó chính là thực tế. Có lẽ vì quá mệt nên đầu cô bất giác ngả lên bờ vai kia, vừa hay bờ vai này lại có một đường hõm xuống cực kỳ phù hợp cho cô áp mặt vào. Lập Hạ cảm nhận được chất vải cao cấp của chiếc áo sơ mi và mùi nước hoa thoang thoảng.

“Nước hoa hãng nào thế?”

“Chẳng phải lọ cậu tặng tớ sao, chính là lọ lần trước ấy.”

“À? Tớ không nhận ra.”

Lập Hạ dựa lại gần hơn, vùi mặt vào hõm vai cậu, đôi mắt nhìn thẳng về bờ xương quai xanh. Dù tựa gần đến vậy nhưng cô vẫn không thể nhận ra đó là hương nước hoa mà mình mua tặng cậu, chỉ có mùi hương nồng đậm tựa ánh nắng mặt trời chiếu lên làn da nam sinh, rõ ràng tựa tiếng đàn vang vọng trong không gian. Hình như hai người đang thân mật quá mức thì phải? Vừa nghĩ vậy mặt cô đã thoáng ửng hồng, làn da bên cổ chàng thanh niên dường như cũng nóng dần lên.

Cuối cùng chiếc cổ cũng khẽ động, sau đó một tiếng thì thầm vang lên: “Ừm, này...”

“Sao thế?”

“... Ừm, cậu tựa lên cao quá... hơi thở phả vào cổ khiến tớ hơi ngứa.” Phó Tiểu Tư đỏ mặt, giọng cậu chậm lại mang một sự dịu dàng tựa ánh hoàng hôn.

Lập Hạ ngẩng đầu lên, cô nhìn sườn mặt tuần tú nhưng lại chẳng có chút biểu cảm gì ấy hồi lâu, bỗng thấy cậu giống như một món quà tinh xảo, đẹp như một giấc mơ.

“Cái đó...”

“Hửm?” Cậu nghiêng đầu về phía cô nhưng không quay mặt qua, vẫn nhìn thẳng vào lưng ghế trước. Hừ, lưng ghế thì có gì mà đẹp!

“Không có gì, tớ chỉ cảm thấy kỹ thuật trang điểm của tớ ngày càng điêu luyện, một người xấu xí như cậu mà cũng trở nên đẹp trai ngời ngời rồi này, vất vả lắm đó.”

“Ừm, tớ đã nói từ lâu rồi mà.” Cậu mỉm cười dịu dàng, đôi mắt thắm đượm mật ngọt pha lẫn sương sớm.

Cậu làm sao mà xấu xí được? Chỉ là cô cố ý nói vậy thôi, Lập Hạ luôn hiểu rõ điều đó. Gương mặt ấy mang theo sự thay đổi rất khó nhận ra, mưa gió theo năm tháng từ từ nhào nặn nên sự chín chắn và gợi cảm của người đàn ông.

Hai mươi ba có lẽ chính là độ tuổi đẹp nhất của mọi chàng trai.

Lập Hạ hơi ngời thẳng người dậy, sau đó lại tựa vào vai cậu một cách quy củ. Cô nhắm mắt lại, bao chuyện xếp thành hàng như những chú kiến bò qua tim, rất chậm, rất chậm.

Ngoài xe là cảnh xuân tuyệt đẹp trải rộng như biển cả, sắc xanh thắm bao trùm cả thành phố Bắc Kinh.

Nhiều khi Lập Hạ nghĩ có lẽ cô cũng được liệt vào danh sách “Sinh vật thần kỳ” trong mắt người ta. Chẳng bàn đến những chuyện khác, riêng việc là “Bạn gái của Phó Tiểu Tư” đã khiến mọi người không thể tin được rồi, mà ngay cả Lập Hạ cũng không dám tin, bởi ngay từ lần đầu gặp gỡ cô đã thầm mến cậu rồi.

Lần đầu tiên cô gặp chàng trai đạp xe đạp ấy là khi ngồi trên xe buýt, chàng trai ấy dường như đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình, mọi thứ xung quanh chỉ là phong nền mờ nhạt. Sau đó hai người gặp gỡ, từ quen biết trở nên thân thiết, rồi vào cùng trường đại học, học cùng một lớp. Tình cảm thầm mến ấy vẫn luôn tồn tại, vẫn vương như mặt trời xa xôi mà vẫn ấm áp, dù mùa hè hay mùa đông, dù mây đen

kéo đến, cũng chưa từng biến mất, chỉ cần nhắm mắt lại vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó một cách rõ ràng.

Lập Hạ từng cho rằng tình cảm này sẽ mãi như thế: Cô ngậy người nhìn ngắm cậu, lặng lẽ xuất hiện trong cuộc đời cậu, trò chuyện một cách bình tĩnh, mỉm cười một cách thoải mái hoặc có thể rời đi không ai hay, mà tất cả những chuyện này lẽ ra phải diễn tiến như thế. Lập Hạ nghĩ mình sẽ tiếp tục yêu thầm cậu cho tới khi cậu có bạn gái, cô sẽ về nhà khóc thật to rồi sau đó lại tiếp tục thích cậu trong âm thầm. Tới ngày cậu kết hôn, đeo nhẫn lên ngón tay cô gái khác, cô sẽ về nhà khóc mấy lần thật đã rồi nguyên rửa người con gái đó, nhưng vẫn mãi thích cậu cho tới ngày lìa trần.

Tình cảm này ngay từ lúc manh nha đã được định sẵn không thể biến mất.

Sau đó, mọi chuyện lại thay đổi chỉ bằng một lời nói khế tới độ gần như không thể nghe thấy của Phó Tiểu Tư.

Khế tới độ gần như không thể nghe thấy.

Nhưng lại như sấm sét ầm vang bên tai cô.

Đó là một ngày hè khi năm nhất sắp kết thúc, trong tiết Phác họa cơ bản, nhìn gương mặt cứng đờ như thạch cao của giáo viên, nghe những lời đã quá quen thuộc từ hồi cấp ba khiến Lập Hạ chẳng còn hứng thú gì với môn này nữa. Cô lắng nghe tiếng ve và nhìn bầu trời sáng trắng, cảm thấy Trái đất cứ xoay tròn thật vô vị.

“Chán quá đi thôi!” Lập Hạ nhoài lên tấm lưới sắt, hét lên với Phó Tiểu Tư đang tập nhảy cao ở bên trong.

“Lại lên cơn rồi hả?” Phó Tiểu Tư mờ mờ nhễ nhại chạy qua, “Sao không về ký túc xá đi?”

Chiếc áo thun ngắn tay màu trắng của cậu đã thấm đẫm mồ hôi, một chiếc khăn màu trắng vắt trên cổ cũng đang nhỏ nước tí tách. Mùi hương nồng của nam sinh kỳ lạ thay lại thoang thoảng hương bạc hà.

“Cậu, hôi quá đi mất!”

“Chính cậu tự chạy qua người đấy chứ.” Cô bị chiếc khăn trên cổ ai đó quật một cái lên đầu, rồi lại phải chịu cái lườm quen thuộc từ Phó Tiểu Tư, “Trách ai!”

Tên này vẫn thích đưa đôi mắt không có tiêu cự kia lườm người khác, cái chiêu cũ rích dùng suốt từ hồi cấp ba vẫn không chịu thay đổi. Lập Hạ từng nói đùa bảo cậu mau đi chữa cái bệnh đục thủy tinh thể này đi, kéo tới khi si tình bày tỏ với người ta lại bị người ta mắng là “Thần kinh à! Cậu trợn mắt với tôi làm gì!”

“Này, Tiểu Tư!” Lập Hạ gọi giật lại người đang toan bỏ đi, “Thứ Bảy này cậu đi cùng tớ tới thành phố nào gần đây chơi đi!”

“... Ừm... rú ai khác trong lớp không được sao?” Cậu chau mày ra chiều suy nghĩ.

“Không phải ai đi cũng được đâu nhé!” Gân xanh hằn trên trán, cô chỉ muốn đánh người ngay lập tức.

“Đám con gái các cậu phiền phức thật đấy, chẳng phải vẫn đi học tốt đấy thôi.” Phó Tiểu Tư sờ gáy, “Đúng là rắc rối!”

Nghe có vẻ như bị từ chối rồi.

Cũng may cô chỉ đột nhiên tâm huyết dâng trào đề nghị thôi, hơn nữa nếu tính ngày thì cuối tuần này dường như không đơn giản chỉ là tâm-huyết-dâng-trào, những điều đáng ghét lại tới cùng một lúc. Lập Hạ chẳng để bụng chuyện này, hai hôm sau đã quên sạch.

Phó Tiểu Tư lại không dễ quên đến vậy. Ba hôm sau cậu đến thư viện mượn bản đồ tìm những nơi thú vị ở quanh đây và tìm tuyến xe, tối thứ Sáu vào siêu thị mua đủ đồ ăn và trà xanh để uống trong suốt chuyến đi. Từ khi bước vào đại học, cậu đã bắt đầu uống trà xanh, không phải vì để ý những lời lẽ mờ ám kiểu “Coca không tốt cho chuyện ấy” của đám nam sinh, chỉ vì cậu thích trà xanh mà thôi. Công tác chuẩn bị này nghe có vẻ đơn giản nhưng lại tốn không ít thời gian, cũng may tất cả trở nên đơn giản hơn nhiều từ sau khi Lục Chi Ngang đi.

Phó Tiểu Tư nghĩ, nếu sau này không còn ai làm những việc này cho cậu nữa thì cậu phải tự học thôi. Cứ thế dần dà Phó Tiểu Tư trở thành một chàng trai biết quan tâm đến người khác, giống như Lục Chi Ngang.

Bởi vậy, sáng sớm thứ Bảy khi Phó Tiểu Tư mang theo hai cái túi lớn đứng trước cửa phòng Lập Hạ, tình huống bỗng trở nên buồn cười. Sau một phút nhìn Lập Hạ mắt mũi nhập nhèm vẫn còn mặc đồ ngủ, cậu nói với vẻ mặt lạnh tanh: “Tớ muốn đánh người!”

Lập Hạ vội vàng hóa thân thành thần tượng Sonic của cậu bạn, thu dọn hết mọi thứ chỉ trong vòng ba phút, sau đó kéo cậu ra ngoài. Từ vẻ mặt của Phó Tiểu Tư có thể biết, cậu thực sự muốn ấn cô xuống đất đập mấy lần cho hả dạ, Lập Hạ khê thở dài.

Hai người bắt xe ở một nơi cách cổng sau của trường không xa. Lập Hạ ngồi ghế ô tô mà không thấy thoải mái tẹo nào, lại không tiện nói kỳ kinh nguyệt của cô tới nên đành cố nhịn, nhích tới nhích lui trên ghế. Nhưng khi nhìn thấy cảnh Phó Tiểu Tư mở bản đồ nghiêm túc nghiên cứu cô lại không nỡ bảo “Chúng ta về đi thôi,” bởi vậy suốt chặng đường sắc mặt của cô có chút khác lạ.

Lúc xế chiều hai người đi ngang qua một con suối. Con suối này chảy bên nông trường, làn nước trong suốt thấy đáy, còn có thể thấy được những nhánh rong mảnh và những chú cá tung tăng bơi lội. Phó Tiểu Tư cởi giày giẫm lên hàng đá cuội ở chỗ nước nông đi tới đi lui, còn bắt cả Lập Hạ xuống chơi cùng.

Lập Hạ sợ nước nên vội vàng xua tay ý bảo cậu cứ chơi cho đã đi. Phó Tiểu Tư không nài ép cô nữa mà bước chậm men theo dòng suối, cúi đầu ngắm đàn cá.

Lập Hạ nhìn làn nước phản chiếu ánh sáng lên cậu, tâm trí chìm vào tĩnh lặng, tựa như có miếng bọt

biển không lồ đầu dây đã hút đi mọi âm thanh huyền ảo rồi.

Khi về trời đã ngả bóng, suốt khoảng thời gian ngồi xe ô tô, Phó Tiểu Tư chẳng hề nói một câu mà chỉ cúi đầu, cô chẳng thể nhận ra sắc thái tình cảm gì trong đôi mắt sáng mờ kia. Có lẽ cậu ấy mệt rồi, Lập Hạ nghĩ vậy.

Lúc về tới ký túc xá, đột nhiên cậu hỏi: “Hôm nay không vui à?”

Ngữ điệu buồn bã ấy khiến Lập Hạ hoảng hốt, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt ủ rũ của Tiểu Tư.

“Hiểu lắm hiểu lắm, cậu đừng nghĩ lung tung, tớ rất vui mà. Chỉ có điều... có điều...”

Chuyện này quá nhạy cảm, cô xấu hổ không nói nên lời.

“Có điều gì?” Gương mặt cậu đầy vẻ hoang mang.

Đúng là đầu đất!

“Kính nguyệt!” Nghĩ một lát Lập Hạ đành nghiêng răng trả lời, tâm trạng cô như sụp đổ, tiêu rồi, cuộc đời quả nhiên chỉ đến thế. Lập Hạ quyết định bổ sung thêm một câu nữa, “Hôm nay là ngày thứ hai.”

“... Vậy cậu nghỉ sớm đi nhé, chúc cậu chóng khỏe.” Mặt Phó Tiểu Tư lập tức đỏ bừng, đỏ tới tận thừng, thoát trông chẳng khác nào con khỉ hốt hoảng vì bị đốt đuôi. “Tạm biệt!” Nói xong liền trốn biến.

Lập Hạ ngây người đứng đó, khi bừng tỉnh liền ôm bụng cười sằng sặc.

Cô đá cửa bước vào phòng nhìn ba cô bạn cùng phòng mà cười nghiêng ngả, nhào lên giường xong lại cười tiếp:

“Nghỉ sớm đi nhé...Ha ha, chúc cậu chóng khỏe... há há... buồn cười chết tôi! Cứu với...”

Nào ngờ vui quá hóa buồn.

Không biết mấy ngày đó do sức khỏe yếu kém, đi chơi trúng gió hay nhiễm khuẩn mà hôm sau Lập Hạ bắt đầu phát sốt, mê man cả một ngày trời. Khi cô tỉnh giấc đã là sáng thứ Hai, cô còn tưởng giờ mới là sáng Chủ nhật, nào biết mình đã mê man lâu đến vậy, thậm chí còn sốt cao tới bốn mươi độ gây nguy hiểm đến tính mạng. Lúc tỉnh giấc đầu óc cô vẫn còn mơ hồ, mãi tới nửa phút sau, từng đường nét trên gương mặt Phó Tiểu Tư kề bên mới dần trở nên rõ ràng.

“Tiểu Tư, sao cậu lại ở đây?”

“May quá giờ không sao rồi. Cậu ngủ thêm lát nữa đi.”

Lập Hạ nằm nhìn Tiểu Tư tới bên cửa rót nước, nếp nhăn trên chiếc áo sơ mi trắng của cậu như tỏa ra vàng sáng mờ. Dõi theo bóng lưng cậu, cô bỗng cảm thấy đau lòng, không biết vì nhiệt độ quá cao hay vì sao mà cô chẳng thể kìm nổi những giọt nước mắt. Lập Hạ giật nảy mình khi nhận ra hai gò má đã ươn ướt. Trước kia xem những đoạn quảng cáo thuốc cảm cúm “Chuyên trị cảm cúm, hắt hơi, sổ mũi và chảy nước

mắt”, cô luôn cảm thấy triệu chứng cuối cùng đúng là làm quá, có ai cảm cúm mà khóc bao giờ không? Ấy vậy mà bây giờ điều ấy đang thực sự xảy ra với cô.

Phó Tiểu Tư ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, khẽ nói: “Không sao rồi, cậu khóc cái gì!” Dù là một câu mắng nhưng ngữ điệu dịu dàng vô cùng, như thể đang dỗ dành đứa trẻ con đang ăn vạ vậy.

Sau đó, dù là ánh hoàng hôn hay làn gió thoảng cũng không còn quan trọng, tiếng bóng rổ đập vào bảng cũng không còn quan trọng, ánh nắng tắt dần cũng chẳng hề chi, mùa hạ đã qua được mấy phần thì sao chứ, khuôn viên trường quá ít rã hương cũng không sao cả, hương bột giặt sạch sẽ tỏa ra từ vạt áo sơ mi bỗng trở nên thật bình thường, hơi thở trở nên gấp gáp hơn cũng chẳng vấn đề gì.

Mọi thứ tan biến hoàn toàn sau câu “Cho tớ được thử ở bên cậu nhé!”

Ngay sau đó, Phó Tiểu Tư dứt khoát ngồi xuống dưới sàn, tựa lưng vào thành giường, đầu ngả nằm về phía sau. Đầu cậu ở ngay bên tay cô, chỉ cần vươn ra thì sẽ chạm tới.

“Này...”

“Hửm?”

“Làm bạn gái tớ, để tớ chăm sóc cho cậu nhé... Hãy cho tớ được thử ở bên cậu.”

Những lời thề son sắt đã được nói quá nhiều, những lời bày tỏ phong hoa tuyết nguyệt đã được thổ lộ đến nhàm, những lời hứa hẹn đã nghe đến thuộc lòng, những lời miêu tả hạnh phúc nghe đến sồn cả tóc gáy. Tất cả những lời này cũng chỉ là hư ảo mà thôi, chẳng thể địch nổi một câu “Cho tớ được thử ở bên cậu nhé” quá đổi bình thường.

Một câu đơn giản, ngữ điệu bình ổn, chỉ duy âm cuối run run lạc trong ánh hoàng hôn.

Thế nhưng phải trải qua cái nắng gay gắt kéo dài đằng đằng, trải qua phong ba bão táp mới có thể dè dặt thốt ra một câu cuối “Cho tớ được thử ở bên cậu nhé.”

Suy nghĩ quá lâu, quá cẩn trọng khiến câu nói này nặng tựa ngàn cân.

Mà ngoài khung cửa sổ kia là những hàng cây cao to xanh mướt đựng đũa trong tiết hè. Tuy không nhìn thấy cành lá rã hương, nhưng bóng rã hương đã phủ kín những năm tháng rực rỡ và áng mây lướt qua những năm tháng ấy rồi.

Mùa hạ là mùa của kỳ tích.

Những điều bình thường lại trở nên rạng rỡ và tươi sáng trong mùa hạ. Tất cả như được phóng to từng chi tiết dưới ánh đèn chiếu để thế gian có thể chiêm ngưỡng một cách rõ ràng nhất.

Khi bừng tỉnh từ dòng hồi ức, Lập Hạ mới nhận ra sắp tới công ty rồi, cô ngoảnh đầu chăm chú nhìn sườn mặt đang say ngủ của Phó Tiểu Tư. Ánh chiều tà và ánh đèn luân phiên giao hòa trên làn da cậu, bao phủ gương mặt cậu như một làn nước, khiến ngay cả dáng vẻ khi ngủ cũng trở nên sống động hơn. Cô nhìn

thêm một lát, bỗng thấy mắt mình cay cay. Lập Hạ lặng lẽ khóc, nước mắt rơi xuống mu bàn tay mang theo nhiệt độ nóng hổi.

Tiểu Tư, khi nhìn cậu ở khoảng cách gần thế này tớ mới chợt nhận ra đây là Tiểu Tư, là một Phó Tiểu Tư được bao cô nàng yêu thích. Cuối cùng tớ cũng hiểu vì sao những cô gái kia lại ghen tị với tớ đến vậy. Khoảnh khắc đó tớ cũng nhận ra mình chỉ là một trong những cô gái ngây thơ thích cậu mà thôi, thậm chí khi ấy tớ còn cảm thấy ghen tị với chính bản thân mình nữa. Ghen tị tớ có thể dễ dàng sát cánh bên cậu đi qua những năm tháng thanh xuân một đi không trở lại, ghen tị mình có thể đứng dưới ánh nắng gửi lời chào tạm biệt quãng thời gian học cấp ba cùng cậu một cách thật qua quýt, ghen tị có thể thoải mái ở bên cậu, nhìn cậu lơ đãng hay ngủ một giấc thật ngon, ghen tị bản thân đã từng được ngắm cơn mưa tầm tã khiến đất trời tối sầm với cậu trong phòng học vẽ. Lặng nghe tiếng tuyết rơi trong ánh hoàng hôn len lỏi.

Cậu có biết không, khoảnh khắc này tớ hạnh phúc hơn bất cứ ai, hạnh phúc tới mức nơi sâu kín nhất trong trái tim cũng cảm thấy thật xót xa.

--- Năm 2002, Lập Hạ

Khi về tới phòng làm việc đã gần 8 giờ, nhân viên tăng ca đã lục tục ra về, lúc thấy Phó Tiểu Tư và Lập Hạ thì gật đầu chào, rồi trêu chọc một cách thân thiết rằng hai người đúng là hai kẻ cuồng tăng ca.

Công ty truyền thông Lập Thông là một tập đoàn đa ngành có tiếng ở Trung Quốc, quản lý rất nhiều nhân tài hàng đầu trong các lĩnh vực ca sĩ, MC, nhà văn, họa sĩ, diễn viên, đạo diễn và rất nhiều nhà đại diện cực kỳ nổi tiếng trong ngành.

Khi tập tranh “Thiên quốc” của Tiểu Tư vang danh đình đám vào năm 2001, Lập Thông liền mời cậu vào công ty, ngoài ra còn lập riêng cho cậu một văn phòng làm việc lấy tên “Tự”, hoạt động độc lập.

Chỉ chưa đầy một năm, văn phòng “Tự” đã thành công đào tạo và bồi dưỡng rất nhiều họa sĩ trẻ, đồng thời xuất bản series tập tranh “Tự” - truyền kỳ mới của giới xuất bản Mỹ thuật.

Thế nhưng ai biết phía sau những ánh hào quang ấy là gì?

Đó là ánh đèn sáng hăng đêm ở văn phòng.

Đó là lượng cà phê khổng lồ đắng ngắt mà họ uống mỗi ngày.

Đó là hàng ngàn tờ giấy bị vò đến nhăn nhúm.

Đó là những gương mặt mệt mỏi, những đôi mắt vằn đỏ.

Ban ngày là khoảng thời gian dành cho tuyên truyền, tối đến là công việc và vẽ tranh, bài tập trên trường chỉ cố làm cho xong, một ngày gần như hai mươi tư tiếng đều phải làm việc. Nhiều khi Lập Hạ chỉ đứng nhìn thôi cũng đã thấy mệt, sao Phó Tiểu Tư lại có thể sung sức đến vậy nhỉ? Cậu không mệt cô cũng mệt, cậu không muốn khóc nhưng cô lại muốn khóc thay cậu.

Máy tính lại vang lên âm thanh khe khẽ khiến Lập Hạ sức tỉnh cô thấy Phó Tiểu Tư đã thay xong chiếc áo sơ mi trắng bằng một chiếc áo phong vải bông màu xanh, trông cậu bỗng trở nên nhẹ nhàng và thoải mái hơn rất nhiều. Chiếc quần thô màu be rộng rãi trùm kín hai chân, lớp vải men theo đường nét đôi chân tạo nên tầng tầng nếp gấp in bóng đậm nhạt.

Cậu cau mày uống một tách cà phê lớn, phui tay, duỗi eo rồi nói: “Tớ làm việc đây!”

Đúng là Sonic.

“Cậu đi ngủ trước đi. À”, cậu bỗng ngoảnh đầu lại như nhớ ra chuyện gì, “tối nay tớ chỉ cần vẽ xong hai bức này là được, cậu đi nghỉ đi.”

Phòng ngủ của Lập Hạ ở ngay cạnh phòng làm việc, còn phòng ngủ của Phó Tiểu Tư lại ở đầu bên kia của phòng làm việc. Từ khi công việc trở nên bận rộn, hai người bèn ở lại phòng làm việc luôn. May thay nơi này lại có đúng ba phòng, phòng lớn làm nơi làm việc và họp hành, hai phòng còn lại Lập Hạ và Phó Tiểu Tư đã xin công ty cho làm ký túc xá tạm thời của hai người.

Lập Hạ đóng cửa phòng rồi ngã nhào lên giường, nhìn trần nhà đến ngáy ngẩn. Suy nghĩ của cô vẫn đang dừng lại ở khoảnh khắc ngồi trên xe. Quảng thời gian đại học khi hồi tưởng lại thậm chí còn mờ nhạt hơn cả những năm tháng cấp ba. Giờ cô mới học năm tư, dù không phải đi học nữa nhưng vẫn đang trong kỳ thực tập, vẫn có thể mặt dày tự xưng sinh viên. Một người vẫn đang là sinh viên đã bắt đầu hồi tưởng về quãng thời gian học đại học của mình, có phải hơi quá không nhỉ?

Phía ngoài vọng vào vài âm thanh khe khẽ, nghe kỹ thì có thể phân biệt tiếng gió điều hòa, tiếng quạt máy tính và cả tiếng ho của Phó Tiểu Tư thỉnh thoảng vang lên nữa.

Vì công việc quá bận nên Tết năm nay Lập Hạ và Phó Tiểu Tư đều không về nhà.

Đêm Giao thừa hai người cùng chạy ra quảng trường xem pháo hoa, đường về lạnh run cầm cập, thế nhưng khi nhìn thấy nụ cười hơi híp mắt của cậu, Lập Hạ bỗng thấy ấm áp hơn nhiều. Hai người đứng bên đường cái bắt xe mãi không được, đành phải đi thêm một quãng xa đi tàu điện ngầm. Ga tàu điện ngầm đông chen chúc, tựa như một đàn cá mồi lúc nhúc trong rọ. Cô đứng nép vào trong chiếc áo khoác to dày của cậu nên không cảm nhận thấy bất kỳ tác động nào từ môi trường xung quanh, cô chỉ nghe thấy tiếng hít thật sâu đầy vẻ mất kiên nhẫn của cậu mà thôi. Lập Hạ bỗng thấy buồn cười, trước đây mỗi lúc Tiểu Tư khó chịu tới mức không thể nhịn được nữa, cậu đều sẽ phát ra những tiếng nghe như tiếng hít sâu, chắc hẳn có quá nhiều người xa lạ va chạm khiến cậu khó chịu nhưng lại không thể trút giận.

Lập Hạ nhắm mắt lại, ôm chặt cậu thêm nữa như muốn vùi cả khuôn mặt vào tấm áo len của cậu.

Khi về tới văn phòng, đồng hồ đã điểm 12 giờ, cô mở cánh cửa sổ ven đường nhìn ra ngoài, những đốm pháo hoa nhỏ tô điểm thêm cho bầu trời đêm nhấp nháy ánh đèn nê-ông, Phó Tiểu Tư đứng phía sau cất tiếng: “Mau đóng cửa sổ vào, lạnh chết đi được!”

Lập Hạ ngoảnh đầu lại, không biết tự khi nào cậu đã mang một bức ghép hình lớn ra chơi. Sở thích này cậu đã có từ nhỏ, bức nào càng phức tạp cậu càng thích. Lập Hạ nhìn gương mặt chăm chú của cậu khi nghiên cứu những miếng ghép nhỏ, bỗng thấy rung động.

“Ừm...” Có nên hỏi không đây?

“Hửm?” Phó Tiểu Tư đặt xong một miếng ghép nhỏ mới ngẩng đầu lên.

“Tiểu Tư, tại sao cậu lại muốn tớ làm bạn gái cậu? Ý tớ là... có rất nhiều cô gái thích cậu mà tớ lại quá đỗi bình thường, nếu bị ném vào đám đông sẽ bị lẫn ngay tức khắc, tại sao cậu lại chọn tớ?”

“Nhưng người mà bọn họ thích không phải là tớ!”, Phó Tiểu Tư duỗi thẳng hai chân ngồi trên sàn, đầu và lưng tựa vào tường, đan hai tay ra sau gáy, gương mặt lộ vẻ hậm hực như trẻ con, “Bọn họ chỉ thích người trong trí tưởng tượng của họ thôi. Họ thích Phó Tiểu Tư chần chu phong độ, mỉm cười dịu dàng xuất hiện trong các sự kiện. Nhưng trên thực tế, tớ chỉ là một kẻ quái đản thích thức đêm đến độ mắt đen như gấu trúc, tính tình cáu bẳn, không thích cười, lại thích chơi những trò lạc hậu như ghép hình này... Nói tóm lại là một kẻ chẳng ai ưa nổi. Nhưng cậu thì khác, cậu đã thấy một Phó Tiểu Tư chân thật mà vẫn muốn ở bên tớ, bởi vậy tớ nên lấy đó làm may mắn.”

Lập Hạ nghe xong mà suýt ngất. Ai ngờ một chàng trai vạm vỡ người mê lại cho rằng chẳng ai thích mình, nếu một ai khác nói ra câu này sẽ chẳng khác nào đang kể chuyện cười. Nhưng trong sâu thẳm nội tâm cô như có thứ gì đó rất mềm mại đang từ từ thức tỉnh. Dòng sông chảy lặng lẽ trong ký ức, những chiếc lá rơi xoay tròn xoay tròn trên mặt nước, theo làn nước trôi xuống hạ du.

Cô lại bước tới bên cửa sổ ngắm nhìn thế giới phồn hoa ngoài kia. Tiếng pháo nổ đì đùng bỗng trở nên vang dội lạ thường trong đêm khuya thăm thẳm, và cả tiếng xe cộ, tiếng gió lướt qua những cành cây đã trụi khô ngoài cửa, tiếng hò reo hát ca vọng lại từ ti-vi mỗi nhà, tiếng nước chậm rãi chảy từ những con sông chưa bị đóng băng. Trong những âm thanh đó, bỗng một giọng nói dịu dàng trầm thấp khẽ vang lên bên tai cô:

“Lập Hạ, chúng ta hôn nhé!”

Khi cô thức giấc đã là 7 giờ sáng ngày hôm sau, mọi người vẫn chưa đi làm nên cả tòa nhà thật yên tĩnh. Lập Hạ mở cửa phòng, ôm gối loạng choạng đi ra ngoài thì thấy Phó Tiểu Tư vẫn ngồi trước máy tính. Cậu lại thức trắng đêm, mái tóc hơi dài giờ đã rối bù như ổ rơm, đôi mắt đỏ ngầu như mắt thỏ.

Nghe thấy tiếng cửa mở cậu bèn ngoảnh đầu lại, nhìn khuôn mặt vừa ngủ dậy của cô nói “Chào buổi sáng”, sau đó cậu mỉm cười đầy dịu dàng, nhưng đến kẻ mù cũng thấy sự mệt mỏi ngập tràn trong nụ cười ấy.

Lập Hạ cũng chào buổi sáng, sau đó đau lòng nhìn về tiểu tụy của Phó Tiểu Tư, nhìn một lúc bỗng nhớ tới giấc mơ tối qua. Có một đôi tay đặt trên eo cô, đôi tay ấy thật rắn chắc, và cả cảm giác mềm mại từ chiếc áo len ấm áp pha lẫn hương cỏ xanh từ mái tóc. Gò má chàng trai thật ấm áp, dưới cằm là mảng râu còn chưa kịp cạo và cả đôi môi mỏng cùng hương vị sạch sẽ trong khoang miệng đặc biệt của riêng phái nam. Mọi chi tiết đó tựa như những mảnh ghép của một bức tranh, khi ghép chúng lại với nhau thì hiện ra hình ảnh Phó Tiểu Tư hôn cô trước khung cửa sổ trong đêm Giao thừa.

“Lập Hạ, chúng ta hôn nhé!”

Nghĩ tới đây mặt cô lại nóng bừng như phát sốt, một chuỗi hình ảnh rời rạc thoắt ẩn thoắt hiện trước mắt. Bom nguyên tử nổ bùng đoàng, đàn voi châu Phi chạy rầm rập. Thoáng chốc bầu không khí đã trở nên vô cùng ngưng ngập, thậm chí cô còn không dám đưa mắt lên nhìn người đang viết viết vẽ vẽ trước màn

hình máy tính. Cổ họng cũng rất khó chịu, dù đã nuốt nước bọt rất nhiều nhưng vẫn khê ho một tiếng.

Phó Tiểu Tư ngẩng đầu qua, nhìn chằm chằm gương mặt đỏ như cà chua của cô, hứng thú quan sát từ trên xuống dưới, sau đó cười títt mắt nói: “Này, có phải cậu đã mơ một giấc mơ hư hỏng đúng không?”

“Cậu muốn chết hả!”, Lập Hạ ném gối qua, hoảng hốt vì bị nói trúng tim đen, cô thậm chí còn có thể nhìn thấy những gợn sóng trong suốt của nổi bối rồi đang dập dờn trong không khí.

“Sao cậu lại học giọng điệu lưu manh của Lục Chi Ngang thế!”

Phó Tiểu Tư đón lấy chiếc gối, khẽ mỉm cười, nhưng nụ cười ấy lại nhạt dần, thoáng chốc sắc mặt cậu đã thay đổi, sự bi thương dần lấn át. Cậu tiện tay ôm chiếc gối vào lòng, co hai chân lên ghế rồi vùi đầu vào gối. Một chuỗi hành động diễn ra rất chậm, tựa như một gương mặt vô cảm nhìn ra ngoài cửa sổ được cắt gọt, tạo hình và cố định một cách tự nhiên.

“Tớ đâu có...”

Ngoài kia ánh nắng đã len lỏi qua những lớp mây đen, thoát trông như vô số thanh kiếm bén nhọn phóng từ tầng trời đâm thẳng xuống mặt đất.

“... học cách cậu ấy...”

Đàn chim vội vã cất cánh để lại từng vệt trong suốt trên vòm trời xanh thẫm vời vời.

“... nói chuyện đâu.”

Mùa xuân tới vội vàng đã để quên hơi ấm và hy vọng nơi đâu.

Tiểu Ngang, chắc giờ hoa anh đào ở Tokyo đã nở rộ rồi nhỉ?

Nhiều khi nhìn những tòa nhà cao chọc trời, tớ chỉ muốn trèo lên sân và có một suy nghĩ trẻ con rằng nếu đứng đủ cao, phải chăng sẽ nhìn thấy Tokyo ở phương trời rất xa kia. Tháng trước khi tới tháp Đông Phương Minh Châu, tớ đứng trên đài quan sát, trên tường kính có viết nơi này cách tháp Tokyo bao nhiêu mét, nhưng con số cụ thể là bao nhiêu tớ không nhớ nữa, bởi vì khi đó tớ bỗng thấy tim mình xót xa, rồi mắt cũng ướm nhòa.

Tớ chưa từng nhớ cậu da diết đến thế, dấu cậu đã rời đi từ rất lâu rồi.

Tớ cũng quên không viết thư kể với cậu, đứa bé ngang bướng kiêu lời năm đó nay đã trưởng thành, đó đều là những thay đổi từ từ trong những năm tháng cậu không ở đây, cậu không hề biết. Cậu cũng không thể biết tớ ghét mùa mưa dầm ở Thượng Hải và bão cát ở Bắc Kinh đến nhường nào đâu.

Cậu cũng không thể biết rằng tớ hoài niệm bóng rã hương sum suê bao trùm cả Thiên Xuyên đến nhường nào, có lẽ cậu đã quên loài cây mộc mạc xanh um ấy rồi. Đứng trước hoa anh đào rực rỡ tựa áng mây tía nơi Thiên quốc, mọi loài cây khác đều sẽ trở nên nhạt nhòa thôi. Trong tấm ảnh cậu gửi cho tớ lần trước, chẳng phải cậu đang rạng rỡ cười dưới gốc anh đào ư? Tớ chợt nhớ ra một câu chúng ta từng đọc trong sách, “Gió lồng lộng thổi, ánh xuân còn đẹp hơn nắng hè.”

Tổ thầm nghĩ đôi khi tình cờ thấy một bóng hình tương tự trên đường, liệu cậu sẽ bất giác nhớ tới tên đáng ghét nào đó bốn năm trước luôn ở bên cạnh mình chăng?

--- Năm 2002, Phó Tiểu Tư

Hạ Chí năm 2002: Lưu Lam

Chương 8: Lễ hội hoa anh đào

Những ngày hè vội vã trở lại, đảo lộn lộ tuyến của đàn chim.

Thế gian bỗng chìm trong đêm tối vô biên, lại thoáng ngập trong khói lửa.

Chúng thần vô diện ở khắp bầu trời, khoanh tay hát vang khúc điệu ca.

Những tia sét chẳng chịt sâu đáy tầng mây, dấy lên ngọn lửa ngút trời.

Chỉ còn lại chú bé du mục, vẫn ở nơi núi sâu vắng lặng, vẫn cầm thanh sáo

trên gò đồi, thổi khúc nhạc kính gửi hoàng hôn.

Trong bóng đêm chúng ta có thể khóc có thể cười, có thể đứng có thể ngồi,

có thể tỉnh táo, có thể mù quáng.

Những sợi tơ vận mệnh tỏa ánh sáng lạnh lẽo, trải dài chẳng thấy điểm kết.

Ai là con rối đáng thương kia?

Cuối cùng cậu cũng trở về cùng ánh xuân rực rỡ.

Tiện tay rải một ngàn ngày hè.

Một ngàn đóa hoa.

Một ngàn hồ nước.

Một ngàn đầm lầy bát ngát cỏ lau, cất vang bài ca tha thứ.

Rồi thế gian sẽ khôi phục về an tĩnh thuở xưa.

Hoa cỏ trở lại vòng quay bốn mùa

Mặt trời cũng bắt đầu vòng tuần hoàn mọc rồi lặn.

Nào có ai nhớ.

Ai là mục sư.

Ai là người đã xướng ngâm những áng thơ khúc hát.

Bất giác đã tới mùa hè, khi buổi sáng không ngừng sớm hơn, khi màn đêm ngày càng rút ngắn, Lập Hạ biết một mùa hè dài đằng đẵng nữa lại bắt đầu. Không biết có phải cô bị ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy mùa hè là mùa dài nhất, tựa như thời gian thả chậm tốc độ, dạo bước thong thả qua những khung cửa sổ men theo các con đường và những hồ nước.

Máy in lại lạch cạch đẩy giấy ra ngoài. Lập Hạ nhìn từng tờ một, là lịch trình làm việc của Phó Tiểu Tư trong tháng tới, hai mươi hai mục, gần như ngày nào cũng có. Khi lật tới trang thứ hai, cô ngẩng đầu lên cười bảo Phó Tiểu Tư đang cầm bút đứng trước giá vẽ: “Tuần sau cậu có một lịch trình sẽ gặp Thất Thất đấy, đó là một lễ trao giải, Thất Thất giành giải ca sĩ mới xuất sắc nhất đó.”

“Ồ?” Phó Tiểu Tư ngẩng đầu lên, nở một nụ cười hiếm thấy, “Vậy thì càng tốt, có thể tụ tập luôn, chẳng mấy khi được gặp đại minh tinh Thất Thất một lần, kể cũng lâu lắm rồi không gặp cậu ấy. Tớ là người trao giải hả?”

“Ừ, trùng hợp là cậu sẽ trao giải cho Thất Thất.” Lập Hạ gật đầu, tiếp tục in tài liệu.

Không chỉ Tiểu Tư mà ngay cả Lập Hạ cũng rất lâu không gặp Thất Thất rồi. Nghĩ kỹ thì bạn bè bên cạnh cô người này còn nổi tiếng hơn người kia. Nào ai ngờ cô gái yêu ca hát, mỗi lần đi karaoke cùng bạn bè nhất định không chịu nhường mic cho người khác hôm nay lại trở thành ca sĩ mới hot nhất Trung Quốc chứ? Nào ai ngờ cô gái tới Học viện Mỹ thuật Thượng Hải học Quốc họa năm nào nay lại thành ca sĩ chuyên hát nhạc thị trường chứ? Quả thật đôi khi vận mệnh luôn biến ảo đến kinh ngạc.

Thực ra đến Thất Thất cũng không biết vì sao mình lại hot vậy. Cô chỉ vô tình tham gia một cuộc thi hát ở trường đại học rồi được một người đại diện thuộc công ty băng đĩa chú ý, sau lại tới tham gia buổi thử giọng mà bản thân vốn chẳng một lần để tâm, thế mà lại được ký hợp đồng. Chỉ trong vòng một năm bỗng trở thành Trình Thất Thất già trẻ lớn bé không ai không biết.

Mỗi lần nhắc tới bạn mình, Lập Hạ vô cùng hạnh diện, bạn bè cô đều là những người nổi danh toàn quốc. Thế nhưng khi nhắc tới Tiểu Tư và Thất Thất, cô bỗng nhớ tới một cái tên. Cái tên đó tỏa ra quang sáng màu đen, lạnh lẽo nằm trong trái tim cô, nhói lên cơn đau theo từng nhịp đập.

Ngô Kiến.

Trong cả năm lớp 12, Ngô Kiến chỉ viết cho Lập Hạ hai bức thư, trong thư có nhắc sơ qua cuộc sống của cô ở Bắc Kinh. Dù đã cố gắng lảng tránh đề cập đến những khó khăn trong cuộc sống và sự nghiệp, nhưng từ những dòng thư ấy Lập Hạ vẫn có thể nhận ra cuộc sống của Ngô Kiến ở Bắc Kinh không được như ý.

Ký ức năm cuối cấp ba của Lập Hạ là một lớp vải bông màu xám nặng trĩu, đè nặng trái tim cô, chặn ngang từng mạch máu, ngăn cản huyết dịch lưu thông, tích tụ những xúc cảm tuyệt vọng nơi nội tâm, tựa như lưỡi dao chém liên hồi lúc sâu lúc nông trên cơ thể.

Vào những ngày cuối cùng của năm lớp 12, ngày nào Lập Hạ cũng đặt hai bức thư của Ngô Kiến trong cặp sách. Khi buồn hay những lúc điểm kém, những khi bị thầy giáo mắng do thành tích thụt lùi, những đêm bất chợt muốn khóc, những khi nhìn thấy hình ảnh tiêu tụy của mình trong gương, khi nhìn thấy đàn em khóa dưới cuối tuần hẹn nhau đi chơi còn bản thân chỉ có thể vùi đầu vào những tập đề thi ố vàng, vào những đêm dài đằng đẵng mà ánh đèn yếu ớt chẳng thể thắp sáng, cô sẽ đọc lại hai bức thư đó, đọc lại mười lần,

hai mươi lần, ba mươi lần. Thậm chí Lập Hạ còn cảm thấy nếu cứ đọc mãi như thế này, cô sẽ biết được càng nhiều điều hơn. Nét mực đen trên trang giấy trắng vẫn rõ nét như xưa, mỗi khi nhìn nét chữ xinh xắn ấy Lập Hạ lại như có ảo giác Ngô Kiến chưa từng đi xa. Cô bạn vẫn mãi ở đây, mãi đứng phía sau cô, ăn mặc đặc biệt, tai xỏ khuyên, gương mặt đầy vẻ kiêu ngạo tựa như chú bướm Yến Vĩ mãi luôn rực rỡ.

Trong thư có một vài đoạn đã in sâu vào tâm trí Lập Hạ, thậm chí chẳng cần học thuộc, nội dung sẽ hiện thành từng hàng chữ trước mắt cô, tựa như phần kết của một bộ phim. Phần Lập Hạ nhớ nhất là một đoạn trong bức thư thứ hai của Ngô Kiến:

Lập Hạ, mình vẫn thường tự hỏi rằng khi đó mình lựa chọn rời bỏ Thiển Xuyên, buông tay Thanh Điền rốt cuộc là đúng hay sai, rồi khi nghĩ tới tương lai mình lại hoang mang vô cùng. Tương lai quá dài quá xa, dù mình có cố gắng mở to hai mắt nhưng vẫn không thể nhìn rõ. Nhiều khi mình nghĩ, hay trở về Thiển Xuyên cho rồi, ít ra nơi đó có con đường quen thuộc, có ngôi trường thân thương rợp bóng râm hương, cả một Thanh Điền luôn dịu dàng và những người bạn tốt bụng nữa. Nhưng về thì sao, các cậu tốt nghiệp cấp ba rồi sẽ rời khỏi Thiển Xuyên để tới thành phố khác. Các cậu sẽ có cuộc sống của riêng mình, sẽ có một tương lai càng xán lạn hơn. Mà mình lại không muốn cuộc đời mình sẽ trôi qua một cách bình thường, kết hôn sinh con và già đi từng ngày. Nếu đời mình quả thật là thế thì mình thà chết trong những năm tháng thanh xuân còn hơn. Mình không đọc sách nhiều như các cậu, nhưng mình nhớ trước kia từng thích một nhà thơ tả cảnh Khoa Phụ đuổi theo mặt trời¹. Nhà thơ ấy viết “Nếu không đuổi được thì hãy nhảy bổ vào” - đó là câu mình rất thích, tràn ngập cảm giác “được cả ngã về không”. Chắc cậu lại định nói mình cực đoan chứ gì, nhưng mình thà sống “một phút huy hoàng rồi chợt tắt, còn hơn buồn le lói suốt trăm năm”. Mỗi lần nghĩ tới đó, dũng khí lại ngập tràn trong mình. Vì vậy chúng ta phải cố gắng lên, dù cho mưa gió bão bùng cũng phải cắn răng vượt qua.

1. Một câu chuyện thần thoại Trung Quốc về nhân vật trời đi để cứu lấy thôn làng.

Trong kỳ nghỉ hè dài sau khi tốt nghiệp, mỗi khi hồi tưởng lại quãng thời gian chìm trong biển lửa ấy, Lập Hạ lại thấy vô cùng biết ơn Ngô Kiến. Trong mắt cô, Ngô Kiến luôn là một cô gái kiên cường, dù có bị đàn áp tới mức không thể đứng thẳng, cũng sẽ không bao giờ khụy ngã một cách yếu đuối. Sức mạnh ấy có thể thôi thúc ta trở nên dũng cảm tựa như những bài ca cô hát, Ngô Kiến chẳng khác nào thần chiến tranh Mars. Lục Chi Ngang cũng từng dùng từ Mars này để miêu tả Tiểu Tư, nhưng Lập Hạ lại nghĩ rằng người xuất hiện như một vị thần dẫn dắt con người phá tan bóng tối bí kịch chính là Ngô Kiến.

“Này... Này!”

Khi sự tỉnh đã thấy Phó Tiểu Tư đứng trước mặt cô, hỏi: “Sao lại đứng sững ra đấy thế?”

“À, không có gì, tớ chỉ chợt nhớ tới Ngô Kiến thôi.”

“Tớ cũng vậy, vừa định hỏi cậu xem có muốn mời Ngô Kiến đi cùng không, hai cậu chắc cũng lâu rồi không gặp nhỉ?”

“Ừm, được, để tớ đi gọi điện cho cậu ấy.”

“Alô, xin chào!”

“... Ngô Kiến hả? Mình Lập Hạ đây.”

“À... Lập Hạ. Có chuyện gì không?”

“Cũng không có gì, cậu có khỏe không? Mình rất nhớ cậu.”

“Mình khỏe lắm, mấy hôm trước còn tham gia một chương trình có rất nhiều ngôi sao tham dự nữa, dù không phải là nhân vật được coi trọng nhưng mình vui lắm, cứ cố gắng từng bước thôi. Cậu thì sao?”

“Mình vẫn ổn. Cậu... vẫn ở chỗ đó à?”

“Ừ, vì bận quá với lại cũng chẳng có nhiều tiền để chuyển sang chỗ tốt hơn nên mình vẫn ở chỗ cũ, quen rồi nên chẳng thấy khổ nữa. Phải rồi, cậu tìm mình có việc gì thế?”

“Suýt thì quên việc chính, tối thứ Sáu tuần sau có một lễ trao giải, Tiểu Tư sẽ trao giải cho Thất Thất, chúng ta đã lâu không tụ tập rồi nên muốn gọi cậu tới, cậu tới được không?”

“A! Gửi lời chúc mừng của mình tới Thất Thất nhé. Cậu ấy giành giải gì vậy?”

“Ca sĩ mới xuất sắc nhất?”

“...Ồ... hay quá... hâm mộ thật đấy... thứ Sáu hả? Không sao, mình có thể xin phép chỗ siêu thị rồi bàn bạc với ông chủ quán bar là được, dù sao vẫn còn một nữ ca sĩ nữa, chắc có thể làm thay mình được thôi.”

“Được, vậy hôm đó mình cho lái xe tới đón cậu nhé!”

“Ok... À phải rồi... Hôm đó, có cần mặc lễ phục không? Mình không có đồ trang trọng lắm đâu, mặc đồ diễn được không? Nếu được mình sẽ hỏi mượn công ty thử xem.”

“Ừm, không sao đâu!”

“Vậy được, thứ Sáu tuần sau gặp!”

“Quyết thế nhé.”

Ngô Kiến, mình cũng không hiểu vì sao mình lại òa khóc sau khi cúp điện thoại nữa. Sự bức bối như bóp nghẹt tim mình, cậu vẫn như trước kia, dù có khó khăn đến thế nào, dù có phải chịu bao uất ức, cậu vẫn có thể mỉm cười mạnh mẽ rồi tiến bước về phía trước. Thế nhưng mình thà nhìn thấy cậu khóc, cậu yếu mềm, nhìn thấy một chàng trai cao to bên cạnh cậu, nguyện ý đưa vai cho cậu tựa, để cậu nghỉ ngơi không phải tự gắng sức đứng lâu như thế nữa, con người ta đứng lâu quá rồi cũng sẽ thấy mệt. Ấy vậy mà cậu vẫn luôn tỏ vẻ mạnh mẽ, dù có bị chà đạp, đàn áp tới mức nào đi chăng nữa, cậu vẫn có thể vươn mình mới từ trong những kẽ hở khô nứt, tựa như loài cỏ dại kiên cường nhất.

Ngô Kiến, mình vẫn luôn tin rằng rồi sẽ có một ngày toàn thế giới sẽ được nghe tiếng hát của cậu, nhìn thấy ánh sáng của cậu. Nếu ngay cả một người luôn nỗ lực như cậu còn không nhận được trái ngọt thì ông trời đúng là không có mắt rồi!

Kể từ giây phút mình nghe thấy giọng hát của cậu vào năm lớp 10, mình đã là fan của cậu rồi. Đời này mình cực kỳ tự hào vì được làm fan của cậu

--- Năm 2002, Lập Hạ

“Ai gọi cho em thế?” Đoạn Kiều đang bê một thùng bia bỗng ló đầu ra khỏi giá hàng hỏi.

“À một người bạn, gọi rủ em tới tham dự một lễ trao giải.”

“Lễ trao giải á... Ai trao cho ai cơ?”

“Anh biết Phó Tiểu Tư không? Cậu ấy sẽ trao giải cho Trình Thất Thất, hai người họ đều là bạn học cấp ba của em.”

“A! Anh biết!” Đoạn Kiều bước ra khỏi giá hàng, phủi bụi trên tay, vẻ mặt dường như có điều suy nghĩ, “Là họa sĩ nổi tiếng vẽ ‘Thiên quốc’ đúng không?”

“Ừ.” Ngô Kiến cúi đầu kiểm kê hàng hóa, không muốn nói tiếp về chủ đề này.

“Trình Thất Thất cũng là bạn học của em á? Không thể tin nổi... Ước gì có được chữ ký của cô ấy.”

Dường như có thứ gì đó đang chậm rãi biến hóa trong tim cô rồi lặng lẽ lên men sau câu nói vừa rồi, nảy sinh những xúc cảm kỳ quặc.

Chiếc bút trong tay vẽ loạn trên trang giấy trắng, tâm trí rối như tơ vò nhưng ngoài miệng vẫn bình tĩnh đáp: “Tốt thôi, để em xin cho, cô ấy là bạn học cấp ba của em, tuy không cùng lớp nhưng chắc sẽ được thôi.”

Giọng điệu tự nhiên, gương mặt bình thản, không để lộ ra bất kỳ điều gì bất thường, thế nhưng Đoạn Kiều lại nhận ra ánh sáng bi thương khẽ lướt qua mắt cô.

Cậu bước tới rồi cúi người xuống nhìn chằm chằm vào mặt Ngô Kiến khiến cô giật thót. Cô lạnh lùng hỏi: “Bộ điên hả? Anh tính làm gì?”

“Không làm gì hết.” Đoạn Kiều mỉm cười, đôi mắt dịu dàng như ánh nắng ấm áp, “Tuy rất muốn có chữ ký của Trình Thất Thất, nhưng nếu để chọn sẽ nghe ai hát thì chắc chắn anh sẽ chọn cô nàng ca sĩ tên Ngô Kiến.”

“Có thật anh là sinh viên Kiến trúc không đấy? Thử nói xem anh học được gì khác ngoài việc tán tỉnh con gái?” Ngờ ngợ tuy mang phần giễu cợt nhưng trong lòng cô lại rối loạn như vùng cỏ lau trong gió. Hóa ra Đoạn Kiều cũng là một người nhạy cảm, chút bi ai ẩn giấu của cô mà cũng nhận ra.

“Học được cách khích lệ người khác những lúc khó khăn và biết cách phân biệt lúc nào con gái ghét bạn thật hay miệng nói cứng nhưng lòng cảm kích... Đây, ở trường anh được yêu thích lắm đấy nhé!”

Đoạn Kiều xoay người tiếp tục bê thùng bia, miệng vẫn thao thao bất tuyệt, sau đó ngoảnh đầu tỏ vẻ đắc ý “Không cần cảm ơn anh đâu” với Ngô Kiến.

Ngộ Kiến lườm cậu chàng một cái, nhưng lúc cúi đầu gương mặt lại thoáng ửng hồng. Dù không nói thành lời, câu cảm ơn ngắn ngủi kia vẫn lặp lại liên tục trong tâm trí, tựa như tiếng vọng vang mãi trong hang núi.

Sau khi nhận điện thoại của Lập Hạ, Ngộ Kiến mới chợt nhớ ra lần đầu tiên gặp cô ấy đã là sáu năm trước, năm đó cô mới mười sáu, mà giờ đã hai mươi hai.

Đến cả Đoạn Kiều, hai người cũng quen biết được bốn năm rồi. Từ một thằng nhóc mới bước chân lên thành phố, anh đã trở thành một chàng thanh niên nói giọng Bắc Kinh. Tên nhóc thường hay sầu não vì những bài kiểm tra năm nào nay đã giành được ba giải thưởng lớn thuộc lĩnh vực Kiến trúc, được lên thẳng hệ Thạc sĩ. Chàng sinh viên ngây ngô vụng về năm nào từng tựa sát vào cửa kính trầm trồ ngắm tuyết rơi, luôn miệt mài thắc mắc tại sao rùa lại thảng thỏ trong cuộc thi chạy, nay đã có một gương mặt trưởng thành góc cạnh rõ ràng. Cơ thể gầy gò năm nào nay đã trở nên cường tráng, chỉ cần một đôi tay cũng đủ tạo cho cô một không gian yên tĩnh trên chuyến xe buýt chật chội, chiếc cằm toàn lông tơ ngày xưa nay đã lún phún râu, khi hôn cũng sẽ chọc nhẹ lên da cô.

Mà cũng đã tròn ba năm kể từ lần Đoạn Kiều nói yêu cô.

Bao chuyện cũ từ lâu không muốn nhắc tới bỗng đồng loạt cuộn trào trong tim. Cô cảm thấy có thứ gì đó bỗng biến chuyển một cách vi diệu, như thể thời gian đột nhiên đảo ngược, đưa tất cả mọi thứ về điểm xuất phát. Những ngày hè tưởng chừng vô tận, những tán rã hương sum suê và bao chuyện vẫn tưởng sẽ không bao giờ nhớ lại nữa bỗng bị gọi lên trong miền ký ức, chẳng khác nào một cuộn phim đen trắng tái hiện một thế giới quen thuộc mà xa lạ.

Vào lúc Lập Hạ sắp tốt nghiệp cấp ba, Ngộ Kiến từng lén về Thiến Xuyên.

Khi ấy cô vừa trở mặt với người đại diện. Khi không còn công việc hát ở khách sạn năm sao, cuộc sống trở nên chật vật vô cùng, mọi chuyện đều không hề thuận lợi như cô nghĩ. Cứ cuối tháng là phải đối mặt với một đồng hóa đơn, nhắm tính xem mình cần bao nhiêu tiền, nhưng dù có tính thế nào tiền vẫn thiếu, tính thêm nữa vẫn không đủ. Tính thêm lần nữa, rồi lại thêm lần nữa, tính mức đến mức tim cô dần cảm thấy xót xa.

Ngộ Kiến đứng dậy định rót một cốc nước nóng, nào ngờ lại bất cẩn làm rơi quyển lịch bàn trên đầu giường. Quyển lịch dày rơi tán loạn dưới sàn, trên từng tờ là những dòng chữ cô viết cho Thanh Điền. Sau khi rời Thiến Xuyên tới Bắc Kinh, ngày nào Ngộ Kiến cũng viết những lời mình muốn nói với Thanh Điền lên cuốn lịch này, đó đã thành một thói quen. Trong thế giới cô đơn mà tĩnh lặng, có thể nói chuyện với ai đó chính là sắc màu duy nhất an ủi cô trong cuộc sống buồn tẻ này. Ngộ Kiến cầm quyển lịch lật xem từng tờ, từng tờ...

“Thanh Điền, mùa đông ở Bắc Kinh còn lạnh hơn em tưởng. Thiến Xuyên ở gần phương Bắc hơn vậy mà sao lại chẳng lạnh bằng Bắc Kinh vậy? Em không biết nên rất muốn hỏi anh, tiếc rằng anh lại không ở đây.”

“Hôm nay em nhận được một cơ hội biểu diễn, em vui lắm, chỉ muốn gọi điện báo cho anh mà sao chẳng lấy nổi can đảm.”

“Hôm nay em thấy một người mặc áo khoác màu đỏ giống anh như đúc ở trên phố, chẳng hiểu sao em lại đi theo người đó đến hết cả con đường mới chịu dừng lại.”

“Anh nói xem có phải em là một người đáng ghét lắm không?”

...

Ngô Kiến lật từng trang mới chợt nhận ra mình đã đi lâu thế rồi. Bao sự chán chường và ân hận ủa ra như đê vỡ, nước mắt rơi lã chã trên mu bàn tay mang tới hơi ẩm đã lâu không thấy. Cô đã không khóc bao lâu rồi?

Ngô Kiến ngồi dưới sàn cả một buổi chiều. Ánh hoàng hôn chậm rãi lướt qua thay đổi độ sáng và hơi ẩm trong căn phòng. Cô không bật đèn, không gian càng trở nên u ám dưới ánh chiều tà. Ngồi trong màn đêm khổng lồ ấy, Ngô Kiến nghĩ, hay mình về Thiến Xuyên thôi.

Cô đi rất dứt khoát.

Giờ ngấm lại ở Bắc Kinh đã nửa năm mà cô chẳng có thứ gì cần mang theo cả, trước kia cô mang gì tới thì giờ lại mang nó về. Điều ấy chẳng phải đại biểu nửa năm cô sống ở Bắc Kinh hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì, quanh đi quẩn lại vẫn về chỗ cũ, đây phải chăng cũng là một điều bi ai?

Ngô Kiến nhìn Đoạn Kiều đang huýt sáo bên cạnh mà thầm thở dài, ai mà ngờ được sau đó cô lại tự mua dây buộc mình, đã vậy lại còn là một sợi dây khổng lồ.

Cô vốn có lòng tới tạm biệt, nào ngờ tên này lại nhất quyết bám lấy cô đòi tới Thiến Xuyên chơi. Kể ra cũng vì thường ngày nghe cô miêu tả những bóng rã hương trong thành phố quá nhiều nên cậu thực sự rất muốn tới tham quan thành phố không có một khoảng nắng nào ấy. Đã thế, trùng hợp sao, tuần này trường tổ chức đại hội thể dục thể thao dành cho sinh viên và công việc ở cửa hàng tiện lợi cũng có người làm thay, do đó Đoạn Kiều quyết tâm mặt dày đeo Ngô Kiến tới cùng.

Cô định nói với cậu ta rằng lần này cô về sẽ không quay lại Bắc Kinh nữa, lát sau nghĩ lại, không nói vẫn hơn.

Ngoài khung cửa mặc trời đã treo cao, tiếng rầm rập quen thuộc khi đoàn tàu chạy qua lại vang lên. Ngô Kiến quay đầu lại bỗng thấy ánh nắng tình cờ chiếu lên gò má Đoạn Kiều, nửa mặt chìm trong bóng tối, nửa mặt kia lại rạng rỡ dưới ánh mặt trời. Sống mũi của cậu rất cao, thoát trông ngập tràn sức sống, hai lúm đồng tiền thoắt ẩn thoắt hiện khi cậu đang say giấc, chỉ khi cậu mỉm cười mới lộ rõ. Trước kia cô luôn cảm thấy chàng trai nào có má lúm là người quá đào hoa, không đáng tin cậy, thế nhưng Đoạn Kiều lại mang tới một cảm giác hoàn toàn khác.

Cậu ta thật trẻ con, Ngô Kiến nghĩ.

Cô bắt đầu thấm mệt, ánh nắng đầu hè luôn kéo cơn buồn ngủ tới sớm. Ngô Kiến tựa vào cửa xe chợ mắt một lát, khi tỉnh dậy đã thấy hàng cây rã hương chạy dài tít tắp. Dù ở hai bên đường, giữa khu dân cư, trước cổng cao ốc hay là không gian bên trong thành phố đều được bao phủ bởi một màu xanh choáng ngập.

Thiên Xuyên nửa năm rồi mới gặp lại, khi bước chân xuống vùng đất thân quen, cô lại không biết phải diễn tả cảm xúc của mình ra sao. Những việc xảy ra ở Bắc Kinh trong nửa năm qua tựa như một giấc mơ, một giấc mơ mờ nhạt như đang đắm mình trong u ám. Còn cô lại như người vừa thức tỉnh khỏi giấc mộng, bị ánh nắng len lỏi qua hàng mi chiếu rọi tới mức thất thần.

Đoạn Kiều đứng bên cạnh hò reo liên tục, cậu chàng hươ tay nói: “Đẹp quá, lần đầu tiên tớ được nhìn thấy tán rã hương sum suê đến thế đấy!” Chỉ một câu nói đơn giản lại dậy lên cả một cơn sóng trong tim Ngô Kiến. Khoảnh khắc đó cô bỗng nhớ tới những chi tiết mẹ viết về ba trong cuốn nhật ký, khi ấy ba cô đang độ trẻ trung cũng bật thốt lên rằng: “Đẹp quá, đây là lần đầu tiên anh thấy biển đấy!”

Mình đang nghĩ cái quái gì thế này? Ngô Kiến giật mình không hiểu tại sao bỗng nhớ tới ba, đúng là bị ma làm rồi. Ở bên cái tên nhóc này ấy hả? Đừng đùa, Ngô Kiến tự giễu, “hừ” một tiếng.

“Sao thế?” Đoạn Kiều nghe thấy tiếng “hừ” của cô liền ngoảnh đầu tròn mắt hỏi.

“Chả sao cả.” Ngô Kiến đứng dậy, “Mau mang hành lý xuống xe đi!”

“Thôi đi”, Đoạn Kiều quyết không tha, “Đến kẻ điếc cũng nghe thấy tiếng “hừ” của cậu nhé, nói đi, sao thế hả?”

Cô đã bảo Đoạn Kiều từ trước đừng có đi theo cô, tự dạo chơi ở Thiên Xuyên đi, vì Thiên Xuyên không lớn nên cô cũng chẳng lo cậu chàng sẽ bị lạc đường. Ngô Kiến để hành lý lại khách sạn, sau đó khoác ba lô bước một mình trên con phố lớn.

Khi lại được dạo bước trên đường phố Thiên Xuyên, cảm giác thân thuộc và xa lạ xoáy lên từng vòng sáng trong suốt trong tim cô. Thiên Xuyên vẫn yên ả như xưa, tựa như dù có trăm ngàn năm trôi qua nơi này vẫn sẽ mãi như thế, là nơi mùa hè vĩnh viễn phải lánh sau tán rã hương, bao trùm cuộc sống đủ mọi sắc màu trong cái nóng oi nồng. Những cơn gió thổi men theo rìa tường, bao học sinh vai khoác ba lô chân bước nhanh như bay, trong cặp là những cuốn sách tham khảo và tập đề thi dày cộp, mái tóc dài buộc cao thành đuôi ngựa.

Đôi chân sải bước tự do, ánh mắt lướt dọc theo con đường, khi nhìn thấy cổng trường Trung học phổ thông Thiên Xuyên số 1, Ngô Kiến mới thức tỉnh như vừa thoát khỏi một giấc mơ dài, sao cô lại đi tới nơi này?

Cô không nói với Lập Hạ mình đã về, bây giờ cũng không muốn làm phiền cô ấy, có lẽ sắp tới lúc thi đại học rồi nhỉ. Qua những dòng thư của cô bạn, Ngô Kiến có thể nhận ra cuộc sống lớp 12 chẳng khác nào lưu đày. Những ngày thiếu ngủ trầm trọng, những ngày trí não phải hoạt động quá độ, tình bạn mỏng manh và những cuộc đấu đá ngầm, danh sách những người được tuyển thẳng vào đại học tiếng. Mọi gương mặt xinh đẹp đều trở nên xấu xí trong năm cuối cấp này.

Không biết giờ Lập Hạ đang làm gì nhỉ?

Liệu có giống như trước kia, khi mọi người đã về nhà hết chỉ còn lại tiếng Phó Tiểu Tư giảng lại những đề Hóa khó cho Lập Hạ nghe? Ồ, chắc không phải đâu, Lập Hạ đã chuyển sang ban Xã hội rồi. Phải chăng cô ấy đang cầm hộp cơm bước qua những tán rã hương sum suê tới căng-tin, hay đang đứng trên ban công phóng mắt nhìn sang giảng đường ban Tự nhiên phía đối diện giống như trong quá khứ cô từng nhìn về phía ban Xã hội? Hoặc chẳng Lập Hạ đang nằm hay ngồi đọc những bài Anh văn dài miên man nơi ven

hồ? Hay đang bước một mình trên hành lang dài tít tắp ngập tràn ánh sáng bên ngoài lớp học?

Mọi suy tưởng bỗng chốc thành hình trong tâm trí cô, đột ngột biến mất, rồi lại tiếp tục xuất hiện. Thế nhưng tất cả những điều này chỉ dừng lại ở trí tưởng tượng mà thôi, bởi Ngô Kiến không dám bước vào cổng trường.

Hoàng hôn buông xuống, ánh nắng cũng nhạt dần, thỉnh thoảng lại có cô cậu học trò ngoại trú dắt xe ra khỏi cổng trường rồi đạp xe dọc theo con đường đôi hai bên rợp bóng rã hương xuống khu vực thành phố Thiến Xuyên.

Khi những cô cậu học sinh ấy lướt qua Ngô Kiến, có người nhìn cô nhưng cũng có người phớt lờ. Khoảnh khắc ấy Ngô Kiến cảm thấy như mình chưa từng hòa nhập cùng nơi này, còn những cô cậu học sinh non trẻ kia mới là chủ nhân thực sự của nơi đây, mà cô chỉ là một người khách đi ngang qua từ mấy năm trước. Khoảnh khắc ấy, cảm giác bị ai bỗng từ từ lan tỏa khắp trái tim cô, tựa như thí nghiệm về sự khuếch tán từng làm trong giờ Hóa, cốc nước lọc sạch sẽ bỗng bị nhỏ vào một giọt mực đen, chậm rãi nhuộm màu cả cốc.

Lập Hạ à, chắc chắn cậu không thể ngờ trong lúc cậu nghĩ mình đang ở Bắc Kinh xa xôi thì chúng ta lại chỉ từng cách nhau một cánh cổng trường. Mình nhìn vào trong ngôi trường trang nghiêm rợp bóng rã hương, cảm thấy đó là thế giới của các cậu, thời học sinh ngây thơ trong sáng hay những năm tháng in bóng rã hương và hoa phượng vĩ ấy chẳng còn liên quan gì tới mình, đối với mình nó xa xôi tựa như những vì sao mà trước kia chúng ta đã từng thả mình trên bãi cỏ nằm ngấm.

Suốt quãng đường tới đây, mình đã nghĩ ra rất nhiều điều muốn kể với cậu, thậm chí mình còn tưởng tượng ra một ngàn cảnh khi chúng ta gặp lại nữa, cậu sẽ ôm chầm lấy mình khóc lóc nũng nịu như ngày xưa hay sẽ cười thật vui vẻ đây? Ấy vậy mà khi thực sự đứng ở nơi này, lần đầu tiên mình thấy sợ, mình thậm chí còn thấy hổ thẹn khi đã bỏ đi rồi mà còn trở về nơi này. Mình không muốn cậu thấy một Ngô Kiến thất bại như thế, đến dừng khí gặp cậu mình còn chẳng có. Ngô Kiến đã từng cố chấp rời bỏ Thiến Xuyên năm xưa nay lại nhếch nhác quay về, liệu có nực cười quá chẳng? Nếu vậy mình sẽ chẳng khác nào một con hề cố tình trang điểm xấu xí để mua vui cho mọi người, Ngô Kiến này không muốn thế.

Mình bỗng nhớ tới lời cậu từng nói rằng dù có cách nhau bao xa thì chúng ta vẫn cùng đứng dưới một vòm trời, bởi vậy bất kể lúc nào chúng ta cũng không cô đơn.

Cậu biết không, trong những ngày tháng đặng đặng sống xa các cậu, chính nhờ câu nói ấy, mình mới tìm thấy chút hơi ấm trong đêm khuya lạnh vắng.

--- Năm 1998, Ngô Kiến

Theo những gì Ngô Kiến tưởng tượng, cô sẽ lặng lẽ quay về Thiến Xuyên tìm Thanh Điền - chỗ dựa duy nhất của cô, người duy nhất cô không cần phải tỏ vẻ mạnh mẽ. Cô sẽ ôm lấy anh khóc nức nở, khóc cho hết những ngày tháng tủi hổ ở Bắc Kinh, sau đó sẽ bắt đầu lại cuộc sống yên bình với Thanh Điền và sẽ không bao cho Lập Hạ và các bạn rằng mình đã quay về. Cô sẽ lặng lặng đợi mọi người tốt nghiệp cấp ba rồi rời khỏi Thiến Xuyên. Cô không muốn Lập Hạ thấy một Ngô Kiến thất bại, sau khi Lập Hạ và những

người khác đã đi rồi, cô mới nói bí mật này cho họ biết.

Thế nhưng ngay tại khoảnh khắc Ngô Kiến tới trước cổng quán Stamos, sự tưởng tượng này lập tức tan biến, chẳng khác nào bát nước bị hắt ra giữa đường dưới ánh mặt trời chói chang, như thể chưa từng có bát nước nào tồn tại.

Khi cô nhìn thấy Thanh Điền kéo tay một cô gái bước ra khỏi Stamos, trong lòng lại tĩnh lặng lạ thường, tựa như mặt hồ yên ả nơi rừng sâu chẳng hề gợn sóng, dù cho phong ba bão táp, mặt nước vẫn phẳng như gương. Đưa tay lên gõ còn có tiếng vang vọng trong khu rừng mênh mông, như tiếng ai đang gõ cánh cửa mà ai đó đã đóng chặt. Mặt gương in bóng những tháng năm rực rỡ cùng người đã tặng cho cô những năm tháng đó.

Phía trước là gương mặt kinh ngạc của Thanh Điền, cô vẫn có thể thấy rõ sự bối rối và hoảng hốt trên gương mặt anh tuần dù trời đã ngả bóng hoàng hôn. Ngay khoảnh khắc ấy, bàn tay nắm lấy tay cô gái kia lập tức buông ra, sau đó ngượng ngùng cứng đờ lại đó. Cô gái kia dường như cũng nhận ra bầu không khí bỗng trở nên kỳ lạ, đầu tiên ngẩng đầu lên nhìn Thanh Điền đã hóa đá, sau đó hướng theo tầm mắt của anh nhìn sang Ngô Kiến cách đó không xa. Mái tóc ngắn của Ngô Kiến rối tung, gương mặt không chút cảm xúc và cả chiếc ba lô vải đã rơi phịch xuống đất từ bao giờ. Chiếc ba lô này có cùng một phong cách, cùng một màu sắc với chiếc đeo sau lưng Thanh Điền.

Khi nhìn thấy hai bàn tay đang nắm chặt vội buông lơi, Ngô Kiến không hề thấy vui một chút nào cả, thậm chí cô còn cảm thấy cực kỳ căm ghét và tuyệt vọng. Thanh Điền, giờ buông tay thì có ích gì chứ, chẳng lẽ có thể thay đổi được điều gì ư? Trong khoảnh khắc trùng phùng ngượng ngùng là vậy, hành động buông tay của anh có ý gì? Là vì áy náy với em hay là do hoảng loạn tới mức không thể che giấu? Thật nực cười.

Thế nhưng ngay khi những suy nghĩ ấy còn nấn ná trong tâm trí Ngô Kiến, khi những suy nghĩ ấy đang sục sôi thì một động tác đơn giản lại phát sinh, mà động tác này trước mắt Ngô Kiến lại được quay chậm như trong các bộ phim điện ảnh, từng chút từng chút cắn nuốt thể xác cô.

Trong hình ảnh quay chậm ấy, bàn tay của Thanh Điền lại từ từ nhấc lên, tìm kiếm tay cô gái kia rồi nắm thật chặt, kiên định không bao giờ buông nữa. Hành động ấy như một lời thị uy, một lời khoe khoang, như chiếc cờ cắm trên đỉnh núi tượng trưng cho sự thắng lợi, lập tức đẩy Ngô Kiến xuống vực sâu không đáy.

Khoảnh khắc ấy bóng tối như bao trùm cả thế giới. Chàng trai tuần tú từng tặng nhẫn cho cô với bàn tay quần đầy băng gạc, người từng đứng trên tầng đồ mặt gọi tên cô và cả cậu thanh niên từng ngủ yên bên gối cô nữa, nay đã chìm trong bóng đêm vô tận.

Một ngàn cánh chim đưa tiễn ngày hè lộng lẫy nhất, cũng mang theo những ký ức về tuổi trẻ đã héo úa. Chúng bay qua chỉ để lại mảnh đất trống rỗng dưới ánh mặt trời, gợi nên những cơn đau trong tim cô.

Chắc hẳn chẳng cần phải nói thêm điều gì nữa, nhưng cô vẫn cất lời chào hỏi một cách cứng nhắc, như thể có một Ngô Kiến khác làm chủ vậy.

“Thanh Điền... Anh có khỏe không?”

“Ừm, cũng ổn... Em về rồi?”

“Không, ở Bắc Kinh được nghỉ nên em về thăm nơi đây. Cô ấy là bạn gái anh?”

“Phải, tên cô ấy là Lâm Diễm, cũng hát ở Stamos.”

Cũng hát ở Stamos.

Từ “cũng” kia như đâm sâu vào trái tim cô, như hồi bé trước khi tiêm phải làm kiểm tra da, mũi kim sắc nhọn sẽ gây một tầng da lên, mang tới cơn đau nhức nhối.

“Xin chào, tớ là Ngô Kiến, là... bạn học cũ hồi cấp hai của Thanh Diễm. Tốt nghiệp xong đã chuyển tới Bắc Kinh.”

Cô gái bối rối không dám tiếp lời, bất giác nép sau lưng Thanh Diễm, một người yếu đuối như thế chắc hẳn nam sinh nào cũng muốn bảo vệ, thậm chí đến cả cô cũng có chút xao động. Bởi vậy chẳng ai cần mày cả, đáng đời lắm Ngô Kiến! Một cô gái như mày mạnh mẽ để làm gì!

“Ngô Kiến, em ở Bắc Kinh có ổn không?”

“Ổn lắm, em vẫn đi hát, thậm chí còn được tham gia mấy liveshow nữa, còn có cả fan nữa đấy!”

Nụ cười khiên cưỡng ấy ngập tràn vẻ hạnh phúc giả tạo trong màn đêm.

“Vậy thì tốt... anh còn lo em phải vất vả, ha, lo bò trắng răng rồi.”

Gương mặt anh tuần cùng vẻ thờ phào nhẹ nhõm ấy, và cả mùi hương quen thuộc cô người thấy ở cự ly gần, hết thảy vẫn giống Thanh Diễm trong ký ức, nhưng câu “Lo bò trắng răng rồi” lại đâm vào tim cô khiến máu tuôn trào.

Có điều mùi máu tanh nồng ngập tràn không khí ấy, anh lại chẳng thể cảm thấy.

“Trước khi đi em đã nói rồi mà, em sẽ sống thật tốt, ngay từ nhỏ em đã vậy rồi.”

Đương phải vất vả gượng cười, bỗng có một tiếng hét dài vọng tới từ phía sau: “Ngô Kiến...”

Một chàng trai tóc cắt gọn gàng chạy tới, gương mặt trong sáng, vóc dáng tựa tựa Thanh Diễm, cậu chàng khoác chiếc ba lô du lịch phía sau thoát trông khá giống kẻ lang thang.

“Ha ha, ai ngờ lại gặp nhau rồi, ơ?” Đoạn Kiều nhìn bầu không khí gượng gạo trước mắt, gãi đầu chỉ Thanh Diễm và Lâm Diễm hỏi: “Bạn cậu à?”

“Ừm.” Ngô Kiến lại mỉm cười, khoác tay Đoạn Kiều một cách tự nhiên: “Thanh Diễm, Lâm Diễm.”

Sau đó cô tựa đầu lên vai cậu rồi mới tiếp lời: “Còn đây là Đoạn Kiều, bạn trai em.”

Đoạn Kiều nghe xong suýt ngã, may mà được Ngô Kiến đỡ, đã vậy cô còn nhéo một cái rỗ đau lên tay cậu, đang ra hiệu hả? Chắc là vậy. Cậu chàng cũng là một người thông minh, bèn thoải mái vươn tay về phía Thanh Diễm: “Xin chào, mình là bạn trai của Ngô Kiến, cô nàng này tính tình bướng bỉnh lắm, chắc hẳn trước kia đã gây không ít rắc rối cho hai cậu, mong được giúp đỡ nhiều hơn.”

Hai nam sinh, một người tươi cười rạng rỡ, một người bi thương trầm mặc. Thanh Điền nhìn nụ cười tươi rói của Ngô Kiến bỗng cảm thấy mất mát vô cùng, tựa như bị ai đó ném từ trên cao xuống nhưng cứ rơi mãi rơi mãi vẫn không chạm đất, nhiều khi tưởng sắp chạm đất tới nơi, sắp tan xương nát thịt rồi mà vẫn rơi tiếp không dừng.

“Xin chào, tôi là Thanh Điền, bạn của Ngô Kiến, rất vui được gặp cậu.”

Hai bàn tay đang nắm chặt đều răn chắc, đều có những đốt ngón tay gồ lên. Thế nhưng một bàn tay sạch sẽ không vương bụi bẩn, bàn tay còn lại, trên ngón áp út lại đeo một chiếc nhẫn không thể quen thuộc hơn, chiếc nhẫn đó giống hệt chiếc trên tay cô.

Ngô Kiến lặng lẽ rút bàn tay đeo nhẫn vào trong túi, cô cúi đầu, ngẩn ngơ nghĩ đây quả thực là lời tạm biệt hoàn hảo nhất.

Thanh Điền, khi xoay người nói lời tạm biệt với anh, em thấy tim mình như nhà hát trong phút giây hạ màn. Nơi ấy bỗng chốc xuất hiện quá nhiều ghế trống, đèn đuốc sáng trưng nhưng dòng người lại đang lũ lượt ra về, chỉ còn mỗi mình em trên sân khấu. Trong những tháng ngày em rời xa nơi đây, anh đã trưởng thành rồi, cuối cùng đã không còn dễ dàng từ bỏ người con gái mình thích nữa, cuối cùng đã học được cách giành hạnh phúc về tay. Tóc anh cũng dài hơn rồi, anh cũng đã biết mặc những chiếc áo ấm hơn, anh cũng không còn ăn vận theo phong cách punk như xưa nữa. Thế nhưng một Thanh Điền ưu tú như thế lại chẳng quen em. Em đã từng nói anh là một người bạn trai tốt, một ông chồng tuyệt vời, một người cha mẫu mực, nhưng giờ phải thêm một vế “của người khác” ở phía sau rồi. Chuyện ấy sẽ chẳng bao giờ thay đổi được nữa, vì chính bao sai lầm khi chúng ta còn trẻ người non dạ đã giúp anh ngày càng trở nên ưu tú hơn.

Mà em cũng không còn là cô gái gai góc như xưa nữa, em cũng không còn là học sinh cá biệt hể nổi nóng là thích đánh nhau như xưa nữa. Em của hiện tại đã biết nhẫn nhịn để bảo vệ mình tốt hơn, em của hiện tại đã dịu dàng hơn, và em cũng sẽ học cách nắm tay một ai đó chứ không chỉ một mình chăm chăm bước về phía trước. Một Ngô Kiến như vậy có lẽ đã chẳng còn liên quan gì tới anh, anh cũng cần thêm vế “của người khác” ở sau tên em rồi. Em rất buồn cũng rất thất vọng, nhưng nào có thay đổi được gì? Chính vì thất bại trong cuộc tình với anh mà em mới học được những điều này, chính vì xa rời anh em mới trở nên dịu dàng như hôm nay.

Từ giờ, khi sống trong hạnh phúc của riêng mình, em sẽ luôn ghi những điều anh đã dạy.

Cũng mong anh hãy nhớ em, nhớ những năm tháng em xinh đẹp nhất, em đã ở bên anh. Đó là chút tài sản duy nhất em khó khăn lắm mới có thể cho anh trong cuộc đời đơn bạc này, bởi vậy anh phải giữ gìn. Hãy nhớ tên em và cả những điều em đã dạy anh bằng đau khổ và nước mắt.

--- Năm 1998, Ngô Kiến

Thanh Điền rẽ vào góc phố, chàng trai này giờ luôn trầm mặc bỗng tựa lưng vào tường rồi ngồi sụp xuống đất, cổ họng phát ra những tiếng nghẹn ngào.

Tại sao em lại xuất hiện trước mắt anh? Tại sao lại khiến anh nhớ tới em? Sao em lại có thể thán

nhân chúc anh hạnh phúc?

Sao em có thể quên bao kỷ niệm mà anh không thể quên? Thanh Điền cảm thấy mắt mình đau rất, khi đưa mu bàn tay lên dụi mới nhận ra lệ đã ướt đầm tự bao giờ. Cậu ngẩng đầu lên bỗng nhìn thấy đàn chim bay ngang qua không trung.

Ngộ Kiến, tại sao hồi đó anh lại ở bên em nhi? Một Ngộ Kiến được cho là ngỗ ngược năm đó giờ nhìn lại cũng chẳng có gì không thể bao dung.

Chỉ là chẳng ai chịu nhận thua, cùng chào tạm biệt rồi bước về mỗi phía khác mà chẳng hề quay đầu lại.

Bởi vậy cánh cửa nặng trĩch đã đóng sầm lúc hoàng hôn chẳng ai có thể đẩy ra được nữa.

Ngộ Kiến cúi đầu bước trên đường, cố gắng nghĩ tới những chuyện khác, nếu không nước mắt sẽ rơi.

Ấy vậy mà anh chàng đi bên cạnh lại thản nhiên đút tay vào túi như chẳng có chuyện gì xảy ra, thậm chí thoạt trông còn có chút phấn khởi nữa.

“Này.” Cậu chàng đỏ mặt, hai má lúm đồng tiền lại càng hiện rõ hơn, “Hay là tớ làm bạn trai cậu thật nhé. Sau này tớ sẽ trở thành một kiến trúc sư cừ khôi, dù nhà tớ không khá giả gì nhưng tương lai tớ sẽ nỗ lực kiếm tiền...”

“Đừng đi theo tôi nữa!” Đột nhiên cảm xúc bùng nổ khiến bản thân Ngộ Kiến cũng phải giật mình. Đoạn Kiều sững sờ đứng đó chưa kịp phản ứng lại, mãi tới khi thấy Ngộ Kiến đã đi xa, bóng lưng dần khuất trong đám đông, cậu mới cảm thấy mất mát.

Đoạn Kiều lẩm bẩm: “Chắc cậu nghĩ tớ đang đùa, nhưng tớ thật lòng mà.”

Gương mặt tổn thương và bối rối ấy dần chìm trong bóng đêm của Thiển Xuyên, rồi hóa thành một khúc ca buồn quẩn quanh trong tán rã hương sum suê.

Khi đoàn tàu chuyển bánh rời Thiển Xuyên, Ngộ Kiến nhìn theo ga tàu ngày càng xa dần ở phía sau, cô tự nhủ với mình rằng, lần này cô thực sự rời đi, thực sự đã đi rồi. Nước mắt lăn dài trên gò má chảy vào khoe miệng, hóa ra nước mắt có vị đắng đúng như người ta nói.

Khi Ngộ Kiến ngoảnh đầu lại, chợt nhìn thấy gương mặt ủ dột rầu rĩ của Đoạn Kiều. Khoảnh khắc ấy, cô bỗng nhớ tới gương mặt của Lập Hạ lúc đưa tiễn cô vào nửa năm trước, hình bóng Lập Hạ như đan xen vào ánh mắt bi thương của Đoạn Kiều khiến cảm giác khó chịu trong tâm trí lập tức tăng lên gấp bội. Đúng lúc cổ họng Ngộ Kiến nghẹn ứ không thốt nổi nên lời, cô bỗng nghe thấy giọng nói rành rọt và rõ ràng của Đoạn Kiều.

Kiến trúc là những nốt nhạc được hình tượng hóa.

Âm thanh là những lời hứa vững bền.

Trong tiếng còi dài và làn khói trắng của con tàu, Đoạn Kiều nói: “Tớ thích cậu!”

“Này”, Ngộ Kiến bị ai đó vỗ đầu, cô sực tỉnh từ dòng ký ức miên man dường như cô đã mơ một giấc

mơ, một giấc mơ rất dài: “Đang nghĩ gì thế?”

“Nghĩ gì đâu.” Ngô Kiến cúi đầu tiếp tục kiểm kê.

“Đừng nói dối”, Đoạn Kiều bĩu môi cười, để lộ lúm đồng tiền đáng yêu, “Anh cho phép em được ngoại tình tư tưởng đúng ba phút.”

“Vậy thì cảm ơn anh nhé.”

“Đừng khách sáo!” Đoạn Kiều vừa giận vừa bất lực với cô nàng bèn quay người bùng đồ tiếp.

Ngô Kiến nhìn Đoạn Kiều, trái tim như được một bàn tay ấm áp vỗ về.

Em đã không còn bướng bỉnh ngổ ngược.

Nhưng một em như thế lại chẳng còn liên quan gì tới anh.

Buổi lễ trao giải hôm đó rất thành công, khi Phó Tiểu Tư bước lên sân khấu, bao fan hâm mộ của cậu ở dưới hò reo cổ vũ, thậm chí MC còn đùa rằng trông cậu còn giống siêu sao hơn cả siêu sao. Thất Thất mặc một bộ đầm dạ hội màu đỏ, tóc búi cao, cô ấy như đang tỏa ánh hào quang. Nhìn hai người họ cùng đứng trên sân khấu, trong một thoáng Lập Hạ bỗng cảm thấy họ thật xứng đôi, nghĩ vậy đến cô cũng buồn cười.

Sau đó là tiết mục biểu diễn của Thất Thất, giọng hát của cô ấy không còn là chất giọng thiếu nữ thời phổ thông nữa mà đậm chất phụ nữ hiện đại. Tiếng vỗ tay vang lên như sấm trong khán phòng, Lập Hạ nhìn thấy ánh sáng ngưỡng mộ lóe lên trong mắt Ngô Kiến và cả những giọt lệ ầng ầng nơi đáy mắt.

Lập Hạ ngoảnh lên sân khấu, cô không đành lòng nhìn Ngô Kiến nữa, bởi một Ngô Kiến như thế sẽ khiến người khác không tìm được nước mắt.

Lập Hạ nghĩ chắc hẳn hình ảnh của Thất Thất hiện tại đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của Ngô Kiến, hy vọng có một ngày ông trời sẽ trao ánh hào quang cho cô ấy.

Khi lễ trao giải kết thúc, mọi người cùng tới quán karaoke uống rượu, quán karaoke này do một nhân vật tên F của công ty truyền thông Lập Thông mở, F hiện là người đại diện số một số hai trong giới ca sĩ, quản lý vô số nghệ sĩ nổi tiếng.

Mọi người thuê một phòng tiệc, người thì tán chuyện, kẻ thì uống rượu, người thì đánh nhau, ồn ã như một cái chợ. Lập Hạ cảm thấy như trở về buổi liên hoan mừng tốt nghiệp cấp ba, khi ấy mọi người đều điên cuồng như hôm nay.

Khi Lập Hạ đã uống hơi nhiều, cô bắt Ngô Kiến phải hát cho mình nghe, sau khi tốt nghiệp cấp ba, cô không còn được nghe giọng ca của Ngô Kiến nữa. Sau khi lên Bắc Kinh, số lần gặp gỡ của hai người cũng không nhiều, có gặp cũng chỉ ngồi đâu đó uống nước trò chuyện, nói được đôi câu Lập Hạ lại bật khóc. Và lần gặp gỡ nào của họ cũng kết thúc bằng cảnh Ngô Kiến kéo cô chạy ra khỏi quán cà phê, nếu không tất cả mọi người sẽ nhìn ngó hai cô gái xinh đẹp này như động vật trong sở thú mất. Một người nước mắt lã chã, một người đỏ mặt xấu hổ, bởi vậy hôm nay Lập Hạ nhất quyết bắt Ngô Kiến phải hát một bài, Ngô Kiến

không từ chối nổi đàn cầm mic.

Lúc mới bắt đầu, Lập Hạ còn hò hét bắt mọi người không được nói chuyện, còn đi vỗ vai người ta bảo đừng đánh nhau uống rượu nữa mà hãy nghe hát trước đi, nếu không nghe sẽ phải ân hận suốt đời gì gì đó, tiếc thay không ai thèm để ý đến cô. Phó Tiểu Tư thấy cô đã ngất say bèn kéo cô tới bên cạnh ôm cô vào lòng, dặn cô ngoan đừng chạy nhảy lung tung, “Họ không nghe thì hai ta nghe.”

Thế nhưng sau khi Ngô Kiến cất tiếng hát, âm thanh ồn ã nhỏ dần rồi cuối cùng cả căn phòng im phăng phắc. Những kẻ uống rượu, nói chuyện, đánh nhau hay đã say túy lúy đều chậm rãi ngẩng đầu lên trong tiếng ca.

Ngô Kiến không nhìn họ mà nhắm mắt đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Lập Hạ cũng không la hét ầm ĩ nữa mà ngoan ngoãn rúc trong lòng Phó Tiểu Tư. Còn Thất Thất lại im lặng đứng nơi góc phòng, gương mặt không để lộ bất cứ biểu cảm gì, nhưng có thể nhận ra cô ấy cũng đang chăm chú nghe Ngô Kiến hát.

Giọng ca mang âm sắc tuyệt đẹp ấy giống hệt như khi Ngô Kiến hát cho cô nghe vào ngày sinh nhật năm lớp 10, âm thanh vang lên rành rọt trong không gian, phía trước là những mảng màu kỳ lạ liên tục biến ảo với tốc độ chóng mặt. Lập Hạ thấy tim mình nhói đau, đó là cảm giác xót xa như bị xé toạc. Bao năm trôi qua mà giọng Ngô Kiến vẫn cao trong lạnh lạnh xuyên qua bao tầng mây dày, vút thẳng lên khung trời xa xôi.

Màn trình diễn kết thúc trong tiếng tay vang rền như sấm, còn Lập Hạ lại bịt miệng thút thít trong một góc.

Khi về đến nhà, đồng hồ đã điểm 3 giờ sáng.

Ngô Kiến nằm trên giường thao thức không yên, liên tục cúi nhìn tấm danh thiếp đang cầm trên tay. Nhờ ánh đèn trên đầu giường, cô có thể thấy rõ cái tên F và mọi phương thức liên hệ ở phía trên, lời F nói liên tục vang vọng trong tai cô: “Nếu muốn làm ca sĩ thì hãy gọi cho tôi. Tôi nghĩ cô có thể làm được.”

Tôi nghĩ cô có thể làm được.

Xúc cảm cuộn cuộn khi cô một thân một mình từ Thiển Xuyên tới Bắc Kinh lại dội về, huyết dịch trong người cô như đang sục sôi, mang theo nhiệt độ bỏng cháy xông thẳng về phía đêm đen.

Lý tưởng ngủ đông mấy năm qua đã bắt đầu tỉnh giấc từ nơi mềm yếu nhất con tim.

Chỉ hai ngày sau khi lễ trao giải kết thúc, đột nhiên các trang báo đều đưa tin về scandal của Phó Tiểu Tư và Trình Thất Thất, tấm ảnh Tiểu Tư ôm Thất Thất tỏ ý cổ vũ trên sân khấu liên tục xuất hiện trên các trang báo.

Ngày nào văn phòng cũng nhận được điện thoại của phóng viên, hỏi phải chăng Phó Tiểu Tư đang hẹn hò với ngôi sao mới nổi Trình Thất Thất, lần nào Lập Hạ cũng trả lời không phải, càng giải thích càng bức mình. Vừa cúp điện thoại liền tự nhủ: Không! Bạn gái của Tiểu Tư là cô trợ lý trẻ trung vừa đáng yêu, vừa tốt bụng lại thật thà! Là trợ lý đó!

Tức ghen mất thôi, đã vậy lần nào ngẩng đầu lên cũng thấy Phó Tiểu Tư tỏ vẻ chẳng liên quan cùng vui sướng khi thấy cô gặp họa, đã vậy còn cười toe toét khiến Lập Hạ càng tức, phớt lờ coi cậu như không

khí. Lúc đó Phó Tiểu Tư sẽ chạy tới ôm chầm lấy cô, thủ thi: “Cậu giận vì mấy chuyện này làm gì, làm trong ngành này lâu thế mà vẫn chưa quen mấy lời điều tiếng vợ vẫn ấy hả?”

Lập Hạ ngẫm cũng thấy đúng, hồi trước một người bạn của cô chẳng hiểu sao lại bị vướng vào một đồng scandal, cô còn cười chọc người bạn ấy nữa cơ mà. Nay đến lượt mình, tuy biết rõ chân tướng nhưng vẫn không cam tâm.

Sau đó Thất Thất cũng gọi điện tới, hai người mắng nhiếc đám phóng viên một phen, mắng xong bỗng thấy thoải mái hơn nhiều. Lập Hạ cảm thấy Thất Thất vẫn vậy, luôn đứng về phía cô trong mọi tình huống, cùng chung sở thích với cô, cùng ghét một thứ giống cô, dù nay cô ấy đã là ngôi sao nổi tiếng nhưng trong mắt Lập Hạ, Thất Thất vẫn tốt bụng và đáng yêu như xưa.

Sau khi cúp máy, Lập Hạ vừa ngoảnh đầu lại đã thấy gương mặt bừng sáng của Phó Tiểu Tư, thậm chí cậu còn không nín cười. Cô nghĩ bụng chắc chắn phải có chuyện gì đó, bởi vậy bèn quan sát cậu từ trên xuống dưới, Phó Tiểu Tư bị nhìn tới mức bối rối.

Lập Hạ cười hỏi: “Ê nhóc, vừa nhặt được tiền rơi hả?”

“Không phải”, Phó Tiểu Tư cười toe toét, “Cậu ấy sắp về rồi.”

“Cậu ấy là ai?”

“Lục Chi Ngang.”

“... Thật không?! Cậu biết từ lúc nào thế hả?”

“Khi cậu đang mắng lũ phóng viên với Thất Thất qua điện thoại, tớ kiểm tra hòm mail thì thấy email của cậu ấy. Chuyến bay sẽ hạ cánh tại Bắc Kinh vào lúc 4 giờ chiều mai.”

“Nhanh vậy á?”

“Ừm... tên này vừa mới báo cho tớ đấy. Lập Hạ, cậu đi báo với công ty hủy bỏ mọi lịch trình ngày mai cho tớ đi.”

“Được, tớ đi ngay đây.”

Phó Tiểu Tư đứng bên khung cửa kính cao rộng nhìn xuống thành phố Bắc Kinh.

Khi cậu ngẩng đầu lên bỗng thấy rất nhiều cánh chim bay cắt ngang bầu trời, vòm trời mang sắc xanh thắm đặc trưng của mùa hè, những áng mây lững lờ trôi. Từ khi Lục Chi Ngang đi tới nay, chớp mắt đã được bốn năm rồi, đến cậu vẫn còn tưởng rằng Lục Chi Ngang mới rời khỏi đây được nửa năm mà thôi, mọi thứ thuộc về cậu ấy đều đã khắc sâu trong tim Tiểu Tư.

Có lẽ là vì hai bên vẫn thường thư từ qua lại, hơn nữa tình bạn của cả hai đã quá bền chặt sau bao năm, bởi vậy dù đã chia xa bốn năm nhưng khoảng thời gian ấy so với khoảng thời gian hai người ở bên nhau lại trở nên vô cùng ngắn ngủi. Có thể đối với người khác, bốn năm đủ để thay đổi tất cả, nhưng đối với cậu và Lục Chi Ngang, bốn năm chỉ như đôi bên đi du lịch ở hai nơi khác nhau, ngắm nhìn phong cảnh những nơi khác nhau và tự trải qua một đoạn đời ngắn ngủi.

Những ký ức dưới tán rã hương mãi luôn là bức họa rõ ràng nhất.

Khi nhắm mắt lại, dường như Lục Chi Ngang vẫn là cậu thiếu niên xách ba lô đứng đợi cậu dưới tán rã hương trước cổng trường.

Cậu ấy vẫn sẽ dắt xe ra khỏi bãi cùng cậu và cùng đạp về nhà trong ánh hoàng hôn.

Cậu ấy vẫn sẽ đi nửa thành phố cùng cậu chỉ để ăn một bát mì thịt bò ven đường.

Cậu ấy vẫn sẽ kéo Zeus đi dạo cùng cậu khắp các con phố.

Người từ hồi cấp hai đã mặc đồng phục size XL vẫn sẽ trêu kẻ thấp hơn cậu ấy nửa cái đầu là mình đây.

Vẫn sẽ đánh nhau với cậu đến nhếch nhác mà nụ cười vẫn rạng rỡ trên môi.

Vẫn sẽ lặng lẽ khóa lên từng đóa bọt sóng, bơi vòng quanh bể từng lượt từng lượt một.

Thực ra Lục Chi Ngang chưa từng đi đâu xa, cậu ấy vẫn luôn ở đây.

Phó Tiểu Tư đưa mắt ra xa, một màu xanh lục trải dài tới tận chân trời, ắt hẳn nơi đó là công viên, màu xanh ấy nhuộm nên một khung cảnh an bình. Đã là giữa mùa hạ, hoa phượng đỏ ở quê ắt hẳn đang độ rực rỡ.

Phó Tiểu Tư nghĩ tới điều này liền bật cười tí mắt.

Bỗng nhiên tiếng điện thoại vang lên.

Bình thường Lập Hạ sẽ là người nhận điện thoại, nhưng giờ cô ấy không ở đây nên cậu đành nhắc ống nghe, một giọng nói xa lạ vang lên, người đó hỏi:

“Xin hỏi Phó tiên sinh có ở đó không?”

“Là tôi đây.”

“Tôi là phóng viên của Nhật báo Phong Vân, xin hỏi tiên sinh đã từng xem tập tranh 'Xuân hoa thu vũ' chưa?”

“Một năm trước tôi từng xem phần mở đầu của tập tranh này.”

“Ngài cảm thấy thế nào?”

“À, tôi thấy tập tranh thật tuyệt, hơn nữa tôi cũng đã từng vẽ thử phong cách ấy, quả thực rất đẹp.”

“Nếu so sánh với ngài có lẽ tác giả của tập tranh 'Xuân hoa thu vũ' chỉ là một tác giả nhỏ chẳng được mấy ai biết tới.”

“Có lẽ vậy.”

“Vậy những họa sĩ như ngài trong quá trình sáng tác liệu có mô phỏng phong cách vẽ của người khác chẳng?”

“Chắc ai cũng vậy, đối với những người học Mỹ thuật ngay từ nhỏ như tôi đều đã từng vẽ phỏng theo các danh tác của họa sĩ nổi tới khi trình độ cứng cáp rồi mới có thể hình thành phong cách của mỗi người, mặt khác cũng phải liên tục học hỏi những cái mới của người khác để trau dồi cho bản thân.”

“Ngài có quen họa sĩ sáng tác 'Xuân hoa thu vũ' không?”

“Không quen, chúng tôi chưa từng tiếp xúc.”

“Vậy ngài có muốn liên lạc với cô ấy không?”

“Cũng có thể.”

“Cảm ơn ngài!”

“Không có gì.”

Mọi chuyện đều là cạm bẫy.

Mọi thứ đều ẩn giấu những âm mưu.

Mọi lời nói đều là tai họa.

Phó Tiểu Tư tựa như chú sóc đang ngủ đông, chìm đắm trong giấc mộng vui tươi ấm áp mà chẳng hề hay biết phong ba bão táp đã cận kề. Cậu vẫn đang chìm đắm trong ký ức với Lục Chi Ngang, khi thì vui vẻ vì nhớ lại những ký ức hài hước giữa hai người, khi lại chau mày vì nhớ lại những chuyện không vui.

Cậu không biết ngay phía trước là vực sâu thăm thẳm từ cơn đại địa chấn.

Tất cả đều là sự yên bình giả tạo trước khi cơn giông kéo tới, vụn giấy trên đất nằm im, cây cối đứng lặng như những bức điêu khắc phong cách hậu hiện đại. Phía dưới mặt biển yên ả kia là những dòng chảy ngầm hung hãn đang dâng trào cuộn cuộn tiến về phía trước.

Hạ Chí năm 2003: Vòng xoáy

Chương 9: Ánh sáng ngày tận thế

Những năm tháng đã trôi xa lại quay trở về,

Tuổi xuân tàn lụi quấy nhiễu con tim,

Quá khứ tiêu tán nơi cánh đồng lại trở đồng xanh mướt.

Bao oán hận ngút trời mạnh mẽ sinh sôi.

Bao mối hận chẳng rõ duyên cớ,

Bao tình ái mập mờ không thỏa,

Đều thức tỉnh trong ngày hè tri hoãn nhưng cuối cùng vẫn tới.

Ánh nắng đã tắt, trầm lặng mây trôi, đưa tin gió mùa về.

Năm xưa ai lặng lẽ hôn lên má?

Những chiếc đèn lồng bị gió thổi rách, lớp giấy ố vàng chẳng thắp nổi ánh

sáng cần trong đêm đen.

Ai có thể cho tôi mượn đôi mắt sáng, để chiếu rọi còn đường tìm tới miền

man phía trước?

Ai có thể cho tôi đôi cánh? Ai có thể chao liệng cùng tôi?

Sân bay quốc tế Bắc Kinh chẳng bao giờ bớt đông đúc, những con người chẳng rõ mặt vội vàng đi trên hành trình của bản thân với vẻ mệt mỏi và lặng lẽ. Đàn ông phần lớn mặc vest đen, phụ nữ phần lớn khoác lên bộ đồ công sở, họ luôn là nhóm người bận rộn nhất trong thế giới này.

Phó Tiểu Tư và Lập Hạ ngồi ngay trong quán Starbuck đối diện lối ra máy bay, cứ chốc chốc cậu lại nâng tay xem giới. Còn ba phút nữa là tới 3 giờ, 3 giờ 40 phút, 3 giờ 57 phút, Phó Tiểu Tư ngày càng bồn chồn lo lắng.

Lập Hạ ngồi bên cạnh thỉnh thoảng lại trêu, trêu cậu như đang đi đón người tình thất lạc bao năm vậy, đến cô cũng phải ghen tị đây này.

Phó Tiểu Tư đưa mắt lườm Lập Hạ mấy lần, đôi mắt ấy vẫn được bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc, bao năm qua chưa từng thay đổi.

Cô bất giác nhớ tới quãng thời gian cấp ba, dù là Lục Chi Ngang ngỗ ngược năm lớp 10 hay là Lục Chi Ngang dần trở nên trầm lặng thì khi hồi tưởng, hình ảnh cậu vẫn thật rõ nét. Mới đầu, Lục Chi Ngang chính là người đưa cô vào thế giới của Phó Tiểu Tư, từ đó cô đã bước vào một hành trình hoàn toàn mới. Chẳng ai có thể ngờ được sau này vận mệnh lại đẩy Lục Chi Ngang rời xa Phó Tiểu Tư, chỉ để lại mình cô. Đôi khi Lập Hạ cảm thấy Lục Chi Ngang có chút tàn nhẫn, bởi ai cũng nhận ra sự thay đổi của Phó Tiểu Tư sau khi cậu rời đi. Một Phó Tiểu Tư vốn thờ ơ nay lại càng hiếm khi mỉm cười. Thậm chí khi thấy bất cứ tin tức nào liên quan tới Nhật Bản, cậu sẽ bất giác đứng lại nghe ngóng. Dẫu có đang đi trên đường cái, cậu cũng sẽ dừng bước ngẩng đầu nhìn lên màn hình điện tử đặt phía ngoài các tòa nhà cao tầng, hoặc khi ở những nơi rất cao như trên nóc tòa nhà chọc trời hay trên đỉnh núi, cậu luôn ngậy người nhìn về phương đông. Mà nay Lục Chi Ngang đi xa nhiều năm cũng quay trở lại, Lập Hạ nghĩ không biết Tiểu Tư cảm thấy thế nào?

Liệu có ôm mặt òa khóc như cô khi gặp lại Ngô Kiến lúc nhập học tại Bắc Kinh này không?

Lập Hạ đang chìm trong hồi ức, bỗng nhìn thấy sắc mặt biến hóa và đôi mắt sáng như sao của Phó Tiểu Tư, cô nhìn theo ánh mắt cậu thì thấy Lục Chi Ngang mặc áo vest tối màu đang bước ra từ cổng thông quan.

Trên chuyến bay, Lục Chi Ngang trò chuyện với đứa bé ngồi bên cạnh. Đó là bé trai người Trung Quốc đang trên đường về nước sau chuyến du lịch Nhật Bản, vì đã lâu rồi không được nói tiếng Trung nên cậu trò chuyện rất hào hứng.

Khi xuống máy bay, hầu hết người xung quanh đều đang nói tiếng Trung, cảm giác ấy sẽ chẳng bao giờ có được khi bước trên những con phố đông đúc ở Tokyo.

Cậu lấy hành lý ở khu vực rà soát an ninh rồi bước ra khỏi cổng thông quan, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lập Hạ đang huơ cả hai tay ở ngay phía trước và cả Phó Tiểu Tư đang đứng im lặng bên cạnh cô với vẻ mặt không cảm xúc.

Nhìn Tiểu Tư tôi bỗng có ảo giác như thời gian quay ngược trở lại những năm tháng dưới tán rã

hương ở Thiên Xuyên. Tôi vươn đôi tay ôm chầm lấy cậu ấy, đã bốn năm rồi, dù khung xương đã có sự rã rời của người đàn ông nhưng vẫn gầy yếu vô cùng. Bao kỷ niệm như ùa về, khoảnh khắc ấy tôi ghen ngào chẳng thể thốt nên lời. Trong tiếng ồn ã của đoàn người xung quanh cùng tiếng máy bay cất cánh hạ cánh ầm ầm, bỗng một âm thanh ghen ngào vang lên bên tai. Cậu về rồi.

--- Năm 2002, Lục Chi Ngang

Bước ra khỏi sân bay, Lục Chi Ngang thích thú nhìn ngắm những con đường phồn hoa của Bắc Kinh trong nắng hè rạng rỡ.

“Đúng rồi.” Sau khi ba người lên xe rời khỏi sân bay, Phó Tiểu Tư hỏi, “Cậu đã định làm gì khi về nước chưa?”

“Tớ tìm được việc rồi.”

“Nhanh thế á?” Phó Tiểu Tư hỏi với vẻ nghi hoặc.

Lục Chi Ngang cười toe toét, bỗng “Ồ” một tiếng như sức nhớ ra chuyện gì, vội lấy ra một tấm danh thiếp từ trong túi đưa cho Phó Tiểu Tư.

Phó Tiểu Tư lờm cậu ấy một cái, không cầm mà hỏi: “Đưa tớ làm gì, tớ có biết tiếng Nhật đâu!”

Lập Hạ bèn cầm lấy tấm danh thiếp, vừa liếc nhìn đã hét lên như thấy ma khiến Phó Tiểu Tư cũng giật mình hoảng hốt.

“Cậu hét gì thế?”, Phó Tiểu Tư xoa lỗ tai bị chấn động âm thanh mà ù cả đi, bực mình bảo, “Trên đó cũng có ghi thủ tướng Nhật Bản Lục Chi Ngang đâu?”

“Không phải... Mà là...”, Lập Hạ lấp bắp, bèn dúi tấm danh thiếp cho cậu: “Cậu tự... xem đi!”

Phó Tiểu Tư cầm lên với đầy vẻ hiếu kỳ, kết quả vừa xem xong, miệng không khép lại nổi. Cậu ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đang vênh váo của Lục Chi Ngang, rồi lại nhìn tấm danh thiếp trong tay để xác nhận không nhìn nhầm, trên đó in mấy chữ tiếng Trung: Lập Thông Media, Phó giám đốc PR - Marketing, Lục Chi Ngang.

“Đang đùa gì đây...” Phó Tiểu Tư vẫn chưa thể tin.

Lục Chi Ngang thở dài, đáp: “Trước khi về nước tớ đã liên hệ với công ty và gửi CV qua đó. May sao trường tớ có một vị giảng viên người Trung Quốc có chút quan hệ với Lập Thông Media, tớ biết đó là công ty cậu, phúc lợi cũng khá bèn chọn vào đây. Tấm danh thiếp này là bản demo họ gửi cho tớ xem.”

Dứt lời, cậu liền tiếp tục ngắm nhìn cảnh vật ngoài khung cửa, hóng cây ven đường lướt qua như bay. Bầu không khí trong xe lặng xuống, vài phút sau Lục Chi Ngang mới thông thả tiếp lời: “Tiểu Tư, hồi cấp ba tớ đã nói nhất định sẽ có ngày hai ta cùng sánh vai chinh phục thiên hạ, cùng xây dựng sự nghiệp, cậu còn nhớ không?”

Cậu còn nhớ không? Tất nhiên tớ còn nhớ.

Nhưng vẫn còn một câu nữa Phó Tiểu Tư không nói nên lời: Tất cả những gì cậu từng nói, tớ đều ghi nhớ.

Ba người đi thẳng về trụ sở của công ty Lập Thông Media. Lập Hạ gọi điện đặt phòng lớn nhất tại quán bar họ vẫn thường tới, sau đó lại gọi cho Ngô Kiến và Trình Thất Thất, hai cô nàng đều hét lên trong ống nghe: “Aaaaaaa, tên yêu nghiệt đó cuối cùng cũng về rồi hả?!! Tối nay chờ chết đi!!!”

Lập Hạ bị công ty gọi lên tầng, Phó Tiểu Tư thì bảo muốn tắm trước nên đã về phòng ngủ rồi.

Lục Chi Ngang ngồi trong văn phòng, quan sát đồ đạc vút lung xung quanh. Cậu cầm một bức tranh rơi trên sàn lên, không tìm được mà tán thưởng, Tiểu Tư vẽ ngày càng lên tay rồi.

Cậu chàng rảnh rồi bèn nghịch máy tính của Tiểu Tư, bỗng thấy một thư mục tên “Thư của Tiểu Ngang”, vừa mở ra đã thấy Tiểu Tư lưu tất cả email cậu gửi về vào đó, sắp xếp gọn gàng theo thứ tự tháng. Lục Chi Ngang mở xem từng bức, phần lớn nội dung là gì cậu đã quên nhưng Tiểu Tư lại lưu hết, thậm chí chỉ là một bức thư vu vơ kiểu “Hôm nay Tokyo ngập trong tuyết, tớ ở trong phòng cả ngày mà chẳng có việc gì làm”, cậu ấy cũng lưu. Những dòng chữ trong thư như được thổi luồng sống, mang theo tuyết, tán hoa anh đào và quãng thời gian bốn năm ở Tokyo.

Lục Chi Ngang gác chân lên bàn, hai tay đan sau gáy, lắng nghe tiếng nước chảy tí tách trong phòng tắm, miệng nở nụ cười rạng rỡ tựa ánh nắng trong trẻo của ngày hè.

Thật tốt quá, mình đã về rồi.

Không biết đã uống bao nhiêu rượu nữa.

Điều hòa mở rất lớn, luồng khí lạnh xộc ra khiến ai nấy đều nổi da gà, bình rượu to nhỏ la liệt trên bàn, bình đứng thẳng, bình ngã nghiêng. Mặt bàn cũng ướt đẫm rượu, những giọt rượu nhỏ xuống sàn đọng thành vũng. Khung cửa ngăn cách mọi hơi nóng ngày hè và cả những tiếng huyền não ầm ĩ phía bên ngoài.

May mà hôm nay cô uống ít, nhưng ba người Tiểu Tư, Ngô Kiến và Thất Thất đã uống đến say mềm nằm ngất trên sô-pha rồi.

Lập Hạ ngồi tựa vào sô-pha, nhìn ba người trước mặt, mắt hơi căng ra.

Lục Chi Ngang cởi áo khoác đắp lên người Phó Tiểu Tư đã ngủ say, cậu đưa tay vuốt tóc Tiểu Tư một cách nhẹ nhàng, sau đó cầm chiếc gối dựa lưng kê xuống đầu cậu bạn. Một lát sau cậu ngẩng đầu nhìn Lập Hạ, khẽ hỏi:

“Này, cậu có ổn không?”

“Ừm, tớ vẫn ổn, chỉ là...” Họng cô nghẹn lại, ngập ngừng mãi mới thốt nên lời, “Muốn khóc một chút thôi.”

Còn chưa nói xong hai hàng lệ đã tuôn trào.

“Này, Chi Ngang, cậu ngủ chưa?”

“Vẫn chưa!”

“Cậu có muốn khóc không?”

“Ha, thực ra tớ đã lén khóc rồi, chỉ tại các cậu không nhận ra thôi.”

“Tớ cũng vậy, đã rất lâu rồi không được vui thế này. Tớ nghĩ Tiểu Tư cũng vậy, bao năm qua cậu ấy chưa từng chơi đùa hết một đứa trẻ con như hôm nay, thoải mái uống rượu, miệng cười toé toét, thậm chí còn lộ ra cả hàm răng đều tăm tắp nữa. Tớ đã thấy nụ cười tiêu chuẩn của cậu ấy rất nhiều lần trong các bữa phỏng vấn, nhưng nụ cười thật lòng xuất phát từ con tim như thế này đã phai nhòa trong ký ức rồi.”

“Ừm, đã bốn năm trôi qua, khi còn ở Nhật Bản, vào những ngày đặc biệt như sinh nhật Tiểu Tư hay lễ tết, những ngày lễ của trường, tớ nhớ mọi người da diết. Nhưng vì lớn rồi, không thể tùy tiện khóc lóc như trước nữa nên chỉ đành chôn giấu cảm xúc của mình, chỉ mong mau mau tốt nghiệp để trở về nơi này... Mấy năm nay chắc Tiểu Tư đã vất vả lắm đúng không?”

“Cực kỳ... vất vả. Cậu ở nước ngoài nên không biết, mỗi lần thấy Tiểu Tư cố gắng như thế tớ chỉ muốn khóc thôi.”

“Hừ, cậu tưởng tớ mù công nghệ hả, ngày nào tớ cũng lên mạng tra tin tức về Tiểu Tư đó, nhìn cậu ấy từ một họa sĩ nhỏ vô danh trở thành tác giả tập tranh nổi tiếng toàn quốc, thành tích bán chạy như thế chỉ có một số họa sĩ Nhật Bản danh tiếng mới làm được, còn trong nước thì hiếm vô cùng. Thế gian đều cho rằng địa vị hay thành công của người khác đều nhờ may mắn mà có, nhưng tớ lại cho rằng người đứng ở vị thế cao hơn người khác chắc chắn phải vất vả hơn, nỗ lực hơn bội phần.”

“Đúng vậy, mọi người đều cho rằng Tiểu Tư gặp may, sự nghiệp thành công, thuận buồm xuôi gió, được biết bao người hâm mộ. Nhưng tớ biết cậu ấy vất vả hơn bất cứ ai, dù phải chịu bao nhiêu uất ức, bị khó dễ hay tính kế, cậu ấy đều nhin.”

“...Vậy sao...”

“Ừm, lúc sốt cao cũng phải cố mỉm cười ngồi trên bục ký sách, ký suốt hai ba tiếng đồng hồ. Lúc công việc nhiều còn không kịp ăn cơm, chỉ có thể ngồi trên xe vừa di chuyển vừa cắn vài miếng bánh mì uống chút nước lọc. Những kẻ ngứa mắt cậu ấy cùng thế hệ mà tài năng xuất chúng nổi bật thì suốt ngày bịa chuyện vu khống Tiểu Tư. Có những khi không thể khống chế được tình hình buổi ký tặng, nhà sách đành hủy chương trình giữa chừng, nhưng độc giả đâu biết lý do vì sao, nên họ tưởng Tiểu Tư làm cao, thỉnh thoảng lại có người xé sách của Tiểu Tư ngay trước mặt cậu ấy nữa. Vào những lúc ấy Tiểu Tư thường giữ im lặng, chỉ nhặt từng trang giấy về rồi cúi đầu bước vào hậu trường... Nói tóm lại cậu ấy đã phải chịu rất nhiều tủi hổ nhưng không kể mà thôi, mỗi khi ghi hình hay phỏng vấn, Tiểu Tư chỉ thích nói về những niềm vui trong cuộc sống...”

“Cậu ấy đã thực sự trưởng thành rồi. Lúc đi tớ còn nghĩ không biết khi nào Tiểu Tư mới trở nên dũng cảm và kiên cường đây? Trước đó khi hai đứa tớ chơi cùng nhau, mặc dù trông Tiểu Tư có vẻ lãnh đạm nhưng chỉ có cái vẻ lạnh lùng bên ngoài thôi, nội tâm thực chất lại yếu ớt như một đứa trẻ vậy. Vì thế nên tớ đã rất lo, lo cậu ấy sẽ gặp nhiều tổn thương khi bước chân ra ngoài xã hội. Nay xem ra cậu ấy mạnh mẽ hơn tớ tưởng nhiều.”

“Những kẻ ganh ghét với Tiểu Tư toàn bảo cậu ấy là sản phẩm thương mại của một công ty nào đấy,

bảo cậu ấy may mắn, bảo tác phẩm của cậu ấy chẳng có giá trị gì cả. Nhưng tớ có thể thề với trời Tiểu Tư là người nỗ lực nhất tớ từng thấy. Những tên họa sĩ đơm đặt kia mãi không nổi tiếng được cũng đáng đời!”

Lập Hạ không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào.

Lục Chi Ngang đứng trước cửa sổ, khẽ mở hé một cánh, bầu không khí oi nóng ở bên ngoài lập tức xộc vào.

Cậu đóng cửa lại, đưa mắt nhìn mấy người đã ngủ say trên sofa, Lập Hạ, Thất Thất, Ngô Kiến và cả cậu bạn chơi từ nhỏ Tiểu Tư, bỗng trái tim ngập tràn vô số cảm xúc không nói nổi thành lời, những cảm xúc này được ủ trong hơi nóng mùa hè, lên men rồi khuếch tán về nơi xa xôi.

Trong căn phòng tối đen, hơi thở của mọi người đều trở nên rõ ràng và chậm rãi, mỗi người đều có giấc mơ của riêng mình. Trong giấc mơ ấy, có khóc có cười có lặng yên.

Lục Chi Ngang ngồi xuống bên đầu Phó Tiểu Tư, đưa tay gạt lại những lọn tóc rối tung của cậu. Đối với Lục Chi Ngang, Phó Tiểu Tư chẳng khác nào một cậu em trai. Cậu chàng đang say giấc nồng lật người, mê man thốt lên đôi câu, trong đó có một câu Lục Chi Ngang nghe vô cùng rõ, “Tớ còn tưởng cậu không về nữa.”

Trái tim hoảng hốt chìm xuống màn đêm sâu không thấy đáy, mang theo cả hương vị xót xa.

Mới sáng sớm đã bị một loạt tiếng động lạ gọi tỉnh, Lập Hạ vừa mở mắt đã thấy điện thoại rung bần bật, hóa ra là cấp trên gọi điện tới, cô vội vàng nghe máy.

“Alo, tôi là Lập Hạ.”

“Phó Tiểu Tư đâu?”

“Đang ở cùng tôi, có chuyện gì không?”

“Không thể nói rõ qua điện thoại được, hai cô cậu về văn phòng ngay, về thì biết!”

Không hiểu sao sau khi cúp điện thoại, tim Lập Hạ bỗng loạn nhịp một cách lạ kỳ, theo ngữ điệu của cấp trên thì hình như có chuyện gì đó không hay đã xảy ra. Thế nhưng cô vẫn không thể đoán được, liệu có chuyện bất trắc gì chứ. Vì thế Lập Hạ liền gọi Phó Tiểu Tư dậy, rồi lại dặn chủ quán bar đợi Ngô Kiến và Thất Thất tỉnh ngủ thì gọi xe đưa họ về.

Suốt dọc đường Phó Tiểu Tư vẫn tựa vào vai Lục Chi Ngang mà ngủ tiếp, còn Lục Chi Ngang lại nhận ra Lập Hạ đang bất an.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”, cậu hỏi.

“Tớ không biết, họ không nói rõ qua điện thoại.”

“Đã không biết mà cậu còn lo.”

“Chính vì không biết nên tớ mới lo đó.” Giọng Lập Hạ nghe như sắp khóc đến nơi, Lục Chi Ngang bỗng thấy hơi căng thẳng. Cậu cúi đầu nhìn Tiểu Tư, gương mặt say ngủ không thể an tĩnh hơn.

Trong văn phòng có ba người, cả ba người đều là quản lý cấp cao, vừa bước vào phòng Lập Hạ đã nhận ra sắc mặt ai cũng rất tệ.

Mãi cho tới khi Aron - quản lý văn phòng chỉ về phía bàn, Lập Hạ mới đưa mắt nhìn theo, trên đó có một xấp báo dày, đầu đề của tờ báo trên cùng là bức ảnh chân dung của Tiểu Tư. Cô lại nhìn kỹ tiêu đề của bài báo, khoảnh khắc ấy Lập Hạ sững sờ như bị sét đánh, vô số cơn sấm rền vang dội trong tâm trí cô:

Tập tranh “Nơi đóa hoa bùng cháy” của họa sĩ nổi tiếng Phó Tiểu Tư bị nghi ngờ là đạo phẩm! Nguyên cáo Phùng Hiểu Dực mới đây đã khởi kiện!

Tờ báo trên tay rơi xuống nhưng khi chạm đất lại không một tiếng động.

Phó Tiểu Tư bước tới nhặt tờ báo cầm lên đọc với vẻ mặt vô cảm. Sau khi đã đọc từng từ trong bài báo, cậu bỗng nhớ tới việc mình từng nhận một cuộc điện thoại trước ngày Lục Chi Ngang về nước, bài báo này có liên hệ cực lớn với cuộc đối thoại kia, thế nhưng những câu trả lời của cậu lại bị bóp méo hoặc xuyên tạc:

Xin hỏi trước khi sáng tác “Nơi đóa hoa bùng cháy” ngài đã xem “Xuân hoa thu vũ” chưa?

Xem rồi, một năm trước tôi đã cố ý tìm vì muốn sáng tác “Nơi đóa hoa bùng cháy”.

Xin hỏi “Xuân hoa thu vũ” có ảnh hưởng gì tới ngài không?

Vẽ rất đẹp, đó là phong cách mà tôi hướng tới.

Nếu so sánh với ngài thì tác giả của “Xuân hoa thu vũ” chẳng có tiếng tăm gì, được rất ít người biết đến.

“Đúng thế, nên tôi mới học theo phong cách vẽ của cô ấy bởi chẳng mấy ai từng xem tranh của cô ấy cả.

Nói vậy tức là ngài đang vẽ phỏng theo phong cách của cô ấy

Ừm, có thể coi là vậy, đối với những người học Mỹ thuật ngay từ nhỏ như tôi đều đã từng vẽ phỏng theo các danh tác của họa sĩ nổi tiếng, ngay đến bây giờ cũng phải vay mượn chút ít của người khác nếu không thì không thể vẽ được.

Vậy ngài có biết tác giả của “Xuân hoa thu vũ” đang khởi kiện ngài đạo tác phẩm của cô ấy không? Ngài có định liên lạc riêng với cô ấy để giải quyết chuyện này không?

Hà, có chuyện đó sao? Vậy tôi sẽ liên lạc riêng với cô ấy.

Phó Tiểu Tư nằm trên giường trong phòng ngủ, ngoài kia Lập Hạ và mấy quản lý cấp cao đang thảo luận gì đó, âm thanh mơ hồ vọng lại qua tấm cửa.

Hình như đã lâu rồi không ai quét trần nhà, nơi đó như phủ một tầng bụi vậy, hơn nữa lớp bụi đó đang rơi xuống, nếu không tại sao cậu lại cảm thấy mắt mình cay cay?

Dường như qua một lúc lâu, bên ngoài dần trở nên yên tĩnh, có lẽ người bên công ty đã đi rồi.

Tiếng gõ cửa vang lên, hẳn là Lập Hạ và Lục Chi Ngang.

Lập Hạ nhìn Phó Tiểu Tư đang nằm trên giường, không biết nên nói gì, chỉ thấy tim mình như thắt lại. Cô nhớ trước kia khi Phó Tiểu Tư bị mắng chỉ biết vẽ mấy thứ rác rưởi mà con gái thích, cậu cũng nằm trên giường cả một ngày như thế này, không ăn cũng không uống.

“Công ty nhắc cậu đừng để chuyện này làm ảnh hưởng tâm lý, chuẩn bị cho buổi phát hành tập tranh thứ ba của 'Tự' tại Vũ Hán cho tốt.” Lập Hạ khẽ nói, cố gắng giữ giọng ổn định, không muốn để Tiểu Tư nhận ra sự đau đớn trong đó.

“Ừm.” Chỉ đáp gọn lỏn một chữ, cậu không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào, chỉ nhìn trần trần lên trần nhà.

Lục Chi Ngang xua tay ý bảo Lập Hạ ra ngoài trước bởi cậu thấy cô sắp khóc rồi. Lập Hạ cố bịt miệng không phát ra tiếng rồi cẩn thận khép cửa lại.

Lục Chi Ngang nằm xuống bên cạnh Phó Tiểu Tư, cùng nhìn lên trần nhà. Thời gian tựa dòng nước lướt qua hai người, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng róc rách trong không gian. Ngoài kia cuối cùng mặt trời cũng ló rạng, ánh nắng rực rỡ xuyên qua bao áng mây nhỏ vun, chiếu xuống mặt đất.

Đương khẽ nhắm mắt vì ánh sáng quá chói, Lục Chi Ngang bỗng nghe thấy tiếng nói thong thả mà có chút ghen ngào của Phó Tiểu Tư:

“Cậu nhìn bầu trời ngoài kia xanh như thế, cao như thế, tớ nghĩ một mùa hè nữa lại sắp qua rồi. Tiểu Ngang, cậu biết không, mỗi khi mùa hè kết thúc tớ lại thấy vô cùng đau lòng.”

Tớ.

Luôn luôn.

Cảm thấy, vô cùng đau lòng.

Mấy ngày sau điện thoại văn phòng kêu liên tục, sau khi nghe máy Lập Hạ không chịu được hét lên: “Tôi đã bảo không thể trả lời bất cứ câu hỏi gì! Các người bị điên hả!”

Hàng ngày, có rất nhiều phóng viên tụ tập trước cổng công ty, họ đứng đợi hòng tìm cơ hội phỏng vấn Phó Tiểu Tư.

Phó Tiểu Tư nhìn từ trên cửa sổ xuống có thể thấy lối vào công ly luôn đông kín, họ cầm mic, vác máy quay. Cậu kéo rèm lại, bước tới giá vẽ tiếp tục công việc, thế nhưng tâm trạng không tốt khiến cậu mãi không pha được màu mình cần. Pha hơn nửa giờ cuối cùng cũng xong, nhưng khi đặt bút lại vẽ nên một mảng hỗn độn.

Cậu ném bút đi, chuyển sang lên mạng, thấy mấy người bạn cùng vẽ trước kia trên MSN. Vì cậu là

nhân tài quá xuất chúng trong ngành nên quan hệ với họ chỉ dừng lại ở mức xã giao, trong đó có một người từng nói chuyện mấy lần trong các buổi gặp gỡ, con người khá được. Phó Tiểu Tư bèn tỏ vẻ thoái mái gõ một hàng chữ gửi qua: Haizz, phiền quá, vẽ mãi mà không được, khổ thật đấy.

Một lời bắt chuyện rất đơn giản với mục đích giết thời gian, hy vọng có thể vực dậy tinh thần, nào ngờ cậu lại nhận được câu trả lời là: Đúng rồi, giờ không có ai cho cậu đạo nữa thì làm sao vẽ được.

Khoảnh khắc ấy, Phó Tiểu Tư hoàn toàn sững sờ trước màn hình máy tính. Chuyện này được coi là gì đây? Ba ngày trước người này còn ăn nói khép nép nhờ cậu đưa một số bức tranh của anh ta vào tập tranh “Tự”.

Phó Tiểu Tư không nói nhiều, chỉ lặng lẽ tắt MSN đi.

Lập Hạ cầm một xấp tài liệu, nội dung liên quan tới chi tiết hoạt động công bố sách ở Vũ Hán mà bên đó mới gửi qua.

“Tiểu Tư, cậu có muốn xem qua không...”

“Ừm, cậu đặt trên bàn đi.” Phó Tiểu Tư đứng dậy rồi nằm lên sô-pha, cậu nhắm mắt khiến cô không nhận ra bất cứ thái độ nào.

Lập Hạ đặt tài liệu lên bàn, sau đó bước lại ngồi lên sô-pha Phó Tiểu Tư dựa đầu, gối lên chân cô.

“Lập Hạ”, Tiểu Tư khẽ lật người, rồi nhìn thẳng vào cô, “Khi nào chúng ta cùng về trường một chuyến đi, tớ muốn nhìn ngắm tán rã hương ấy lắm. Không biết sau khi chúng ta đi nó có tươi tốt hơn không...”

“Được!”

Thời gian thấm thoắt thoi đưa. Trước kia Lập Hạ luôn cảm thấy đám thi nhân nghệ sĩ chẳng bệnh tật gì mà suốt ngày than thở, ngày nào cũng hát mấy bài than sao thời gian trôi qua nhanh quá, thời gian như bóng câu qua khe cửa gì gì đó, nhưng nay cô hoàn toàn cảm nhận được dòng chảy vội vã này rồi.

Dường như chỉ trong nháy mắt mùa hè đã cất cánh bay xa, mùa thu nối bước cũng qua nhanh chỉ trong khoảnh khắc. Tháng Mười Hai tuyết rơi lần đầu tiên trong năm, báo hiệu một mùa đông nữa lại bắt đầu.

Mà nửa năm này thời gian lại trôi qua chậm chạp vô cùng.

Trên mạng người nguyên rủa chửi bởi Phó Tiểu Tư không ngớt. Họa sĩ vô danh trước kia từng mảng tranh của Tiểu Tư tâm thường không sáng tạo, sau khi đã phát chán với những luận điệu trước đó, cuối cùng cũng tìm thấy đề tài mới, ngày ngày quần lầy vấn đề đạo phẩm, tựa như mọi giải thưởng, mọi tác phẩm, mọi sự nỗ lực từ bé tới giờ của cậu đều là chó má hết. Thậm chí còn có một số lời bình luận xằng bậy như “Tôi còn tò mò sao tranh cậu ta bán chạy như thế, hóa ra là đồ sao chép cả.” Mỗi khi nghe thấy những lời như thế, Lập Hạ đều muốn hét lên hỏi họ mất não à. Nếu là hai tập tranh giống hệt tại sao sau khi đạo rồi mới được độc giả đón nhận?

Thế nhưng cô cũng chẳng thể làm gì được, giống như Lục Chi Ngang đã nói với cô, thực ra dù kết quả ra sao thì người được lợi vẫn là Phùng Hiểu Dịch. Lập Hạ biết Lục Chi Ngang nói đúng, nhưng cô vẫn không nuốt trôi cơn tức này, nhưng không nuốt trôi thì làm gì được, cũng chỉ có thể thâm nguyên rủa kẻ đó ngàn vạn lần mà thôi.

Điện thoại văn phòng vẫn không ngừng réo vang, độc giả và phóng viên ngày nào cũng gọi vô số cuộc. Lần nào Lập Hạ cũng bảo họ tự đi so sánh giữa hai tập tranh đi, xem xong tới bàn lại chuyện đạo nhái, thế nhưng làm vậy chẳng phải PR miễn phí cho “Xuân hoa thu vũ” sao? Bởi vậy cô bèn vội vàng bổ sung thêm một câu, đừng xem nhé! Nào ngờ sáng hôm sau lại có bài báo với tựa đề: Phó Tiểu Tư chốt hạ ngăn người khác xem “Xuân hoa thu vũ”, nhưng vẫn không thể nào ngăn cản một tác phẩm hay được đón nhận, “Xuân hoa thu vũ” vinh dự đứng thứ 10 bảng xếp hạng bán chạy nhất! Từng dòng chữ kia tựa như con dao đâm vào mắt cô, máu chảy ròng ròng.

Những giọt nước mắt len lỏi qua kẽ tay, sau khi bốc hơi chỉ để lại hạt muối nhỏ màu trắng.

Nửa năm trôi qua, từ sự phẫn nộ ban đầu, Phó Tiểu Tư trở nên u sầu, rồi khổ sở, cuối cùng lại trở về dáng vẻ hời hợt lớp 10. Đường như chỉ trong nửa năm, thời gian đã đảo ngược trở về thời điểm mười sáu tuổi dưới tán rã hương sum suê, cậu lại là một Phó Tiểu Tư không thích cười nói, thờ ơ, tự khép kín trong thế giới của chính mình. Đôi mắt lại phủ một lớp sương ngày càng dày đặc, dày đặc tới mức che khuất mọi con đường nối tới trái tim.

Mỗi sáng tỉnh giấc, cậu sẽ khoác giá vẽ cùng đạp xe với Chi Ngang tới công viên sinh thái. Cậu sẽ chọn một nơi có bóng râm mát ngời vẽ, khi nắng tắt sẽ trở về văn phòng, scan bức hội sáng lên máy tính để sửa lại, không nhận bất kỳ một buổi phỏng vấn, không xuất hiện tại bất kỳ chương trình ký tặng nào nữa, tựa như biến mất khỏi thế gian này.

Mọi việc trong văn phòng đều giao cho Lập Hạ xử lý, chuyện kiện tụng cũng giao cho luật sư, sau khi xem xong hai tập tranh, luật sư khẳng định: “Chắc chắn chúng ta sẽ thắng, cô yên tâm đi luật pháp sẽ trao sự công bằng cho mọi người.”

Lập Hạ gật đầu, đáp: “Vâng.”

Khoảnh khắc ấy nổi đau trong tim cô tựa như miếng bọt biển đắm nước, chỉ khẽ chạm vào sẽ trào ra ngay lập tức.

Thực ra nhiều khi Lục Chi Ngang nghĩ, sao những ngày này lại giống quãng thời gian học cấp ba đến vậy, phải chăng ông trời đang bù đắp cho những năm tháng đã trôi qua ư? Hoặc chẳng trong thế giới của Phó Tiểu Tư đã định trước sẽ phải cô đơn một mình, bởi cậu hoàn toàn không thuộc về nơi ồn ã và dung tục này?

Mỗi ngày cùng đi vẽ tranh, cùng ăn cơm, cùng ăn mặc thoải mái, đội mũ, đeo kính râm dạo bước trên phố sẽ không sợ bị ai nhận ra nữa. Thỉnh thoảng sẽ có những cô nữ sinh cấp ba lén quan sát cậu và Tiểu Tư, và đôi khi sẽ nghe thấy tiếng họ thầm thì:

“Cậu nhìn hai anh chàng kia kìa, đẹp trai quá!”

“... Trời, sao cậu lại thích kiểu người già thế nhỉ... Biết chọn chút đi được không?”

“Hừ, tớ biết thừa trong mắt cậu chỉ có Kiều Tốc Quang lớp 12A7 là đẹp trai thôi! Cả thế giới chỉ có mỗi cậu ta đẹp thôi! Cậu đã hài lòng chưa!”

“Cậu thì không đấy, chỉ cần thấy Trần Quá lớp 12A7 thì mặt đã đỏ như gấc rồi, còn dám cạnh khỏe tớ!”

...

Những đoạn đối thoại quen thuộc ấy mang theo hương vị thân quen từ nhiều năm trước quanh quẩn bên tai cậu. Ngoài việc không chấp nhận nổi hai từ “người già” ra thì khi nghe cuộc đối thoại ấy, cậu cảm thấy thời gian như quay ngược trở lại. Đó là những ngày tháng ở trường Trung học phổ thông Thiển Xuyên số 1, nơi cậu và Phó Tiểu Tư bước đi trong muôn vàn ánh mắt của nữ sinh cùng trường. Trong tim những nữ sinh ấy, hai người họ đều là những huyền thoại.

“Không biết những nữ sinh năm xưa thích mình giờ đi đâu hết rồi?” Mặc đồ âu ngồi trên lan can vệ đường uống Coca, đã bao năm trôi qua mà Lục Chi Ngang vẫn không thể thay đổi cái tính lông bông này của mình, “Trung Quốc bây giờ cô đơn quá đi!”

“Cậu ra chợ mà xem, chẳng phải mấy cô mấy bác tất bật mua mua thịt về chăm chồng chăm con đó từng si mê cậu sao.” Phó Tiểu Tư vẫn lạnh lùng cười khẩy như xưa. Vừa ngoảnh lại liền thấy Lục Chi Ngang chẳng biết từ bao giờ đã ngồi vắt vẻo trên thành lan can, Phó Tiểu Tư phụt ngum Coca, “Cậu xuống ngay! Lần sau còn muốn ngồi thì thay sang quần bò trước cho tớ! Mặc đồ âu ngồi vắt lan can còn ra thể thống gì nữa hả?!”

Nói xong liền đưa tay kéo Lục Chi Ngang xuống.

“Sao thế, muốn đánh nhau hả?”

“Xì”, Phó Tiểu Tư lại lườm cậu chàng một cái.

“Haiz, Tiểu Tư à, cậu già rồi, chẳng còn sức sống nữa, phải học cách duy trì tuổi trẻ bền lâu như tớ đây này.”

“Cậu thuộc cung Bảo Bình đúng không? Hơn tớ tầm nửa tuổi chứ mấy! Đồ lão già tuổi hai mươi ba!”

“Ai bảo tớ già?! Tớ phải đi báo cảnh sát!”

“Trước khi báo cảnh sát cậu nhớ suy nghĩ kỹ, tớ sẽ không đưa cơm cho cậu đâu.”

“Cậu... Thôi được rồi, tớ nói không lại cậu, từ nhỏ đã thế rồi. Cậu còn nói nữa tớ sẽ khóc ngay tại đây đấy, cậu có giỏi thì nói tiếp đi, nói tiếp đi!”

“...”

Trong nửa năm ở bên Tiểu Tư, những ngày hè tưởng chừng đã chết trong hồi ức bỗng được hồi sinh. Những cành rã hương đâm chồi nảy lộc phủ xanh một mùa hè mới. Đôi khi tôi nghĩ, quay trở lại sự tĩnh lặng như trước không chừng lại là sự lựa chọn đúng đắn. Xã hội phức tạp kia, lòng người tàn nhẫn kia ngay từ đầu đã không dành cho Tiểu Tư.

Tiểu Tư, nếu có thể lựa chọn, tớ thà mong cậu mãi là cậu bé ngây thơ chỉ biết học hành và vẽ

tranh như ngày xưa, mãi là đứa bé xấu tính ngỗ ngược, cậu không cần cúi mình trước người khác, cậu không cho phép người khác thóa mạ châm biếm mình. Trong tim tớ, cậu mãi là chàng hoàng tử bé sống ở nơi thiên đường hạnh phúc, chẳng bao giờ bị những thứ dơ dáy vấy bẩn.

Thế nhưng một Phó Tiểu Tư như thế lại phải đối mặt với cuộc sống như hiện tại, mỗi lần nghĩ tới đây tớ lại thấy xót xa vô cùng. Có hôm tớ nằm mơ, trong mơ cậu đứng ở nơi cao nhất trên vách núi, chẳng ai có thể cao bằng cậu, mọi người đều chỉ có thể tôn kính cậu, đến ngay cả bạn bè cũng thế - tớ, Lập Hạ và Ngô Kiến đều đứng ở nơi rất thấp, tớ hét tên cậu mấy lần mà cậu đứng cao quá nên không nghe thấy. Sau đó cậu đột nhiên ngã từ trên vách núi xuống, bọn tớ muốn cứu cậu nhưng không sao cứu được.

Sau khi tỉnh giấc lại chìm trong bóng đêm nặng nề. Màn đêm kia mênh mông tới mức đến tớ cũng thấy sợ hãi. Tiểu Tư, cậu nhất định phải mạnh mẽ. Trước kia tớ nghĩ nếu hai người cùng chán thì nỗi buồn chán sẽ chẳng còn nữa, mà nay tớ cũng nhận ra rằng, chỉ cần hai người ở cạnh nhau, dù gặp chuyện khổ đau thế nào cũng sẽ không còn đau khổ nữa.

--- Năm 2002, Lục Chi Ngang

Chớp mắt đã tới mùa đông, lớp tuyết dày phủ khắp thành phố Bắc Kinh, từ cây cối, phòng ốc tới bồn hoa bên vệ đường cũng bị vùi lấp trong màn tuyết trắng xóa.

Giờ đã là năm 2003 rồi, thời gian trôi qua thật nhanh.

Lập Hạ hồi tưởng lại nửa năm trước, mọi chuyện buồn vui đều tái hiện trong tâm trí. Chuyện vui... tạm thời vẫn chưa thấy, nhưng chuyện buồn, hết chuyện này lại tới chuyện khác.

Nhiều lúc cô khó chịu muốn khóc, nhưng Tiểu Tư lại như chẳng có cảm giác. Có điều Lập Hạ biết, sao cậu lại không có cảm giác gì được, chẳng qua xúc cảm đó được giấu ở nơi sâu nhất trong tim, không để cho người khác thấy mà thôi.

Dẫu ngày hôm đó nhìn thấy “Nơi đóa hoa bùng cháy” và “Xuân hoa thu vũ” bản tái bản được đặt cạnh nhau trong hiệu sách, đã vấy trên bìa lưng bản mới của “Xuân hoa thu vũ” còn in một dòng chữ cực kỳ nổi bật "Họa sĩ Phó Tiểu Tư nổi danh nhờ sao chép, 'Nơi đóa hoa bùng cháy' hoàn toàn sao chép tác phẩm này, không tin ư, xem thì biết...", Tiểu Tư thấy vậy chẳng nói gì, chỉ cầm tập tranh lên lại đặt xuống, sau đó bước ra khỏi cửa hiệu.

Bên cạnh là đám người xôn xao, những lời đối thoại len lỏi qua từng khe hở vọng vào tai:

“Hà, sao có thể, Phó Tiểu Tư mà đi sao chép tập tranh tệ hại này á?”

“Cậu bị điên hả, tớ thấy kẻ tệ hại là Phó Tiểu Tư kia mới đúng, cậu đừng u mê nữa...”

“Nhưng tớ không tin Phó Tiểu Tư là người như thế.”

“Dở hơi, vậy cậu mua cả hai tập tranh về so sánh đi.”

“Được... tớ mua!”

Đó chỉ là những chuyện vụn vặt trong cuộc sống, những chuyện đó không khiến Phó Tiểu Tư thấy khó chịu, nhiều khi ngược lại cậu phải an ủi Lập Hạ. Cậu luôn dịu dàng nói với cô rằng, những chuyện đó chẳng đáng để nổi giận. Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt phủ sương của cậu, đôi mắt vẫn luôn bị cô đùa là đục thủy tinh thể ấy giờ bỗng dịu dàng lạ kỳ, mỗi khi nhìn vào mắt cậu, Lập Hạ chỉ muốn òa khóc, còn Phó Tiểu Tư chỉ luôn yên lặng dang đôi tay ôm cô vào lòng.

Tiểu Tư, không biết vì sao mỗi lần được ở trong vòng tay cậu tớ luôn cảm thấy thế giới bỗng trở nên yên tĩnh vô cùng, yên tĩnh tới mức dường như có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi trong trẻo bao phủ Thiển Xuyên xa xôi. Tuyết phương Bắc bắn lắm, tớ không thích chút nào.

Tiểu Tư, cậu từng bảo khi nào chúng ta về trường cấp ba thăm những hàng cây rã hương đã lâu không thấy, cậu có biết tớ vẫn luôn mong ngày đó không?

--- Năm 2003, Lập Hạ

Điều khiến Tiểu Tư buồn lòng cũng chỉ có thể là những kẻ trước đây từng ủng hộ cậu mà nay lại buông lời mỉa mai. Mỗi lần nghĩ tới điều đó, cơn đau nhói lòng của Lập Hạ lại từ từ dâng cao như thủy triều, thậm chí nhiều khi cô chỉ muốn cho mấy kẻ nông cạn kia mấy cái bạt tai rồi nói với họ, mấy người không xứng được yêu thích cậu ấy.

Nhiều lần Lập Hạ nhớ lại buổi công bố phát hành tập tranh “Tự” tại Vũ Hán vào mùa thu năm ngoái, cô đã mất rất nhiều công sức cho buổi công bố đó. Tiểu Tư cũng vậy, cậu còn vẽ vội một bức tranh quảng cáo mới cho lễ công bố này, thậm chí còn bảo Thất Thất bớt chút thời gian quý báu tới Vũ Hán làm khách mời đặc biệt, đến cả Ngô Kiến cũng đi, theo sau là ban nhạc trợ tấu giúp cô ấy hát nên những ca khúc khiến toàn hội trường xúc động. Lập Hạ tới Vũ Hán trước hẳn hai ngày để giám sát mọi việc tới tận lúc hoàn thành. Cô còn gọi đơn vị thi công làm riêng hẳn một tấm vải vẽ màu trắng rất lớn đặt ngay trong hội trường buổi lễ ra mắt sách để độc giả có thể gửi lời nhắn tới Phó Tiểu Tư. Cô luôn hy vọng rằng khi nhìn thấy những lời động viên của độc giả, cậu có thể đối mặt với những năm tháng tương lai dài đằng đằng một cách vui vẻ hơn, mạnh mẽ hơn.

Khi đưa tấm vải nặng tới mức không thể dịch chuyển nổi ấy từ Vũ Hán về, cô còn tranh chấp với tiếp viên hàng không vì bức tranh quá to.

Lúc về tới văn phòng, Ngô Kiến và Lập Hạ đã mệt lả, Ngô Kiến nằm trên sofa thở hổn hển, nói với cô: “Được lắm Lập Hạ, nhớ sau này phải báo đáp mình đấy, dám coi mình là cu li hả, được lắm...”

Lời chưa nói hết bỗng nghẹn ứ trong họng bởi bầu không khí lúc này chợt yên tĩnh như chìm sâu xuống đáy biển. Lập Hạ vừa nãy còn than tay đau sắp gãy và Phó Tiểu Tư vẫn đang cảm ơn bằng im lặng, mọi người đều lặng lẽ lùi về phương xa. Ngô Kiến đưa mắt nhìn lưng bất động của hai người bạn, thậm chí còn thấy bả vai của Lập Hạ khẽ run lên, cô đứng dậy bước tới xem bức tranh.

Ngoài những câu “Chúng em mãi mãi ủng hộ anh” là vô số những dòng chữ đỏ chói:

Phó Tiểu Tư mày là đồ thói tha chi biết đạo nhái!

Kẻ đạo nhái cút về nhà đi, đừng làm ô nhiễm Vũ Hán nữa! Trước kia thích cậu, nhưng giờ cậu bị thương mại hóa rồi cậu không còn là Phó Tiểu Tư ngây thơ trong lòng mình nữa. Mình ghét cậu.

Ha ha ha đồ ngốc!

Không vẽ nổi nữa thì tìm ca sĩ tới cân giúp hả, đồ hèn! Trình Thất Thất đừng ở bên kẻ rác rưởi này nhé!

...

Những dòng chữ ấy đỏ tựa máu nhỏ từ tim, Phó Tiểu Tư nhìn tới ngây người, nhìn tới quên cả đau, quên cả nói. Còn bên cạnh, Lập Hạ đang ôm miệng cúi đầu khóc không thành tiếng.

Tay Ngô Kiến nắm chặt thành đấm, tiếng khớp tay vang lên răng rắc, mặt trắng bệch, giọng nghẹn ngào mắng rõ từng từ: “Mẹ, nó!”

Ngô Kiến kéo bức tranh đi, vì nó quá nặng nên chỉ có thể kéo lê trên đất. Mọi sự phẫn nộ đều hóa thành sức mạnh nơi cánh tay, và cả những giọt lệ rưng rưng nơi đáy mắt nữa. Cô kéo lê bức tranh trên hành lang dài như một kẻ điên dưới con mắt của bao nhiêu người, cô kéo đến thùng rác cạnh kho rồi ném thẳng vào.

Lập Hạ đứng ở cuối hành lang nghe câu mắng chửi pha lẫn nước nỡ “Kẻ xấu đừng hòng được chết tử tế!” của Ngô Kiến vang vọng, cô cắn chặt môi, dòng máu đang chát thắm vào trong miệng.

Đó là hương vị đắng nhất cô từng biết.

Ngoài kia là trời thu đã phai đi những tia nắng, có lẽ mùa đông đã chẳng còn xa.

Mùa đông lạnh lẽo lại tới rồi.

Lục Chi Ngang lại đội những kiểu mũ vô cùng kỳ quặc, chàng trai đã hai mươi ba tuổi mà vẫn như một đứa trẻ con, thoát trông lại khá phong cách. Tuy vậy, vì quy định nghiêm ngặt của công ty nên chỉ dám lén đội cho Lập Hạ và Phó Tiểu Tư xem chứ không dám mang tới công ty. Phó Tiểu Tư thường nói nếu giám đốc mà nhìn thấy cách ăn mặc này của cậu nhất định sẽ ký hợp đồng nghệ sĩ với cậu luôn không chừng. Lục Chi Ngang tỏ vẻ “Ông đây cóc cần”, hết như dáng vẻ hay bị bọn họ trêu chọc hồi cấp ba.

Gần đây tâm trạng của mọi người rất tốt, bởi lẽ giọng ca của Ngô Kiến trong buổi lễ ra mắt tập tranh “Tự” khiến tất cả mọi người đều phải sửng sốt. Trên trang chủ của Lập Thông Media liên tục có người hỏi cô nàng ca sĩ ấy là ai. Vì vậy công ty quyết định ký hợp đồng với Ngô Kiến, người đại diện của cô nàng chính là F. Vấn đề hợp đồng giữa Ngô Kiến và công ty cũng được F giải quyết gọn ghẽ.

Ngày Ngô Kiến ký hợp đồng, Lập Hạ lại khóc, bởi cô thấy mình thật vô dụng, cô chỉ biết khóc lóc, ngoài ra chẳng làm được gì nữa.

Thế nhưng đó chỉ là một sự khởi đầu, hợp đồng đã ký chỉ là hợp đồng tạm thời. Công ty có kế hoạch đưa Ngô Kiến tham gia cuộc thi “Hào quang sân khấu” do một đài truyền hình ở Bắc Kinh tổ chức, hơn nữa đã dàn xếp ổn thỏa với hội đồng đánh giá rồi. Chỉ cần Ngô Kiến có thể giành được giải quán quân,

công ty sẽ ra sức PR cho cô, đồng thời tiến hành lễ ký hợp đồng chính thức một cách trang trọng.

Trước mắt, Ngô Kiến thi thố rất thuận lợi, tuần sau đã là chung kết rồi.

Trận tuyết này lớn quá, rơi suốt từ lúc xế chiều tới tận bây giờ.

Đoạn Kiều nằm bò lên bàn thu ngân, ngậy người nhìn bông tuyết tựa lông vũ ngoài kia. Dù anh chàng đã không còn hét lên sung sướng khi nhìn thấy tuyết như hồi xưa, nhưng lần nào cũng thất thần nhìn cảnh tuyết rơi.

Kể từ khi ký hợp đồng với Lập Thông Media, Ngô Kiến liền bỏ công việc ở cửa hàng tiện lợi, hiện Đoạn Kiều đang làm cùng một sinh viên khác.

Trước kia Đoạn Kiều chỉ mong sao trường mau cho nghỉ học rồi cậu sẽ đạp xe như bay tới đây, cố gắng tranh thủ từng phút từng giây được ở bên Ngô Kiến. Mà nay điều ấy dường như đã chẳng còn cần thiết nữa. Trong cửa hàng trống vắng chỉ có hai nam sinh tôi nhìn anh anh nhìn tôi, chẳng có gì muốn nói.

Đoạn Kiều bắt đầu dành phần lớn thời gian đi sắp xếp lại kệ hàng, khiến cậu sinh viên mới tới rụt rè hỏi: “Đàn anh, công việc ở đây thường phải sắp xếp lại giá hàng lắm hả? Vậy để em phụ anh...”

Đoạn Kiều dờ khóc dờ cười, nhưng lại không thể giải thích rằng vì không có bạn gái ở đây nên anh đành sắp xếp lại cái đồng bừa bộn này để giết thời gian, nếu không thật khó mà sống qua nổi những ngày tháng rảnh rỗi ngây người cả ngày thế này.

Hôm nay cũng như bao ngày, Đoạn Kiều vừa xếp lại giá hàng xong thì chẳng còn việc gì làm nữa, đành dờ daim nhìn ra ngoài khung cửa. Cậu nam sinh phía sau muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nhịn được không nói, chỉ khẽ lẩm bẩm: “Đàn anh đúng là một người kiệm lời.”

Bỗng tiếng chuông gió vang lên lạnh lạnh, hai chàng trai cùng ngẩng đầu lên...

“Xin chào quý khách!”

“Tôi muốn một bình sữa nóng!”

Cậu nam sinh đang định tới chỗ máy ủ lấy sữa, nào ngờ lại bị Đoạn Kiều gõ một cái lên đầu rồi kéo về, “Nhóc con, chỉ được cái nhanh nhẩu, để anh!”

Đoạn Kiều lấy sữa đưa qua.

“Cảm ơn nhé”, nụ cười dịu dàng nở trên gương mặt đã đỏ bừng vì hơi lạnh của Ngô Kiến, “Đừng bắt nạt ma mới thế!”

“Ê em trai, chị mượn anh em một lát nhé!”, nụ cười tươi rói ấm áp tựa ánh nắng hiếm thấy trong mùa đông, “Được không?”

“Hả...”, cậu chàng gãi đầu, ngại ngần đáp: “Không sao không sao, vẫn còn em ở đây mà!”

“Cảm ơn em trai nhé!”, Đoạn Kiều xoay người gõ lên đầu cậu bé, với lấy chiếc áo khoác treo trên tường, “Anh sẽ về ngay!”

Mãi tới khi hai người đã ra khỏi cửa hàng, bóng lưng mất hút sau khúc quanh, chàng nam sinh vẫn sững sờ nhìn chăm chăm vào cửa kính, “Con gái nhà ai xinh quá đi, anh Đoạn Kiều cũng tài ghê, hai người họ... yêu nhau thì phải?”

Đã gần cuối năm, đường phố bắt đầu treo rất nhiều đèn lồng đỏ, Bắc Kinh có vẻ cổ kính hơn các thành phố hiện đại như Thượng Hải hay Thẩm Quyến nhiều. Trong sự cổ kính ấy lại thoáng nét ấm áp.

Có lẽ vì tâm trạng đang vui nên nhìn gì cũng thấy tốt đẹp cả. Cũng giống như bây giờ, dù cô và Đoạn Kiều chỉ đơn giản im lặng vai kề vai, đầu tựa vào nhau ngồi trên chiếc ghế dài ven đường khiến cô cảm thấy hạnh phúc và bình yên hơn hết thấy mọi thứ trên đời. Ngô Kiến nhìn ánh mắt tò mò của những người qua đường vội vã liếc cô mà bỗng thấy buồn cười. Chắc hẳn họ đang tưởng có hai kẻ thần kinh vừa trốn trại, trời lạnh thế này không ở nhà mà ra đây chịu khổ. Mới ngồi được một lát quần áo giày dép đã đọng đầy tuyết, thoát trông hai người giống như người tuyết ngồi bên đường vậy.

“Ngày mai em phải thi rồi.”

“Ừm, anh biết!”, Đoạn Kiều kéo tay Ngô Kiến nhét vào áo mình, “Anh sẽ xin nghỉ để đến xem, em đừng lo lắng hay căng thẳng nếu có một anh chàng điển trai ngồi ở phía dưới nhé!”

“Ha, còn anh đừng mãi mê ngắm người đẹp trên sân khấu đến ướt nước miếng nhé!” Trời sinh tay con trai đã lớn hơn tay con gái, so với tay Lập Hạ, tay cô được tính là to rồi, vậy mà vẫn có thể nắm lọt thỏm trong tay anh.

“Em ký tên cho anh đi!” Chàng trai vói vỉnh, “Đợi khi em trở thành siêu sao rồi anh còn mang đi bán nữa!”

“Anh chết đi!”

“Ha ha, thế nhưng anh lại nghĩ...” Bỗng giọng anh trở nên thật dịu dàng, dịu dàng hơn tất thấy mọi thứ trong màn đêm này, giọng nói vọng lại từ phía sau: “Ngô Kiến nếu thành siêu sao thật thì không biết có còn nhớ anh không... Khi ấy chắc hẳn sẽ có nhiều chàng trai thích Ngô Kiến lắm...”

“Đoạn Kiều...”

“Hừm?”

“Chúng ta kết hôn đi!”

Trong lúc em tầm thường nhất, bấp bênh nhất, anh đã dùng sinh mạng mỏng manh của mình tới soi sáng cho bóng tối trong em. Vì em, anh ngày càng trở nên ưu tú. Đoạn Kiều, anh từng nói sẽ vì em học lên học hàm cao nhất, tìm được công việc tốt nhất, anh không muốn em phải đưa báo trong những ngày đông giá rét để mưu sinh nữa. Khi ấy em thấy mắt anh ngấn lệ nên ngại ngùng không nói gì, bởi em biết đàn ông con trai cần sĩ diện, không thích khóc trước mặt bạn gái. Nhưng kể từ giây phút ấy, em đã quyết định dù tương lai tầm thường hay hào quang vạn trượng, dù anh có thể nào em vẫn sẽ ở bên anh.

Em chưa từng quên điều đó.

Ngộ Kiến trước kia đã từng vì giấc mơ mà từ bỏ tình yêu đầu đời, nhưng giờ em đã học được cách nắm chặt hạnh phúc. Nếu muốn thành công mà phải mất anh, thì em thà không hát nữa, bởi vì dù có trăm ngàn khán giả rơi lệ vì tiếng hát của em thì cũng chẳng thể nào sánh bằng những nụ hôn và cái ôm ấm áp của anh, lỡ mất anh thì tiếng hát của em sẽ không còn ý nghĩa gì nữa. Em của trước kia không hiểu những điều này, nay hiểu được là nhờ Thanh Điền của quá khứ đã dạy cho. Bạn em, Phó Tiểu Tư có một niềm tin, rằng những người đã từng xuất hiện trong cuộc đời em rồi biến mất, họ chính là thiên thần mang hạnh phúc tới cho em hoặc sẽ dạy em rất nhiều bài học. Bởi vậy em nghĩ Thanh Điền chính là thiên thần đã dạy em biết không bao giờ được bốc đồng từ bỏ hạnh phúc nữa.

--- Năm 2003, Ngộ Kiến

Hội trường Lưu Quang đã chật kín người.

Chung kết cuộc thi “Hào quang sân khấu” sẽ diễn ra vào tối hôm nay, nhân viên tổ chức chạy như bay trên khán đài, người kiểm tra đèn, người kiểm tra âm thanh,...

Ngộ Kiến đang ở trong phòng hóa trang sau cánh gà, người trang điểm là một chàng trai trẻ tuổi, vừa thoa kem nền cho cô vừa khen da cô đẹp. Cô đang trò chuyện bỗng nghe có người gọi tên nhìn trong gương hóa ra là Lập Hạ.

Lập Hạ đứng cạnh cửa không chịu vào, có gì đó thần bí lắm.

Ngộ Kiến hỏi: “Cậu làm gì đấy?”

“Cậu đoán xem hôm nay ai tới?”

Ngộ Kiến biết Phó Tiểu Tư, Lục Chi Ngang và cả Đoạn Kiều đều đã ngồi ở khu VIP, người tới hậu trường này sẽ là ai đây? Cô lắc đầu không đoán ra.

Lập Hạ đứng sang một bên, Ngộ Kiến vừa quay đầu lại thấy Trình Thất Thất ăn vận lộng lẫy.

Thất Thất vừa xuất hiện đã khiến cả hậu trường nhốn nháo như ong vỡ tổ, người xin chữ ký, người xin chụp cùng. Thất Thất lịch sự đáp ứng từng người, sau đó đi cùng Lập Hạ tới bên Ngộ Kiến.

Ngộ Kiến hoảng hốt đứng dậy không biết làm sao, dù gì Thất Thất cũng là đại minh tinh rồi.

Thế nhưng Thất Thất lại cực kỳ thoải mái kéo tay cô nói: “Đêm nay cậu chắc suất rồi, bởi tớ là thành viên ban giám khảo!”

Vốn dĩ việc Thất Thất tới đây đã đủ khiến Ngộ Kiến kinh ngạc rồi, thế nhưng câu “Bởi tớ là thành viên ban giám khảo” càng khiến cô sửng sốt hơn nữa, giờ cô mới biết hóa ra công ty đã ngầm tận dụng rất nhiều mối quan hệ.

Chính vì lẽ đó trước khi cuộc thi diễn ra, Lập Hạ luôn nói với cô rằng, Ngộ Kiến, giọng hát của cậu tuyệt đối là nhất, dù có chuyện gì xảy ra vẫn sẽ là nhất. Lúc đó cô không để tâm tới nụ cười đầy tự tin của Lập Hạ, mà nay cuối cùng cũng rõ nguyên nhân.

Ngô Kiến là thí sinh thứ tư.

Thí sinh thứ ba đã bị loại với ba chiếc đèn vàng.

Lập Hạ ngồi ở khu VIP, sốt ruột đợi Ngô Kiến lên sân khấu.

Không phải cô lo Ngô Kiến bị làm sao, mà cô vô cùng mong ngóng mọi người trong hội trường này, thậm chí là toàn quốc, sẽ nghe được tiếng ca của cô bạn.

Khi Ngô Kiến đứng dưới ánh đèn chói lóa, Lập Hạ vỗ tay nhiệt liệt khiến ba chàng trai ngồi bên cạnh dờ khóc dờ cười, sau đó Phó Tiểu Tư đành phải kéo cô ngồi lại ngay ngắn, dặn cô ngoan ngoãn nghe Ngô Kiến hát.

Phía sau Ngô Kiến là hai dãy đèn, dãy đầu tiên là đèn đỏ, chỉ cần một đèn bật sáng thì thí sinh sẽ bị loại ngay lập tức, bởi vậy ban giám khảo đều rất thận trọng khi chọn đèn đỏ. Dãy thứ hai là đèn vàng, nếu ba đèn bật sáng thí sinh cũng bị loại, ba thí sinh trước đều bị loại vì lý do này.

Lúc bắt đầu, hội trường còn huyền ảo tạp âm, mọi người đang cúi đầu thảo luận điều gì đó, thậm chí ngay cả khi nhạc dạo đã vang lên tiếng ồn này cũng không nhỏ đi chút nào. Thế nhưng khi tiếng hát của Ngô Kiến dần khuếch tán trong khán phòng, tiếng người nói, tiếng tạp âm, tiếng ho khù khụ lại dần biến mất, cả không gian chỉ còn lại mỗi tiếng hát của Ngô Kiến giống hệt như hôm ở quán karaoke. Âm sắc kỳ lạ mà lộng lẫy ấy cất vang, tựa như sao Bắc Đẩu trong ảo giác, xung quanh Ngô Kiến như có một vầng hào quang không cách nào diễn tả được. Mỗi lần nhìn Ngô Kiến hát, Lập Hạ luôn cảm thấy cô ấy chẳng khác nào một nữ thần.

Lập Hạ đặc ý quay sang nhìn mấy cậu bạn, Đoàn Kiều vẫn luôn nhìn chăm chú vào cô bạn gái đang cất tiếng hát dưới ánh đèn sân khấu nên không để ý tới cô. Phó Tiểu Tư xoa mặt tỏ vẻ bó tay, chỉ có Lục Chi Ngang cúi đầu đầu khấu với cô: “Cậu đặc ý gì chứ, Ngô Kiến cũng là bạn học cấp ba của tớ đấy, đã thế sau khi phân ban cậu ấy cùng ban với tớ chứ không phải cậu nhé! Ha ha ha!”

Lập Hạ tức nghẹn họng, nhưng lại chẳng thể tìm được lời nào phản bác nên đành tiếp tục nghe hát. Đoàn Kiều từ lúc bắt đầu đã vô cùng lo lắng, cơ thể căng cứng ngồi thẳng tắp như dáng ngồi nghiêm túc của học sinh tiểu học. Lập Hạ cúi người an ủi cậu ta: “Này, đừng lo, công ty tớ đã dàn xếp ổn thỏa rồi, hơn nữa cậu xem đi, Ngô Kiến cũng sắp hát xong rồi mà chẳng có lấy một cái đèn vàng, cậu lo gì chứ. Đấy, hát đến câu cuối rồi đấy, chuẩn bị vỗ tay đi, chào đón ngôi sao mới nổi của làng nhạc Trung Quốc...”

Lập Hạ mới nói được một nửa thì những lời kế tiếp đã nghẹn ứ nơi cổ họng, tựa như chiếc dưa đột nhiên bị bẻ gãy vang một tiếng giòn tan. Đồng thời tiếng hát của Ngô Kiến cũng khựng lại như bị ai bóp nghẹt, mọi âm sắc rạn vỡ chợt tan biến, giọng ca mềm mại như nước bỗng bị bọt biển hút cạn, cả khán phòng bỗng lặng im phẳng phắc, chỉ còn lại mỗi tiếng nhạc đệm và một âm thanh điện tử bèn nhộn.

Khoảnh khắc ấy khu vực VIP từ Lập Hạ, Đoàn Kiều, Lục Chi Ngang, Phó Tiểu Tư, thậm chí đến cả Thất Thất ngồi trên vị trí giám khảo cũng đứng bật dậy, ai nấy đều há hốc miệng không dám tin. Bầu không khí ngập trong sự căng thẳng, tựa như có vật thể vô hình nào đó đang bành trướng trong không khí.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Ngô Kiến đang sừng sốt trên sân khấu, trên gương mặt thảng thốt ấy có những giọt lệ rưng rưng.

Và cả ánh đèn đỏ gai mắt ở phía sau.

Thất Thất nhìn hội đồng giám khảo ngồi phía trước, ai nấy đều rất điềm tĩnh, hoàn toàn không thể nhận ra là ai đã ấn đèn đỏ, cô quan sát một lượt nhưng vẫn không tìm được đáp án. Thất Thất ngoảnh đầu nhìn khán giả thảo luận ồn ào phía dưới và cả Lập Hạ nước mắt giàn giụa đang ra sức giãy khỏi đôi tay Phó Tiểu Tư. Mặc dù miệng Lập Hạ đã bị Lục Chi Ngang che lại nhưng vẫn có thể nghe ra tiếng nức nở mơ hồ: “Tên khốn nào ấn?! Rốt cuộc là tên khốn nào!!” Khoảnh khắc ấy, khuôn mặt tuyệt vọng tới cùng cực của Lập Hạ phóng to cực hạn trước mắt Thất Thất, hình ảnh ấy cứ phóng to mãi cho tới khi choán hết cả tầm mắt cô.

Bên tai là tiếng khóc, là tiếng ghen ngào nức nở của Lập Hạ.

Tên khốn nào ấn!

Rốt cuộc là tên khốn nào... đã ấn...

Khi cô ngoảnh đầu lại chỉ thấy bóng Ngô Kiến đã khuất sau cánh gà, thậm chí cô còn chưa kịp quan sát Ngô Kiến có khóc hay không.

Trái tim Thất Thất hoang mang chìm dần xuống đáy.

Đoạn Kiều xông lên đầu tiên, Lập Hạ, Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang theo ngay sau, một đám người xông vào cánh gà nhưng không tìm thấy Ngô Kiến đâu, nghe nhân viên nói cô đã đi tẩy trang rồi, thế là cả đám lại xông về phía phòng trang điểm.

Khoảnh khắc mở toang cánh cửa, ập vào mắt họ chỉ là một không gian trống trải, ngọn đèn yếu ớt chẳng đủ xua tan bóng tối đặt ngay trước gương và Ngô Kiến đang cúi đầu bất động ngồi đó.

Trong hồi ức của tôi, đó là lần Ngô Kiến khóc thảm thiết nhất, trước giờ tôi đã chứng kiến cô ấy khóc rất nhiều lần nhưng lần nào cũng mạnh mẽ không chịu khóc thành tiếng. Thế nhưng ngày đó, Ngô Kiến ngã lên vai Đoạn Kiều khóc nức nở như một đứa trẻ. Đường như bao nhiêu năm nỗ lực, bao nhiêu năm chịu uất ức, bao nhiêu năm vì âm nhạc mà từ bỏ hạnh phúc đều đã hóa thành những giọt nước mắt.

Tôi đau đớn đứng chôn chân bên cửa, mọi người xung quanh đều tan biến hết, thậm chí đến ngay cả người tôi yêu nhất - Phó Tiểu Tư đang đứng ngay bên cạnh cũng như chẳng còn quan trọng nữa. Trong mắt tôi chỉ có một Ngô Kiến đang gào khóc run rẩy dữ dội, trái tim tôi như bị vô số mũi tên găm vào, đau đến thấu gan thấu ruột. Nếu có thể, tôi thà rằng hôm ấy mình không có mặt tại hiện trường, nếu tôi không có ở đó thì tương lai tôi đã chẳng phải nhớ tiếng khóc khàn đặc và cả gương mặt tuyệt vọng cùng cực của Ngô Kiến ngày hôm ấy.

Đó là Ngô Kiến khiến người ta đau lòng nhất, xót xa nhất trong hồi ức của tôi.

--- Năm 2003, Lập Hạ

Cuối cùng cuộc thi “Hào quang sân khấu” kết thúc trong sự hỗn loạn, chẳng ca sĩ nào qua nên vị trí quán quân dành để trống.

Thất Thất ra ngoài từ lối ra hậu trường, đám Lập Hạ đã đi rồi, xe công ty đỗ ngay trước cổng nhà hát, cô và trợ lý đi về phía chiếc xe.

Sau khi lên xe, Thất Thất không nói gì nữa, cô tựa đầu vào khung cửa kính, khẽ lẩm bẩm: “Đưa tôi về nhà!”

Người đại diện ngồi bên cạnh báo cho lái xe, sau đó ngoảnh đầu nói với Thất Thất:

“Vừa nãy khi Ngô Kiến sắp hát xong chị còn lo em sẽ đổi ý chứ, may mà cuối cùng em vẫn kịp nhấn đèn đỏ, không hổ danh là Thất Thất. Haha.”

Thất Thất vẫn tựa đầu vào cửa kính một cách thờ ơ, chỉ thần thờ nhìn cảnh đêm Bắc Kinh ngoài kia. Ánh đèn đường rọi vào xe, phản chiếu lên mắt cô tạo nên màn sáng tầng tầng lớp lớp.

Tới khi Lập Hạ ngẩng đầu nhìn cảnh sắc phía ngoài khung cửa sổ thì mùa đông đã qua đi.

Ngoài kia bão cát lại nổi lên, những mầm non mơn mớn bị cuốn phai hết sắc xanh. Cả thành phố Bắc Kinh bỗng trở nên mù mịt, nặng nề.

Thoáng chốc đã hai tháng trôi qua.

Khoảng thời gian trước cô sống mà chẳng rõ ngày đêm, mỗi lần nghĩ tới Ngô Kiến lại muốn khóc.

Ngô Kiến đã quay trở lại công việc ở cửa hàng tiện lợi, vì không giành được giải quán quân trong cuộc thi hát nên công ty để Ngô Kiến tự quyết định rốt cuộc có muốn ký tiếp hợp đồng với Lập Thông Media không. Tình hình hiện tại cho thấy rất khó lường xê cho cô nếu không có bàn đạp là một cuộc thi nào đó. Ngày cuối cùng ở Lập Thông Media, Ngô Kiến mỉm cười lắc đầu, sau đó ôm Lập Hạ, xoay người bước khỏi đó.

Lập Hạ ngẩng nhìn phong cảnh qua tấm cửa kính sát đất, tình cờ thấy Ngô Kiến bước ra khỏi tòa nhà, cơ thể gầy gò quần chật trong thiếc áo gió. Họng Lập Hạ như thắt lại, nhưng lại chẳng thể làm gì. Có những nỗi đau chỉ thời gian mới có thể xóa nhòa.

Bảy ngày sau, tập tranh thứ tư “Đông chí” của Phó Tiểu Tư tổ chức lễ ra mắt.

Đã ba ngày liền không chợp mắt nhưng Lập Hạ không hề thấy buồn ngủ, cô kiểm tra từng bản kế hoạch, chỉ sợ xảy ra sai sót. Đây là tập tranh đầu tiên của Tiểu Tư sau khi bị giới truyền thông nhận định là kẻ chỉ biết sao chép, không có óc sáng tạo, bởi vậy buổi lễ ra mắt này phải thật hoàn hảo.

Nhất định phải thật hoàn hảo.

Ngày nào danh sách công việc cũng kín mít, Lục Chi Ngang được công ty điều sang chịu trách nhiệm cho kế hoạch truyền thông buổi lễ này. Những khi thức trắng đêm làm việc, cậu sẽ vào phòng Tiểu Tư chợp

mắt một lát.

Lập Hạ và Lục Chi Ngang đã ba ngày liên tiếp chỉ ngủ đúng hai tiếng buổi sáng, sau đó hai người lại tiếp tục làm việc. Quản lý hội trường, điều động nhân sự, kiểm tra tiến độ in ấn, quảng cáo, mời phóng viên, công bố tin tức, tất cả những việc ấy khiến hai người bận không kịp trở tay, Phó Tiểu Tư biết nhưng không giúp gì được.

Hôm nay đã là buổi sáng ngày thứ tư, lẽ ra mắt sẽ được tổ chức vào sáng ngày kia.

“Tớ có thể giúp được gì không?” Phó Tiểu Tư ngồi trên ghế sofa, hỏi với vẻ buồn rười rượi.

Lục Chi Ngang ngẩng đầu lên, gương mặt mệt mỏi, đôi mắt vẫn đầy tơ máu, cậu mỉm cười, nhưng nụ cười ấy càng khiến Tiểu Tư thấy áy náy hơn.

“Cậu không cần làm gì hết, việc của cậu, cậu đã làm xong, giờ cậu chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, hoặc đi đắp mặt nạ gì đó, ha ha ha. Trước kia cậu thức đêm vẽ thì bọn tớ nghỉ ngơi, công bằng cả thôi, cậu không việc gì phải áy náy cả!”

Phó Tiểu Tư ngược nhìn nụ cười của Lục Chi Ngang, bỗng dạt dào cảm xúc. Trước kia suy nghĩ cậu bận ngày càng trưởng thành rất mờ nhạt trong tâm trí Tiểu Tư, mà nay khi thấy cậu làm việc, khi thấy cậu sắp xếp mọi chi tiết tới mức hoàn hảo, Tiểu Tư mới thực sự cảm thấy Lục Chi Ngang đã không còn là cậu nhóc lỗ mãng không biết gì trước kia.

Điều đó khiến Phó Tiểu Tư cực kỳ phấn khởi.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, Lập Hạ nghe máy, sau câu “Xin chào, văn phòng 'Tự' trực thuộc Lập Thông Media nghe,” cô bỗng im bặt.

Không khí phảng phất hương bụi.

Lục Chi Ngang ngẩng đầu lên, thấy gương mặt bối rối của Lập Hạ bỗng lặn dài hai hàng lệ. Cả văn phòng trong ba phút không một ai lên tiếng, một lúc sau Lập Hạ mới cúi đầu khẽ nói:

“Tiểu Tư thua kiện rồi!”

Một giọt lệ rơi xuống tờ danh sách công việc khiến hàng chữ đen đậm “Đồng chí” bị nhòa đi.

Cả tối hôm đó gọi cho luật sư, kết quả luật sư cũng không thể giải thích được vì sao lại thua mà chỉ liên tục lặp lại một câu, chuyện này không thể giải thích tường tận qua điện thoại, hôm khác sẽ gặp mặt bàn trực tiếp.

“Thế nhưng chẳng phải trước kia ông luôn đảm bảo tình hình rất có lợi cho bên ta, hoàn toàn không cần lo lắng gì sao?!”

Lục Chi Ngang bùng nổ hoàn toàn, không còn vẻ dịu dàng như thường ngày nữa.

“Nhiều chuyện xảy ra không tiện nói qua điện thoại. Tôi đã nói rồi, hãy gặp mặt đi!” Giọng đối

phương cũng rất bất lực.

“Không tiện! Ông cũng biết là không tiện! Ngày kia là lễ ra mắt sách mới của Tiểu Tư rồi! Mà giờ ông lại nói cho chúng tôi biết là thua kiện, ông bảo lễ ra mắt kia phải làm sao bây giờ!”

“Giờ cậu có nổi giận với tôi cũng vô ích.”

“VẬY bao giờ có phán quyết của tòa án?”

“Ngày mai.”

“Sao lại nhanh thế?”

“Tôi đã bảo có rất nhiều chuyện không tiện nói qua điện thoại, cậu đừng hỏi nữa!”

“Được rồi!” Lục Chi Ngang cúp điện thoại, sau đó chửi ầm lên.

Cậu mở cửa phòng Tiểu Tư, đang định ra văn phòng rót nước thì bỗng nghe thấy tiếng động trong góc. Mới đầu Lục Chi Ngang còn hoảng hốt định chạy, sau nhìn kỹ mới nhận ra Tiểu Tư đang ngồi tiên sà, vô số phong thư và lá thư rải rác bên chân cạnh cậu là một cái hộp rất lớn đựng đầy thư. Lục Chi Ngang biết đây là cái hộp dùng để đựng những lá thư của độc giả, bản thân cậu cũng đã đọc rất nhiều bức, tình yêu thương và sự cổ vũ trong đó nhiều lúc khiến cậu cảm động vô cùng, thế nhưng ngoài mặt vẫn cứng đầu nói: “Ơ cậu cũng được nhiều em thích phết đấy chứ nhỉ, sắp bằng một nửa của tớ rồi đó.”

Lục Chi Ngang bước qua ngồi xuống bên cạnh Phó Tiểu Tư ngoảnh đầu nhìn vào mắt cậu, đôi mắt ửng đỏ ấy đã ngập nước, Tiểu Tư khóc.

Tim Lục Chi Ngang như bị đâm mạnh, sự đau đớn ập tới như thủy triều.

“Sao còn chưa ngủ, mau đi ngủ đi!” Lục Chi Ngang cố không để giọng mình run rẩy, mong sao có thể tiếp thêm sức mạnh cho cậu: “Nhớ lấy lại tinh thần!”

“Được.” Phó Tiểu Tư ngẩng đầu lên, khoảnh khắc ấy cậu như con thú nhỏ bị thương đã không còn sức lực chống đỡ, chỉ còn lại sự đáng thương, Lục Chi Ngang thấy hòng mình như nghẹn lại, hít thở cũng thật khó khăn.

Tiểu Tư bỗng tiếp lời, “Tớ đi ngủ ngay đây, trước kia tớ không có thời gian đọc những lá thư độc giả gửi tới, nhưng hôm nay tớ lại muốn đọc bởi vì tớ nghĩ... chắc sau này sẽ chẳng còn ai viết thư cho tớ nữa đâu...”

Giọng Tiểu Tư rất bình tĩnh, tốc độ chậm rãi, thế nhưng đến cả người điếc cũng có thể nhận ra tiếng khóc nghẹn ngào đứt quãng trong đó.

Lục Chi Ngang ôm chầm lấy đầu cậu, nước mắt cũng rơi: “Sẽ không đâu, ai yêu cậu sẽ mãi mãi yêu cậu, Tiểu Tư, cậu nhất định, nhất định phải tin tớ!”

Cậu nhất định phải tin.

Cậu nhất định phải tin tớ.

Dù cho tất cả mọi người không ai chịu tin nữa.

Cậu cũng nhất định phải tin tớ!

6 giờ sáng ngày tổ chức lễ ra mắt, Lập Hạ đã có mặt tại hội trường, cô vẫn luôn lo rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra. Cô bèn gọi cho Ngô Kiến, Ngô Kiến bảo cậu chờ ở đó, tớ sẽ tới ngay.

Lễ ra mắt sách của Tiểu Tư được tổ chức tại đại sảnh tầng một Trung tâm triển lãm quốc tế Quang Hoa, hầu như mọi buổi lễ công bố tin tức quan trọng trong giới nghệ thuật đều được tổ chức ở đây. Mọi sự sắp xếp ở hội trường vẫn giống hệt hôm qua, thế nhưng bên cạnh bức phát biểu của Tiểu Tư không hiểu sao lại có thêm một cái bục nữa. Hỏi nhân viên thì không ai rõ lý do, thoạt trông giống như một buổi lễ ra mắt album mới vậy. Lập Hạ không yên tâm lại gọi về công ty hỏi liệu có trùng thời gian công bố tin tức của công ty khác không, chỉ e có một số phóng viên vì phải chạy tin nên không tới được. Sau khi công ty xác nhận phóng viên sẽ tới đông đủ, Lập Hạ mới thoáng yên lòng.

Đã hơn 7 giờ rồi, điều cô đang lo không phải ở khâu tổ chức mà ở văn phòng. Không biết hiện tại tâm trạng Tiểu Tư ra sao rồi, lúc cô đi Tiểu Tư vẫn bó chân ngồi trên sô-pha, cậu ấy đã ngồi như thế suốt từ đêm qua.

Cô không nỡ nhìn dáng vẻ Phó Tiểu Tư hiện tại bèn gọi điện cho lãnh đạo công ty, giọng run rẩy: “Hay là... hủy lễ ra mắt hôm nay đi.”

Nào ngờ tổng giám đốc Will lại đích thân tới gặp Tiểu Tư.

Will đứng trong văn phòng nói với Tiểu Tư: “Tiểu Tư, ai rồi cũng sẽ có những lúc khó khăn, giống như cậu bây giờ, nếu cậu chọn từ bỏ thì cậu sẽ thua hoàn toàn, nhưng nếu cậu đứng dậy, cậu sẽ có được sự ngưỡng mộ của mọi người.”

Phó Tiểu Tư ngược mắt lên, đôi mắt vẫn ngấn lệ. Cậu không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ thần thờ nhìn vào một điểm nào đó.

Lập Hạ thấy vậy, tim như vỡ tan.

Đã gần 8 giờ rồi, bỗng có ai đó gọi tên cô, hóa ra là Ngô Kiến. Lập Hạ cảm động vô cùng, ôm chầm lấy cô bạn.

“Được rồi, chúng ta tới phòng trang điểm đợi Tiểu Tư đi, chắc chắn bây giờ cậu ấy đang phải tạo hình gấp”, Ngô Kiến vỗ lên lưng cô, “Giờ không phải lúc chúng ta yếu đuối, chúng ta phải chống đỡ được hết sáng nay rồi mình sẽ cho cậu khóc thỏa thích.”

Hai người ngồi đợi trong phòng trang điểm. Thời gian lặng lẽ trôi. Thậm chí Lập Hạ có thể nghe thấy từng tiếng chuyên động của kim giây, cô ngày càng hoảng sợ, cảm giác như mình đang ở trên đỉnh núi cao hứng chịu từng luồng gió thốc tới.

Bỗng chuông điện thoại vang lên khiến cô giật bắn người, khi nhìn thấy ba chữ “Lục Chi Ngang” bèn vội vàng nghe máy, sau đó giọng Lục Chi Ngang vọng tới, trong giọng nói ấy ngập tràn sự phấn khởi và sung sướng, cậu ấy nói: “Tiểu Tư đã vào rồi, sẽ tới phòng trang điểm ngay, các cậu mau đi chuẩn bị đi!”

Lập Hạ lập tức cúp điện thoại xông ra ngoài, vừa ngoảnh đầu lại đã thấy gương mặt hiên ngang của Phó Tiểu Tư ở cuối hành lang.

Khoảnh khắc tôi nhìn thấy Phó Tiểu Tư khoác lên mình bộ vest đen, thắt cà vạt chỉnh tề bước lại từ cuối hành lang, mùa xuân tựa như đã gần bên tôi vậy. Ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt cậu ấy tôi đã từng nhìn thấy khi cậu ấy lên bục nhận giải thưởng lớn đầu tiên trong đời tại Thượng Hải vào năm cuối cấp. Tôi biết, Tiểu Tư đã không khiến tôi phải thất vọng.

Cậu ấy đã không còn là chàng trai yếu ớt của ngày xưa, cậu ấy là vị thần dẫn dắt mọi người phá tan màn đêm bi ai.

Dù nỗi đau có lớn đến đâu cũng sẽ được vồ về trong nụ cười hoàn mỹ và đôi mắt sáng ngời trong veo của cậu ấy.

--- Năm 2003, Lập Hạ

Trang điểm và làm tóc xong vừa đúng 8 giờ 50 phút, 9 giờ sẽ diễn ra lễ ra mắt sách.

Phó Tiểu Tư bước về phía bục phát biểu dưới sự hộ tống của bảo vệ trung tâm triển lãm, Lập Hạ, Lục Chi Ngang và Ngô Kiến theo sát phía sau. Khi tới khu vực chính tất cả đều á khẩu như bị điện giật.

Bên cạnh áp phích cực lớn phía sau sân khấu của Tiểu Tư là một tấm áp phích và hoành phi khác, bên trên viết “Lễ ra mắt tác phẩm mới của họa sĩ Phùng Hiểu Dực - Duyên phận bi ai”.

Thoáng chốc Lập Hạ bối rối không biết làm sao, cô ngoảnh đầu lại nói với Tiểu Tư: “Sao lại thế này... Tôi không biết tại sao lại thế này nữa...” Còn chưa dứt lời đã căng thẳng sắp khóc.

Phó Tiểu Tư nắm lấy tay cô捏 mạnh một cái, cúi đầu thăm thì: “Bình tĩnh, không sao đâu, không việc gì phải lo, tôi sẽ xử lý.”

Ngô Kiến kéo Lập Hạ ngồi xuống hàng ghế đầu, phía sau là những phóng viên đã đợi từ lâu. Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư ngồi trên bục, phía trước mặt cậu là mấy bình rượu Hương Tân, bên cạnh là tháp ly thủy tinh hình kim tự tháp. Khi ngồi Phó Tiểu Tư khẽ liếc sang bên kia, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy người tên Phùng Hiểu Dực này. Đôi mắt híp lóe sáng phía sau tấm kính mắt, cằm nhọn hoắt, môi mím chặt, Phó Tiểu Tư nhìn qua rồi mỉm cười lịch sự, sau đó ngoảnh đầu đi không nhìn về bên ấy một lần nào nữa.

“Ngài Phó, xin hỏi nội dung tập tranh mới của ngài là gì?”

“Tên tập tranh là ‘Đông chí’ nên nội dung xoay quanh một câu chuyện ngày đông được thể hiện bằng rất nhiều gốc rễ hương dưới trời tuyết. Sở dĩ chọn rễ hương vì thành phố nơi tôi sinh ra và lớn lên, đặc biệt là ngôi trường cấp ba tôi từng theo học trồng rất nhiều rễ hương.”

Ngữ điệu ổn định, nụ cười hoàn mỹ, cử chỉ tao nhã.

“Ngài Phó, xin hỏi ngài thấy thế nào về việc lễ ra mắt tác phẩm mới của cô Phùng Hiểu Dực cũng

được tổ chức ngay tại đây?”

“Chuyện này từ tôi tới toàn thể nhân viên công ty hoàn toàn không hề hay biết, vừa nãy khi tới đây chúng tôi mới được nhìn thấy hội trường hoàn thiện. Tôi không biết liệu cô Phùng có biết buổi lễ ra mắt sách này của tôi được tổ chức tại đây vào ngay lúc này hay không, nhưng tôi đã công bố tin tức về buổi lễ này từ rất lâu rồi, ắt hẳn cô Phùng hoặc công ty của cô ấy đã biết.”

Trả lời khôn khéo, phản công quá chuẩn.

Lập Hạ nhìn Phó Tiểu Tư đang đối đáp tự nhiên ở trên kia, tự dừng muốn khóc. Ai có thể tin đây chính là chàng trai chỉ vài giờ trước thôi còn co ro trên ghế sofa rừng rưng nước mắt? Ai có thể tin áp lực mà cậu ấy đang phải chịu đủ để nghiền nát một người.

May thay hiện tại vẫn chưa có phóng viên nào truy hỏi kết quả vụ kiện, xem ra vẫn chưa ai hay biết chuyện này.

Đột nhiên một câu hỏi xộc tới khiến tất cả mọi người đều im lặng, Lập Hạ thấy sắc mặt Phó Tiểu Tư đột nhiên tái nhợt, Lục Chi Ngang ngồi bên cạnh cũng trở nên nghiêm túc hơn: “Nghe đồn tác phẩm mới 'Đông chí' của cậu sao chép một tập tranh bán chạy khác của năm ngoái là 'Gốc Rễ Hương', xin hỏi cậu nghĩ gì về vấn đề này?”

“Tôi... chưa từng xem 'Gốc Rễ Hương'...” Giọng Phó Tiểu Tư bắt đầu thay đổi, Lập Hạ có thể nhận ra mồ hôi đã rịn trên trán cậu, “Bởi vậy, tôi... cũng không rõ nữa...”

“Cứ vẽ rễ hương là đạo 'Gốc Rễ Hương' hả?”, Ngô Kiến bỗng đứng bật dậy nhìn thẳng vào phóng viên đó, khiến Lập Hạ giật nảy mình, “Vậy chẳng phải cứ vẽ cây ngô đồng là đạo 'Mưa Ngô Đồng' sao? Nếu chẳng may cậu ấy lỡ vẽ bồ câu trắng và cành ô liu, phải chăng các người sẽ bảo cậu ấy đạo tranh của Picasso? Có nào không thể!”

Ngô Kiến nói cực nhanh khiến tay phóng viên không có cơ hội xen ngang, mọi người ngồi đây nghe vậy đều bật cười khiến tay phóng viên kia mặt đỏ bừng bừng. Sau khi Ngô Kiến ngồi xuống, Lập Hạ liền thì thầm, “Mình hâm mộ cậu chết mất thần tượng ới!”

Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang ngồi trên kia cũng liếc ánh mắt tán thưởng về phía Ngô Kiến, Lục Chi Ngang thậm chí còn đưa tay xuống gầm bàn giơ ngón cái lên nữa.

Ngay khi tất cả mọi người đều tưởng rằng buổi lễ ra mắt này sẽ kết thúc trong yên bình, nào ngờ Phùng Hiểu Dực lại đột ngột đứng dậy, nói vọng sang bên này:

“Phán quyết ngày 22 tháng 3 năm 2003 của Tòa án nhân dân trung cấp thành phố Bắc Kinh, bị cáo Phó Tiểu Tư với tác phẩm 'Nơi đóa hoa nở rộ' đã sao chép tác phẩm 'Xuân hoa thu vũ' của nguyên cáo Phùng Hiểu Dực. 'Nơi đóa hoa bùng cháy' cường chế ngừng phát hành, đồng thời bồi thường cho nguyên cáo một trăm mười ngàn nhân dân tệ.”

Hội trường thoáng yên tĩnh ba giây rồi lập tức bùng nổ. Khoảnh khắc ấy Lập Hạ cảm thấy thế giới u ám khôn cùng.

Trong cơn hỗn loạn, phóng viên chen nhau xông lên bục giơ cao micro muốn nghe câu trả lời của Phó Tiểu Tư, những kẻ mang máy ảnh thì vội vàng tranh nhau góc chụp, thậm chí cả độc giả đứng xung quanh

cũng nhao nhao ủa vào. Lục Chi Ngang đành phải cầm micro trên bàn tuyên bố buổi lễ ra mắt kết thúc tại đây, thế nhưng tất cả mọi người đã quây thành vòng tròn, hiện trường chẳng khác một cuộc bạo động hoàn toàn không kiểm soát nổi.

Không ai nhìn rõ gã đàn ông cầm chai nước suối đã lại gần Phó Tiểu Tư bằng cách nào, ai cũng không nhìn rõ gã ta đã đổ chai nước bắn xuống đầu Phó Tiểu Tư bằng cách nào. Khi tất cả mọi người đều đã im lặng, khi tất cả mọi người cùng ngoảnh đầu lại chỉ thấy Phó Tiểu Tư đứng sững một chỗ, từ tóc tới quần áo đều là thứ nước bắn hôi hám, đám rác bắn thủi vương trên tóc, trên cà vạt cậu. Thứ nước bắn ấy chảy dọc xuống từ mái tóc, xuống trán tới sống mũi, tỏa ra mùi hôi thối không chịu nổi.

Khoảnh khắc ấy cả thế giới chết lặng, chỉ còn lại tiếng nước nhỏ tí tách, chỗ nước ấy chảy từ trên người Tiểu Tư xuống, lan ra mặt đất rồi nhanh chóng tụ lại thành vũng.

Khóe mắt cậu đỏ ửng, không biết là vì khóc hay vì nước bắn bắn vào khiến mắt đau nhói.

Người đầu tiên lấy lại lý trí là Ngô Kiến, cô chửi ầm “Mẹ mày muốn chết hả!” Sau đó một cú đấm trời giáng lên cằm gã đàn ông kia, gã ta lao đảo ngã xuống đất rồi phun ra máu.

Lúc này Ngô Kiến mới nhận ra kẻ tới gây rối không chỉ có gã kia, đột nhiên ba bốn gã đàn ông nhảy ra khỏi đám đông đồng loạt xông về phía Ngô Kiến. Lục Chi Ngang đứng trên bục lập tức nhảy xuống, kéo Ngô Kiến về phía sau rồi bắt đầu đánh nhau với đám người kia.

Phần nộ đã tích tụ trong lòng quá lâu rồi.

Tựa như dòng nước vốn đã chảy xuôi, thế gian này có rất nhiều mối hận không lý do, rất nhiều sự đổ kỵ không lý do, sự hoài nghi lý do và cả sự phần nộ không lý do nữa. Những thứ này đều lén lút sinh sôi dưới bộ mặt hoàn mỹ của con người, đợi khi bộ mặt hoàn mỹ kia xuất hiện một vết nứt, những thứ xấu xa này sẽ ào ạt tuôn trào, chiếm lĩnh cả thế giới chỉ trong phút chốc.

Tất cả mọi người đều chen chúc quây thành một vòng khiến bảo vệ bị chặn lại ở bên ngoài không sao vào được. Đám phóng viên kia không bị ai ngăn cản, giơ mic giơ máy ảnh đứng bên cạnh săn tin, vẻ mặt vui mừng khi thấy người khác gặp họa. Lập Hạ nhìn những gương mặt ấy mà thấy “tình người” cô vẫn hằng tin tưởng kia có lẽ chưa từng tồn tại.

Dưới ánh đèn flash là mu bàn tay chảy máu của Lục Chi Ngang, là Ngô Kiến bị ai đó giật tóc, là Phó Tiểu Tư đỡ thay cô một cú đấm, là Lục Chi Ngang ngã xuống ghế, là tiếng bình vỡ Ngô Kiến đập lên đầu những kẻ đó. Thế nhưng tất cả mọi chuyện lại xảy ra một cách yên ắng trong mắt Lập Hạ, tựa như một bộ phim truyện gặp sự cố nên mất tiếng. Lập Hạ bỗng sinh ra ảo giác rằng tất cả những gì xảy ra trước mắt chỉ là một vở kịch.

Mà âm thanh rõ ràng nhất chính là tiếng giễu cợt của Phùng Hiểu Dực vọng lại từ phía sau, bà ta cười trả lời phóng viên: “Nếu tôi là kẻ đạo nhái thì đã ở nhà ăn năn hối lỗi từ lâu rồi, chứ làm còn mặt mũi nào tới đây tổ chức lễ ra mắt sách mới...”

Sau đó không ai biết vì sao hàng rượu Hương Tân trên bàn lại thiếu một bình, không ai biết vì sao Lục Chi Ngang có thể xông ra khỏi vòng người chật cứng tới bảo vệ cũng không xông vào nổi, và không ai nhìn thấy bằng cách nào Lục Chi Ngang đã vượt qua được khung lan can giữa hai khán đài.

Nửa bình Hương Tân vỡ nát trên lan can, mà phần còn lại Lục Chi Ngang lại nắm chặt trong tay...

Khi mọi người nhìn rõ chuyện xảy ra thì Phùng Hiểu Dực đã ngã xuống đất. Cả hội trường lặng im không một tiếng động, gương mặt không cảm xúc của Phó Tiểu Tư cũng ngờ ngàng, gương mặt nhăn nhó vì đau đớn của Phùng Hiểu Dực cũng lặng im.

Lập Hạ bỗng có cảm giác như trút được gánh nặng, thậm chí cô còn nở một nụ cười vắn vẹo. Cô nghĩ có lẽ đây là mơ, chắc chắn là mơ rồi, lát nữa chắc chắn sẽ có người tới đâm cô một nhát, rồi cô sẽ tỉnh giấc thôi.

Lần này người sức tỉnh đầu tiên là Phó Tiểu Tư, cậu hét ầm lên “Mẹ kiếp, cậu đang làm gì thế hả!” Trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, cậu đã kéo tay Lục Chi Ngang xông ra ngoài, sau đó Ngô Kiến cũng sức tỉnh, vội vàng nhảy qua lan can đuổi theo hai người.

Phó Tiểu Tư kéo Lục Chi Ngang chạy như bay ra cổng trung tâm, lúc này tất cả mọi người đều đã hồi thần. Giết người, giết người rồi, không đơn giản chỉ là đánh nhau nữa rồi!

Ngô Kiến sức tỉnh.

Lập Hạ cũng sức tỉnh.

Tất cả bảo vệ trong khu trung tâm triển lãm cũng sức tỉnh.

Vào khoảnh khắc Phó Tiểu Tư và Lục Chi Ngang chạy ra khỏi cổng, Ngô Kiến cố hết sức đóng sầm hai cánh cổng rồi hét lên một câu với Phó Tiểu Tư “Nhất định phải giúp cậu ấy trốn đi!”, sau đó liều mạng chặn tại nơi này. Bảo vệ chạy tới kéo cô ra, thế nhưng tay cô vẫn bám chặt lấy cổng, bởi cô biết đây chính là thời khắc quyết định, cô giữ chân bọn họ được bao lâu đồng nghĩa với việc cơ hội Lục Chi Ngang trốn thoát càng lớn.

Bảo vệ chạy đến ngày càng nhiều. Vì việc này liên quan đến án hình sự nên bảo vệ rút gậy cảnh sát ra, Ngô Kiến chỉ cảm thấy đầu hình như bị gõ mạnh một cái, cánh tay bám lấy cổng mất hết sức lực, sau đó cánh cổng bị mở toang.

Khi Lập Hạ chạy qua ôm lấy Ngô Kiến thì trên đầu cô bạn đã nhơm nhớp máu, vô số cái búa nặng trăm nghìn cân như đập mạnh vào tim cô.

Ngô Kiến kéo tay Lập Hạ, ý bảo cô lại gần rồi khẽ thì thầm vào tai cô: “Dặn Lục Chi Ngang chạy được càng xa càng tốt...” Sau đó ngất lịm trong lòng Lập Hạ.

Những dòng nước mắt không ngừng lăn trên gò má, rơi từng giọt xuống mặt Ngô Kiến, khi máu hòa lẫn nước mắt, máu không còn dính nhớp nữa.

Đám phóng viên vây xung quanh vẫn tiếp tục tác nghiệp, ánh đèn flash không ngừng lóe sáng trước mắt cô.

Lập Hạ rút điện thoại, bàn tay run rẩy bấm số gọi cho Đoạn Kiều, cậu còn chưa bắt máy cô đã bắt đầu hỗn loạn vừa khóc vừa nói: “Đoạn Kiều mau gọi xe cứu thương, mau lên, Ngô Kiến chảy nhiều máu lắm!”

Đoạn Kiều, cậu hãy giúp Tiểu Tư và Lục Chi Ngang đi! Ngộ Kiến đang ở đây này, cậu mau tới đi! Đoạn Kiều cậu mau tới đi, tớ sợ lắm! Ngộ Kiến không nghe thấy tớ nói gì hết!”

Giọng nói nghẹn ngào và tiếng nức nở vọng theo đường truyền tín hiệu, rồi những tiếng khóc khản đặc ấy vang vọng trong hội trường cao v vời vợi.

Tất cả bảo vệ đều đã đuổi theo Lục Chi Ngang và Phó Tiểu Tư, chỉ còn lại đám phóng viên ở đây.

Một vài phóng viên nữ không thể nhìn tiếp nên đã lặng lẽ rời đi, còn những độc giả yêu mến Phó Tiểu Tư cũng òa khóc, Lập Hạ nhìn họ nhưng đã tê dại đến mất cảm giác rồi.

Ngày hôm đó, tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng khóc vang vọng của Lập Hạ trong hội trường. Đó là tiếng khóc đau đớn, phần nộ không ai quên được.

Phó Tiểu Tư kéo Lục Chi Ngang chạy như điên, tâm trí cậu ngập tràn bao suy nghĩ hỗn loạn. Cậu chỉ ghi nhớ duy nhất một điều, chính là tiếng hét của Ngộ Kiến khi cô đóng sầm cửa lại “Nhất định phải giúp cậu ấy trốn thoát!”

Nhất định phải giúp cậu ấy trốn thoát!

Tiếng bước chân của đội bảo vệ đã vang lên loáng thoáng ở phía sau, phía trước chính là cánh cửa thông ra ngoài, Phó Tiểu Tư kéo cửa đẩy Lục Chi Ngang ra ngoài, cậu hét lên: “Chạy mau! Chạy càng xa càng tốt!”

Lục Chi Ngang ngoảnh đầu lại, nước mắt đã lấm lem trên gương mặt tuần tú, xúc cảm bi thương ấy đột nhiên bị phóng to rồi choán trọn cả thế giới.

“Cậu ngốc hử! Mau chạy đi! Chạy đi!”

Phó Tiểu Tư dồn sức đóng sầm cửa lại, vừa quay đầu đã thấy mười mấy gã bảo vệ của khu trung tâm cầm gậy cảnh sát đuổi tới. Phó Tiểu Tư đứng lặng ba giây, sau đó nhắm mắt lại, hai tay giữ chặt lấy cánh cửa.

“Chi Ngang, tớ không biết có thể cầm cự được bao lâu, nhưng cậu nhất định phải trốn đi, trốn càng xa càng tốt.”

Khi Phó Tiểu Tư tỉnh lại đã thấy mình nằm sõng soài bên cửa, đầu đau như búa bổ, cậu vươn tay cảm nhận máu dính trên đầu mình, tâm trí hỗn loạn, thậm chí còn không nhớ nổi vì sao mình lại nằm đây. Vừa nãy cậu còn đang ở trong buổi lễ ra mắt cơ mà, Lập Hạ và Ngộ Kiến ngồi phía dưới, Lục Chi Ngang cũng ngồi ngay bên cạnh...

Lục Chi Ngang!

Đầu cậu đau khủng khiếp, nhưng cậu vẫn cố gượng dậy chạy ra ngoài.

Cậu cũng không biết mình phải chạy đi đâu nhưng không sao dừng bước nổi. Lục Chi Ngang, cậu đang ở phương nào?

Phó Tiểu Tư xông qua con đường nườm nượp xe cộ, đèn xanh đèn đỏ luân chuyển liên tục, những bóng lưng vội vã của người qua đường cùng bao gương mặt xa lạ. Lục Chi Ngang, rốt cuộc cậu đang ở đâu?

Cậu bước qua vệ đường, vòng qua góc tường, đi qua một cửa hàng tiện lợi, đôi ba tiệm sách, một cửa hàng bán đồ ăn sáng đã đóng cửa. Lục Chi Ngang, cậu đang ở đâu?

Cậu chạy tới sức cùng lực kiệt, cậu đứng giữa ngã tư đường xe cộ đông đúc, xung quanh là những ánh đèn neon chói lóa và dòng người nườm nượp, thành phố dịch chuyển trong sự vội vàng. Phó Tiểu Tư nhìn cảnh sắc xa lạ xung quanh không biết mình đang ở đâu, lời thề “sẽ không bao giờ khóc nữa” từ mấy năm trước không biết đã bị vứt ở nơi nào, nỗi bi ai trong lòng cậu cuộn trào mãnh liệt như nước hồ dâng cao, mực nước vượt qua mức “bất thường”, “nguy hiểm” rồi dần tiến gần tới mức “cảnh báo”.

Lục Chi Ngang, chết tiệt, sao cậu ngốc thế hả!

Trước kia cậu từng nói trường sinh bất lão là điều đáng sợ tới nhường nào, bởi vì bạn bè và người mình yêu đều đã đi rồi, sống còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng giờ cậu lại làm ra cái chuyện ngu xuẩn ấy, ắt hẳn những ngày tháng sau này sẽ trở nên dài đằng đẳng, không có dấu hiệu cùng tở có khác nào sống một cuộc sống trường sinh bất lão như vậy đâu? Tở cóc cần!

Một người đàn ông đứng giữa đường khóc lóc sẽ trông thế nào? Vô cùng kỳ cục! Nhưng Phó Tiểu Tư bất chấp hết, nếu mang ra so với Lục Chi Ngang, vinh nhục và sĩ diện thậm chí chẳng đáng một đồng. Nước mắt cuộn trào, họng như bị ai bóp nghẹt không sao thốt nổi nên lời, hơi thở lúc được lúc mất. Phó Tiểu Tư đứng sững trên đường, hai hàng lệ kia tựa dòng sông đau thương đang nhấn chìm cậu, dòng sông ấy chảy xuống đất, nhấn chìm cả thành phố. Nước càng dâng cao thì những tiếng ồn ào huyền ảo càng tan dần, thành phố ngày càng trở nên yên tĩnh, cuối cùng chẳng còn một tiếng động nào nữa.

Cả thế giới chỉ còn lại một tiếng thì thảo nước nở lặp lại liên tục, vang vọng trong bầu trời đỏ thẫm của nơi này.

Lục Chi Ngang, cậu đang ở đâu...

Cậu đang ở đâu...

Tở mệt rồi, không tìm nổi nữa, cậu ra đây được không...

Coi như tở thua rồi cậu mau ra đây được không... được không Lục Chi Ngang...

Cậu đừng biến mất... đừng biến mất... Hãy để tở tìm thấy cậu đi...

Đừng đi nữa, cậu đã đi một lần rồi, sao lại nỡ đi tiếp lần thứ hai...

Lục Chi Ngang, tở đứng mệt quá, cậu đang ở đâu...

Khi về tới văn phòng trời đã về khuya, Phó Tiểu Tư còn chưa đi tới cửa đã thấy hai viên cảnh sát đứng ở đó, cậu toan đưa tay dụi khóe mắt đã thấm máu thì một chiếc còng tay lạnh toát đã khóa trên tay cậu.

Phó Tiểu Tư vừa bước vào trại tạm giam đã nhìn thấy cái đầu bó đầy băng gạc của Ngô Kiến.

“Cậu không sao chứ?”

“Không sao”, Ngô Kiến đứng dậy khẽ hỏi, “Cậu ấy đâu?”

Phó Tiểu Tư tỏ vẻ “Chạy thoát rồi,” sau đó cậu ngồi xuống, bên cạnh là mấy tên tới gây rối ngày hôm đó.

Cảnh sát tra hỏi những tên đó đầu tiên:

“Tại sao các người lại đi khiêu khích Phó Tiểu Tư?”

“Có người thuê chúng tôi tới gây rối, năm trăm tệ một người.”

“Là ai đã thuê anh?”

“Tôi không biết, chỉ biết đó là một người phụ nữ liên lạc qua điện thoại. Tiền công được đặt trong hòm thư dưới chung cư.”

“Anh có nhớ số điện thoại không?”

“Không nhớ, lần nào liên hệ cũng là số điện thoại khác nhau, có lẽ người đó dùng điện thoại công cộng.”

...

Khi thẩm vấn Phó Tiểu Tư và Ngô Kiến, mọi câu hỏi chỉ xoay quanh một vấn đề “Lục Chi Ngang đã đi đâu?” Sau khi hỏi ngàn câu mà vẫn không tìm được đáp án, viên cảnh sát cũng thấm mệt, chỉ để lại một câu “Tạm giam hai mươi tư tiếng” rồi ra ngoài.

Phó Tiểu Tư và Ngô Kiến vừa bước ra khỏi trạm giam đã nhìn thấy Lập Hạ và Đoạn Kiều đợi suốt một ngày trước cổng, mắt hai người đều đã đỏ ửng.

Thực ra bốn người mắt ai cũng chẳng chịt tơ máu.

Đoạn Kiều ôm chặt Ngô Kiến vào lòng, những giọt nước mắt của cậu chảy xuôi vào hõm cổ của cô, Ngô Kiến ngửi mùi hương quen thuộc trên tóc Đoạn Kiều, nước mắt cũng rơi.

Lập Hạ đứng trước mặt Phó Tiểu Tư, nhìn những thứ bẩn thỉu còn vương trên tóc và mùi hôi thối xộc ra từ bộ vest thấm ướt của cậu, cô thấy tim mình còn đau hơn bị chém.

Phó Tiểu Tư nhìn cô, khóe mắt dần ẩm ướt, cậu nghẹn ngào nói: “Tớ cũng rất muốn ôm cậu, nhưng... tớ bẩn quá rồi.”

Lập Hạ nhìn đồng hồ, đã hai giờ trôi qua rồi, cô bước tới gõ cửa phòng tắm, thế nhưng ngoài tiếng nước ra không còn bất kỳ một âm thanh nào khác. Lập Hạ hoảng hốt, giọng run run: “Tiểu Tư, cậu đang làm gì thế?”

Không ai trả lời.

“Tiểu Tư?”

Bao hình ảnh đã từng in sâu vào óc cô đột ngột trỗi dậy, Lập Hạ vội vàng đập cửa ra.

Phó Tiểu Tư ngồi thu lu nơi góc tường, cậu ôm lấy đầu gối, vò hoa sen nằm trong tay vẫn liên tục xả nước. Cậu ngẩng đầu lên, gương mặt ấy giống hệt cậu bé mười sáu tuổi Phó Tiểu Tư trong ký ức, cậu lầm bầm: “Rửa không sạch được, bẩn quá rồi.”

Rửa không sạch được.

Bẩn quá rồi.

Lập Hạ lẳng lặng khép cửa lại, hai hàng lệ trào ra khỏi khóe mắt.

Vừa vào phòng, di động đã rung lên bần bật.

“Lập Hạ, tớ là Thất Thất.”

“Thất Thất à, có chuyện gì thế?”

“Tớ đã biết chuyện của Tiểu Tư qua tin tức rồi...”

“Thất Thất, tớ chỉ muốn khóc thôi”

“Lập Hạ... giờ cậu có thể qua nói chuyện với tớ được không?”

“Hôm khác nhé? Giờ tớ muốn ở bên cậu ấy.”

“Tốt nhất là hôm nay đi, bởi chuyện này có liên quan tới Tiểu Tư”

“Chuyện gì mà gấp vậy?”

“Ừm, cũng khá gấp, bởi vì tớ đã mang trong mình giọt máu của Tiểu Tư rồi.”

Hạ Chí năm 2003: Cỏ Lau

Chương 10

Nàng ơi có thấu đoạn trường

Đêm nay trăng sáng đòi sương với tùng¹

1: Trích trong bài từ điệu “Giang thành tử” (tác giả Tô Thức): Năm 1065, vợ của Tô Thức là Vương Phất từ trần. Mười năm sau (Ất Mão 1075), Tô Thức đang làm Tri Châu ở Mật Châu (Sơn Đông), xa cách quê hương (Tứ Xuyên) mấy ngàn dặm, đêm mơ thấy người vợ đã khuất, lúc thức dậy ông đã làm bài từ điệu vong này.

Nở rộ trong ký ức của mùa hạ,

Là những cánh hoa rơi phủ tràn năm tháng.

Mọi tiếng hát trong thoáng chốc đều mất đi thanh âm, thế giới mất đi

thính giác.

Mọi sắc màu trong thoáng chốc đều mất đi sự chói lọi, thế giới chẳng còn

thị giác.

Cậu vẫn lặng yên đứng giữa thước phim đen trắng.

Những tháng ngày vội vã rời đi đó,

Tất cả lại lần nữa quay trở về.

Nhưng người vội vã rời đi là cậu,

Hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của mình.

Những truyền thuyết mà bọn họ nhắc tới,

Là cậu sao? Những câu chuyện mà bọn họ kể,

Là cậu sao?

Những giọt nước mắt và năm tháng được bóng mát của rã hương khắc

ghi lại,

Là chúng ta thời niên thiếu sôi nổi sao?

Trong quán cà phê, Thất Thất ngồi trong một góc yên tĩnh, bên cạnh khung cửa sổ dài sát đất. Nhìn thấy Lập Hạ bước vào, cô đứng lên vẫy tay với Lập Hạ.

Thất Thất trước mặt thật trẻ trung xinh đẹp, mà Lập Hạ thì thậm chí còn không biết cảm xúc trong lòng mình đang như thế nào. Trong đầu cứ vọng lại câu nói cuối cùng của Thất Thất trong điện thoại: “Trong bụng mình bây giờ, đang mang giọt máu của Phó Tiểu Tư.”

Câu nói ấy giống như một lời nguyện, trong phút chốc đã cắt đứt dây thanh quản của Lập Hạ, mở miệng, nhưng không thể phát ra nổi một âm thanh.

Sau rất nhiều lần mở miệng, câu nói “Chuyện... xảy ra từ khi nào?” cuối cùng cũng được thốt ra. Bản thân Lập Hạ nghe xong còn cảm thấy nực cười, giống như một người hoàn toàn khác đang nói chuyện vậy. “Chuyện xảy ra khi nào?” Nghĩ kỹ lại, câu nói ấy khiến Lập Hạ cảm thấy thật thấp hèn.

“Là vào thời điểm phát hành tập tranh ‘Tự’ đó, hôm đó cậu đi Vũ Hán trước. Tối ấy tớ tới tìm Tiểu Tư uống rượu. Cậu ấy đang rất buồn vì chuyện ăn cắp ý tưởng, cho nên uống rất nhiều.” Thất Thất cúi đầu, cũng không nghe ra thái độ, “Mà hôm đó, tớ cũng uống nhiều, cho nên, sau đó cùng nhau vào khách sạn...”

“Đủ rồi!” Không muốn nghe tiếp nữa. Sự chán ghét không ngừng trào lên trong lòng.

“Lập Hạ, cậu có hận tớ không?” Thất Thất ngẩng đầu, mắt đã ngấn lệ.

Lập Hạ nhìn cô ấy, lòng trống rỗng. Hận Thất Thất ư? Hay là nên hận Phó Tiểu Tư? Hoặc chẳng hận ai cả? Hoặc nên hận chính bản thân mình?

“Vậy... đứa trẻ, cậu định làm thế nào? Bỏ đi ư?” Lúc nói ra câu này, Lập Hạ cảm thấy chán ghét bản thân cực độ. Nhưng muốn bản thân mình bình tĩnh nói ra câu “Sinh ra sao?” thì có phải là quá tàn nhẫn không?

“Lập Hạ!”, tay Thất Thất che lên bụng mình, là sự lạnh lẽo, “Tớ có thể sinh nó ra không? Có thể cậu không biết, tớ... đã thích Tiểu Tư bảy năm rồi.”

Khoảnh khắc ấy, Lập Hạ như nghe thấy có thứ gì đó rơi từ trên cao xuống, đập xuống đáy lòng rồi vỡ vụn. Khắp nơi là mảnh kính vỡ, rực rỡ muôn màu, phản chiếu lại những tia sáng hỗn loạn. Sau đó, lại giống như có người dùng tay bóp chặt trái tim, rồi tất cả những mảnh vỡ kia liền găm thật sâu vào tim cô.

Là đau sao? Đến cả chữ đau còn không hình dung được.

Đây không phải là câu chuyện say rượu làm càn nữa rồi. Đây cũng không còn đơn thuần chỉ là câu chuyện xác thịt quá đà nữa rồi. Lập Hạ nhìn Thất Thất, trong lòng tuyệt vọng nghĩ, giờ cậu nói với tôi cậu thích Tiểu Tư bảy năm, thì là cái gì? Còn tôi, tôi là cái gì chứ?

“Đừng nói nữa!”, Lập Hạ đứng phắt dậy, chỉ vào Thất Thất

“Lập Hạ, cầu xin cậu!”, tay của Thất Thất lạnh như băng, “Để tớ sinh đứa bé này ra đi, tớ thích Tiểu Tư nhiều không kém gì cậu mà. Nếu như cậu chịu nhường cho tớ, tớ thề rằng nhất định sẽ khiến cậu ấy hạnh phúc. Nếu như cậu không đồng ý, cũng không sao, tớ sẽ âm thầm nuôi lớn đứa trẻ, hãy coi như nó là món quà Tiểu Tư tặng cho tớ được không...”

“Đừng nói nữa!”, Lập Hạ đứng phắt dậy, chỉ vào Thất Thất mặt đang giàn giụa nước mắt, “Trình Thất Thất, trước giờ tôi chưa từng ghét cậu, trước giờ chưa từng, giờ không, sau này cũng không, nhưng nếu như cậu còn nói tiếp nữa, thì tôi sẽ thấy buồn nôn đấy!”

Đến cả Lập Hạ cũng thấy lạ rằng vì sao bản thân có thể bình tĩnh nói ra những lời này, đối diện với bản thân và Thất Thất đang khóc ròng, rốt cuộc ai mới là người phải chịu tổn thương? Đến cả Lập Hạ cũng có chút mơ hồ.

“Xin lỗi, cậu đừng giận!” Thất Thất hốt hoảng, kéo Lập Hạ ngồi xuống, “Tớ không có ý khoe khoang gì cả.”

Lập Hạ nhìn Thất Thất trước mắt, đúng vậy, trước giờ cậu chưa từng muốn khoe khoang thứ đó là bởi vì từ nhỏ tới lớn cái gì của cậu cũng đều tốt hơn người khác, rất rõ ràng, vốn dĩ chẳng cần phải khoe khoang.

Lau nước mắt, Thất Thất ngồi thẳng dậy, cô nhìn Lập Hạ, nghĩ một hồi, sau đó đồng dục nói từng câu từng chữ: “Lập Hạ, cậu đã từng nghĩ tới hoàn cảnh bây giờ của Tiểu Tư chưa? Tớ có thể giúp cậu ấy vượt qua khó khăn lúc này. Ví dụ tớ có thể báo công ty để Tiểu Tư và tớ cùng phát ngôn đại diện cho một vài quảng cáo công ích, tớ có thể báo công ty phối hợp với Lập Thông Media đập hết những tin bài bất lợi đối với Tiểu Tư, ai cũng biết địch thủ lớn nhất của Lập Thông Media chính là công ty đĩa nhạc Hoa Lực của tớ mà. Lập Hạ, những chuyện mà tớ có thể làm giúp Tiểu Tư thực sự nhiều hơn cậu rất nhiều.”

Lập Hạ đứng dậy, hất tay Thất Thất ra. Cô nói: “Cậu để tớ suy nghĩ chút đã.” Sau đó xoay người bước ra khỏi quán cà phê.

Nhìn bóng dáng Lập Hạ khuất sau cánh cửa, Thất Thất lấy điện thoại ra, bấm số gọi.

“Bác sĩ Lưu, lịch hẹn làm phẫu thuật phá thai lần trước của cháu sắp xếp vào tuần tới đi. Phiền chú rồi!”

Bước ra khỏi quán cà phê, nước mắt Lập Hạ lập tức tuôn trào.

Thất Thất, trước đây tôi chưa từng ghét cậu, giờ cũng thế. Người mà tôi ghét là chính bản thân mình. Tôi ghét bản thân mình chẳng thể làm được chuyện gì.

Đủ chuyện hỗn loạn xuất hiện trong đầu, tất cả hình ảnh, tất cả âm thanh, thậm chí cả những mùi vị khó chịu ngập tràn trí óc Lập Hạ, cô suýt chút nữa quy xuống ven đường nôn ra. Dạ dày khó chịu vô cùng, ngồi bên vỉa hè, gió xuân vẫn rất lạnh. Lập Hạ đột nhiên nghĩ, nôn mửa giờ chẳng phải là việc của Thất Thất sao? Thế là cô cười lớn.

Nụ cười mang theo những giọt nước mắt ấy, là nụ cười khó quên nhất trong đời.

Lập Hạ nhìn Tiểu Tư đang ngồi bất động trên ghế sofa, trong bóng tối, chẳng ai thấy được lệ tràn trong mắt. Trước đây cô vẫn luôn cảm thấy Tiểu Tư giống như thiên thần, thậm chí cả khi mình và cậu ấy

hôn nhau cũng căng thẳng vô cùng, thậm chí cô còn cảm thấy làm làm vậy sẽ vấy bẩn chàng trai đẹp đẽ trong sạch này. Nhưng bây giờ, bạn thân từ nhỏ tới lớn của cô, nói với cô rằng trong bụng của cô ấy đang mang đứa con của người mà cô từng nghĩ là thiên thần ấy.

Lập Hạ ép bản thân mình không được nghĩ tới cảnh Tiểu Tư và Thất Thất thân mật cùng nhau, nhưng những hình ảnh ấy cứ không ngừng chập chờn trong đầu. Mùi vị trên người Phó Tiểu Tư, làn da trơn nhẵn của Thất Thất, mái tóc mà trước giờ Phó Tiểu Tư không để người khác tùy tiện động vào, đôi tay được gìn giữ vô cùng của Thất Thất... Tất cả những thứ ấy quấn quýt lấy nhau, thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề của Phó Tiểu Tư và tiếng rên của Thất Thất, cảm giác buồn nôn trong dạ dày ngày càng tăng. Lập Hạ nhắm chặt mắt, sợ bản thân không kìm được sẽ nôn ra.

“Tiểu Tư, lúc mình đi Vũ Hán, cậu với Thất Thất đi uống rượu à?”

“Ừ.”

Một chữ. Ngữ khí rất bình thản. Chữ mà bản thân cô đã quen từ thời trung học. Nhưng giờ, vẫn chỉ có thể có được một chữ đó mà thôi. Dường như tình cảm bao năm vẫn không thể khiến cậu ấy thay đổi chút thái độ nào với mình. Trước đây là một chữ “Ừ”, bây giờ vẫn vậy.

“Sau đó Thất Thất đưa cậu vào khách sạn?”

“Đúng, cậu hỏi những chuyện đã qua đó làm gì!”

Ngữ khí mất kiên nhẫn, vẻ mặt chán ghét.

Giống như ai đó ghim một nắm đinh vào tim mình, sau đó lại ra sức giẫm thật mạnh cho từng chiếc cắm chặt sâu hơn.

“Không có gì... Tớ vừa nói chuyện với Thất Thất, nên tiện hỏi thôi... Cậu vẫn đang lo lắng chuyện của Chi Ngang sao?”

“Giờ tớ không muốn nói chuyện! Cậu đừng làm phiền tớ nữa!”

Cậu đừng làm phiền tớ nữa.

Tớ sẽ không. Làm phiền cậu nữa.

Khóc cả một đêm, cuối cùng cũng cạn nước mắt. Giờ mắt khô tới mức không thể chảy ra thêm bất cứ thứ gì. Lập Hạ thu dọn hành lý, đem tất cả những thứ mình đã quen dùng trong phòng làm việc bỏ vào trong túi.

Chiếc bút mực quen dùng, là bút mực của Tiểu Tư thời trung học.

Chiếc máy tính cầm tay quen dùng, là Tiểu Tư đi mua cùng.

Chiếc cốc trắng quen dùng, là một đôi với chiếc cốc xanh lam của Tiểu Tư.

Chiếc gối dựa quen dùng, bên trên có hình nhóc Sonic mà Tiểu Tư thích nhất.

Thật muốn đem hết những thứ có thể mang được theo, nhưng túi của cô không đủ rộng. Nếu như sớm biết có một ngày phải lặn lẽ rời đi thế này, nếu như sớm biết có một ngày cậu sẽ nói với tớ câu “Cậu đừng làm phiền tớ nữa”, tớ sẽ mua một chiếc túi thật to, to tới mức có thể đựng được tất cả ký ức, đựng được cả bàn ghế, thậm chí cả giường nữa. Giống như một chú ốc sên, mang trên lưng căn nhà của mình đi nơi khác. Trên mọi nẻo đường đều mang theo.

Lập Hạ khẽ khàng mở cửa phòng Phó Tiểu Tư, ánh trăng vừa khéo chiếu lên khuôn mặt đang say ngủ của cậu. Dấu vết nước mắt vẫn vương trên khuôn mặt anh tuấn nhưng gầy gò ấy. Lập Hạ nhìn khuôn mặt đang chìm trong giấc ngủ say của Phó Tiểu Tư, nước mắt lại rơi xuống. Vốn tưởng rằng mắt mình đã không còn thứ có thể chảy ra, nhưng giờ, lệ lại ngập đầy đáy mắt.

Tiểu Tư, tớ rất muốn được từ biệt cậu một cách nghiêm túc. Tớ rất muốn được ôm cậu khóc to một trận, sau đó mới rời đi. Cho dù sau này trong cuộc đời, sẽ chẳng còn tồn tại ba chữ “Phó Tiểu Tư” mà tớ từng cho là quan trọng nhất thế giới này nữa, thì để tớ gục vào vai cậu khóc một trận thật to trước khi rời đi cũng được mà nhỉ. Trong những bộ phim, tiểu thuyết, câu chuyện, tất cả những người từng yêu nhau thật lòng, đều sẽ mang theo những nỗi đau sâu nhất mà từ biệt. Nhưng tớ không ngờ, câu nói cuối cùng hai đứa mình nói với nhau, lại là câu “Cậu đừng làm phiền tớ nữa” của cậu.

Mỗi lần nghĩ tới đây, tớ đều không nén nổi sự đau lòng.

Tiểu Tư, lúc cậu nói những lời ấy, không cảm thấy rằng tớ sẽ đau lòng sao? Trước đây khi làm bất cứ việc gì, tớ đều sẽ nghĩ làm thế này liệu Tiểu Tư có không vui không? Vì trước đây trong cuộc đời tớ, tớ thực sự cảm thấy, Phó Tiểu Tư, người trước mặt tớ lúc này đây, người có khuôn mặt anh tuấn mà lạnh lùng đứng trước mặt tớ đây, chính là tất cả của tớ, thế giới duy nhất.

Cho đến tận bây giờ, tớ vẫn nghĩ như vậy. Chỉ là, ở đằng trước phải thêm một chữ “Đã từng” thôi.

Đã từng là tất cả của tớ, thế giới, duy nhất.

--- Năm 2005, Lập Hạ

Tàu hỏa rời khỏi Bắc Kinh.

Lập Hạ ngồi cạnh cửa sổ, còi hơi rền vang. Lập Hạ không nói với bất cứ ai việc mình đi. Thậm chí cũng không nói với Ngô Kiến.

Lấy điện thoại ra, tìm số của Thất Thất, sau đó gửi đi một tin nhắn: “*Xin hãy chăm sóc Phó Tiểu Tư. Nhớ cậu!*”

Sau đó Lập Hạ tháo thẻ sim, ném ra ngoài cửa sổ.

Trong không gian sượt qua một mảnh kim loại ánh vàng. Sau này, trên thế giới không còn ai có thể tìm

được Lập Hạ nữa.

Giống như trên thế giới chưa từng tồn tại một người tên Lập Hạ.

Sau ba ngày liên tục không thể gọi được cho Lập Hạ, Ngô Kiến chạy tới văn phòng. Lúc đầu Ngô Kiến còn tưởng không có ai, tối thui, không bật đèn, nhưng cửa không khóa, đến khi bật đèn lên mới nhìn thấy Phó Tiểu Tư đang ngồi trong góc phòng.

Râu ria xồm xoàm mọc dài dưới cằm và phía trên môi. Đầu tóc rối bời.

“Tiểu Tư... Sao cậu lại...”

Tiểu Tư ngẩng đầu lên, nhìn Ngô Kiến rất lâu, sau đó mới tựa như sống lại, lao qua túm lấy điện thoại của Ngô Kiến, nước mắt rơi xuống như mưa, “Ngô Kiến, có thấy Lập Hạ đâu không? Có thấy Lập Hạ đâu không?”

Có thấy Lập Hạ đâu không?

Có thấy Lập Hạ đâu không?

Từ chỗ Phó Tiểu Tư quay về, Ngô Kiến vẫn không hiểu được vì sao Lập Hạ đột nhiên biến mất. Vừa mới đồng ý sẽ giúp đi tìm Lập Hạ, cô mới dỗ được Phó Tiểu Tư đi ngủ. Phó Tiểu Tư nằm xuống ba phút đã ngủ rất say.

Chắc đã rất nhiều ngày chưa ngủ rồi. Ngô Kiến trong lòng khẽ nhói đau. Cô thậm chí chẳng có cách nào tin rằng chàng trai mang vẻ mặt chán nản, khuôn mặt râu ria tiều tụy kia chính là hoàng tử Phó Tiểu Tư năm đó. Cho nên Ngô Kiến không nỡ nói với cậu ấy rằng giờ khắp Bắc Kinh đều dán đầy ảnh của Lục Chi Ngang, truy nã toàn thành phố.

Thời gian đã thay đổi quá nhiều. Như thế mới trôi qua một giây thôi, nhưng kỳ thực đã tám năm rồi. Trường trung học phổ thông Thiển Xuyên số 1 năm 1995, con phố Bắc Kinh năm 2003. Giống như hai không gian, hai thế giới khác biệt.

Ngô Kiến ngẩng đầu, ánh trăng treo trên bầu trời cao, chiếu luồng sáng bàng bạc xuống thế gian.

Trăng vĩnh viễn chẳng bao giờ biết được những bi hoan ly hợp của nhân gian, chỉ bày ra khuôn mặt có sáng, tối, tròn, khuyết, khiến người ta càng cô đơn hơn trong những phút cô đơn.

Lúc leo đến bậc cầu thang cuối cùng, Ngô Kiến nhìn thấy Đoạn Kiều đang ngồi trước cửa phòng mình. Anh ấy muốn nói gì đó nhưng lại thôi, biểu cảm khuôn mặt không hiểu là chán nản hay đau lòng.

Khoảnh khắc ấy, Ngô Kiến giống như mơ hồ cảm nhận một tương lai tàn khốc đang ở phía trước, một cơn gió thổi qua trong lòng, âm thanh hun hút trống rỗng.

Đoạn Kiều nói: “Ngô Kiến, nhà trường trao cho anh một suất học bổng... Đại học Cambridge...”

Lòng chợt chìm xuống đáy nước, sau đó sự thương cảm trào lên.

“Vậ ư...”

“Phải đi... tám năm...”

Một quãng thời gian dài như vậy. Giống như xuyên qua biết bao thế kỷ. Năm tháng mong manh. Nhưng đời người còn mong manh hơn nữa.

“Đúng thế, tám năm sau, em đã ba mươi tuổi rồi.”

“Ngộ Kiến, em nói xem, anh có nên đi không?”

“Đi chứ. Có thể đến Đại học Cambridge để học ngành Kiến trúc mà anh yêu thích nhất, đó chẳng phải điều anh vẫn luôn mong ước hay sao?”

“Đó là vì ngày trước nghĩ rằng chắc chắn không thể thành sự thật được, cho nên mới suốt ngày lải nhải trước mặt em...”

“Hơ, có gì khác nhau sao. Giờ thành sự thật rồi, nên vui mới phải.”

“VẬY... Em có đợi anh không?”

Em có đợi anh không? Câu hỏi như thế này, giống như những chiếc lá trôi nổi trên mặt hồ. Nếu như không trả lời, sẽ cứ thế mà chìm xuống đáy, sau đó dần dần bị cát phủ lên, bị bùn vùi lấp, trở thành một bí mật không ai biết dưới lớp vỏ Trái đất, đến tận khi vỏ Trái đất phân tách, lộ ra mạch hóa thạch cứng rắn. Chiếc lá vàng ngày ấy, sớm đã biến thành vết tích trên đá cứng.

“Anh cần em chờ anh sao? Tám năm... Là dài, hay là ngắn?”

“Hoặc không cần đợi nữa. Lúc đó, chắc Ngộ Kiến cũng đã thích người khác mất rồi.”

“Anh cảm thấy như vậy sao?”

“Ừ. Một cô gái ưu tú như Ngộ Kiến, chắc chắn sẽ được rất nhiều chàng trai theo đuổi.”

“Ừ. Chắc là vậy. Có khi còn quay lại Thiển Xuyên tìm Thanh Điền nữa ấy chứ.”

“...Vậy sao?”

“Có thể. Hoặc cũng có thể không. Em cũng không biết.”

Ngộ Kiến cứ có cảm giác như một người khác đang nói chuyện, thoát ra khỏi thân thể mình, linh hồn đang trôi dạt trên đầu, cúi xuống nhìn cuộc biệt ly trước mặt, cứ như câu chuyện ấy chẳng hề liên quan tới mình. Nhưng mà, nước mắt của linh hồn không hình không dạng, cho nên dù có khóc đến xé lòng, cũng chỉ gây ra một rung động rất nhẹ trong không khí mà thôi.

Anh không thể nhìn thấy.

“Em mở cửa, anh vào ngồi chút đi. Em muốn ra phố đi dạo một lát.” Ngộ Kiến nói.

Đoạn Kiều nhìn bóng lưng Ngộ Kiến biến mất sau dãy cầu thang, tiếng bước chân ngày một xa dần. Cậu chờ đợi ngồi trong bóng tối.

Sau đó cậu đột nhiên đứng dậy, chạy như điên xuống dưới lầu.

Ngô Kiến, giây phút em đi xuống cầu thang, anh đột nhiên xuất hiện một cảm giác trước giờ chưa từng có - sợ mất em. Khi tiếng bước chân của em ngày một xa dần, anh rất sợ sẽ không bao giờ được nhìn thấy em nữa.

Trong giây phút ấy, anh thực sự cảm thấy rằng, cái gì mà Cambridge cái gì mà thạc sĩ, cái gì mà tương lai tiền đồ xán lạn, những thứ đó so với quãng thời gian được ở bên cạnh em, chúng nhỏ bé tới mức khiến anh cảm thấy nực cười. Trong những tháng ngày bên cạnh em, em dạy cho anh thật nhiều điều. Có dũng khí đối mặt với trắc trở, có cả cách đối xử với hạnh phúc, có cả việc yêu. Những thứ mà em đã dạy anh, bất luận anh ở nơi đâu, cũng không thể học được.

Cho nên, Cambridge cái gì?! Đẹp hết đi!

Ngô Kiến, kết hôn với anh nhé!

Kết hôn với anh nhé!

--- Năm 2003, Đoạn Kiều

Ngô Kiến xuống khỏi cầu thang thì bắt đầu chạy, ngày càng nhanh, ngày càng nhanh, giống như trong cơ thể đang có một đoàn tàu hỏa đang gầm vang.

Đoàn người xung quanh nhanh chóng tụt lại phía sau. Trong giây phút ấy, trong đầu hiện lên nụ cười của Lập Hạ. Lập Hạ, mình muốn gặp cậu quá, cậu đang ở đâu? Cậu đang ở đâu?

Những cửa hiệu bên đường tỏa ra ánh đèn ấm áp, rèm cửa bằng vải bông dày. Những thứ ấy tựa như khói mây chẳng chút quan trọng, thổi lướt qua bên cô. Phía sau vang lên tên cô, là Đoạn Kiều đang gọi.

Anh cảm thấy giờ quay lại đuổi theo em, thì còn tác dụng gì nữa chứ?

Tay bị người đằng sau giữ lấy, cô đang định sang đường thì bị kéo trở lại làn đường dành cho người đi bộ. Quay đầu nhìn, cô cho người ở phía sau một cái bạt tai, trong giây phút ấy, cô kéo tay của mình ra nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Đoạn Kiều.

Ngô Kiến quay người chạy sang bên đường đối diện, cũng chẳng nhìn rõ là đèn đỏ hay đèn xanh. Lúc ấy Ngô Kiến thực sự cảm thấy bất kể là đỏ hay xanh thì cũng chẳng quan trọng. Trong phim chẳng phải đều như vậy sao, khi chia tay, nữ chính bị ruồng bỏ sẽ chết trên đường, giống như một đóa sen máu nở rộ.

Nhưng mà, trời xanh vĩnh viễn chẳng bao giờ giống như mấy bộ phim truyền hình kém cỏi ấy. Ngô Kiến chạy sang tới bên đường đối diện, ngẩng đầu lên nhìn thì đúng là đèn đỏ thật, nhưng mình đã an toàn chạy qua đường sao?

Nước mắt không kìm lại được nữa, lăn nhỏ xuống lòng bàn tay. Tay bị miệng quá chặt, khiến cảm đau buốt.

Đang muốn chạy tiếp thì phía sau vang lên tiếng phanh xe chói tai và tiếng va chạm, quay đầu lại, trên đường là một vệt phanh xe rất dài, một chiếc xe chở hàng lớn đổ ngang giữa đường, dưới bánh xe là chiếc áo khoác gió màu đỏ quen thuộc, dưới chiếc áo có máu chảy ra, rồi dần dần lan rộng.

Giống như một bông sen máu, điểm lệ nhất, giữa trung tâm thành phố.

Năm 2003 thoáng chốc đã qua đi.

Sau khi rơi rất nhiều trận tuyết lớn, Bắc Kinh dần lấy lại quang cảnh tươi đẹp.

Lại sắp đến Tết âm lịch rồi. Trên đường rất nhiều trẻ con đốt pháo, trên mặt đất cơ man là mảnh vụn giấy đỏ và mùi lưu huỳnh xộc vào mũi.

Một cô bé đeo nơ đỏ kéo tay mẹ bước qua dòng người trên cầu đi bộ, suốt dọc đường khi ăn mỳ xin tiền, cô bé sẽ thuận tay thả đồng xu trong tay vào bát của những người ăn mỳ trước mặt.

“Mẹ ơi, đôi mắt của người ăn mỳ vừa nãy đẹp quá vừa to sáng, giống như mắt của mình tỉnh điện ảnh ấy.”

“Nhóc con nói lung tung. Ăn mỳ thì có gì đẹp chứ. Ba mới là người đẹp nhất!”

Người ăn mỳ đó thu lại chiếc bát, chậm chậm đi lên cầu đi bộ. Lúc ngồi dưới đất thì không nhìn ra, đứng lên mới phát hiện hóa ra cậu ta lại cao như vậy. Đáng người thẳng tắp, ngũ quan rõ nét. Tuổi trẻ tới mức có gì đó không đúng.

Lúc lên cầu đi bộ, chân đau vô cùng. Nhất là vào mùa đông. Bắt đầu từ mùa thu, bởi vì liên tục ngủ ở gầm cầu, ven đường và dưới cống, đầu gối ngày càng trở nên mất cảm hơn. Thời tiết hơi chút trở lạnh hoặc trời mưa trời tuyết, xương cốt đều sẽ đau âm ỉ.

Đã nửa năm rồi. Trên đường khi đi qua những cửa hàng sang trọng, trong kính là một kẻ râu ria xồm xoàm, quần áo rách rưới, mái tóc dài bết hết vào nhau, bên trên dính đầy dầu mỡ. Dầu mỡ trên quần áo thì lại càng nhiều hơn, một lớp dày. Nhưng mà, lớp dầu mỡ có dày bao nhiêu cũng không thể chống lại nỗi cái lạnh của mùa đông. Cậu ta học được từ những kẻ lang thang khác rất nhiều chiêu, ví dụ như làm thế nào để nhét báo cũ vào trong quần áo để giữ ấm, làm thế nào để bới trong thùng rác ra thứ gì đó có thể ăn mà không bị đau bụng, làm thế nào để tìm thấy một nơi nhìn tưởng như rất lạnh nhưng thực ra lại không hề có gió để ngủ qua đêm, rồi thì chiếc cầu đi bộ nào có người qua đường hay cho tiền nhất.

Những điều đó, đều là những người tình cờ gặp được dạy cho cậu ta.

Trên tấm biển quảng cáo bên đường, là một chàng trai có nụ cười xán lạn như ánh thái dương, suốt dọc con phố này đều là nụ cười của chàng trai ấy. Người ăn mỳ đứng nhìn tấm biển quảng cáo rất lâu, thu hút sự chú ý của người qua đường. Cậu ta ý thức được là mình đã khiến nhiều người chú ý, thế là lặng lẽ rẽ vào một con ngõ nhỏ.

Trên tấm biển quảng cáo là một chàng trai có nụ cười ấm áp nhưng trong mắt lại có một làn sương dày che phủ, là họa sĩ có lượng sách bán được nhiều nhất Trung Quốc. Cậu yên lặng đứng dưới gốc cây rã hương, mặc đồng phục đen trắng, xách cặp, lặng yên đứng chờ. Ở phía sau cậu, là vầng dương đang dần

dần lên cao, hoặc là ánh tịch dương đang dần lặn xuống.

Tác phẩm lớn năm 2004 của Phó Tiểu Tư, tác phẩm cuối cùng trước khi gác bút - “Thiên Sứ” chính thức lên kệ toàn quốc.

Trước cửa hiệu sách Tân Hoa bày đầy những quyển sách bán chạy mới nhất, rất nhiều nữ sinh tụ tập ở cửa, trên tay đều đang lật giở cuốn “Thiên Sứ”. Sau đó nhìn thấy một người ăn mày bước qua, họ hốt hoảng cầm cuốn sách ra thanh toán, rồi vội vã rời đi.

Trong một buổi chiều gần cuối năm, một người ăn mày đứng trước cửa hiệu sách Tân Hoa, giở xem một cuốn sách ảnh. Những người xung quanh đều chỉ trỏ, cảm thấy vô cùng kỳ quái. Nhưng người ăn mày đó chẳng hề hay biết.

Tất cả mọi người đều nhìn cậu ta lật từng trang từng trang, sau đó người ăn mày đột nhiên bật khóc một cách kỳ lạ.

Nhân viên bán hàng của hiệu sách Tân Hoa tên Tiểu Nguyễn, vừa tốt nghiệp đại học, vào đây thực tập, vừa rồi mới sắp xếp lại số sách trên giá nên không biết chuyện xảy ra bên ngoài, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng khóc thấu tận tâm can mới chạy ra ngoài xem đang xảy ra chuyện gì.

Là một người ăn mày, mặc quần áo rách rưới, đi chân đất trong mùa đông, chân bị lạnh cóng đến mức sắp hồng tới nơi. Người đó đang xem cuốn sách ảnh mới trên kệ, đôi tay cầm cuốn sách vì dùng lực quá mạnh nên các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, và trong cổ họng của người đó, giống như đang phát ra tiếng nứt vỡ khàn đặc. Tiếng khóc như vậy thường chỉ là của trẻ con mà thôi, những đứa trẻ bị mất đồ chơi hoặc mất kẹo thường sẽ khóc ầm lên như vậy.

Tiểu Nguyễn muốn bảo người đó bỏ cuốn sách xuống, nhưng lại không dám bước tới. Dáng người cao như vậy, lại còn cường tráng, thực sự khiến người ta sợ.

Thế là cô báo cảnh sát.

Khi cảnh sát tới, người ăn mày đó vẫn đang khóc. Lúc mới đầu, cảnh sát còn không chú ý lắm, tưởng là một người điên, chuẩn bị đuổi đi. Nhưng vừa bước lại gần để nhìn thì đột nhiên ấn mạnh người đó xuống đất, chân giẫm lên mặt cậu ta, trói tay của cậu ta ra phía sau.

Tiểu Nguyễn vẫn chưa hiểu gì, người ăn mày bị cảnh sát giẫm xuống đất kia có chút đáng thương, nhưng lại không hề chống cự, chỉ không ngừng khóc, không ngừng khóc. Trong lòng Tiểu Nguyễn nổi buồn dâng lên từng hồi. Tiểu Nguyễn cảm thấy thực sự là quá đáng quá.

“Tôi chỉ báo cảnh sát để bảo các người đuổi người này đi thôi, đừng đối xử với anh ta như vậy, người này cũng đâu có làm gì sai đâu...”

“Tiểu cô nương, cô ngây thơ quá, cô có biết cậu ta là ai không? Nhìn lệnh truy nã dán ở trên tường kia đi!”

Người ăn mày đó bị dẫn đi trong ánh nhìn của tất cả mọi người, Tiểu Nguyễn đi tới bên đường, nhìn lệnh truy nã trên tường, trên đó là bức ảnh của một chàng trai trẻ cao ráo, anh tuấn, lông mày rậm, chiếc mũi cao. Khóe miệng đẹp đẽ hơi mỉm cười. Xuôi xuống dưới bức ảnh có một dòng chữ: Lục Chi Ngang, phạm tội mưu sát, truy nã toàn thành phố.

Tiểu Nguyễn thầm kinh ngạc, một người đẹp trai như vậy sao có thể là tội phạm giết người chứ. Quay đầu lại, cuốn sách ảnh đang mở ra bị gió thổi về trang đầu tiên. Tiểu Nguyễn cầm lên, trang đầu tiên còn lưu lại dấu ngón tay của người ăn mày.

Trong tranh là một chàng trai, mái tóc dài mềm, gần như giống hệt với người ăn mày vừa này, bên cạnh là một cô gái, tóc dài, lúc cười khiến người ta có cảm giác giống như ánh nắng sáng nhất của mùa hạ.

Trên tranh có một đoạn văn, Tiểu Nguyễn nhỏ giọng đọc:

Những chàng trai ấy, dạy tôi trưởng thành,

Những cô gái ấy, dạy tôi biết yêu.

Họ từng xuất hiện trong cuộc đời tôi

Sau đó biến mất không còn dấu vết.

Nhưng, tôi không tin họ là thiên sứ

Họ là những chàng trai và cô gái bình thường nhất trên thế gian,

Bởi vậy nên tôi vẫn đứng chờ dưới gốc rã hương

Vì tôi tin, rồi một ngày họ sẽ quay về

Quay về tìm tôi, dạy tôi nhiều điều hơn nữa.

...

Tiểu Nguyễn quay đầu lại nhìn người ăn mày vừa bị bắt đi kia, bóng dáng của người đó biến mất trong biển người cuộn cuộn.

Nhưng không biết vì sao, tiếng khóc bi thương của người đó cứ quanh quẩn bên tai, quanh quẩn, càng bay càng cao, trong vòm trời huyền ảo của thành phố, cứ vọng đi vọng về.

Những chàng trai ấy dạy tôi trưởng thành,

Những cô gái ấy dạy tôi biết yêu.

Hạ Chí năm 2005

Chương kết

Những chuyện ta tưởng đã xảy ra, thực chất chưa từng xuất hiện.

Những người ta tưởng đã từng yêu, thực ra vẫn luôn yêu ta.

Side A: Ngô Kiến

Nhiều khi dạo bước trên con đường rợp bóng rã hương ở Thiến Xuyên, tôi thường nhớ về nơi đây vào mười năm trước. Khi ấy tôi vẫn là cô thiếu nữ lớp 10 đầy mộng mơ và ước vọng, vậy mà giờ đây đã thành vợ người ta rồi, có lẽ chẳng mấy mà lên chức mẹ.

Tối nào Thanh Điền cũng sẽ đi dạo cùng tôi. Bất ngờ thay, ánh hoàng hôn vẫn không thay đổi gì so với mười năm trước. Tôi thường tự hỏi phải chăng Thiến Xuyên thuộc về một thiên đường khác. Khi thế giới ngoài kia đang đổi thay từng ngày thì dù mười năm, hai mươi năm, hay một trăm năm trôi qua, nơi đây chắc chắn vẫn sẽ ẩn mình dưới tán rã hương tránh nắng hè.

Nhiệt độ nóng bức, ánh nắng rực rỡ.

Chiếc nhẫn cũ trên tay đã đổi thành một chiếc nhẫn kết hôn nhỏ nhắn tinh tế bằng bạch kim. Chiếc nhẫn bạc trước kia Thanh Điền làm cho tôi đã được cất cùng một hộp với chiếc của anh rồi, tương lai nó sẽ thuộc về con trai hoặc con gái của chúng tôi, chúng tôi sẽ kể cho các con nghe cha mẹ chúng đã tìm thấy hạnh phúc ra sao.

Đôi khi tỉnh giấc, trong ánh nắng ban mai, tôi lại thảng thốt tự hỏi, những chuyện đã xảy ra trong suốt mười năm qua có thật không?

Tôi đã không còn thường xuyên nhớ tới Đoạn Kiều nữa rồi.

Chỉ khi nào đắm mình trong ánh hoàng hôn cô độc, hay những khi chuyển mùa, nhìn từng đàn chim nhạn chao liệng trên bầu trời, tôi sẽ mơ hồ nhớ lại gương mặt của Đoạn Kiều. Đôi mắt to, sống mũi dọc dừa và cả lúm đồng tiền ở hai bên má nữa. Người ta đồn rằng chàng trai nào có má lúm cũng rất giỏi tán tỉnh, nhưng tôi đã chẳng còn nhớ anh ấy từng nói những lời đường mật nào với mình nữa.

Thời gian có thể bao phủ cuộc đời ta dễ dàng như một con sóng.

Ký ức duy nhất về Đoạn Kiều mà tôi còn nhớ chính là câu chuyện về thiên thần. Tôi nhớ mình đã từng nói với anh ấy rằng, tôi nghĩ Thanh Điền là thiên thần của cuộc đời tôi, anh dạy tôi trưởng thành dạy tôi biết yêu. Nào ngờ thiên thần thực sự trong đời tôi lại chính là Đoạn Kiều.

Anh ấy vội vàng xuất hiện trong cuộc đời tôi. Anh ấy đứng sau chiếc bàn thu ngân của cửa hàng tiện lợi, hiện diện trong màn tuyết lớn ở Bắc Kinh, rồi xuất hiện trước cổng quán bar đón tôi tan làm. Đoạn Kiều dạy tôi tình yêu thực sự, dạy tôi cuộc sống tốt đẹp là như thế nào, dạy tôi đừng bao giờ gục ngã chỉ vì xuất thân nơi tỉnh lẻ, dẫu là đứa bé nhà quê cũng có thể trở thành kiến trúc sư tài ba nhất. Những lời ấy của anh ấy, tôi vẫn còn nhớ mang máng.

Còn một mảnh ký ức về Đoạn Kiều nữa, đó chính là nơi anh ấy sinh ra. Vĩnh Ninh là một thị trấn nhỏ ven biển, anh được ngắm biển ngay từ nhỏ nhưng chưa bao giờ được ngắm tuyết, khi nhìn thấy trận tuyết đầu tiên ở Bắc Kinh, anh còn bị bạn bè chế giễu nữa. Mà nay có lẽ Đoạn Kiều đã lên thiên đường rồi, trước kia khi giải thích ý nghĩa cái tên của quê hương anh, anh đã nói rằng “Vĩnh Ninh nghĩa là *bình yên mãi mãi*”, vậy chốn thiên đường cao vời với ấy phải chăng là một Vĩnh Ninh khác?

Sau này tôi từng tự tới Vĩnh Ninh một lần, đó là một nơi cực kỳ hẻo lánh.

Nơi đây vẫn giữ nguyên màu sắc nông thôn truyền thống, nơi ruộng lúa bao la xanh ngắt một màu, tản ra mùi hương quen thuộc của mùa hè. Khi tôi đứng một mình bên biển, nghe tiếng sóng vỗ mà như tiếng anh thì thầm với tôi.

Không thể cùng anh đi ngắm biển là điều tôi tiếc nuối nhất trên đời.

Em của hiện tại đã có thể bình tĩnh khi nhớ về anh, khi nhắc tới anh giọng em cũng không còn đượm buồn nữa. Em của hiện tại đã có thể không khóc mà nói rằng anh đã tới thiên đường rồi, và em cũng đã có thể dằn lòng không nhớ về anh trong một khoảng thời gian dài.

Đôi khi gương mặt nghịch ngợm và hai má lúm đồng tiền của anh sẽ chợt xuất hiện trong tâm trí em, giống như trước kia anh rất thích đột nhiên ôm chầm lấy em từ phía sau vậy.

Cũng chỉ là đôi khi thôi, khi đứng trên con đường tấp nập người xe qua lại, em sẽ hơi nhớ vòng tay vững chãi từng bao bọc em trong một thế giới yên bình.

Và cũng chỉ là đôi khi, em sẽ ngây người nhìn vài nam sinh làm thêm ở cửa hàng tiện lợi.

Anh thấy không, thời gian quả là vị thuốc chữa lành hữu hiệu nhất.

Những vết thương đã tưởng chừng không bao giờ có thể khép miệng, những cơn đau tưởng chừng sẽ chẳng thể nào quên, đều bị mài mòn dần dưới bàn tay của thời gian.

Anh từng nói: “Khi anh yêu em, màn đêm sẽ sáng rực rỡ tựa ban ngày, bởi anh đang thiêu đốt cả sinh mạng để yêu em.”

Anh đã làm rất nhiều chuyện khiến em cảm động, chính điều ấy đã khiến em một lần nữa cảm thấy thế giới này đáng yêu hơn.

Thỉnh thoảng nhìn thấy đám học sinh trường cấp ba Thiển Xuyên số 1 đạp xe lao xuống sườn dốc, khoảnh khắc ấy em sẽ nhớ tới chúng ta vào những năm tháng còn non trẻ, Lập Hạ, em và anh cũng từng đạp xe lao dốc từ cổng trường tới chân núi y như chúng.

Lập Hạ, đôi khi mình lại nghĩ liệu cậu có thật sự tồn tại, hay chỉ là một nhân vật trong trí tưởng tượng của mình? Cậu kéo mình vào một thế giới hoàn toàn xa lạ, nơi có Thất Thất, Phó Tiểu Tư và Lục Ngang, những con người truyền kỳ như thể thực sự đã từng hiện diện trong cuộc sống của mình sao? Thỉnh thoảng mình lại tự hỏi bản thân như vậy. Ngày đó bước trên đường, thấy gương mặt Thất Thất xuất hiện trên màn hình điện tử cực lớn, mình còn không dám nói với Thanh Điền rằng, anh xem, chúng em từng là bạn thân đấy. Lập Hạ cậu biết không, giờ Thất Thất đã không còn là nữ nghệ sĩ mới xuất sắc nhất mà là nữ ca sĩ xuất sắc nhất rồi. Mình mừng thay Thất Thất.

Lập Hạ, cậu còn nhớ những kỷ niệm thời cấp ba không? Có những kỷ niệm tới nay vẫn in rõ mồn một trong tim mình. Nếu khi ấy không có cậu thì quãng thời gian học cấp ba đã chẳng khiến mình lưu luyến đến thế. Trong những đêm mưa ấy, vì có cậu nên bước trên đường mình chẳng còn sợ hãi. Khi phía trước có người đợi ta, ta sẽ trở nên dũng cảm, vào những lúc ấy, mình chỉ muốn nắm tay cậu chạy đi như bay. Mà

nay mỗi khi nhớ tới hình ảnh nắm lấy tay cậu, mình sẽ cảm thấy mình như trở lại thời thiếu nữ, vẫn là cô gái nổi loạn hư hỏng tràn đầy hy vọng về tương lai, dẫu rằng giờ mình đã là vợ người ta.

Lập Hạ, giờ cậu đang ở nơi đâu?

Người ta thường nói gái ngoan lên thiên đường, gái hư lạc tứ phương. Thế nhưng một Ngô Kiến đã từng là gái hư nay đã trở về Thiển Xuyên bắt đầu một cuộc sống bình yên, còn cậu, giờ cậu đang dừng bước ở phương trời nào?

Nhiều khi đứng đợi bên đường hay xách túi to túi nhỏ ra khỏi hàng tiện lợi, khi mình rảnh rỗi đứng lặng dưới tán rã hương trong trường cấp ba Thiển Xuyên số 1, mình sẽ mơ hồ cảm thấy như cậu đang kề bên, chưa từng đi đâu.

Cậu vẫn luôn ở đây, chưa từng xa rời.

Side B: Lục Chi Ngang

Trước kia tớ chỉ đọc những dòng chữ miêu tả bầu trời sau bốn bức tường nơi trại giam trong tiểu thuyết, nhưng khi được thấy tận mắt rồi mới biết, hóa ra nó không nhỏ hẹp như thế.

Bầu trời vẫn rất bao la với những áng mây trôi lững lờ.

Tiểu Tư, phải chăng cậu đang tức giận vì tớ mãi không chịu nhận yêu cầu thăm viếng của cậu? Nếu vậy tớ rất xin lỗi, thế nhưng tớ rất sợ phải nhìn thấy gương mặt đau đớn của cậu. Thực ra tớ biết, chắc chắn cậu luôn nghĩ tớ bị cậu liên lụy đúng không? Phải chăng cậu vẫn sống với tâm trạng tự trách ấy?

Tớ biết cậu là người như thế.

Tớ chỉ muốn nói với cậu, tớ chưa từng hối hận, nếu được làm lại lần nữa, có thể tớ sẽ bình tĩnh hơn, lý trí hơn, nhưng điều đó không có nghĩa rằng tớ hối hận.

Nếu buộc phải chỉ ra điều gì khiến tớ buồn lòng, thì có lẽ là không được nhìn thấy cảnh cậu kết hôn, không thể nhìn thấy gương mặt sung sướng khôn tả của cậu khi lên chức ba, không được nhìn thấy cậu bước tới từng đỉnh cao danh vọng trong sự nghiệp của mình, không thể giúp cậu tạo dựng một tương lai ngày càng tươi sáng, không thể bên cậu hằng ngày cho tới khi mắt mờ tay chậm, không thể tâm sự với cậu về những năm tháng thanh xuân của chúng ta khi về già. Chỉ những điều ấy mới khiến tớ cảm thấy buồn đau.

Vì ả ta không chết nên tớ không bị phán tử hình.

Lúc mới bắt đầu, tớ cảm thấy thời gian ở tù chung thân quá dài, dài tới mức không thể diễn tả bằng từ “dài” nữa. Cái gọi là dài đều có một điểm đích, nhưng “chung thân” lại là một khái niệm như thế nào đây.

Nhưng một ngày nọ tớ chợt nhận ra rằng, cậu xem khoảng thời gian từ lớp 10 tới bây giờ chỉ như một cái chớp mắt, mười năm đã qua rồi, mà đời người liệu được mấy lần mười năm nữa? Nếu tớ thọ được sáu mươi lăm tuổi, vậy tớ còn bốn lần mười năm để sống. Mà bốn lần mười năm cũng chỉ như bốn cái chớp mắt mà thôi.

Nhiều khi nhớ tới cậu, tớ sẽ thấy xót xa. Chúng ta quen nhau từ nhỏ, cùng học tập, cùng nuôi cún cưng. Tiểu Tư cậu biết chẳng, chính nhờ có cậu nên một thằng bé với thành tích lẹt đẹt thời tiểu học mới có thể thi đỗ vào trường cấp ba Thiển Xuyên số 1, nhờ có cậu mà đứa bé đó mới ngày càng ưu tú. Vì đã quen với việc có cậu ở bên ngay từ nhỏ, nên tớ rất sợ phải rời xa cậu, tớ vẫn luôn muốn theo sau cậu, nhưng không được tụt lại quá xa, cậu số một, tớ phải là số hai.

Nào ngờ ông trời lại bắt ta chia xa, cậu biết không, trong những ngày tháng học tập ở Nhật Bản, tớ quen một cậu bạn cùng lớp, tên cậu ấy là Asaiki Fujiki. Cách cậu ấy nói, ngữ điệu, cử chỉ, thần thái đều giống cậu như đúc. Bởi vậy mỗi lần thấy cậu ấy tớ đều nhớ tới cậu, sau đó buồn bã chạy về ký túc xá viết thư.

Tớ buồn cười lắm đúng không.

Đôi khi tớ nghĩ, phải chăng tớ vì cậu nên mới tới thế giới này. Nghe rất sến đúng không, nhưng cũng giống như người ta thường chế giễu rằng tớ chưa thực sự quen một người bạn gái nào, chưa từng thực sự yêu một lần, chưa kết hôn, chưa làm cha, những điều đó chẳng hề khiến tớ nuối tiếc. Những ngày tháng được ở bên cậu khiến cuộc đời tớ trở nên muôn màu muôn vẻ, điều áy náy duy nhất là không thể cho ba tớ ôm cháu, nghĩ vậy tớ lại nhớ tới mẹ ở thiên đàng. Có điều mẹ tớ vẫn luôn quý cậu mà, chắc chắn mẹ sẽ không trách cậu đâu.

Trước kia tớ từng nói sợ cậu buồn chán nên tớ mới ở bên cạnh, dù sao hai người cùng chán thì sẽ không còn chán nữa. Nhưng thực ra khi ấy tớ vô cùng tự ti, tớ cảm thấy tương lai của cậu sẽ như biển cả mênh mông, còn của tớ chỉ như một dòng sông dễ dàng cạn khô dưới ánh mặt trời. Bởi vậy tớ rất muốn ở bên cậu, điều đó khiến tớ nghĩ, nếu có thể sống vai cùng cậu, phải chăng tương lai của tớ cũng sẽ mênh mang tựa biển cả?

Những ký ức tuyệt vời và cảm động trong đời, những điều tiếp sức mạnh cho tớ trong đêm đen đa phần đều có sự hiện diện của cậu. Cậu còn nhớ truyện Harry Potter trước kia tớ yêu thích không, khi Sirius Black bị giam trong ngục Azkaban, nhờ niềm tin luôn tràn đầy, nhờ đức tin kiên định, ông ta mới không bị lũ giám ngục hút cạn sinh khí, từ đó có thể đứng cảm sống tiếp.

Tớ vẫn nhớ câu chuyện về thiên thần mà cậu từng kể, đôi khi ngẫm lại tớ thực sự không biết, rốt cuộc là tớ biến mất trong cuộc đời cậu hay là ngược lại nữa.

Nhưng dù thế nào tớ thấy những điều cậu dạy cho tớ còn nhiều hơn cả thiên thần.

Ngoài kia trời lại trở gió, thời gian thấm thoắt thoi đưa, chẳng mấy chốc đã tới cuối năm 2005.

Người ta nói thời gian là vị thuốc trị thương hữu hiệu nhất, nhưng Tiểu Tư, cậu biết không, mỗi lần nhớ lại những ngày tháng hai ta đạp xe rong ruổi khắp Thiển Xuyên, nhớ bao lần hai ta trèo tường trốn học đi chơi, nhớ những bức phác thảo tuyệt đẹp mà tinh tế của cậu vương vãi khắp phòng vẽ, nhớ những lần tớ chơi đàn còn cậu nằm ngủ bên cạnh, hoặc khi cậu chơi ghép hình tớ sẽ bắt đầu ngồi ngáp.

Mỗi khi nhớ tới những điều ấy, nước mắt lại lăn chã tuôn rơi.

Buồn cười lắm đúng không, nhưng những ký ức ấy thực sự khiến tớ đau lòng.

Những chuyện còn dang dở, hẹn kiếp sau hoàn thành.

Side C: Lập Hạ

Khi quay về Thiển Xuyên, tôi đã không còn chút ấn tượng nào nữa. Rồi Bắc Kinh về quê nhà, khoảng thời gian sau đó chẳng mấy khi trở lại nơi đây. Láng giềng người thân và bao bạn học đều thắc mắc vì sao học đại học ở Bắc Kinh mà lại chọn trở về, tôi không muốn giải thích, chỉ chờ đợi thời gian xóa nhòa tất cả.

Rồi cuộc đời cũng trôi qua một cách yên ả, yên ả tìm một công việc, yên ả quen một chàng trai bình thường, yên ả bàn chuyện cưới xin như bao đôi lứa khác, chỉ tiếc rằng tình cảm ấy chẳng thể nào như tôi từng gửi trao cho Phó Tiểu Tư nữa.

Tình cảm ấy chỉ xuất hiện một lần duy nhất trong đời.

Nhưng nó đã tan biến trong ngày hè nóng nực ở Bắc Kinh rồi. Tôi sẽ chẳng bao giờ nhớ ai da diết đến thế, cũng sẽ chẳng bao giờ nghĩ về ai nhiều đến vậy, sẽ chẳng bao giờ lo lắng người ấy đã ăn cơm chưa, có đi tắt ẩm trong trời đông lạnh giá đến nhường ấy, sẽ chẳng bao giờ lo lắng không yên chỉ vì một cái nhúu mày của ai kia, cũng sẽ chẳng bao giờ thức trắng đêm chỉ mong giảm bớt khối lượng công việc cho người ấy nữa.

Khoảng thời gian đó đã qua rồi, một đi không trở lại.

Cũng giống như đã chẳng còn tồn tại một Lập Hạ hết mình vì yêu trên đời.

Thỉnh thoảng khi có việc tới Thiển Xuyên, sau khi xong việc tôi sẽ ở lại đây thêm một ngày, dạo bước trên những con đường quen thuộc, ngắm nhìn những khung cảnh thân thương.

Tôi đã thấy Ngô Kiến rất nhiều lần nhưng không dám gọi. Trong hồi ức của tôi, Ngô Kiến tựa một chú bướm Yến Vĩ lộng lẫy vỗ bay trên con suối nơi thung lũng. Tôi hay nhìn theo cô ấy một cách lặng lẽ, nhìn cô ấy đứng đợi bên đường, nhìn cô ấy đi mua đồ, nhìn cô ấy và Thanh Điền sóng bước trên con đường phủ ánh hoàng hôn như vài năm trước.

Tôi luôn giả vờ như đang ở bên họ, đang cùng họ tận hưởng niềm hạnh phúc giản đơn này.

Dẫu rằng chúng tôi đã xa nhau rồi.

Tôi không nói cho Ngô Kiến biết việc mình trở về, chắc hẳn cô ấy vẫn nghĩ tôi đang lưu lạc nơi phương trời chẳng ai hay.

Chỉ còn vài chi tiết vẫn ghi dấu trong tâm trí tôi, chúng sẽ tiến vào giấc mơ tôi một lần nữa trong bao đêm mưa tầm tã.

Trong những giấc mơ ấy, cậu vẫn mặc chiếc áo thun trắng CK, chiếc áo ấy vẫn bị tôi bất cẩn làm bẩn, và cậu vẫn thờ ơ nhìn lướt qua tôi bằng đôi mắt mờ sương.

Trong những giấc mơ ấy, cậu vẫn im lặng gọt xong chiếc bút chì rồi quay xuống đưa cho tôi, cậu vẫn kéo tôi trôi qua bức tường cao cao, vẫn là chàng họa sĩ Tế Tư mà cả nước chỉ có mình tôi biết.

Trong những giấc mơ ấy, cậu vẫn đứng trước cổng khu ký túc xá đợi tôi dưới trời mưa như trút nước, vẫn vui vẻ ăn những món đồ ngọt tôi mang từ quê lên, vẫn ăn vận mỏng manh dù mùa đông đã về như không sợ lạnh, vẫn đặt bút cùng chọn ban Xã hội với tôi.

Trong những giấc mơ ấy, cậu vẫn ôm chặt lấy tôi bằng chiếc áo khoác của mình trong màn tuyết, vẫn mỉm cười chào buổi sáng với tôi, dù trên gương mặt ấy có bao nhiêu mỏi mệt, nhưng chỉ vì một phút bốc đồng của tôi, vẫn quyết tâm tới trường tra bản đồ rồi đưa tôi tới những nơi chưa từng đặt chân tới.

Nhưng cũng trong những giấc mơ ấy, cậu đã chết trong mùa hè năm 2003 từ lâu, đã chết trong mùa hè đến mặt trời còn thấy nóng.

Khi một lần nữa đứng trước cổng trường cấp ba Thiến Xuyên số 1, tôi chợt nhớ cậu đã từng gối lên đùi tôi, thủ thủ với tôi rằng: “Lập Hạ, khi nào chúng ta cùng về Thiến Xuyên ngắm tán rã hương ấy đi!”

Mà nay người nói đã biến mất rồi, chỉ còn mỗi tôi đến nơi chốn chứa hồi ức này thôi.

Tiểu Tư cậu biết không, những nữ sinh đang bước ra khỏi cánh cổng trường kia phần lớn đều đang ôm tập tranh của cậu, thậm chí Phó Tiểu Tư trong lời họ nói đã được thần thánh hóa cả rồi. Thật khó tưởng tượng một cậu nam sinh bình thường lại trở thành hình tượng được lưu truyền qua bao đời học sinh. Nếu cậu nghe được chắc hẳn vui lắm. Tố của quá khứ cũng đã từng ôm tranh của cậu ngủ thiếp đi dưới tán cây trong trường, chỉ có điều khi ấy tớ không hề hay biết rằng họa sĩ Tế Tư có tác phẩm mình ôm trong lòng cả ngày, lại là người cùng mình hít chung một bầu không khí, hàng ngày bước đi trên cùng một con đường.

Thậm chí trong phút giây thoáng nhớ tới nụ cười hiểm thấy của cậu, tớ lại suýt òa khóc trước mặt chồng sắp cưới.

Anh ấy cũng rất dịu dàng.

Anh ấy cũng rất ân cần.

Anh ấy cũng mua thuốc cho tớ khi bị ốm.

Thế nhưng anh ấy lại chẳng thể nào cho tớ được những sắc màu như cậu đã từng. Đôi khi tớ thấy cậu thật ích kỷ, đã đưa tớ qua bao nơi đẹp là vậy mà sao nỡ bỏ dở giữa chừng.

Từ nay về sau trong đời tớ ắt hẳn sẽ chẳng có điều gì bất ngờ hơn thế nữa.

Cậu biết không, ngày mai tớ sẽ lấy chồng.

Sở dĩ hôm nay tớ tới Thiến Xuyên là để chọn nội thất trong nhà. Khi bước qua một cửa hàng bán tranh sơn dầu, tớ sững sốt thấy ở đó có rất nhiều tranh của cậu, thật sự nhiều lắm. Có những bức vẽ trước lúc cậu nổi tiếng, có cả những bức được vẽ sau đó, tất cả đều được treo trên tường. Tớ ngắm nhìn từng bức, những ngày tháng cậu từng trải qua như đang lao qua trước mắt tớ, rung chuyển nghiêng ngả đất trời, cảm giác ấy thật giống khoảnh khắc đầu tiên tớ nhìn thấy cậu.

Tớ nói với chồng tớ, đây đều là tranh do họa sĩ em hâm mộ nhất thời cấp ba vẽ, anh ấy cười tươi rồi nói với tớ: “Chỉ cần em thích treo hết đồng tranh này trong nhà chúng ta cũng được.”

Tớ đồng ý, cũng chỉ có những bức tranh này mới xứng điểm tô cho thanh xuân của tớ.

Khoảnh khắc thốt ra câu này, trái tim tớ tựa một căn phòng đột ngột bị kéo rèm đương buổi hoàng hôn, ngay lập tức chìm trong bóng tối.

Tớ bỗng nhớ tới vở kịch Romeo và Juliet mà chúng ta từng xem hồi đại học, trong đó có một lời thoại: Ngoài kia ánh sáng ló rạng cũng là lúc tim ta chìm vào đêm đen.

Ông chủ cửa hàng còn cười bảo tớ trẻ quá, những người thích tranh này chỉ có nữ sinh cấp ba thôi. Tớ chỉ cười không đáp, bởi tớ sợ một khi cất lời, mọi người ở đây sẽ nhận ra sự bi ai trong đó.

Tớ bảo chồng chọn giúp bức đầu tiên, anh ấy chỉ vào bức ở góc tường và nói rất thích, tớ đưa mắt nhìn qua, đó chính là bức “Phong cảnh chưa từng xuất hiện”. Lúc đi thanh toán, khi bức tranh đó được đặt trên cùng, bao hình ảnh bỗng lướt qua tâm trí, đó chính là hình ảnh cô gái ngả người từ trên trời xuống hôn lên môi chàng trai trong bức tranh. Cô gái khoác lên mình chiếc váy trắng muốt, chàng trai sở hữu đôi mắt lấp lánh tựa ánh sao, và chàng trai ấy đứng bên cửa sổ trong đêm giao thừa nói với cô rằng:

Lập Hạ, chúng ta hôn nhé!

Tất cả những năm tháng đã qua, tất cả những tập đề thi thơm mùi mực, tất cả những chàng trai đội màn mưa dầm dề chơi bóng rổ, tất cả những cô nàng nữ sinh ngồi yên bên hồ đọc những bài văn tiếng Anh dài miên man, tất cả những cành hoa phượng nở rộ vào cuối hè, tất cả những người đã đi, đã trở về, tất cả những áng văn thơ ngời sáng vạn trượng, tất cả những cuốn nhật ký đã mờ nhòa, tất cả những khoảng sân được xây mới, tất cả những chiếc lá đã thối rữa trong mưa, tất cả những chiếc bình mang theo ước nguyện thả trôi, tất cả những bài ca vang lên trong đêm tối, tất cả những áng mây lững lờ trôi khi mặt trời chưa lặn, tất cả hạnh phúc và nước mắt, tất cả tự do và lương thiện...

Đều đã cùng nhau chết đi trong mùa hè nhiều năm trước.

Mà nay chỉ còn lại rã hương phủ rợp, bóng liên bóng miên man không dứt, bao trùm cả thành phố tựa một cơn sóng thần. Vào những đợt gió mùa ẩm ướt một năm mới có một lần, chúng sẽ khẽ thăm thì cất tiếng.

Thăm thì với nhau về câu chuyện dài của các cậu.

Và cả những điều bất diệt mà các cậu để lại nữa.

Những chàng trai ấy dạy tôi trưởng thành.

Những cô gái ấy dạy tôi biết yêu.

Hậu ký: Tấm bia khắc tên Mùa Hạ

Nàng là nhành rã hương xanh mướt,

Đâm sâu cắm rễ trong tim tôi.

1.

Trên cánh đồng hoang một màu trắng xóa, xa xa nổi lên một phần mộ, tấm bia đã mờ khắc tên Mùa Hạ phủ mình trong sắc tuyết.

Dường như mùa hạ chỉ vừa mới đi qua, ánh nắng vẫn chưa vơi bớt cái nóng, những cái bóng ban trưa in trên mặt đất trông thật bé nhỏ, vậy mà chỉ thoáng chốc đã tới mùa đông mịt mù hoa tuyết. Đàn chim trốn kỹ trong tán lá, chỉ để lại những tiếng hót vắng vắng xa xôi trong khung trời trong xanh vơi vơi như bị đông cứng.

Đã rất lâu rồi tớ không còn nhớ tới cậu nữa - người đã từng sánh bước bên tớ.

Cũng không còn nhớ tới cậu - người đã ở bên tớ bao năm.

Những ngày hạ ấy đã chết lâu rồi.

2.

Khi tôi đặt bút viết câu chuyện này là đang độ tháng Sáu nắng mai rực rỡ, ấy vậy mà chỉ chớp mắt đã tới mùa đông lạnh lẽo, cuối tháng Một vốn thuộc về những cơn gió mùa lạnh buốt thổi từ phương Bắc băng qua đồng hoang, nhưng ngay ngoài cửa sổ kia lại là ánh nắng Hải Nam ấm áp. Mọi người mặc chiếc áo cộc tay để lộ nước da rám nắng, cô nàng vừa lựa hoa quả đang bước tới từ lễ đường bên kia. Tôi đứng trên tầng bảy của khách sạn, cảm nhận một mùa hè choáng ngợp mà hoàn chỉnh, không còn vương dù chỉ một chút hương vị của mùa đông. Khoảnh khắc ấy mọi ký tự như được thổi một luồng sống mới, những ngày hè mơ hồ đã qua từ lâu mang theo vị biển nồng đậm xộc thẳng vào mũi.

Chẳng ai cảm nhận được giờ đã sang đông, mà đều nghĩ đây vẫn là ngày hè rực nắng. Mùa hè chân chính đã biến mất từ lâu tại ngã rẽ thời gian, mùa hè ấy chỉ được an táng một cách vội vàng, dựng một tấm bia qua loa, phía trên chỉ khắc một chữ “Hạ” thật lớn.

3.

Những chàng trai ấy dạy tôi trưởng thành.

Những cô gái ấy dạy tôi biết yêu.

Những con người hiện diện dưới ngòi bút của tôi kia thậm chí còn dạy cho tôi nhiều điều hơn. Họ đều là thiên thần trong cuộc đời tôi. Trong bao đêm dài thao thức, tôi nằm nhoài trên sàn, bên cạnh là chiếc laptop đang tỏa ra ánh sáng nhạt màu xanh. Trong mơ họ rất thích trò chuyện cùng tôi.

Lục Chi Ngang nói với vẻ nghịch ngợm: “Tiểu Tứ¹, đừng mãi viết về Phó Tiểu Tư như thế nữa, tôi mới là nam chính chứ!”

1: Bút danh của Quách Kính Minh là Tử Duyệt.

Phó Tiểu Tư lại lặng lẽ hỏi: “Tiểu Tứ, phải chăng những ngày hè này thực sự sẽ tan biến sao?”

Lập Hạ lại ngây thơ bảo rằng: “Tiểu Tứ, mình không muốn tốt nghiệp đâu.”

Ngô Kiến lại kiên định thì thầm bảo tôi rằng: “Tiểu Tứ, rồi có một ngày tớ sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng toàn quốc.”

Khi tỉnh giấc, mắt tôi cay xè, ngoài kia tuyết đã bắt đầu rơi, còn Phó Tiểu Tư vẫn đang ngồi trên chiếc xe đạp không có yên sau, khoác lên mình chiếc sơ mi trắng lướt trên con đường mùa hè rợp bóng rã hương, rồi chớp mắt biến mất nơi ngã rẽ.

Hơn nửa năm sau họ thực sự biến mất như thể chưa từng tồn tại trên thế giới này vậy.

Hoặc chẳng họ vốn dĩ chưa từng tồn tại ở nơi đây.

4.

Tôi đã quên mất ý tưởng ban đầu khi viết câu chuyện này rồi, mọi thứ đều khác hoàn toàn theo những diễn biến về sau. Mọi giả thiết trước kia đều bị đảo ngược, cuối cùng câu chuyện bi kịch này lại được tôi kết thúc một cách rất nhẹ nhàng.

Tôi không biết nên giải thích ra sao, cũng chẳng mấy mặn mà với lời giải thích kiểu tôi đã trưởng thành rồi hay đã thấu triệt sự đời, đơn giản chỉ là bao ý tưởng bi kịch đã tồn tại từ lâu trong đầu tôi bỗng tan biến. Câu chuyện này dường như còn bi kịch hơn cả “Hoa rơi trong mộng bao nhiêu đóa¹”, thế nhưng kết cục lại không thảm khốc bằng. Câu chuyện này được tôi tấu lên một âm kết lặng lẽ, miên man mà dịu dàng, rồi bị cơn gió mùa thổi tung thành những tiếng gào thét vang vọng một góc nào đó trên thế gian.

1: Một tác phẩm khác của Quách Kính Minh ra mắt tại Trung Quốc năm 2003.

Lời kể tựa ảo ảnh trong nửa đầu câu chuyện thoát trông thật dài dòng, nhưng thực ra đó là một cái bẫy do tôi tạo ra. Khi mọi người đều đang say giấc nồng trong giấc mơ ngày hè ấm áp mà dài đằng đẵng ấy, chỉ riêng tôi biết mùa đông tới sẽ có một trận tuyết lớn kéo dài mãi không dứt. Trong trận tuyết lạnh cóng ấy, mọi gốc rã hương, mọi cánh phượng vĩ, mọi chú chim, mọi yêu hận đều sẽ từ giã cuộc đời.

Đột ngột đẩy nhanh tiết tấu, đột ngột nhảy sang một thế giới khác, đột ngột chuyển bánh răng, đột ngột nảy sinh bao biến cố hỗn loạn dâng trào phá toang bề mặt.

Sau đó hết thảy sẽ hóa thành nham thạch nằm yên trên hoang mạc, lặng lẽ lắng nghe tiếng gió rít dưới ánh mặt trời trắng lóa trên nền tuyết.

Năm tháng bị xé tan thành từng mảnh theo gió bay về phương Bắc.

5.

Nơi ẩm áp của trần gian bị chia cắt, ánh nắng len vào tựa dòng nước bạc lấp đầy mọi khoảng trống. Sau khi ngưng tụ sẽ phản chiếu ánh sáng trên mặt kính, soi rọi trăm ngàn thế giới.

Cuối cùng tớ cũng có thể thôi nhớ về cậu, nhưng mỗi khi nhìn thấy áo sơ mi trắng vẫn sẽ nhắm mắt lại mà nghĩ, kiểu áo ấy chỉ cậu mới tôn được thôi.

Tớ cũng có thể thôi buồn trong những ngày tuyết rơi, nhưng khi bước ngang qua cửa hàng tiện lợi vẫn sẽ nhìn thấy những cậu nam sinh khoác lên mình chiếc áo đồng phục trắng thơm, lúc ấy tớ lại mơ hồ nhớ cậu.

Tớ cũng có thể thôi ngây người mỗi lần gọt bút chì, nhưng khi ngòi chì đột nhiên gãy trên trang giấy, tớ sẽ chột nhớ tới khoảnh khắc này năm xưa, chàng thanh niên là cậu cũng từng quay người xuống vườn đôi bàn tay sạch sẽ mà nhanh nhẹn về phía tớ.

Tớ có thể ngủ riêng mà không còn sợ nữa rồi.

Tớ cũng có thể yên lặng lật xem tập lưu bút dưới ánh hoàng hôn, nhìn nụ cười của cậu trong ảnh mà không òa khóc nữa.

Tớ của hiện tại đã có thể bình thản đối mặt với những chuyện xa xưa ấy rồi.

Đó đều là những thất bại của chúng ta trong quá khứ, tình bạn, tình yêu của chúng ta, ân oán hận thù của chúng ta đều bại dưới tay thời gian. Khi đối mặt với thanh xuân thất bại của chính mình, tớ cũng sẽ xót xa, thế nhưng đó đều là chuyện đã rồi. Chính nhờ có các cậu trong quá khứ, chính nhờ có những điều các cậu mang lại cho tớ, mới khiến tớ trở thành một người tình cảm hơn, chín chắn hơn, trở thành một trong số những người hạnh phúc trên thế gian này suốt quãng đường về sau.

Thế nhưng điều ấy lại chẳng còn liên hệ gì với các cậu nữa rồi. Chúng ta đều đã lạc mất nhau trong bão táp thời gian, khi ngoảnh đầu lại, những vết tích chứng minh ta từng bên nhau đã biến mất hết rồi... Dấu là những dấu vết ta từng ra sức khắc ghi.

6.

Các cậu đều là những huyền thoại của thế giới này,

Câu chuyện của các cậu đã khiến bao người rơi lệ.

7.

Trái tim tôi như được rót đầy nước, chỉ cần bóp nhẹ cũng khiến tôi không tài nào chịu nổi. Sức lực ấy

đủ để ép tôi bật khóc.

Tôi không muốn nhắc lại việc cuốn tiểu thuyết này chất chứa tâm tư tình cảm, chứa đựng bao ngày tháng rức rở, đọng đầy bao nỗi bi thương mỗi khi hoàng hôn buông, chất chứa bao buổi sớm tinh mơ đứng trên sân thượng ngắm nhìn đàn chim bay của tôi.

Tôi đã viết cuốn sách này trong một khoảng thời gian dài, từ tháng Sáu năm 2004 đến tháng Một năm 2005. Nhiều lúc tôi cảm thấy câu chuyện này sẽ kéo dài mãi. Chúng ta vẫn sẽ luôn lặng lẽ mỉm cười trong năm tháng của họ, nhìn Phó Tiểu Tư mà khẽ đỏ mặt, nhìn Lục Chi Ngang mà thấy vui vẻ, nhìn Lập Hạ mà muốn khoác nhẹ tay cô, nhìn Ngô Kiến mà muốn kéo tay cô nàng chạy như bay về phía trước. Những con người với nụ cười tựa cánh hoa đào ấy, tất cả đều tồn tại trong ký ức của tôi, chưa từng rời xa.

Nhưng câu chuyện nào rồi cũng phải có hồi kết.

Trước giờ chưa từng có một cuốn tiểu thuyết nào khiến tôi đau đầu nỗi buồn khi viết. Trong những tác phẩm khác, tôi luôn lặng lẽ đứng ở vai trò người xem hoặc là một nhà biên kịch tài ba và tận tâm với nghề, mỉm cười viết nên kết cục bi thảm nhất. Thế nhưng khi viết xong chương cuối của “Hạ chí chưa tới”, tôi lại phải đưa tay gạt những giọt nước mắt đã rơi.

Dù là một vở kịch hoành tráng, hay bộ phim điện ảnh dài hai mươi tư tiếng, hoặc bộ phim truyền hình dài cả trăm tập, tất cả rồi cũng sẽ phải kết thúc, hội trường trống không, ghế ngồi vắng ngắt, lon Coca và túi đựng bỏng ngô vương đầy trên đất. Những con người vừa rơi lệ trong bóng tối, những con người vừa rút khăn giấy từ trong túi xách, những cô gái mới vừa nãy thôi còn nắm chặt tay chàng trai ngồi kế bên trong bóng tối, những chàng trai vừa chột nhớ ra trong cuộc đời mình cũng từng có một người con gái tồn tại lặng lẽ và ấm áp, tất cả họ đều dần biến mất khi ánh đèn bật sáng, chỉ để lại khán phòng trống vắng. Tôi đứng giữa nơi ấy để mặc hàng lệ bỏng rất tuôn rơi.

Tôi sẽ không bao giờ nhớ các cậu như thế này nữa đâu.

Tôi cũng sẽ không bao giờ lo lắng vì số phận của các cậu nữa.

Bởi vì tôi biết các cậu đều đã trưởng thành rồi, các cậu đã trở nên tuyệt vời hơn sau những thất bại đau đớn, tuyệt vời tới mức tôi có thể nhìn thấy các cậu mỉm cười lặng lẽ, tuyệt vời tới mức khiến tôi thích các cậu đến bao lần tim nhói đau.

Đó chính là lý do vì sao tôi ở lại đến cuối, đứng ở một nơi rộng lớn, không một bóng người, khóc đứt ruột đứt gan.

8.

Tôi biết các cậu đã biến mất cả rồi.

Nhưng nếu có một ngày, chỉ là nếu thôi.

Nếu có một ngày tôi thấy buồn, các cậu có thể đến thăm tôi không?

9.

Tiểu Tư, Lập Hạ, Chi Ngang, Ngô Kiến, Đoạn Kiều, Thanh Điền, các cậu biết không, trong tim tôi các cậu ai cũng đáng yêu, thậm chí tôi còn nghĩ mình đã đồng hành cùng các cậu suốt mười năm tròn trĩnh.

Mười năm ngắm mùa hè, ngắm tán rã hương sum suê tỏa bóng từng góc trong thành phố.

Mười năm ngắm tuyết rơi, trường Trung học phổ thông Thiển Xuyên số 1 lạnh vô cùng, trong phòng nước mọi người cầm phích xếp thành hàng dài từ ngoài cửa, chúng ta đứng trước ba vòi nước nóng, đứng trong làn hơi nước nghi ngút vui vẻ trò chuyện hoặc cười đùa âm ỉ, thậm chí còn giặt náy mình khi bị nước sôi bắn vào.

Mười năm nhìn các cậu trưởng thành, Lục Chi Ngang đã mặc đồng phục cỡ XL từ sớm. Dù cậu chỉ khoác lên mình bộ đồng phục học sinh bình thường nhưng vẫn tỏa ra phong thái bất phàm. Nhưng cậu nghịch ngợm là vậy, dần đã trở nên chín chắn hơn sau khi du học Nhật về thì đôi khi vẫn mặc vest, bất cần ngồi lên lan can vỉa hè khiến Phó Tiểu Tư cũng phải nhú mày.

Mười năm quan sát từng lần khóc thút thít tới dữ dội, lần nào Lập Hạ khóc tôi cũng cảm thấy vô cùng chân thực. Cô nữ sinh yên lặng đó, mộc mạc đó đã dùng chính thời thanh xuân mỏng manh của mình, dùng toàn bộ sức lực của mình để chống đỡ cả một bầu trời thấp, vô cùng thấp cho Tiểu Tư. Dẫu Lập Hạ biết bầu trời của Tiểu Tư cao xa với vợi, nơi mà mây bay chẳng thể vượt qua, nhưng cô vẫn âm thầm cố gắng. Mùa hạ tới cô giúp Tiểu Tư là chiếc áo trắng thơm, và rồi chuẩn bị những chiếc tất lông cừu ấm áp khi mùa đông về.

Mười năm trời nghiêng chặt hàm răng. Trong những ngày tháng vất vả, trong cuộc hành trình đầy trắc trở của Ngô Kiến, cô ấy vẫn thật mạnh mẽ. Đôi khi thoáng nhớ về cô ấy, lần nào tôi cũng cảm thấy nhói lòng. Không phải vì số phận nghiệt ngã của cô ấy mà vì cô ấy vẫn luôn kiên cường dù gặp khó khăn tới đâu. Một Ngô Kiến như thế cực kỳ giống tôi trước đây.

Các cậu đã già rồi chẳng? Các cậu đang ở đâu thế?

Những vần thơ ta từng ngâm nga đang dần sống lại dưới ánh nắng, cánh đồng cỏ lau mênh mông phủ kín đồi cát và tầm mắt ai, chỉ để lại câu chuyện dài các cậu khắc trên tấm bia mộ và những khúc ca không giai điệu lan tỏa trong gió.

10.

Lily Chou từng hát một bài có tên “Tấm bia khắc tên Hạ chí”.

Rất nhiều năm sau, thế giới của các cậu sẽ một lần nữa bắt đầu đâm chồi nảy lộc, tạo thành một bức tranh tuổi trẻ rực rỡ ánh sáng.

11.

Khi mọi thứ đã qua, cậu sẽ mang tâm trạng nào khi nhớ về mình?

Đó là câu hỏi đã cuốn lấy tâm trí mình suốt mùa đông năm nay. Thời gian trôi tựa áng mây lững lờ, tuổi trẻ ngẩn ngui của chúng ta vươn lên bầu trời xanh.

Trước kia mình từng viết một câu, nhưng nếu đặt trong hoàn cảnh này lại có phần tàn nhẫn: Chúng ta đều quên rồi, tương lai quá dài, dài tới độ ta có thể thích một ai khác như mình đã từng thích cậu.

Nhưng có thực thế chẳng?

Mình không tin.

Chỉ cậu mới có thể dùng đôi chân giẫm lên dấu vết hằn sâu trong ký ức.

Chỉ nụ cười của cậu mới có thể soi sáng cho màn đêm tăm tối dài đằng đẵng.

Chỉ chiếc áo khoác của cậu mới có thể khiến mình yên tâm trốn ngày bão tuyết, chẳng khác nào một chú sóc chẳng hề biết phong ba bão táp bên ngoài hốc cây.

Chỉ vòng ôm của cậu mới có thể tiếp thêm sức mạnh cho mình vào những lúc yếu mềm nhất. Chỉ cần được ở trong vòng tay ấy, mọi vết thương dù nghiêm trọng tới đâu cũng có thể từ từ hồi phục.

Chỉ cậu mới có thể mang những năm tháng chứa chan tình cảm ấy đến cho mình.

Cũng chỉ cậu mới có thể cùng mình ngấm tẩm cả hương sum suê kia.

Thiên Xuyên là thành phố do tôi tưởng tượng nên, thành phố ấy chứa đựng mọi hồi ức của tôi.

Mà nay thành phố ấy cũng đã xuất hiện trước mắt bạn để lại dấu ấn trong lòng bạn.

Tôi không dám hy vọng xa vời rằng nhiều năm sau các bạn vẫn sẽ còn nhớ những nhân vật tốt bụng ấy và cả câu chuyện của họ. Thế nhưng chỉ cần khi các bạn bước trên con đường rợp bóng rã hương vào ngày hè, khi ngẩng đầu nhìn những mảnh vụn ánh sáng, khi nhìn thấy một cậu nam sinh khoác lên mình chiếc sơ mi trắng cùng mái tóc rối sạch sẽ, ngồi trên chiếc xe đạp một yên đời đèn đỏ; khi nhìn thấy hai cô gái dắt tay nhau chạy xuống cầu thang, gương mặt ngập tràn nụ cười hạnh phúc; khi nhìn thấy một cậu nam sinh lặng lẽ bơi quanh bể hết vòng này tới vòng khác; khi nhìn thấy hai chàng trai tuấn tú dắt chó chớ chần cừu to lớn dạo bước trên những con phố lớn; khi nhìn thấy hai chàng trai nằm trên thảm cỏ tràn đầy ánh nắng tựa dòng nước màu bạc, bên cạnh là hai chiếc ghế vẽ... Khi ấy liệu các bạn có thể nhớ đến các chi tiết trong sách không?

13.

Thời thanh xuân ta từng cho là bi thảm, những năm tháng ta từng cho là đen tối, những sự việc ta từng thấy uất ức, đều trở thành những điều có thể thứ tha trong câu chuyện của người khác.

Có thể vì trước đây chúng ta trẻ dại ngông cuồng, luôn cảm thấy thế giới này thật tăm tối, thật không thể tha thứ, nhưng khi mặt trời dần chuyển bóng, khi mưa rơi tầm tã trên con đường đèo, khi ngọn lửa bùng cháy dữ dội lan ra cả cánh đồng hoang, khi mỗi năm một lần gió mùa về mang theo cơn mưa, mọi thứ tựa như chiếc vỏ sò trải qua bao năm tháng mất đi lớp vỏ cứng cáp, để lộ phần ruột mềm mại thai nghén nên

những viên ngọc trai sáng lấp lánh.

Đó là trường thành ư?

Đó chính là thế giới của người trường thành mà tôi những tưởng là đen tối ư?

Vì sao nó cũng có những góc đẹp và lương thiện thế này?

Bởi vậy trong một khoảng thời gian dài sau khi viết xong bản thảo, tôi cảm thấy những nhân vật xuất hiện trong sách của tôi thực ra không phải do tôi tưởng tượng nên, mà vốn dĩ họ đang tồn tại ở một nơi rừng sâu rậm rạp hay trên đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng. Họ không hẹn mà cùng hiện diện trong cuộc đời tôi, dạy tôi biết thứ tha và khoan dung, dạy tôi dù gặp phải khó khăn đến nhường nào, dù thất vọng tới nhường nào, thì vết thương đều có thể lành lặn trong bàn tay năm tháng và sự đổi đời của thời gian.

Đó là một điều rất thần kỳ.

Cũng chỉ có những huyền thoại như các cậu mới có thể dạy cho tôi biết những điều mình chưa từng biết trước kia.

Thế nhưng các cậu đã đi hết rồi, các cậu chẳng khác nào những thiên thần quay trở về nơi thiên đường xa xôi.

14.

Chương kết của câu chuyện này được viết cuối cùng, vốn dĩ kết cục đã được định ở cảnh bi thảm nhất.

Thế nhưng sống qua bao nhiêu năm, trải qua bao nhiêu chuyện, tôi đã không còn là cậu bé chẳng chịu lớn, tôi đã không còn là con người yếu đuối mau nước mắt như xưa nữa, và tôi cũng không còn đau lòng vì những người xa lạ và những sự việc chẳng liên quan.

Bởi vì nơi sâu thẳm trong trái tim tôi đang chất chứa quá nhiều câu chuyện êm đềm. Chúng liên tục tràn vào cơ thể tôi theo từng hướng gió khác biệt của bốn mùa, lấp đầy khoan dung và độ lượng trong máu thịt tôi.

Đây là cuốn tiểu thuyết đầu tiên của tôi mà nhân vật phản diện không bị vạch trần, dù Thất Thất đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với Lập Hạ và những người khác, nhưng cuối cùng tôi vẫn không thể nhẫn tâm lật tẩy cô ấy.

Tôi như một ông già tuổi xế chiều mang theo ý niệm “Người sắp chết nên lương thiện”, do đó tất cả những sự việc từng được xem là bi thảm sau cùng lại hóa thành một cảm giác đau đớn thoáng qua.

Không ai khóc, không ai gào thét, không ai tựa vào bia mộ thương nhớ người đã mất như Lâm Lam đối với Lục Tự'. Ai nấy đều mang theo sự tĩnh lặng sau cơn bão tan, đứng trong một ngày hè yên ả mà đặng đặng, ánh mắt sâu thẳm tới mức có thể nhìn xuyên qua tiết khí khắc tên Mùa Hạ ngày càng đậm nét trên tấm bia mộ.

1: Lâm Lam và Lục Tự là hai nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết “Hoa rơi trong bao nhiêu đóa” của Quách Kính Minh.

15.

Đây là tình tiết cuối cùng xuất hiện trong giấc mơ của tôi nhưng không được viết vào sách.

Lục Chi Ngang tựa lưng vào bức tường lạnh lẽo nơi tù ngục, tay cầm lá thư Phó Tiểu Tư viết. Những nét chữ chỉnh tề và quen thuộc ấy mang theo mùi hương thân thương của mùa hè ánh lên từng vầng sáng mờ hồ trong mắt cậu.

Ngoài kia trời đã vào độ giữa thu, bao đàn chim nối đuôi nhau bay ngang bầu trời. Lục Chi Ngang biết chúng đang bay về nơi mặt nước bao la ở tận phương Nam, nơi có hàng cỏ lau sinh trưởng trên mặt nước lay động uyển chuyển, nơi cửa biển phía sau hàng cọc gỗ lấp lánh gợn sóng. Mùa hè dài đằng đẵng cuối cùng cũng kết thúc, nhiệt độ giảm dần với tốc độ cực nhanh như thể mùa đông đã xé tan tấm bình phong nóng bức, cậu bước thật chậm trên cái bóng mặt trời hắt xuống nền đất.

Lục Chi Ngang nhắm mắt lại, một giọt lệ lặng lẽ rơi xuống trang giấy khiến dòng mực ướt nhòe.

Tiểu Tư, tớ có rất nhiều lời muốn nói với cậu, nhưng lại chẳng còn cơ hội để nói nữa rồi. Ở nơi bị vây quanh trong bốn bức tường này, tớ thường một mình ngắm hoàng hôn tắt dần, tù nhân ở đây đều có hội nhóm của mình, họ cùng ăn cùng chơi, chỉ riêng tớ đã quen sống một mình rồi. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với cô đơn mà chẳng qua tớ chỉ muốn sống trong một thế giới yên lặng mà thôi. Trước kia tớ luôn cảm thấy cậu như đang sống ở một thế giới khác, chẳng ai có thể bước vào, nào ngờ tớ của hiện tại lại có thể cảm nhận được suy nghĩ của cậu khi ấy một cách rõ ràng. Đó là thế giới mà chỉ bản thân mới có thể đứng giữa nơi hoang vắng ngắm nhìn mây bay in bóng đậm nhạt dưới nền đất. Tớ vẫn hay nhủ thầm rằng mình không buồn, nhưng mỗi khi nhìn ngắm mùa thu ngày càng trở nên rõ nét, ánh nắng cũng bắt đầu chạy trốn, trái tim tớ vẫn thầm xót xa.

Nếu có một ngày kỳ tích bỗng xuất hiện, thời gian được đảo ngược, hoặc sẽ được sống lại một lần nữa, chúng ta hãy cùng nằm trên thảm cỏ như ngày xưa, để mặc nhàn cỏ đâm vào da thịt ngứa ngứa, để hương cỏ non ru ta say ngủ, để ánh nắng ngày hè hơ bóng những vành mắt đang nhắm.

Tiểu Tư, cậu nghĩ ngày ấy sẽ đến chứ?

Quách Kính Minh

Ngày 29 tháng 1 năm 2005 tại cửa biển.

Hết

Để download thêm nhiều ebook ngôn tình khác, hãy truy cập facebook.com/ebookngontinhmienphi

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ [FB.COM/EBOOKNGONTINHMIEENPHI](https://facebook.com/ebookngontinhmienphi)

Table of Contents

Lời dẫn	
Hạ chí năm 1995: Rã hương	
Chương 1: Nơi chưa được biết	
Hạ chí năm 1996: Sắc màu	
Chương 2: Sao Bắc Cực	
Hạ chí năm 1997: Ngộ Kiến	
Chương 3: Bướm Yến Vĩ	
Hạ chí năm 1998: Sương Ấm	
Chương 4: Phá Trận Tự	
Hạ chí năm 1998: Debut	
Chương 5: Ngày đẹp trời	
Hạ chí năm 1998: Phù Vân	
Chương 6: Hoa Phượng Vĩ	
Hạ chí năm 2002: Trầm Thủy	
Chương 7: Ukiyo-e1	
Hạ Chí năm 2002: Lưu Lam	
Chương 8: Lễ hội hoa anh đào	
Hạ Chí năm 2003: Vòng xoáy	
Chương 9: Ánh sáng ngày tận thế	
Hạ Chí năm 2003: Cỏ Lau	
Chương 10	
Chương kết	
Hậu ký: Tấm bia khắc tên Mùa Hạ	